THE LEGEND OF LILITH

Rabbi Edward L. Nydle

NYML
B'nai Avraham

Legenda lui Lilith:

Originile răului și căderea omului

de

Rabinul Edward L. Nydle

„Trăim într-o lume a fanteziei, o lume a iluziilor. Marea sarcină a vieții este să găsești realitatea.” - Iris Murdoc

Isaia 34:14

”Pisicile sălbatice se vor întâlni cu șacalii, iar satirul[1] va striga către tovarășul său[2]; da, monstrul nopții (**לילית**)[3] *se va odihni acolo[4] și își va găsi un loc de odihnă*[5].

---

1 **Definiția BDB**: 1) păros (adjectiv) 2) țap, ied (substantiv masculin) 2a) ca animal de sacrificiu 2b) satir, se poate referi la un țap posedat de demoni, precum porcul din Gadara (Matei 8:30-32). În mitologia greacă, satirii sunt zeități ale pădurilor și munților. Sunt pe jumătate oameni și pe jumătate bestie; de obicei au coadă, flancuri și copite de capră. În timp ce partea superioară a corpului este cea a unui om, au și coarne de capră. Sunt tovarășii lui Dionysos, Elohimul vinului, și își petreceau timpul bând, dansând și alergând după nimfe. Versiunea italiană a satirului este faunul, în timp ce versiunea slavă este Ljeschi. Unul dintre cei mai faimoși satiri a fost Pan, fiul lui Hermes și al unei nimfe. El era Elohimul câmpurilor verzi și gardianul păstorilor. De asemenea, este asociat cu cultul lui Dionysos. Acestea și-au asumat calitățile arhetipale ale contestării represiunii sexuale, conform lui George Orwell în cartea sa „*Fiica preotului*”, în care eroina a considerat astfel de lucruri dezgustătoare după ce a fost martoră la „anumite scene” între tatăl și mama ei în copilărie.

2 **Strongs # 7453** Derivat din H7462; o persoană apropiată (mai mult sau mai puțin): - frate, tovarăș, coleg, prieten, soț, iubit, vecin, altul.

3 **Biblia de studiu evreiască** traduce corect acest verset: „Furii sălbatice se vor întâlni cu hienele, demonii caprini se vor saluta între ei; acolo își va găsi odihna și Lilith, găsindu-și un loc de odihnă.” YLT: „Și s-au întâlnit Ziim cu Aiim, iar capra își cheamă tovarășul; numai acolo s-a odihnit bufnița de noapte și și-a găsit un loc de odihnă.”

4 Versetele descriu o stare de pustiire, datorată, în context, distrugerii Ierusalimului de către babilonieni în anul 587 î.Hr. YHWH este mânios atât pe distrugerea locului, cât și pe exilul oamenilor de acolo; versetele ar trebui, de asemenea, să reflecte faptul că această pustiire este provocată asupra lor de oameni care se închinau altor zeități. Știm că această parte a Scripturilor a fost scrisă de scribii aflați în exil la acea vreme și alcătuită ulterior, ca o lecție practică despre ceea ce se întâmplă cu acei (mulți) oameni care nu au aderat la monoteismul patriarhal care era religia claselor conducătoare. Cuvântul în ebraică care este tradus prin ”*vrăjitoare de noapte*” este Lilith. Este singura dată în Scripturi când apare cuvântul Lilith. Traducerea „**night hag**” provine din *Revised Standard Version* (rezonabil de modernă și despre care se spune că este foarte precisă). Mai familiara *King James Scriptures* (Authorised Version) o traduce pe Lilith prin „*bufniță țipătoare*”. O privire asupra altor traduceri ale Scripturilor arată că *New English Scriptures* (NEB) oferă „*night-jar*”. Versiunea Revizuită (RV) din 1881 folosește „*monstrul nopții*”. Vulgata latină din secolul al IV-lea d.Hr., din care provin majoritatea traducerilor creștine, spune că **Lamia** este „*zeițele murdare*” elenistice. Moffat (american) produce „*vampiri*” (plural), Scripturile franceze o numesc pe Lilith „**le specter de la nuit**” (fantoma nopții), iar cea luterană germană o traduce ca **der Kobold** - masculin - un spiriduș sau un *goblin*. Niciunul dintre ei nu-i dă numele real, Lilith. Poate că le este frică să-l folosească. Lumea patriarhală a transformat-o pe Lilith într-un monstru, care strangula nou-născuții și le sugea sângele; o demonică urlând în deșert și noaptea, făcându-i pe bărbați impotenți, provocând moartea vitelor și fiind, în general, personificarea răului. În Evul Mediu, biserica o numea Mama Vrăjitoarelor și proiecta asupra femeilor toate aceste așa-numite atribute temute ale lui Lilith. Creștinii s-au unit cu evreii și musulmanii în frica lor de ea.

5 „Scripturile Interpretului” comentează doar anumite versete din capitolul 34 al cărții Isaia. Este vorba despre versetele 7-6, &-77, 14 etc. Comentariul la capitolul 14 spune: „Demonii superstițiilor populare, printre care se numără și Lilith, demonul furtunii sau vrăjitoarea nopții, care bântuie ruinele și locurile pustii, au pus stăpânire pe fostele locuințe ale oamenilor.”

INTRODUCERE A AUTORULUI

Ceea ce numim început este adesea sfârşitul, iar a pune capăt înseamnă a da naştere unui început. Sfârşitul este punctul de plecare. Sfârşitul tuturor căutărilor noastre va fi acela de a ajunge acolo de unde am pornit şi de a cunoaşte locul acela pentru prima dată.

- T.S. Eliot

Laşitatea pune întrebarea: este sigur? Oportunismul pune întrebarea: este politic? Vanitatea pune întrebarea: este popular? Dar conştiinţa pune întrebarea: este corect? Şi vine un moment în care trebuie să adoptăm o poziţie care nu este nici sigură, nici politică, nici populară; dar trebuie să o adoptăm pentru că este corectă.

– Dr. Martin Luther King, Jr.

„*Cei care dansau erau consideraţi nebuni de către cei care nu auzeau muzica*."

– Angela Monet

Originile răului sunt aceleaşi ca şi cauzele profunde ale tuturor problemelor omenirii: ignoranţa, prejudecăţile, apatia, ura, invidia, gelozia şi lăcomia, care apar din interiorul omului din cauza **yetzer harah** (înclinaţia sa spre rău). Răul apare din ignoranţa cu privire la instrucţiunile, etica şi morala lui YHWH[6], lipsa de simpatie, compasiune şi empatie pentru aproapele tău şi pofta după mai mult decât merită şi are nevoie. Răul se manifestă prin comportamentul omului, dar totuşi există dincolo de sfera acţiunilor; există în inima şi mintea fiecărui bărbat şi a fiecărei femei. Atâta timp cât omenirea există, veţi găsi înclinaţia spre rău (*yetzer harah*) în el. Este o chestiune de liberă alegere a omului şi de exercitare a darului liberului arbitru.[7]

Viaţa este pur şi simplu despre creşterea nivelului de Lumină în lume prin ruperea vălurilor care creează întuneric. Există două principii în viaţă: Lumina şi întunericul. Întunericul vine în diferite nuanţe, iar Lumina vine în nenumărate culori. În centrul tuturor lucrurilor se află fie Lumina, fie întunericul. Emoţiile, starea de spirit, conştiinţa şi fiecare eveniment din viaţa noastră sunt doar manifestări fie ale Luminii, fie ale întunericului pe care le-am invitat în viaţa noastră. Aceste emoţii şi evenimente negative sau pozitive sunt efectul, iar Lumina sau întunericul este Cauza.

Lucrurile bune se întâmplă în această lume fizică atunci când ne conectăm cumva cu lumea nevăzută a Luminii. Când lucrurile merg prost în această lume fizică, înseamnă că ne-am deconectat de la Lumea Luminii. Când Lumea nevăzută a Luminii şi lumea fizică se întâlnesc, ele se combină pentru a crea realitate 100%.[8]

Răul nu este o prostie biblică de acest gen şi nici nu este reprezentat de un bărbat cu coarne, îmbrăcat în lenjerie intimă lungă şi roşie, care poartă o furcă. Răul este un tiran maliţios, falit din punct de vedere etic, fără simţul decenţei sau al milei. Răul este un opresor odios care, prin frică şi dezbinare, provoacă ruină, răni şi durere, pentru a-şi asigura dominaţia socială, economică, religioasă şi politică. Răul este sursa infamă a suferinţei, nenorocirii şi distrugerii omenirii. Există o singură abordare pentru a confrunta şi eradica răul; şi anume prin a-i lumina acţiunile, dezvăluindu-i adevăratele motivaţii şi caracterul malefic. Elementele constitutive ale răului în societate sunt:

6 Cuvântul din patru litere al lui Elohim în ebraică - **יהוה**

7 Liberul arbitru este pur şi simplu alegerea sufletului de a primi sau nu. Satana reprezintă forţa dorinţei de a primi doar pentru sine.

8 Lumea nevăzută a Luminii reprezintă 99% din realitate, iar această lume fizică (**Malkhut**) reprezintă doar 1%. Împreună, acestea reprezintă 100%.

lăcomia, invidia, prejudecăţile rasiale şi religioase, ignoranţa, bigotismul, elitismul, individualismul, lăcomia, sărăcia, condiţiile sociale şi economice favorabile, în care valoarea omenirii este înlocuită cu profituri comerciale şi cu Dolarul Atotputernic[9], unde publicul este bombardat constant cu mesaje divizante de frică, violenţă şi frică, de la evenimente sportive violente care seamănă cu jocurile greco-romane antice, până la ştiri violente înfricoşătoare şi divertisment violent şi plin de ură la televizor şi în filme. Aceştia sunt germenii infecţioşi care răspândesc virusul cruzimii şi al violenţei în rândul omenirii. Cruzimea este posibilă doar atunci când oamenii nu recunosc unii în alţii imaginea Creatorului care este esenţa propriei lor fiinţe - prin urmare, se îndepărtează de ceilalţi: nu le aud strigătele de durere. Această forţă puternică este apoi răspândită şi transferată de la o generaţie la alta.[10]

> • „*Mizeria umană este cauzată mai des nu atât de prostie, cât de ignoranţă, în special de propria noastră ignoranţă despre noi înşine*.”
>
> - Carl Sagan

A recunoaşte dacă o societate dată a fost infestată şi cuprinsă de rău nu este atât de dificil, trebuie doar să privim în jur. Cu toţii am fost distorsionaţi încă din fragedă copilărie. Nerecunoaşterea celorlalţi este sursa durerii şi a furiei. Trebuie să ne punem întrebarea: „Suntem noi păzitorii fratelui nostru?” În momentul în care îl recunoaştem pe „celălalt”, atunci putem recunoaşte obligaţia noastră faţă de preocuparea reciprocă. Prevenirea şi eradicarea răului este de fapt foarte uşoară. Începe cu o simplă autoexaminare, urmată de autocorectare şi, în cele din urmă, de autorealizare. Schimbarea începe în tine! Răul nu este o inevitabilitate care trebuie acceptată, ci o distorsiune care trebuie combătută. Permiterea distorsiunilor şi a răului trecutului ne împiedică să abordăm distorsiunile şi răul prezentului.

Cel Etern, conform relatării din ***Bereşit*** (Geneza), a privit lumea: „şi iată, era foarte bună - ***ve'hineh-tov me'od***” (Geneza 1:31). Distorsiunile, răul, cruzimea, structurile de clasă, imperialismul, crima, războiul, violul, furia şi ura - acestea nu sunt încorporate în structura fundamentală a adevăratei realităţi. Conceptele de iubire, pace, dreptate, egalitate, vindecare şi transformare nu sunt pentru „cer”, ci pentru această lume fizică. Acesta este adevăratul mesaj al profeţilor către omenire şi lume în general. Mesajul a fost adresat vieţii de zi cu zi, familiei, pieţei şi statului. Religia folosită pentru a acoperi imoralitatea economică a fost un afront la adresa lui YHWH.

Când psihicul colectiv al unei naţiuni este slăbit din cauza lipsei de hotărâre a membrilor săi, coeziunea socială se va prăbuşi. Această confuzie psihologică şi boală mintală care afectează indivizii începe să afecteze naţiunea în ansamblu. Când se întâmplă acest lucru, o naţiune se comportă ca o nebunie sau ca una posedată de un spirit necurat. Aceasta este o reţetă pentru

---

9 Isaia l-a numit „Mamona”. Este ebraică mişnaică şi aramaică pentru „bogăţii”. Cuvântul în sine este dat în *Predica de pe Munte*. „Nu puteţi sluji lui Elohim şi lui Mamona” (Matei 6:24). Nu există nicio dovadă că a existat un Elohim siriac cu acest nume, ideea modernă că un astfel de Elohim a existat fiind derivată din personificarea numelui de către Milton - „Mamona, cel mai puţin erect spirit care a căzut din cer” („*Paradisul pierdut*”, L 679). Cuvântul apare în ***Avot*** ii. 12, unde milostenia este numită „sarea lui Mamona sau a bogăţiilor”. Gesenius sugerează că cuvântul a fost derivat din „*matmon*” („comoară”), cu asimilarea unui „**tet**”. Ortografia cu trei „m” este însă aparent nejustificată; forma greacă cu doi este considerată de majoritatea cercetătorilor ca fiind corectă. În Biblie, „*mamona*” nu este un demon, ci pur şi simplu un cuvânt aramaic care înseamnă „bogăţie” sau „proprietate”. Iniţial, cuvântul Mamon provine din antica caldeeană şi îşi are de fapt rădăcinile în cuvântul „*încredere*”. La nivelul său cel mai elementar, cuvântul însemna „bogăţii” sau „avere”, dar conota o idee de bogăţie personificată câştigată prin lăcomie. Adesea căpăta o natură divinizată. În Evul Mediu, Mamon a dobândit statutul de demon complet. Mulţi episcopi locali şi domni feudali au beneficiat de frica şi tremurul pe care le simţeau ţăranii în legătură cu câştigarea bogăţiilor lumeşti.

10 Lista deceselor atribuite genocidului (toate cifrele sunt în milioane): Cruciade 1,5; Comerţ cu sclavi 18, Decimarea amerindienilor 20; Holocaustul evreiesc 6; Genocidul tibetan 1,2; Genocidul balcanic 1,5; Vietnam, Cambodgia, Laos 2,2. În secolul al XX-lea, 80 de milioane de vieţi omeneşti au fost pierdute din cauza violenţei bazate pe conflicte etnice, religioase şi filosofice - adică de 5 ori mai mult decât vieţile pierdute din cauza dezastrelor naturale şi a SIDA.

dezastru și distrugere pentru acea națiune, deoarece alte națiuni vor profita de starea lor slăbită și o vor cuceri din exterior sau din interior.

Tora este sub forma unei cărți, dar nu este o carte. Nu este un text scris, ci un text viu. Ascuns în ea se află un suflet viu, o conștiință. Este vie; este conștientă; se cunoaște pe sine și pe Creatorul său și cunoaște omenirea. *Tora* nu poate fi citită ca o carte, deoarece acest lucru nu face decât să-i deghizeze adevărata intenție. Trebuie să mergem dincolo de textul scris al *Torei* și să găsim secretele ei ascunse, deoarece acestea sunt căile de a contacta esența sa vie. Atunci îți va vorbi și vei auzi vocea *Torei*, vocea interioară a conștiinței tale, în locul secret unde mintea conștientă se unește cu inconștientul. *Tora* a fost dată pentru a crea o societate și o comunitate stabilă și sănătoasă. *Tora* este despre viața în această lume și despre modul în care viața în alte planuri spirituale interacționează cu noi aici. Totul se învârte în jurul nostru aici și acum. Instrucțiunile sale nu sunt un scop în sine. *Tora* a fost dată pentru a fi un canal care să aducă sănătate mintală, securitate și stabilitate unei națiuni și întregii planete. *Mitzvot* acționează ca niște conexiuni care aduc cerul pe pământ și înalță pământul la Ceruri. Astfel, acțiunile noastre corecte creează o societate stabilă. Acest lucru are ca rezultat securitate fizică și psihologică, care permite minților noastre să mulțumească Cerurilor.

Poruncile *Torei* se referă la relațiile sociale. Adevărata spiritualitate nu înseamnă doar găsirea unui adevăr privat, ci crearea unei comunități mondiale care reflectă și întruchipează adevărurile spirituale pe care le învățăm. Sănătatea sufletului uman necesită implicare într-o comunitate care este ea însăși dedicată vindecării și transformării lumii sociale și politice, în timp ce oferă mijloacele de vindecare și transformare a indivizilor.

Poruncile *Torei* sunt, de asemenea, expresii ale principiilor științifice universale. Atunci când ***mitzvot***-urile sunt respectate corect, se creează influențe și există schimbări subtile în energiile cosmice care afectează conștiința umană și mediul înconjurător. A cunoaște semnificația unei ***mitzvah*** este diferit de a ști ce să faci la momentul potrivit. Poruncile servesc ca arhetipuri care permit adevăratei noastre esențe umane să se reconecteze cu sinele nostru superior (**neshamah**) sau cu Sursa dimensională superioară.

Poruncile *Torei* ne ajută, de asemenea, să ne calibrăm conștiința colectivă la vibrația superioară a realităților alternative. Când cineva respectă *Tora*, are loc o transformare psihologică în interiorul său sau s-ar putea spune că devine o persoană nouă în interior. Schimbarea trebuie să vină din interior. Acest lucru se poate întâmpla doar atunci când comportamentul exterior al cuiva este în armonie cu Creatorul. Schimbarea rareori apare independent din interior; există ceva ce trebuie să facem. Acțiunile schimbă atitudinea, nu invers.

Omenirea nu poate regreta comportamentul său atâta timp cât continuă să ne comportăm necorespunzător. Trebuie să alegem în mod conștient binele în locul răului, corectitudinea în locul răului și dreptatea în locul nedreptății. Procesul de **tikkun** (rectificare) înseamnă nu doar să încetăm să creăm daune, ci și să reparăm daunele pe care le-am creat prin acțiunile și cuvintele noastre.

Tora vorbește limbajul sufletului uman. Ne spune cum să ne reconectam inimile, sufletele și mințile la Sursă. **Mitzvot**-urile conțin adevăruri universale. Nu sunt metafore, ci mai degrabă formule științifice pentru transformarea conștiinței care ne permit să evoluăm. Inima umană este cea care devine confuză și greșită. Când inima este dusă la rătăcire, conștiința umană superioară se deconectează de la Sursă (mintea superioară) și devenim prinși pe pământ, exilați și pierduți de Sursa noastră originală. Aceste porunci rituale nu au nicio legătură cu religia. Religia este un exercițiu al minții. Este studiul și practica teologiei. Teologia este o formă de filozofie. Ambele sunt doar gimnastică mentală care încearcă să explice realitatea lumii finite din jurul nostru. *Tora* nu se limitează la aceste căutări imature. *Tora* transcende mintea așa cum o face cu acest univers fizic. Așadar, respectarea **mitzvot**-urilor nu ar trebui numită a fi religioasă; ar trebui numită naturală și uneori supranaturală. Ele sunt ceea ce ne face pe noi, oameni, creați după chipul lui Elohim. Nu trebuie să fii religios pentru a respecta *Tora*. Religia este mai mult despre politică, bani, cultură și etnie decât despre respectarea adevăratei *Tore*. Omenirea trebuie să fie mai puțin religioasă și mai respectuoasă cu *Tora*. *Tora* nu a fost dată pentru a începe o nouă religie. Religia nu există în

Scripturi şi nici în ebraica originală. Religia întemnițează mintea şi opreşte evoluția spirituală a sufletului uman. Omul trebuie să-şi facă exodul personal din sclavia psihologică în libertate psihologică, trecând la o îmbrățişare conştientă a adevărului revelat în *Tora*.

Vechea înțelegere a faptului de a fi „poruncit" era a poruncilor transmise de pe un munte, dar astăzi orice sentiment de poruncă trebuie să vină din interior, din interiorul nostru. A îndeplini o „**mitzvah**" este un act de venerație. Această acțiune ne pune într-un nivel superior de dialog cu universul. Acționăm din dorința de a comunica cu Cel Sfânt pe care l-am simțit. Astfel, pe măsură ce practica noastră se adânceşte, relația noastră cu Creatorul devine mai intimă. Fiecare mitzvah ne consacră lui Elohim.

Religioşii şi filozofii au reflectat asupra originilor răului timp de mii de ani şi totuşi nu au ajuns încă la un consens unic cu privire la ce este cu adevărat răul. Lipsa de claritate din partea cercetătorilor scripturali obligă domeniul etic la religiile, tradițiile, politica şi ideologiile lumii. Majoritatea oamenilor îşi învață etica şi morala de la părinți, colegi, biserică şi comunitate. Îndoctrinați în această matrice încă de la naştere, majoritatea oamenilor cred că opiniile şi punctele lor de vedere culturale, religioase, politice şi personale sunt adevăruri absolute şi universale. Apoi, ei caută să-şi facă doctrinele şi credințele universale prin forță, revoluții, reforme şi războaie. Putem şti care etică este imperativul moral pentru umanitate dacă aplicăm înțelepciunea, înțelegerea şi cunoaşterea (**Ch**ochmah, **B**inah şi **D**a'at). Totuşi, acest punct de plecare, chiar şi rațiunea, este respinsă de majoritatea lumii. Ei cred că opiniile lor religioase şi politice sunt singurul adevăr, deoarece provin din dumnezeul lor personal şi din tradiția religioasă. Convingerile lor sunt înrădăcinate în adâncul lor şi nicio logică, rațiune sau dovadă nu le va zdruncina convingerile că numai ei dețin cheile întregului adevăr.

Raționamentul începe cu premise care provin din observație. Putem observa că nu există nimic în natura umană care să facă o rasă de oameni stăpâni peste un alt grup care sunt sclavi. Prin urmare, implicitul moral este întotdeauna egalitatea între oameni. Aşa cum au recunoscut John Locke şi Thomas Jefferson, ființele umane sunt create ca egale, cu o valoare morală egală, deoarece ființele umane folosesc rațiunea în luarea deciziilor în urmărirea obiectivelor lor.

Gândirea şi sentimentele noastre independente, precum şi statutul egal al valorilor noastre subiective, creează o etică universală prin care toate actele care îi dăunează coercitiv pe ceilalți sunt rele. Răul constă într-o invazie în propriul domeniu, aşa că, dacă cineva este doar nemulțumit de ceea ce fac alții, ofensa nu este considerată un rău şi nu este considerată rea conform eticii universale. Însă cei care cred doar în propria etică culturală cred că actele jignitoare, cum ar fi practicarea altor credințe sau tradiții religioase, sunt rele şi ar trebui pedepsite şi distruse. Şi apoi, pedepsind ofensa, făptuitorul comite adevăratul rău impunându-se ca stăpân, declarând că cultura, guvernul, economia şi religia sa sunt superioare, iar celălalt este inferior şi rău.

Esența răului este supremația ignorantă, lacomă: impunerea voinței subiective asupra acțiunilor umane inofensive. Răul are loc deoarece răufăcătorii ignoră etica universală şi pentru că le lipseşte dragostea şi compasiunea pentru victimele lor. Cel mai mare rău pare să vină întotdeauna din urmărirea „binelui suprem". Naziştii, comuniştii şi socialiştii, tradiționaliştii, supremaţiştii religioşi, tradiționaliştii conservatori de dreapta, toți cred în binele lor suprem şi caută să-l impună prin forță, dacă este necesar, fără să realizeze că această utilizare a forței este adevăratul rău.

Independența cognitivă şi egalitatea morală a ființelor umane fac ca toate valorile noastre să fie subiective individual şi, prin urmare, conceptul de „bine suprem" este eronat. Nu poate exista un „bine suprem", ci doar bunurile de care indivizii sunt interesați şi pe care le prețuiesc personal. Pentru a evita răul, nu este suficient să înțelegem intelectual că este greşit moral să le facem rău altora prin constrângere. De asemenea, trebuie să insuflați simpatie şi compasiune pentru ceilalți, o empatie care dizolvă lăcomia şi face rău pentru noi înşine să le provocăm rău altora.

Binele nu este pur şi simplu absența răului - creşterea binelui în lume şi în viața ta necesită participarea şi acțiunea ta activă. O persoană poate atinge acest obiectiv trăindu-şi viața într-un mod care recunoaşte principiile adevăratei spiritualități şi străduindu-se să trăiască o viață cu curaj, compasiune şi gândire critică.

Există două motive fundamentale pentru care oamenii comit răul. Unii oameni sunt pur și simplu amorali. Le lipsește empatia și nu cred că există vreo moralitate. Pentru ei, victimele lor sunt doar animale. Ei cred că, dacă cineva este suficient de slab sau de nechibzuit pentru a fi o victimă, nu merită nimic mai bun decât să fie distrus din cauza slăbiciunii sale.

Însă majoritatea relelor sunt comise de oameni care cred că fac ceea ce este bine. În majoritatea războaielor de astăzi, atacatorii cred că servesc binelui general al întregii omeniri. Dacă sunt uciși oameni nevinovați, atacatorii cred că victimele nu sunt cu adevărat nevinovate, ci vinovate prin asociere, iar în al doilea rând, răul uciderii este mai mult decât compensat de binele general al scopului religiei sau guvernului lor. În esență, acești atacatori se fac judecători asupra altora, asumându-și o poziție superioară de stăpân, judecător și executor.

Prin urmare, evitarea răului necesită ca o persoană să nu se facă judecător și juriu suprem asupra altora. Cu excepția apărării imediate împotriva unui rău iminent, justiția necesită un proces instituțional și ascultare de legile lui Elohim. Dacă toată lumea atacă fiecare persoană care se presupune că a făcut rău sau este rea prin asociere, ajungem la haos, ca în lumea de astăzi.

Din păcate, puțini oameni sunt deschiși la argumente logice despre etică. Îndoctrinarea religiei, politicii și culturii este atât de profundă încât foarte puțini oameni pot depăși faptul că sunt închiși de aceste instituții și de fortărețele construite în mintea lor. Acesta este motivul pentru care răul a persistat de la început.

Încă de la începutul istoriei documentate, oamenii au tânjit după controlul asupra semenilor lor – impulsul care pare să facă parte din structura celui pe jumătate animal, pe jumătate înger pe care îl numim om. Până în timpurile moderne, forța brută, propaganda și religia au fost cele mai eficiente metode de manipulare a ființelor umane, dar până la începutul acestui secol, metodologia coercitivă avansase mult dincolo de sabie, sloganul incendiar și bățul și morcovul raiului și iadului.[11]

---

11 Ideea Raiului și a Iadului ca locuri unde cei buni sunt răsplătiți, iar cei răi pedepsiți după moarte nu provine din Scripturi, ci de la Platon. Aici, din *Republica* (cca. 400 î.Hr.), se află partea relevantă a mitului lui Er al lui Platon. După recompensa sau pedeapsa descrisă mai jos, sufletele se reîncarnează. Acest mit stă la baza Purgatoriului, a diavolilor înflăcărați ca chinuitori ai celor condamnați și a ideii că oamenii urcă la cer după ce mor. Conceptul tradițional de Iad NU provine din manuscrisele ebraice sau grecești inspirate. Este un mit păgân adoptat ca doctrină creștină în secolul al III-lea de către părinții bisericii. Totuși, atunci ca și acum, oamenilor nevinovați li se predă conceptul tradițional de Iad de către figuri autoritare de încredere. Această încredere descurajează întrebările, așa că timp de sute de ani mitul a perpetuat. Traducerea KJV și alte traduceri au perpetuat, de asemenea, mitul printr-o traducere mai puțin exactă a cuvântului **Iad**. De unde a venit conceptul de tortură (pedepsire) veșnică? Este evident că provine la noi din învățăturile timpurii ale Bisericii Romano-Catolice. Din Enciclopedia Americana: „Principalele caracteristici ale iadului așa cum sunt concepute de teologii hinduși, persani, egipteni, greci și creștini sunt în esență aceleași. Religioșii occidentali, din epoca romană până în Evul Mediu, au împrumutat doctrina torturii eterne de la filozofii păgâni. Anumiți scriitori din Evul Mediu au avut o influență atât de extraordinară asupra lumii creștine, încât scrierile și învățăturile lor au ajuns să fie în general acceptate și crezute, până când au devenit doctrina lumii creștine. Printre acești scriitori influenți s-au numărat Augustin și Dante Alighieri”. Thomas Nelson Page descrie în cartea sa din 1923 „*Dante și influența sa*” că Dante nu a fost primul care a conceput o călătorie în regiunile infernale: „Homer și Virgil au reprezentat amândoi în versuri nemuritoare o astfel de experiență, iar alți poeți au făcut același lucru”... „Dar el [Dante] a fost primul care a făcut dintr-o astfel de călătorie firul central de care să atârne într-o formă epică întreaga viață umană, împreună cu condițiile care au adus-o la existență”,... „Toată predicarea vremii era despre un Infern și un Purgatoriu material sau fizic.” Nimeni nu se îndoia de existența sau chiar, în anumite limite, de amplasarea unor astfel de locuri de pedeapsă. Multe epoci au trecut de atunci fără schimbări substanțiale ale acestei idei fundamentale și, până în urmă cu o generație sau două, se poate spune că a fost în general acceptată și chiar și acum este predată în mod distinct de o mare parte a Bisericii.” Din nou, din Enciclopedia Americana: „Vergil, poet roman păgân, 70-19 î.Hr., a aparținut școlii naționale de gândire romană păgână, influențată de scriitorii greci. Creștinii din Evul Mediu, inclusiv Dante, credeau că primiseră o oarecare măsură de inspirație divină. Platon a fost un filosof grec păgân, născut la Atena în 427 î.Hr., elev al lui Socrate, de asemenea păgân. Conceptul tradițional al păcătoșilor chinuiți pentru toată veșnicia într-un iad de foc provine în mod clar din imaginația PĂGÂNILOR. Yahshua s-a referit la „Gheenna”, valea lui Hinom, unde gunoiul ardea continuu, uneori erau depuse cadavre, iar în vremurile anterioare, oamenii erau sacrificați. El s-a referit la ea doar pentru a ilustra lecțiile sale despre creșterea spirituală și tărâmul pământesc - că trupul pământesc era lipsit de sens și urma să fie aruncat la groapa de gunoi. Unii sugerează că el avertiza Israelul că trebuie să se îndepărteze de concentrarea sa pământească și să se reformeze, fiind mai preocupat de creșterea spirituală și de persoana interioară, iar dacă nu o făcea, evreii urmau să fie distruși în foc. Avea dreptate, desigur. Ierusalimul și

Spre deosebire de religie, înțelepții antici învățau „*L'fum Tza'arah Agrah*” (după eforturile cuiva, așa vor fi recompensele). Semnificația este clară pentru cei cu urechi spirituale. Ne creăm propriul rai sau iad personal aici, pe pământ. Când mintea umană este încețoșată de înșelăciune și de o înțelegere clară a naturii adevăratei realități, atunci orice dorim să impunem lumii este prin natura sa defectuos și dăunător pentru ceilalți. Comportamentul și acțiunile noastre sunt ca ondulațiile unei pietricele aruncate într-un iaz, care se întind și au efecte de durată asupra noastră și a tot ceea ce ating. Doar sufletele egoiste și iresponsabile nu își asumă responsabilitatea pentru propriile acțiuni și rezultatele acestor acțiuni. Omenirea își aduce propria distrugere asupra capului prin comportamentul său păcătos. Am luat Grădina Edenului și am transformat-o într-o junglă periculoasă.

Religia este cea mai mare formă de control al minții în masă inventată de om până acum și a fost cea mai importantă armă din agenda Celeilalte Părți de la Creație. A închis mințile maselor și le-a ținut în frică și robie perpetuă. Își acceptă situația dificilă, adesea grotescă, pe cuvântul unor bărbați în rochii lungi și gulere care le spun care este „planul lui Dumnezeu”.

Planul controlului prin religie a fost perfecționat și șlefuit în Babilonul antic. Babilonul este, de asemenea, locul de unde a fost impusă lumii escrocheria financiară globală. Această escrocherie implică împrumutarea oamenilor de bani care nu există și perceperea de dobânzi pentru aceștia. Se întâmplă ca Babilonul să devină noul sediu după prăbușirea Imperiului Sumerian. Centrul lor operațional s-a mutat ulterior la Roma și atunci am avut Imperiul Roman și fondarea Bisericii Romane, care, pe bună dreptate, era o copie a religiei Babilonului. Folosește aceleași metode, simboluri și povești. Din păcate, deoarece Adevărurile se pervertesc întotdeauna în minciuni și sunt minciuni atunci când sunt aplicate greșit, acest Adevăr a devenit Evanghelia Haosului și Anarhiei, la scurt timp după ce a fost predicat pentru prima dată.

Pe măsură ce ne maturizăm ca studenți și cărturari, au apărut noi învățători care au decis să nu lase misterele Divine să alunece în uitare și le-au recuperat și le-au predat. Această generație a ajuns să înțeleagă mai bine înțelepciunea și puterea tradițiilor mistice și relația lor cu credințele

templul au fost arse în anul 70 d.Hr. El nu s-a referit la un iad ca la un chin veșnic. Până la momentul primelor traduceri în engleză ale *Testamentului Reînnoit*, mitul iadului fusese atât de... bine înrădăcinată în tradiția bisericească conform căreia, acolo unde traducătorii au văzut „Gheena”, au introdus pur și simplu „iad” ca traducere. Asta a dus la concepția greșită despre prezența iadului în *Testamentul Reînnoit* și în învățăturile lui Yahshua. (Din *Originea și istoria doctrinei pedepsei fără sfârșit* de Thomas B. Thayer, 1855) „Cuvântul iad din *Vechiul Testament* este întotdeauna o traducere a cuvântului ebraic **Sheol**, care apare de șaizeci și patru de ori și este redat prin «iad» de treizeci și două de ori, «mormânt» de douăzeci și nouă de ori și «groapă» de trei ori. Prin examinarea Scripturilor ebraice se va constata că sensul său radical sau primar este locul sau starea morților. Este clar că aici nu se referă la un loc de chin fără sfârșit după moarte. Este clar, așadar, din aceste citate că cuvântul **Sheol**, «iad», nu reprezintă nimic pentru doctrina pedepsei viitoare fără sfârșit ca parte a pedepselor Legii. Nu este niciodată folosit de Moise sau de Profeți în sensul unui loc de chin după moarte; și nu intră în conflict în niciun fel cu afirmația deja dovedită, că Legea lui Moise se ocupă în întregime de recompense și pedepse temporale. Acum, nimeni nu crede într-un astfel de iad. Un iad material de foc și chinurile prin flacără au fost abandonate de mult. Și Mântuitorul nu poate fi înțeles,” „ca și cum ar fi să crezi sau să propovăduiești chinuri viitoare... Am trecut acum în revistă, în măsura în care ne permit limitele, doctrina *Noului Testament* despre iad și, cu siguranță, nu am găsit-o ca fiind doctrina pedepsei fără sfârșit, ci ceva foarte diferit de aceasta.” CHAPMAN. [Mark Chapman, teolog și istoric din Oxford] „**Șeolul**, considerat în sine, nu are nicio legătură cu pedeapsa viitoare.” Citat de Balfour, *Prima Anchetă,* DR. ALLEN spune: „Termenul Șeol nu pare să însemne, cu certitudine, nimic mai mult decât starea morților în lăcașul lor adânc. „DR. CAMPBELL. „**Șeolul** semnifică starea morților fără a ține cont de fericirea sau nefericirea lor. „DR. WHITBY. „**Șeolul** în *Vechiul Testament* nu semnifică doar locul pedepsei sau al sufletelor oamenilor răi, ci doar mormântul sau locul morții. „DR. MUENSCHER. [Un autor distins al Istoriei Dogmatice].” „Sufletele sau umbrele morților rătăcesc în **Sheol**, tărâmul sau împărăția morții, o locuință adâncă sub pământ. Acolo merg toți oamenii, fără distincție, și nu speră la nicio întoarcere. Acolo încetează orice durere și chin; domnește o tăcere neîntreruptă; acolo totul este neputincios și nemișcat; și chiar și lauda lui Dumnezeu nu se mai aude.” VON COELLN. „**Șeolul** însuși este descris ca fiind casa rânduită pentru toți cei vii, care primește în sânul său toată omenirea, fără distincție de rang, bogăție sau caracter moral. Numai în modul morții și nu în starea de după moarte, cei buni sunt distinși deasupra răului. Cei drepți, de exemplu, mor în pace și sunt purtați cu blândețe înainte de a veni răul; în timp ce o moarte amară îi zdrobește pe cei răi ca pe un copac.” Iadul a fost folosit de predicatorii creștini prea zeloși timp de secole pentru a-și speria turmele și a le îndemna să asculte. Dar nu are nicio bază în Scriptură.

noastre. Dacă vă gândiți că Creatorul este un bătrân mare și puternic, care stă în ceruri și trage toate sforile ca păpușar, vă va fi greu să înțelegeți învățăturile din această carte.

În spatele fiecărei falsități se ascunde această ființă misterioasă și periculoasă cunoscută sub numele de „Lilith". De la căderea și exilul din **Edenul Gan**, ea a devenit cel mai mare dușman al copiilor lui Adam și Chawah. Ea caută distrugerea lor la fiecare pas. Suntem cu toții prea familiarizați cu căile ei corupătoare, deoarece își folosește vicleniile feminine pentru a seduce omenirea și a o forța să devină sclavii și servitorii ei. Lilith este spiritul degradării și perversiunii sexuale care le transformă pe fiicele lui Chawah în fiice prostituate ale Marii Prostituate.

Acest studiu despre această „femeie" fascinantă va fi, sperăm, un pas major pentru ca cititorul să fie eliberat din închisoarea construită pentru mintea sa de către instituțiile acestei lumi și va ajuta la realizarea lui **Tikkun Olam** și a lui Mesia puțin mai devreme. **Tikkun**[12] **Olam** înseamnă îmbunătățirea acestei lumi. Aprinderea scânteilor este un eveniment psihologic, social, spiritual, etic și politic. Fie ca noi toți să devenim participanți la împlinirea psihologică și spirituală și să ne dedicăm viața **Tikkun Olam**.

„Pur și simplu nu pot înțelege cum poate cineva să fie o ființă spirituală și să nu fie implicat activ în transformarea lumii."

- Rabinul Michael Lerner.

12 Semnificația rectificării înseamnă „îmbrăcare". Este vorba despre îmblânzirea și valorificarea puterilor, talentelor și energiilor haotice și nelimitate prin limitarea, definirea și direcționarea lor. Provocarea oricărei vieți spirituale este de a păstra energia nelimitată a lui **Tohu** (haos) chiar și după ce le-ai reținut în vasele lui **Tikkun**.

CAPITOLUL 1 - RELIGIA: CU OCHII LARGI ÎNCHIȘI

„Religia nu este altceva decât controlul minții.”

- George Carlin

„Cei care te pot face să crezi absurdități te pot face să comiți atrocități.”

- Voltaire

„Dacă atât trecutul, cât și lumea exterioară există doar în minte și dacă mintea însăși este controlabilă - ce se întâmplă atunci?”

- George Orwell

„Cel mai periculos om, pentru orice guvern, este omul care este capabil să gândească singur lucrurile... Aproape inevitabil, el ajunge la concluzia că guvernul sub care trăiește este «necinstit, nebun și intolerabil».”

- H. L. Mencken, Scriitor american 1880-1956

„Spiritul este aspectul realității care nu poate fi cuantificat sau supus observațiilor repetate. Este, mai degrabă, tărâmul libertății supreme.”

- Rabinul Michael Lerner

Lilith este o demoniță feminină legendară care joacă un rol central în tradiția folclorului evreiesc, legendele și demonologia. Scriptura din capitolul treizeci și patru din Yeshayahu (Isaia) este singura referință la ea pe nume în întregul **TaNaK**.[13] Totuși, această seducătoare evazivă este ascunsă subtil în spatele mai multor referințe scripturale la diverse persoane, simboluri arhetipale și zeițe din religiile lumii și printre închinătorii la idoli atât din Scripturile ebraice, cât și din *Brit Chadasha*.[14] Astăzi, milioane de oameni din întreaga lume au fost din ce în ce mai atrași de legenda și mitul[15] lui Lilith, deoarece au auzit că deține statutul de „egală” cu Adam în legendele ebraice antice. Multe feministe moderne o venerează pe zeiță sub alte nume și este ascunsă subtil în publicitate și alte forme de media. Istoria ei este un subiect fascinant în raport cu viziunea actuală asupra lumii, care este legată de originile răului și decăderea omenirii.

Nu ar trebui să permitem ca cuvântul „mit” să le prejudicieze gândirea sau studiul Scripturilor. Un mit nu este un basm sau o relatare a ceva ce nu a existat niciodată. Un mit bun nu este o poveste despre ceva care nu s-a întâmplat niciodată. Mai degrabă, este o poveste despre ceva ce se întâmplă tot timpul. Miturile sunt povești arhetipale spuse pentru a ne învăța adevăruri importante despre noi înșine și despre creație. Adevărul este că iudaismul și alte religii ale lumii abundă de mituri de o complexitate și înțelepciune profundă.

Realitatea spirituală nu este o născocire sau o fantezie. Trebuie înțeleasă în contextul științei. Înregistrările noastre despre evenimentele spirituale istorice ne cer să avem o nouă înțelegere a modului în care aceste evenimente reale au fost evenimente științifice supranaturale reale.

Spiritualitatea este adesea un cuvânt abuzat - definiția adevărată și strictă este o ființă spirituală direct legată de Elohim sau dezvoltarea unei ființe spirituale. Spiritual este cine și-a dezvoltat adevăratul suflet divin. Spiritualitatea este știința Elohim de a dezvolta sau elibera ființa divină cea mai interioară - nucleul nostru al tuturor, ”făcut după chipul lui Elohim”. Adevărata spiritualitate se atinge prin aplicarea învățăturilor spirituale și a tehnicilor spirituale care permit

13 Torah- Ketuvim-Navi'im.

14 *Legământul reînnoit* sau ceea ce a fost numit „*Noul Testament*”. **Chadasha** înseamnă *reînnoit*, nu *nou*. Legământul a fost reînnoit cu Israel.

15 Jung: *Arhetipurile și inconștientul colectiv:* „Miturile sunt relatări despre cum a ajuns lumea să fie așa cum este, despre un tărâm supra-ordinar de evenimente dinaintea (sau dinapoia) lumii naturale.”

egoului să dispară în focul iubirii divine şi al spiritului orientat spre ego, mai bine numit intelect, pentru a fi înlocuit de **Ruach** Elohim.

Întrucât toată omenirea este creată după chipul lui Elohim - fiecare om va avea, la un moment dat, nevoia de a dezvolta din nou spiritualitatea suprimată. Spiritualitatea este adevărata noastră natură, iar dezvoltarea spirituală este cea mai directă cale către soluţii de iubire şi **shalom** în întreaga creaţie. Este o experienţă trăită, un set de practici şi conştiinţă care ne aliniază cu un sentiment al sfinţeniei Întregii Fiinţe. Religia este doar încercări istorice de a organiza un set de doctrine şi dogme, ritualuri şi comportamente care ar trebui să fie modul corect de a trăi. Religia poate exista fără spiritualitate, iar spiritualitatea poate apărea fără religie. Acei lideri care îmbrăţişează cuvintele spiritualităţii pot fi de fapt ameninţaţi de cei care au o perspectivă şi un stil de viaţă spiritual autentic.

Toată viaţa de pe pământ serveşte doar unicului scop de a ne dezvolta din nou spiritualitatea până la punctul de a fi liberi de ignoranţa spirituală şi liberi de tipare comportamentale egoiste sau distructive. Adevărata spiritualitate duce întotdeauna la eliberarea de lanţurile care ne întemniţează mintea. Orice altceva nu ar trebui numit niciodată spiritual sau spiritualitate. Multe evoluţii umane, cum ar fi religia, duc în direcţii total diferite - departe de Elohim![16]

Intenţiile iniţiale ale religiilor sau bisericilor au fost de a susţine şi promova sau a preda adevărata spiritualitate tuturor. Aceste instituţii au dezamăgit omenirea. Dezvoltarea adevăratei spiritualităţi este acum din nou sub supravegherea directă a lui Elohim şi liberă de orice religie sau biserică. În timp ce unele grupuri spirituale pot încă avea învăţături spirituale adevărate, majoritatea au început cu mult timp în urmă să abuzeze de învăţături orientate spre ego. Dezvoltarea adevăratei spiritualităţi este liberă de orice biserică sau religie - Elohim nu are religie! Vindecarea supremă a spiritului se realizează atunci când devii una cu Elohim, ca urmare a unei dezvoltări spirituale adecvate.

Adevărata spiritualitate ar trebui să fie despre a învăţa cum să comunici cu Creatorul, cum să-L slujeşti pe El şi omenirea şi cum să-ţi îndeplineşti scopul ca fiinţă umană. Când comuniunea cu YHWH este pierdută, la fel se întâmplă şi cu adevărata spiritualitate. Tot ce rămâne este o cochilie goală de ipocrizie, umplută cu un suflet mort. Cochiliile goale arată bine la exterior, dar sunt goale în interior. În loc de spiritualitate, tot ce ai este opresiune şi închisoare. Aceasta este iluzia şi amăgirea religiei şi nu realitatea ei conform Creatorului. Când religia ne dezamăgeşte, ajungem să ne dezamăgim pe noi înşine pentru că uităm imaginea şi originile noastre divine şi faptul că Elohim locuieşte în sufletele şi minţile noastre inconştiente. Vedem doar învelişul exterior şi nu adevărata esenţă din fiecare persoană. Rezultatul este un cap plin de credinţe şi o inimă goală de orice atribute ale Creatorului.

Viaţa, sau adevărata spiritualitate, nu este doar un a nu face nimic negativ în orice listă lungă de lucruri. Chiar dacă lista a început ca o listă excelentă de lucruri de care trebuie să fim atenţi în acel context istoric particular, trebuie totuşi să subliniem că viaţa, sau adevărata spiritualitate, este mai mult decât abţinerea de la o anumită listă externă de tabuuri într-un mod mecanic. Nimeni - niciun rabin, niciun terapeut, niciun preot sau guru - nu îşi poate asuma responsabilitatea pentru viaţa ta spirituală. Trebuie să faci asta singur.

Adevărata spiritualitate trebuie să ne înveţe să privim în interiorul nostru şi să recunoaştem imaginea Creatorului din noi. Adevărata spiritualitate nu înseamnă învăţarea din cărţi şi îndeplinirea poruncilor (**mitzvoth**) mecanic; mai degrabă, este o trezire în sufletul unei persoane şi descoperirea cunoaşterii interioare. Adevărata spiritualitate ne conduce la recunoaşterea realităţii inerente, interne şi universale din interior. Adevărata spiritualitate explorează aceste adevăruri interne şi nu se teme de necunoscut, ci mai degrabă experimentează viaţa în plenitudinea ei.

Adevărata spiritualitate construieşte punţi între fiinţele umane în loc să le ardă. Omenirea poate lucra împreună pentru a descoperi minunile ascunse ale creaţiei şi a le folosi pentru binele omenirii, în loc să le folosească pentru a se distruge reciproc. Putem învăţa să depăşim diferenţele noastre şi să învăţăm să trăim în pace în ciuda lor.

---

16 Freud a definit religia ca o încercare de a controla lumea mentală „prin intermediul unei lumi a dorinţelor”. Este o dorinţă de a controla, o dorinţă de a nu muri şi dorinţe egoiste izvorâte dintr-o imaginaţie limitată.

Nu există niciun cuvânt ebraic în *Tora* pentru cuvântul, termenul sau conceptul de „religie”. Dacă nu există un cuvânt ebraic în *Tora* pentru religie, atunci trebuie să fie că nu există niciun concept de religie în fața Creatorului, autorul *Torei*. Dacă nu există nicio mențiune a religiei în *Tora*, atunci poate exista ceva religios în respectarea poruncilor (**mitzvoth**). Sunt spirituale și ne ajută să ne îndreptăm spre adevărata spiritualitate.

Spiritualitatea nu este o învățătură *New Age* inconsistentă. Omul are dorința de a căuta sens și scop. Este o poftă la fel de puternică ca foamea și dorința de sex. Așa cum majoritatea instituțiilor religioase degradează sau chiar reprimă dorința de sex, aceleași instituții reprimă setea omului de sens. Acest lucru a condus omul la o gamă largă de stări psihologice și emoționale patologice care au adus omenirea în pragul dezastrelor sociologice.

Amintiți-vă, religia este despre control și putere. Religia nu este ceea ce spui, ci ceea ce faci. Cei puternici îi iau întotdeauna la rost pe cei slabi. Cei puternici își văd calea ca fiind corectă, iar toți ceilalți ca fiind greșiți. Prin urmare, există întotdeauna conflict, deoarece cei puternici definesc termenii de bine și rău. Dacă religia deține puterea, atunci controlează și bogăția unei societăți. Lăcomia sau iubirea de bani este o boală a fricii. De teama de a pierde controlul, instituțiile religioase acumulează bunuri materiale, bani, putere, cuceriri și alte materiale tangibile. Aceeași frică, născută din lăcomie, este cea care îi determină pe aceștia să controleze fluxul de informații pe care fiecare membru al acelei societăți religioase îl primește sau îl studiază.

Din teama religioasă, mulți profesori vor să cenzureze sau să descurajeze ceea ce a fost cercetat și predat cu privire la această „creatură” legendară numită **Lilith**, deoarece se tem de creșterea intelectuală individuală și de cunoașterea spirituală personală. Este semnul distinctiv al multor organizații și societăți pe moarte și temerile unei preoțimi dominante care luptă împotriva evoluției gândirii în speranța de a păstra controlul asupra maselor care vor să fie studenți serioși ai *Torei*/Scripturilor. Cenzura[17] este instrumentul corupției și face parte integrantă din religiile care lucrează pentru a-i ridica pe cei puțini deasupra celor mulți, creând o preoție de elită care modelează gândurile și acțiunile adepților lor[18].

Religia este în mare măsură o problemă de control, deoarece religia ortodoxă se concentrează pe controlul maselor[19]. Gândirea liberă este descurajată și amenințată cu cenzura din cauza corectitudinii politice și religioase[20]. Recent, chiar și un rabin nazarinean din Israel a plasat

---

17 Cenzura este reglementarea, decretată inițial de Biserică și apoi pusă în aplicare fie de această instituție, fie de stat, prin care cărțile erau examinate în scopul stabilirii dacă conțineau pasaje eretice sau alte pasaje inacceptabile. De această examinare depindeau condițiile în care o carte putea fi utilizată sau tipărită, sau condamnarea ei. Dacă o carte era respinsă necondiționat, era interzisă, iar toate copiile care puteau fi găsite erau distruse. Dacă o carte era autorizată condiționat, toate cuvintele și pasajele pe care autoritățile le considerau inacceptabile trebuiau șterse, fiind fie omise în întregime în lucrările care urmau să fie tipărite, fie devenite ilizibile în cele care fuseseră deja întocmite.

18 Scrierile ebraice conțineau inițial cărți precum: *Cartea lui Yasher, Cartea Războaielor lui YHWH, Cartea Genealogiilor lui Adam, Cartea lui YHWH și Orașele Canaanului*. Numeri 21:14, Geneza 5:1, Isaia 34:16, Iosua 10:13, 18:9 și 2 Samuel 1:18

19 Karl Marx, principalul fondator al comunismului, a numit cândva religia „opiumul maselor”. La fel ca opiul, religia are un mod de a-l consola pe consumator cu un sentiment de euforie, afectând în același timp capacitatea acestuia de a raționa.

20 Ieremia 44:15: Toți bărbații care știau că soțiile lor ardeau tămâie altor dumnezei, toate femeile care stăteau acolo, o mare mulțime, și tot poporul care locuia în țara Egiptului, în Patros, au răspuns lui Ieremia și au zis: 16. „Nu te vom asculta de cuvântul pe care ni l-ai spus în Numele Domnului. 17- Ci vom face tot ce a ieșit din gura noastră: să ardem tămâie împărătesei cerurilor și să-i turnăm jertfe de băutură, cum am făcut noi și părinții noștri, împărații noștri și domnitorii noștri, în cetățile lui Iuda și pe străzile Ierusalimului. Căci atunci aveam hrană din belșug, eram înstăriți și nu vedeam niciun necaz. 18- Dar de când am încetat să mai ardem tămâie împărătesei cerurilor și să-i turnăm jertfe de băutură, am dus lipsă de toate și am fost mistuiți de sabie și de foamete.” 19- Femeile au mai zis: „Și când i-am ars tămâie reginei cerurilor și i-am turnat jertfe de băutură, oare i-am făcut turte, ca să o închinăm și i-am turnat jertfe de băutură fără permisiunea soților noștri!?” (Traducere New Kins James) (Notă asupra textului ebraic: într-un exemplu interesant de cenzură, masoreții care au adăugat puncte vocalice textului în jurul anului 800 d.Hr. au făcut din titlul zeiței ”**em m'lekhet hashamayim**”, care sună ca „lucrarea cerului” - un mod de a spune „amintiți-vă că acesta este doar un idol”. Dar toți traducătorii sunt de acord că pronunția ar trebui să fie „**malkat hashamayim**”, Regina Cerurilor.) Unii sugerează că aceste turte pentru Regina Cerurilor sunt strămoși direcți ai chiflelor încrucișate din zilele noastre. „Regina Cerurilor” a fost adoptată în

gândirea liberă pe lista „uneltelor diavolului”. În dorința lor de a-și controla „turma”, realitatea este că împiedică creșterea și evoluția spirituală a studenților Scripturilor.

• *Matei 23:15 - ”Vai de voi, cărturari și farisei, ipocriți! Pentru că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un prozelit și, ori de câte ori se întâmplă, îl faceți fiu al Gheenei de două ori mai mult decât voi înșivă”.*

Che Guevara a subliniat că datoria tuturor revoluționarilor adevărați, reali, ”este să facă revoluția”, să acționeze (*praxis*) și să o gândească. În timp, aceasta implică și avertizarea oamenilor cu privire la pericolele ideologice muritoare, oricât de delicate ar fi acestea, chiar atingând „subiecte interzise” și „vaci sacre”. Experiența mea personală indică faptul că vacile sacre sunt cea mai bună carne tocată!

• *„Avem ideea greșită că există o anumită descriere exactă a ceea ce vedem în orice moment dat.”*

- Wittgenstein

• *„Credeți-mă, există mai multă credință în îndoiala sinceră decât în jumătate din crezuri.”*

- Alfred Tennyson

Religia[21] a jucat un rol esențial în îmbunarea maselor. Înainte ca cititul să devină popular, oamenii mergeau la liderii lor religioși și li se spunea ce este bine și ce este rău și le citeau texte selectate pentru a le confirma afirmațiile. Conducătorii se asigurau că îi supravegheau îndeaproape pe liderii religioși și îi recompensau și îi pedepseau în funcție de mesajele și influența pe care o transmiteau asupra congregațiilor lor. Dacă acest lucru sună familiar, ar trebui. Această metodă continuă să fie folosită și astăzi.

Chiar și astăzi, oamenii pe care i-am întâlnit și care sunt cei mai statornici în credința lor în conducătorii noștri și își pun cel mai puțin la îndoială religia sunt cei care nu se obosesc să citească mai mult decât le este recomandat de liderii lor religioși. Continuă să mă uimească faptul că majoritatea oamenilor care pretind a fi învățători nu și-au citit Scripturile cel puțin o dată din scoarță în scoarță, dar nu au nicio problemă să-și dedice viața, credințele și voturile în conformitate cu dorințele denominațiunii lor, fără prea multă deliberare. Religia este și a fost probabil cel mai eficient instrument al claselor conducătoare. Lactantius a susținut că orice religie depinde de frică.[22]

Savantul italian Arturo Graf a scris în cartea sa ”*Povestea Diavolului*”:

• *„Biserica l-a folosit bine pe Satana, l-a folosit ca un instrument politic extrem de eficient și i-a acordat tot creditul posibil; deoarece ceea ce oamenii nu ar face din dragoste pentru Dumnezeu sau din spirit de ascultare, ar face din frică de Diavol.”*

Ideea este că, dacă cineva își poate controla mintea, atunci poate controla alegerile făcute de acea persoană sau grup de oameni și alegerile făcute de „inamicul” lor comun. Prin frică, religia poate controla mințile adepților săi și îi poate uni împotriva unui rău comun. Atâta timp cât clerul declară anumiți indivizi sau grupuri ca fiind răi și venind de la diavol, aceștia nu vor învăța niciodată cum să distingă binele de rău și să-și protejeze turmele de răul adevărat. Cel mai mare instrument folosit împotriva Adevărului sunt fațadele de falsitate, iluzii, mituri, legende urbane, înșelăciuni și minciuni. Religia îl face pe om o țintă a răului și un sclav al răului, în iluzia de a face

creștinism ca titlu al Mariei, mama lui „Isus”.

21 Cuvântul „religie” provine din latinescul *religio* și înseamnă „obligație, re-legare, reunire sau legătură”. Probabil provine de la verbul religare, care înseamnă „a lega înapoi, a lega strâns”, un compus din **re-** („înapoi”) și **ligare** („a lega”). Se referea la o legătură între oameni și Elohim. Ulterior, a început să se refere la „viața monahală”. Cuvântul nu se găsește în Scripturi și nu a primit sensul său modern obișnuit decât în secolul al XVI-lea. Este echivalentul cuvântului sanscrit *yoga*, rădăcina cuvântului englezesc *yoke*.

22 „*Nimic nu este mai de temut decât frica.*” Henry David Thoreau 1817-1862

„bine”. Pasajele scripturale sunt răstălmăcite de bigoți și despoți pentru a da o oarecare autoritate sacră acțiunilor lor de violență, război și subjugare. Acest tip de utilizare a Scripturii menține virusul religiei viu, fie activ, fie latent, și posibilitatea unui fel de teroare apocaliptică în numele lui „Dumnezeu”.

> • „*Complicitatea tăcută cu retorica apocaliptică devine curând complicitate cu planuri de genocid inspirat de religie*.”
>
> Richard Fenn - Teolog

> • „*Nu poate exista libertate pentru o comunitate căreia îi lipsesc mijloacele prin care să detecteze minciunile*.”
>
> Walter Lippman

Religia vinde libertatea față de frică, în special față de frica de moarte. Convertirea la tipul lor particular de religie a șters frica de moarte, nu numai pentru convertit, ci și pentru cei dragi. Ei sunt învățați că frica de moarte poate fi alungată din viața lor.[23]

Sistemele psihologice coercitive sunt programe de schimbare comportamentală care utilizează forța psihologică într-un mod coercitiv pentru a provoca învățarea și adoptarea unei ideologii sau a unui set desemnat de credințe, idei, atitudini sau comportamente. Strategia esențială utilizată de operatorii acestor programe este de a selecta sistematic o secvență și de a coordona multe tipuri diferite de influență coercitivă, anxietate și tactici producătoare de stres pe perioade continue de timp.

Într-un astfel de program, subiectul este forțat să se adapteze într-o serie de pași mici „invizibili”. Fiecare pas mic este conceput să fie suficient de mic, astfel încât subiecții să nu observe schimbările în ei înșiși sau să identifice natura coercitivă a proceselor utilizate. Subiecții acestor tactici nu devin conștienți de scopul organizațional ascuns al programului psihologic coercitiv decât mult mai târziu, dacă nu chiar vreodată. Aceste tactici sunt de obicei aplicate într-un cadru de grup de către „prieteni și aliați” bine intenționați, dar înșelați, ai victimei. Acest lucru împiedică victima să își pună în aplicare apărarea ego-ului pe care o menținem în mod normal în situații adverse cunoscute.

Influența psihologică coercitivă a acestor programe își propune să depășească abilitățile de gândire critică și liberul arbitru al individului - în afară de orice apel la o judecată informată. Victimele își pierd treptat capacitatea de a lua decizii independente și de a-și exercita

---

23 Cred că religia se bazează în primul rând și în principal pe frică. Este parțial teroarea de necunoscut și parțial, așa cum am spus, dorința de a simți că ai un fel de frate mai mare care îți va fi alături în toate necazurile și disputele tale. Frica este baza întregului lucru - frica de misterios, frica de înfrângere, frica de moarte. Frica este părintele cruzimii și, prin urmare, nu este de mirare că cruzimea și religia au mers mână în mână. Este pentru că frica este la baza acestor două aspecte. În această lume putem începe acum să înțelegem puțin lucrurile și să le stăpânim puțin cu ajutorul științei, care și-a forțat drumul pas cu pas împotriva religiei creștine, împotriva bisericilor și împotriva opoziției tuturor vechilor precepte. Știința ne poate ajuta să depășim această frică lașă în care omenirea a trăit atâtea generații. Știința ne poate învăța. Și cred că propriile noastre inimi ne pot învăța, nu să mai inventăm aliați în cer. ci mai degrabă să ne uităm la propriile noastre eforturi aici, de jos, pentru a face din această lume un loc potrivit pentru a trăi, în loc de locul pe care bisericile l-au făcut în toate aceste secole. Vrem să stăm pe propriile picioare și să privim lumea corect și direct - faptele ei bune, faptele ei rele, frumusețile și urâțenia ei; să vedem lumea așa cum este și să nu ne temem de ea. Să cucerim lumea prin inteligență și nu doar fiind supuși cu sclavie de teroarea care vine din ea. Întreaga concepție despre Dumnezeu este o concepție derivată din vechile despotisme orientale. Este o concepție cu totul nedemnă de oamenii liberi. Când auzi oameni în biserică devalorizându-se și spunând că sunt păcătoși mizerabili și tot restul, pare demn de dispreț și nedemn de ființe umane care se respectă. Ar trebui să ne ridicăm și să privim lumea direct în față. Ar trebui să facem tot ce putem mai bine din lume și, dacă nu este atât de bună pe cât ne dorim, la urma urmei va fi totuși mai bună decât ceea ce au făcut alții din ea în toate aceste veacuri. O lume bună are nevoie de cunoaștere, bunătate și curaj; nu are nevoie de o nostalgie plină de regret după trecut sau de o încătușare a inteligenței libere prin cuvintele rostite cu mult timp în urmă de oameni ignoranți. Are nevoie de o perspectivă neînfricată și de o inteligență liberă. Are nevoie de speranță în viitor, nu de a privi înapoi tot timpul către un trecut care este mort, despre care avem încredere că va fi depășit cu mult de viitorul pe care inteligența noastră îl poate crea. - **Bertrand Russell**

consimțământul informat. Gândirea lor critică, apărarea, procesele cognitive, valorile, ideile, atitudinile, conduita şi capacitatea de a raționa sunt subminate de un proces tehnologic, mai degrabă decât de o alegere liberă semnificativă, raționalitate sau meritul sau valoarea inerentă a ideilor sau propozițiilor prezentate.

Steven Hassan, autorul cărții ”*Combaterea controlului minții de către culte*”, enumeră patru caracteristici de bază ale religiilor și sectelor care controlează mintea. Avantajul utilizării acestora ca și criterii pentru ceea ce este/nu este un cult este că acestea vor fi probabil acceptabile pentru toți oamenii. Folosind acest lucru ca bază, practicile oricărei organizații religioase pot fi examinate în funcție de aceste patru criterii.[24] Pot fi utilizate și alte criterii similare, cum ar fi cele opt puncte ale controlului minții ale lui Robert J. Lifton, așa cum sunt subliniate în lucrarea sa „*Reforma gândirii și psihologia totalismului*”.

• **Control emoțional** - FRICA și VINA sunt cheia controlului emoțional, adesea numită îndoctrinare prin fobie. Membrul dezvoltă paranoia că *HaSatan* îl va ataca dacă pune la îndoială organizația, liderii sau pleacă din orice motiv și că va muri la Armaghedon sau va rata „Răpirea”. Diavolul este cel care a încercat în mod neașteptat să zădărnicească scopurile lui YHWH în *Gan Eden* și a reușit să-i dea lui Elohim un complex. Elohim nu-l poate controla sau distruge pe diavol. El se află într-o situație dificilă și trebuie să-i permită diavolului să-și pună la punct propriul plan. Întrucât YHWH este limitat de diavol, diavolul este văzut ca având un anumit grad de putere asupra persoanei și este adesea temut. El sau familia sa pot muri, de asemenea, de o moarte oribilă dacă pleacă.

• **Controlul comportamentului** - Tot felul de reguli specifice, coduri vestimentare și standarde de conduită (care nu sunt specificate în *Tora*) sunt impuse membrului. Anumite activități, filme, muzică, dans, fumat și băutură sunt de obicei interzise. Sunt impuse noi modele de comportament, cum ar fi mersul din ușă în ușă sau la colț de stradă, participarea la mai multe întâlniri pe săptămână, noi atitudini față de cei care părăsesc grupul lor. Persoana este făcută să se simtă atât specială, cât și persecutată pentru credințele sale.

• **Controlul gândurilor** - Se folosește un limbaj încărcat (termeni specifici grupului respectiv), cum ar fi singura organizație teocratică a lui YHWH, Apostolul lui YHWH, unșii, adevărul, apostații, profetul etc. Tehnicile de oprire a gândurilor împiedică să aibă gânduri greșite despre organizație, care ar putea duce la îndoieli sănătoase. Totul devine alb-negru; organizația este bună și toate celelalte sunt rele. Există răspunsuri la toate întrebările tale și le avem - nu este nevoie să gândești singur.

• **Controlul informațiilor** - Membrilor li se refuză accesul la informații critice la adresa organizației lor. Membrul este ținut ocupat citind propria literatură și participând la întâlniri instructive. Secretul este menținut în formularea politicilor, doctrinelor și în dezvăluirea finanțelor organizației. În cadrul structurii piramidale a organizației pot exista mai multe niveluri de cunoaștere. Informațiile sunt ascunse și celor din afară, iar doar grupul intern cunoaște adevăratele doctrine predate, oferind o aparență mai benignă publicului. Întâlnirile lor sunt închise publicului, iar securitatea este strictă în cazul în care vreun străin dorește să viziteze grupul. Victima unui cult dezvoltă o paranoia că diavolul îl vrea dacă nu continuă în grup și nu urmează domnia dictatorială a liderului său. Membrii sunt făcuți să creadă că nu sunt capabili să-și folosească propria minte pentru a descoperi ce este bine și ce este rău, ci trebuie, în schimb, să urmeze orbește organizația și liderul acesteia.

24 Sectele sunt foarte bune în a folosi agenda ascunsă. Vor minți despre istoria organizației lor, eșecul profeților lor, viața morală a liderilor lor și o mare parte din doctrina lor, pe care o pot considera prea „puternică” pentru a o auzi dintr-o dată. Mințind sau nedivulgând informații vitale, controlează informațiile. Cultele vor folosi, de asemenea, frica și vinovăția pentru a-i manipula pe alții într-un curs de acțiune dorit și vor încerca să controleze emoțiile membrilor lor.

Aceste metode promovează mentalitatea exclusivității, care este semnul sigur al gândirii de tip cultic. Liderii şi indivizii din aceste grupuri cred că numai ei sunt iluminaţi şi singurii posesori ai Adevărului. Toţi cei din afara grupului lor au nevoie de iluminare şi de mântuirea pe care o oferă grupul lor. Acest tip de gândire nu ar putea fi niciodată posibil dacă cineva îmbrăţişează gândirea raţională independentă, fără nicio condiţie prealabilă. Minţile sunt uşor de manipulat, derutat şi înşelat. Orice formă de atac psihic distruge gândirea raţională, lăsând individul expus influenţei, controlului şi sclavul supunerii. Există o strangulare lentă a gândirii care infectează sistemul până când gândirea liberă este canibalizată de conducerea sau secta totalitară.[25]

Grupurile nesigure se angajează, de asemenea, în ceea ce se numeşte „logocid" sau o redefinire lentă a cuvintelor şi termenilor. Cuvintele codificate din Scriptură sunt deconstruite şi li se atribuie sensuri diametral opuse. Cuvinte precum „dragoste" sunt distorsionate pentru a însemna o ascultare necondiţionată faţă de cei care pretind că vorbesc în numele Creatorului în schimbul „vieţii veşnice". „Înţelepciunea" are puţin de-a face cu adevărata înţelepciune, ci se referă mai degrabă la nivelul de angajament faţă de sistemul său particular de credinţe. Aderentul începe să vorbească un limbaj nou care deturnează terminologia. „Libertatea" încetează să mai însemne libertatea de a vorbi sau de a exprima opinii divergente şi respect pentru ceilalţi. Mai degrabă, „Libertatea" înseamnă acceptarea unei viziuni asupra lumii foarte restrânse, despre excludere. Noua definiţie a „libertăţii" înseamnă acum tiranie teocratică.

• Semne de avertizare ale unui grup potenţial nesigur

1. Autoritarism absolut fără responsabilitate semnificativă faţă de nimeni.
2. Lipsa toleranţei pentru întrebări sau anchete critice.
3. Lipsa unei dezvăluiri financiare semnificative privind bugetul, cheltuielile, cum ar fi o situaţie financiară auditată independent.
4. Frică nerezonabilă faţă de lumea exterioară, cum ar fi o catastrofă iminentă, conspiraţii malefice şi persecuţii din partea guvernului.
5. Nu există niciun motiv legitim pentru a pleca, foştii adepţi greşesc întotdeauna plecând sau chiar sunt răi.
6. Foştii membri relatează adesea aceleaşi poveşti de abuz şi reflectă un model similar de nemulţumiri.
7. Există înregistrări, cărţi, articole de ştiri sau programe de televiziune care documentează abuzurile grupului/liderului.
8. Adepţii simt că nu pot fi niciodată „suficient de buni".
9. Grupul/liderul are întotdeauna dreptate şi refuză să recunoască greşelile.
10. Grupul/liderul este unicul mijloc de a cunoaşte „adevărul" sau de a primi validarea revelaţiilor, niciun alt proces de descoperire nu este cu adevărat acceptabil sau credibil.

---

25 Configuraţia este foarte convenabilă, deoarece dă puterea în mâinile unei mici minorităţi care controlează masele prin manifestarea acestei frici de necunoscut. Aceste mici minorităţi care constituie conducerea, în fiecare religie, crez sau sectă, identifică anumite puncte comune printre adepţii lor şi creează o aură de exclusivitate a grupului lor particular. Ele creează anumite reguli pentru a păstra exclusivitatea grupului prin adoptarea de edicte la nivel comunitar. Scopul lor real este de a păstra exclusivitatea puterii lor asupra comunităţii, sub pretextul protejării exclusivităţii grupului. Dorinţa oamenilor de a forma grupuri exclusive este o manifestare a fricii de necunoscut. Grupul oferă siguranţă (prin număr), iar exclusivitatea oferă asigurarea încrederii în rândul oamenilor. Liderii care emit edicte şi formulează reguli au nevoie de siguranţa grupului în spatele lor şi, ori de câte ori văd un individ care se desprinde de sub controlul lor, încearcă mai întâi să-l readucă în grup prin adoptarea de restricţii dure împotriva individului. În cazul în care individul parcurge suficientă distanţă pentru a depăşi limitele controlului lor, aceştia încearcă să-l denigreze şi să-l transforme într-un proscris pentru a se asigura că ceilalţi din comunitate nu-i urmează exemplul. În cazul în care mişcarea de despărţire este prea puternică, liderii religioşi oferă o versiune modificată a ritualurilor lor exclusive pentru a-şi potoli sentimentul de control asupra maselor. În ambele cazuri, nu îşi pot permite să-şi slăbească influenţa asupra comunităţii. Pierderea puterii este ceva cu care nimeni nu învaţă vreodată să facă faţă, iar teama de a o pierde îi face pe liderii religioşi să-şi piardă perspectiva mai largă şi să devină foarte înguşti la minte. Ei nu învaţă din istorie că un control închis la minte nu funcţionează niciodată.

• Semne de avertizare privind persoanele implicate în/cu un grup potențial nesigur

1. Obsesie extremă față de grup/lider, rezultând în excluderea aproape oricărei considerații practice.
2. Identitatea individuală, grupul, liderul și/sau Elohim, ca categorii distincte și separate ale existenței, devin din ce în ce mai estompate. În schimb, în mintea adeptului, aceste identități devin substanțial și din ce în ce mai mult contopite - pe măsură ce implicarea acelei persoane în grupul/liderul continuă și se adâncește.
3. Ori de câte ori grupul/liderul este criticat sau pus la îndoială, acest lucru este caracterizat drept „persecuție". Orice întrebări privind acțiunile liderului sunt considerate o amenințare la adresa conducerii și controlului de fier al grupului.
4. Conversații și maniere necaracteristice, artificiale și aparent programate, clonarea grupului/liderului în comportamentul și vorbirea personală.
5. Dependență de grup/lider pentru rezolvarea problemelor, soluții și definiții, fără o gândire reflexivă semnificativă. O aparentă incapacitate de a gândi independent sau de a analiza situații fără implicarea grupului/liderului.
6. Hiperactivitate centrată pe agenda grupului/liderului, care pare să înlocuiască orice obiective personale sau interese individuale.
7. O pierdere dramatică a spontaneității și a simțului umorului.
8. Izolare crescândă de familie și vechii prieteni, cu excepția cazului în care aceștia demonstrează interes față de grup/lider sau față de grup.
9. Orice face grupul/liderul poate fi justificat, indiferent cât de rău sau dăunător este.
10. Foștii adepți sunt considerați negativi sau răi și sub influența diavolului. Nu se poate avea încredere în ei și contactul personal trebuie evitat.

În acest tip de sistem de credințe totalitar, ei îți spun că ai dreptul la o opinie sau dreptul de a crede orice. Curând, sub controlul și puterea lor, faptele devin lipsite de valoare, păstrate sau aruncate conform unui test ideologic de turnesol. Minciunile devin adevăr, iar faptele sunt manipulate fără milă sau ținute ascunse pentru a susține minciuna. Scopul liderului este de a distruge capacitatea cuiva de a gândi singur, de a contesta autoritatea, de a susține schimbarea și de a accepta că există puncte de vedere diferite. Acești lideri sunt maeștri în a-și promova mesajul de lăcomie, ură și intoleranță ca fiind „adevărul Evangheliei".

Când descoperi că milioane de oameni sunt controlați, așa cum se întâmplă în Iran, China, Rusia, Africa de Sud, Columbia, Cuba și multe alte părți ale lumii care par a fi devorate de religii fanatice, droguri și criminalitate, YHWH folosește frica ca pe un instrument de război pentru a controla și domina oamenii din jur. Credința musulmană se răzvrătește împotriva a peste o mie de ani de opresiune creștină prin dominație și control forțat. Iranul menține o strânsă influență asupra poporului său ca mijloc de control. O mare parte din credința musulmană fanatică se bazează pe frică, brutalitate și control, dar nu dați vina pe religia musulmană pentru ceea ce a perfecționat creștinismul. Dacă poporul vostru este bătut, sărac și slăbit, cu puțin acces la lumea exterioară, este extrem de ușor să-i dominați, controlând ceea ce gândesc și cred. Dacă vă uitați la fiecare țară controlată de un dictator, de un lider religios fanatic, puteți observa că există condiții așa cum le descriu. Există foarte puține comunicări interioare sau exterioare care nu sunt controlate de liderii religioși. Populațiile sunt menținute într-o stare de ignoranță ca mijloc direct de control.[26]

O populație de bază învățată poate gândi singură în timp ce îi învață pe alții, ceea ce echivalează cu o consecință dezastruoasă pentru cei care controlează religia. Esența a tot ceea ce este descris se bazează pe FRICĂ. Se tem că, pe măsură ce oamenii se educă, vor fi mult mai greu de controlat. Teama că cineva din rândurile tale îți va descoperi slăbiciunea și o va folosi împotriva

26 Religia a jucat un rol esențial în îmbunarea maselor. Înainte ca cititul să devină popular, oamenii mergeau la liderii lor religioși și li se spunea ce este bine și ce este rău și le citeau texte selectate pentru a le confirma afirmațiile. Conducătorii se asigurau că îi supravegheau îndeaproape pe liderii religioși și îi recompensau și îi pedepseau în funcție de mesajele și influența pe care o transmiteau asupra congregațiilor lor. Dacă acest lucru sună familiar, ar trebui. Această metodă continuă să fie folosită și astăzi.

ta. Teama că nu vor face ce vrei și le ordoni să facă. Teama că în mijlocul tău se află cei care nu sunt ceea ce crezi sau vrei tu să fie. Religia organizată a folosit tactici ale fricii timp de secole ca mijloc de control asupra enoriașilor lor. Guvernele din întreaga lume, inclusiv al nostru, folosesc Frica pentru a-și galvaniza populația și a-și aduce un sprijin care altfel ar fi dificil sau imposibil de obținut fără un catalizator atât de puternic. Nu există nimic care să motiveze congregațiile să crească donațiile mai mult decât frica și nu există nimic care să crească o masă agreabilă mai mare decât frica. În Statele Unite a existat o creștere semnificativă a numărului de oameni care se alătură bisericilor, donațiile crescând la sume care nu au mai fost văzute în secole imediat după 11 septembrie. A fost un vis care s-a împlinit pentru religia organizată.

O persoană religioasă este probabil cel mai urât mirositor lucru de pe fața pământului. Dar, în mod uimitor, acest tip de individ își iubește propria duhoare și nimeni nu-l poate descuraja de ea. Acest tip de individ este deja închis în propriul „iad" și caută să-l mărească aducându-i pe alții sub puterea sa. Clădirile bisericilor din lume sunt pline de acest tip de oameni - punând poveri pe spatele poporului lui Elohim, poveri pe care Maestrul nu le-a poruncit - punând frică în mintea lor, ceea ce nu le permite niciodată să intre în odihna Bunului Păstor - jupuind și devorând oile în beneficiul propriului lor regat religios, oricât de mic, chiar dacă este la fel de mic ca propria lor familie, peste care pot domni ca un tiran, blocând dragostea lui Elohim umplându-și mințile mici cu frică. Priviți viața unei astfel de persoane și veți descoperi ce fel de copac este. Există „Copaci ai Dreptății" și există „copaci ai neprihănirii de sine", numiți în mod obișnuit „religioși". Doar pentru că cineva nu „bea, nu înjură și nu fumează", asta nu îl face pe cineva „drept". Am văzut cu toții că adesea cei mai mari „păzitori ai *Torei*" sunt și cei mai mari tirani și au un zel fără cunoaștere adevărată.

Zeloții atacă pe toată lumea și orice altceva diferit de propriile lor concepte mărunte despre cum ar trebui să fie lumea. Fiecare grup de zeloți nu crede că Elohim face suficient pentru a impune Adevărul Său asupra celor care sunt rătăciți și, prin urmare, este datoria lor să preia mantaua și să facă lucrarea lui Elohim. La urma urmei, dacă Elohim nu reușește să-Și facă lucrarea, cine o va face în locul Lui? Zelotul religios spune că Elohim nu face o treabă bună în a veghea asupra Adevărului Său și, prin urmare, zelotul trebuie să-Și facă lucrarea în locul Lui. Acest comportament nu este spiritualitate, ci religie. Nu are nicio legătură cu YHWH și are legătură cu promovarea egoului și a incapacității cuiva de a recunoaște realitatea și cum scânteia Divinului se găsește peste tot și în orice. Niciun grup nu deține tot Adevărul. Nimeni nu vorbește în numele lui YHWH, deoarece El este capabil să vorbească în nume propriu.

Organizațiile religioase au o bogăție incredibilă[27] și control asupra maselor. Chiar dacă există multe confesiuni diferite, acestea sunt unite într-un scop comun, iar acest scop este de a te priva de

27 S-a raportat că ministerul Benny Hinn încasează anual peste 100 de milioane de dolari. Benny Hinn își numește vacanțele „escale", deoarece sunt considerate cheltuieli de afaceri legitime. Aceste escale includ mai multe nopți de cazare la hoteluri de 10.000 de dolari pe noapte, mese de 2.000 de dolari și cumpărături generoase. Casa lui Hinn a costat 3,5 milioane de dolari pentru a fi construită, are 7 dormitoare, 8 băi și include 565 de metri pătrați, o vedere la Pacific și spațiu pentru cinci mașini în garajul subteran. Benny preferă BMW-urile. Toți banii pentru a alimenta cheltuielile și beneficiile lui Hinn provin din contribuțiile la ministerul său scutit de impozite. „Este o adevărată escrocherie", spune James Randi, expert în vicleșuguri în domeniul vindecării prin credință. „Cineva din guvern ar trebui să se opună acestui lucru, dar nu o va face. Este sinucidere politică. Oricine se opun religiei este condamnat politic. Iar acești tipi se hrănesc cu acest fapt." Pastorul Rod Parsley a fost citat spunând: „Îmi place să vorbesc despre bani. Îmi place să vorbesc despre banii tăi. Să fiu foarte clar - vreau banii tăi. Îi merit. Biserica îi merită." (American Fascists de Chris Hedges - pag. 63) Parsley locuiește într-o casă luxoasă de 7.500 de metri pătrați, evaluată la peste 1 milion de dolari. Paul și Jan Crouch încasează aproape 1 milion de dolari din salariul de la TBN. De asemenea, au dreptul de a folosi cele 30 de case deținute de minister, inclusiv două vile întinse pe malul oceanului în Newport Beach, California, în valoare de milioane de dolari, o retragere montană în Lake Arrowhead și o fermă în Texas. Călătoresc într-un Canadair Turbojet cu 19 locuri și 7,2 milioane de dolari, conduc mașini de lux și angajează peste 400 de persoane. Evangheliștii TV călătoresc cu avioane private, au averi personale și sunt transportați la întâlniri cu limuzine înconjurate de gărzi de corp. Acestea sunt regate liniare construite pe venerarea conducerii. Liderii presupun o inteligență și o înțelegere superioară, care le conferă un anumit drept divin de a conduce.

libertatea și banii tăi. Ei predică sărăcia și dărnicia neobosit, dar ei înșiși nu practică acest lucru. Se credea odată că, dacă cineva renunță la poziția și banii săi pentru a fi folosiți pentru Împărăție, este un sacrificiu spiritual plăcut lui Elohim. Astăzi este opusul, dacă cineva nu este binecuvântat financiar și nu primește tot ce își dorește, nu umblă prin credință și pierde binecuvântările lui YHWH. După cum a spus Benny Hinn:

• „*Sărăcia este de la diavol și Dumnezeu vrea ca toți creștinii să prospere*."
Benny Hinn, TBN, 6.11.1999)

Mesajul predicat astăzi este că Elohim dorește ca copiii Săi să fie bogați. Regretatul Kenneth Hagin spune că Elohim nu numai că vrea să elibereze credincioșii din sărăcie:

• „*El vrea, de asemenea, ca copiii Săi să mănânce ce e mai bun, El vrea ca ei să poarte cele mai bune haine, El vrea ca ei să conducă cele mai bune mașini și El vrea ca ei să aibă ce e mai bun din toate*."
Citat de D.L. McConnell, *O Evanghelie Diferită* v.175

Alți evangheliști sunt de acord și spun cu îndrăzneală:

• „*Acesta este motivul pentru care conduc un Rolls Royce*."
Fred Price, programul Credință în continuă creștere, TBS, 9 decembrie 1990

• „*Prosperitatea financiară este la fel de importantă ca orice altceva din Evanghelie... Și am să vă spun ceva chiar acum. Sunt de acord cu apostolul Pavel în Romani capitolul unu: Nu mi-e rușine de Evanghelia lui Isus Hristos... Nu mi-e rușine de prosperitate. Nu mi-e rușine că Isus m-a cumpărat și a plătit pentru ca eu să fiu bogat... Permiteți-mi să vă spun din inima lui Dumnezeu, predicatorii ar trebui să fie bogați.*"
Marcus Bishop, Laudă Teletonul YHWH, 2 noiembrie 1998

• <u>*MILIARDELE VATICANULUI*</u> *de Avro Manhattan: „Vaticanul are investiții mari la Rothschild-ii din Marea Britanie, Franța și America, la Banca Hambros, la Credit Suisse din Londra și Zurich. În Statele Unite are investiții mari la Banca Morgan, Banca Chase-Manhattan, Prima Bancă Națională din New York, Bankers Trust Company și altele. Vaticanul deține miliarde de acțiuni în cele mai puternice corporații internaționale, cum ar fi Gulf Oil, Shell, General Motors, Bethlehem Steel, General Electric, International Business Machines, T.W.A. etc. Conform unei estimări conservatoare, acestea se ridică la peste 500 de milioane de dolari în SUA. ... „Într-o declarație publicată în legătură cu un prospect de obligațiuni, arhidieceza din Boston și-a listat activele la șase sute treizeci și cinci de milioane (635.891.004 dolari), ceea ce reprezintă de 9,9 ori pasivele sale. Rămâne o avere netă de cinci sute șaptezeci și unu de milioane de dolari (571.704.953 USD). Nu este dificil să descoperim bogăția cu adevărat uimitoare a bisericii, odată ce adăugăm bogățiile celor douăzeci și opt de arhidieceze și 122 de dieceze din S.U.A., dintre care unele sunt chiar mai bogate decât cea a Bostonului... „O idee despre proprietățile imobiliare și alte forme de bogăție controlate de biserica catolică poate fi dedusă din remarca unui membru al Conferinței Catolice din New York, și anume «că biserica sa se clasează probabil pe locul doi după Guvernul Statelor Unite în ceea ce privește achizițiile anuale totale». O altă afirmație, făcută de un preot catolic sindicalizat la nivel național, este poate și mai grăitoare. «Biserica catolică», a spus el, «trebuie să fie cea mai mare corporație din Statele Unite. Avem o filială în fiecare cartier. Activele și proprietățile noastre imobiliare trebuie să le depășească pe cele ale Standard Oil, A.T.&T. și U.S. Steel la un loc. Iar lista noastră de membri plătitori de cotizații trebuie să fie a doua după listele de impozite ale Guvernului Statelor Unite».” ...Biserica Catolică este cea mai mare putere financiară, acumulatoare de*

bogăţii şi proprietară de proprietăţi existente. Ea deţine bogăţii materiale mai mult decât orice altă instituţie, corporaţie, bancă, trust gigantic, guvern sau stat de pe întregul glob. Papa, în calitate de conducător vizibil al acestei imense acumulări de bogăţii, este, prin urmare, cea mai bogată persoană a secolului al XX-lea. Nimeni nu poate evalua în mod realist cât valorează el în termeni de miliarde de dolari.

Poate că nu vă daţi seama, dar bisericile au cel mai mare control asupra a ceea ce vedeţi, auziţi, citiţi şi chiar a ceea ce puteţi cumpăra. Acest control există de secole. Pentru ca o masă de oameni să fie controlată, cel care controlează trebuie respectat. Cea mai bună modalitate de a asigura acest respect este de a instaura frica. Această frică va permite conducătorului să rămână în control. Învăţaţi această frică şi, pentru multe generaţii viitoare, acest control bazat pe frică va dura. Frica limitează mintea, punând limite gândurilor noastre. Această frică care ne controlează a fost condiţionată în gândurile noastre prin influenţă religioasă, educaţie publică, guvernare. Suntem spălaţi pe creier de către cei care sunt ei înşişi spălaţi pe creier. Fiecare religie occidentală foloseşte sau a folosit frica de condamnare pentru a alimenta bigotismul şi războiul. Creştinismul a dat naştere la două cruciade, o inchiziţie şi mai multe vânători de vrăjitoare. Ce terorism religios.

Cruzimea religioasă nu are părtinire faţă de religie sau oameni. Zelul religios, odinioară greşit direcţionat, face ravagii în comunităţi şi naţiuni prin credinţa fundamentalistă în „diavol”, nu este temperat de raţiune sau inteligenţă. Odată ce **yetzer harah** este lăsat să domnească, acesta preia minţile populaţiei, iar apoi oamenii intră într-un mod de *roi*. Secte, alte grupuri, politicieni şi oameni sunt demonizaţi, în timp ce clerul biciuieşte oamenii într-o frenezie alimentară precum rechinii la sânge. Nebunia de masă devine regula generală, iar oamenii sunt orbiţi de o idee care provoacă isterie. Lecţiile despre persecuţie şi nedreptate nu sunt bine învăţate, iar fiecare epocă are propriul său tip de McCarthyism şi vânătoare de vrăjitoare. Religia dă ierarhiei permisiunea de a ucide în numele „Dumnezeu”.

Biserica a folosit întotdeauna frica pentru a ţine oile în robie. Frica de pedeapsa veşnică în viaţa de apoi a fost o doctrină folosită de religiile păgâne timp de secole înainte ca „creştinii” să apară pe scenă. Una dintre caracteristicile remarcabile ale iudaismului timpuriu şi ale nazarinenilor timpurii era că nu aveau un dragon care să scuipe foc şi care să-i prăjească duşmanii. Imaginea lor despre Creator era una care ar binecuvânta Israelul şi toate naţiunile lumii. Israel a oferit sacrificii în numele creştinilor

Doctrinele fricii şi ale demonilor au intrat în biserică în forţă deplină când Constantin a făcut din creştinism religia de stat a Imperiului Roman. Când sistemul politic al Romei s-a contopit cu structura ierarhică a bisericii romane, a sunat clopotele morţii. Biserica s-a umplut de păgâni neconvertiţi care şi-au adus cu ei ideile păgâne. Biserica i-a absorbit şi a murit. A venit Evul Mediu şi milioane de oameni au fost ucişi în numele lui „Hristos”. Frica şi doctrinele fricii şi ale demonilor au controlat din nou lumea.

De-a lungul secolelor, miliarde de oameni au căzut pradă religiei dezlănţuite. Câţi evrei şi ţigani au suferit în lagărele de concentrare naziste, în timp ce bisericile din Germania şi-au întors capetele? Câţi oameni au fost ucişi în cruciade în Evul Mediu - în numele lui „Isus”? Iobăgia, sclavia, brutalitatea legalizată, opresiunea economică - toate au fost scuzate în numele religiei. Sir Richard Francis Burton a spus:

• *„Cu cât studiez mai mult religiile, cu atât sunt mai convins că omul nu s-a închinat niciodată la nimic altceva decât la sine însuşi*.”

Religia ortodoxă ne învaţă să ne temem de Elohim şi de **HaSatan**, dar că spiritul unui Elohim mânios, dar iubitor, ne va mântui de forţele lui **HaSatan**. Astfel, religia ne este predată în contextul fricii şi al vinovăţiei şi nu se concentrează asupra oamenilor ca fiind fiinţe puternice,

multidimensionale, create după chipul lui Elohim, cu interacţiune neîncetată cu tărâmurile spirituale.

Multor oameni nu le place ceea ce scriu, pentru că îi face să îşi reevalueze convingerile şi nu le place să fie provocaţi. Ceea ce fac este să aduc la masă o oportunitate pentru schimbare, pentru ceva mai bun şi susţin emanciparea şi responsabilitatea personală. Oamenii sunt exploratori prin natura lor, iar dacă sistemul tău de credinţe te ţine pe loc, atunci eşti ţinut captiv de propriile gânduri. Libertatea religioasă nu poate exista fără a avea mai întâi o libertate de gândire absolut protejată. Libertatea religioasă fără libertatea de gândire este o absurditate.[28]

Deoarece unii rabini cu gândire liberă se opun oricărei cenzuri a studiului *Torei* şi încurajează gândirea liberă în rândul studenţilor lor, acest studiu va încerca să dezvăluie unele dintre misterele mai profunde ale acestei creaturi puţin menţionate numite „**Lilith**”[29]. Vom studia legenda din mituri, legende, tradiţie, surse psihologice, Scripturi şi surse evreieşti antice. Vom acoperi, de asemenea, câteva alte subiecte pentru a arunca mai multă lumină asupra acestui subiect controversat pe care mulţi din mişcarea israelită nazarineană[30] îl evită din cauza ignoranţei şi trepidaţiei răspândite în rândul profesorilor cu privire la această fiinţă legendară.

Frica de focul iadului, de Diavol şi de ratarea falsei „răpiri” sunt cele mai puternice instrumente pe care religia le foloseşte pentru a-şi ţine turmele nestăpânite în frâu. Această idee este atât de puternică încât a fost repetată iar şi iar în ultimii 1.680 de ani. Chiar şi în lumea iluminată de astăzi, oamenii au încă această frică teribilă modelată în creierul lor şi se tem atât de mult să gândească singuri. Dacă, din întâmplare, o persoană începe vreodată să gândească independent şi liber, se îngrijorează - se teme - „Dar dacă...?”

Acest concept de tortură veşnică a fost impus prin biblioteci de cărţi scrise despre diavolul creştin, Lucifer şi demoni. Este o axiomă că o imagine valorează cât o mie de cuvinte. Aşadar, pentru a menţine acea imagine ameninţătoare a lacului de foc şi pucioasă şi a condamnării veşnice în faţa publicului, religia a folosit cu abilitate artele şi filmele pentru a atrage această frică. Totuşi, *Tora* nu condamnă niciodată non-israeliţii la o eternitate de Iad şi condamnare. Demonii sunt un ţap ispăşitor preferat pe care oamenii religioşi îl folosesc pentru a-şi explica propriile gânduri şi fapte malefice. Este mecanismul original de apărare prin transferul de vină pe care Adam l-a folosit în **Gan Eden** pentru a transfera vina pe Elohim şi Chawah.

Nu se poate gândi în afara cutiei, cât timp se află în interiorul cutiei. Se poate nega că se află în cutie, deoarece gândurile şi acţiunile lor îi trădează întotdeauna - se întorc întotdeauna în cutie şi îşi susţin vechile credinţe. Cuvintele pot fi manipulate şi adesea nu reflectă acţiunile cuiva. Poate fi posibil să poţi vorbi într-o altă limbă, dar până când nu eşti capabil să gândeşti în acea limbă, nu o poţi experimenta. pe deplin.

Adevărata spiritualitate este un contrast puternic cu spiritualitatea reacţionară actuală, atât de răspândită în religiile lumii. Spiritualitatea reacţionară se bazează pe faptul că un grup deţine în mod exclusiv şi autoritar Adevărul. Aceasta susţine că o singură persoană are dreptul de a interpreta voinţa lui Elohim datorită unei legături speciale cu Elohim, care o face superioară restului omenirii. Sau poate susţine, de asemenea, că oamenii de un anumit tip sunt în mod înnăscut mai atenţi la adevăr decât alţii. Aceasta nu înseamnă că unele idei sunt sau nu mai bune decât altele. Nu este elitist să pretindem, de asemenea, că un anumit grup de oameni a ajuns primul la aceste idei şi merită să fie onorat prin faptul că le-a transmis restului lumii. Cu toate acestea, este elitist să pretindem că un grup de oameni are dreptul exclusiv de a interpreta ideile sacre sau de a avea o conexiune exclusivă cu **Ruach**. Aşadar, atunci când cineva spune că este superior spiritual pentru că s-a născut într-o anumită familie, grup sau statut social, trebuie să ştim despre acea persoană înainte de a accepta astfel de afirmaţii.

---

28 Religia şi politica sunt două feţe ale aceleiaşi monede, şi anume controlul mental asupra maselor. Orice lucru care va ţine masele sub control, fără revoltă, ascultare constantă, plată de taxe (sau zeciuială) şi plecare în următorul război inutil, este un lucru bun.

29 **LXX** îl foloseşte pe *Symmachus*.

30 Nazareenii erau un grup de secte înrudite despre care se ştiu puţine lucruri. Cuvântul în sine derivă din ebraicul *Notsirim*, care înseamnă „Păstrători sau Protegători... cei care menţineau adevărata învăţătură şi tradiţie sau care preţuiau anumite secrete pe care nu le divulgau altora.” (*Revoluţia Rusaliilor* de Schonfield)

Spiritualitatea reacționară respinge toate afirmațiile științei moderne, ale cercetării raționale sau inteligente și ale fizicii cuantice, în loc să recunoască faptul că științele au sfere legitime care au un cuvânt de spus clar. Spiritualitatea reacționară susține de obicei elitele sociale și se opune transformării ordinii economice, sociale și politice. Nu este dispusă să participe la lupta pentru procesul **tikkun** care ar aduce cu adevărat justiție socială. Se conformează valorilor societăților în care deține puterea, în loc să caute să construiască instituții sociale, religioase, economice și politice care ar promova dragostea și compasiunea, în loc să caute să slujească **mamona** și puterea.

Adevărata spiritualitate prezintă omenirii provocarea că lumea poate fi schimbată. Acest adevăr fundamental a fost negat de mulți rabini, preoți, lideri și învățători. Lumea religioasă are nevoie de un apel la restaurarea adevăratei spiritualități pentru a schimba adevărata credință înapoi la originile sale scripturale ca practică de vindecare, reparare și transformare a lumii. Orice sistem de credințe care pretinde a fi spiritual ar trebui să se concentreze pe viața în această lume și nu în cea de apoi. Poate că următoarea generație de lideri și învățători spirituali va revendica această temă centrală a Maestrului și a Scripturii. Orice sistem de spiritualitate care afirmă viața[31] ar trebui să-și împuternicească membrii săi să transcendă ceea ce învață, să devină mai mari decât Maestrul, să depășească limitele doctrinei sale. Elevul trebuie să devină întotdeauna profesor, iar profesorul elevul, dacă are vreo valoare pentru viitor. Dar acest lucru nu este posibil în religie prin însăși natura sa, ca scop în sine. Doar 16% din lume are o perspectivă alternativă asupra religiei - ei sunt gânditorii tripartiți care au ales să gândească în afara tiparelor. Acești 16% care nu trăiesc în frică în cadrul religiei vor scoate umanitatea din tiparele în care se află acum. Religia nu tolerează opiniile exterioare, iar religia este cea care a ținut umanitatea înlănțuită de frica de a o părăsi.

Omenirea poate deveni pe deplin umană printr-un proces de recunoaștere reciprocă, iar atunci când acest proces se blochează, provoacă furie și comportamente opresive. O spiritualitate adevărată recunoaște chipul Creatorului în fiecare persoană (că omul a fost creat după chipul lui Elohim, prin urmare, fiecare persoană este demnă de respect și iubire). Durerea și furia acumulate, provocate de frică, au produs moștenirea cruzimii omului împotriva omului, a rasei împotriva rasei și a religiei împotriva religiei. Apoi, devine dificil pentru omenire (Adam) să se recunoască reciproc și reprezintă o sursă majoră de rău de-a lungul istoriei.

O mare parte din gândirea și cercetarea psihanalitică din ultimul secol au fost dedicate înțelegerii forțelor inconștiente care susțin această tendință de a transmite durerea, furia, frica și cruzimea din generație în generație. Recent, psihologia începe să descopere ceea ce *Tora* și *Brit Chadasha* au învățat de la bun început: că există și o tendință spre transcendență și **tikkun** în univers. Puterea care face posibilă această transcendență este ceea ce numim **Ayn Sof**.

Suntem de acord cu profesorul de la N.T. Studii la Școala de Teologie Claremont, realizate de Burton L. Mack, care a deplâns „Lipsa înfricoșătoare a cunoștințelor de bază despre formarea *Noului Testament* în rândul creștinilor obișnuiți”. Analiza **Legământului Reînnoit**, așa cum o cunoaștem, a început abia în secolul al XIX-lea și reflectă reticența aproape superstițioasă de a examina textele sau manuscrisele originale care provin din interdicția citirii Scripturii pentru mase. Timp de secole, doar preoții și clericii citesc Scripturile - de fapt, în majoritatea cazurilor, au avut monopolul asupra alfabetizării. Chiar și astăzi, majoritatea oamenilor se adresează clericilor lor pentru interpretarea Scripturii, deoarece li se spune că Biblia este prea dificilă pentru ca laicul obișnuit să o citească sau să o înțeleagă. Iar persoana obișnuită trebuie apoi să se ocupe de ce traducere este „cea mai bună” pentru ea.

> *„Puterea umană de a răspunde la rațiune și adevăr protejează democrația. Orice organizație care folosește persuasiunea coercitivă asupra membrilor săi și care pretinde că este o religie transformă încrederea sacră și privilegiile sanctuarului nostru democratic al*

31 „Orice religie care nu acceptă răul nu este demnă de atenție.” (- Jeffrey Burton Russell)

Primului Amendament într-o fortăreață pentru atacuri psihologice. Este o răstălmăcire ascunsă a «libertății religioase» pentru a ne nega dreptul constituțional mai fundamental la raționalitate neîngrădită în libertatea noastră de gândire și liber arbitru."

John Dewey

„*Adevărul care îi face pe oameni liberi este, în cea mai mare parte, adevărul pe care oamenii preferă să nu-l audă*."

Herbert Agar

Instituțiunile ecleziastice tind spre o mare ignoranță și corupție, toate acestea facilitând executarea unor proiecte răutăcioase.

James Madison, scrisoare către William Bradford, Jr., ianuarie 1774.

CAPITOLUL 2 - PIERDUT ÎN TRADUCERE

„Istoria este versiunea evenimentelor trecute asupra căreia oamenii au decis să fie de acord."

- Napoleon Bonaparte

„Când găsesc oameni care cred Geneza literalmente, lucru pe care anticii, cu toate defectele lor, aveau prea mult bun simț ca să-l primească decât alegoric, sunt tentat să mă îndoiesc de realitatea dezvoltării minții umane."

- Elohimfrey Higgins, Comte de Gabalis de Abbe N. de Montfaucon de Villars

Majoritatea oamenilor nu știu că, dintre cele aproximativ 6.000 de manuscrise grecești pe care le avem ale *„Noului Testament grecesc"*, aproape niciunul nu este de acord cu altul. Fiecare manuscris poate avea mici diferențe. Unele au diferențe majore. Când cineva sau un comitet decide să se angajeze în realizarea unei traduceri a manuscriselor grecești și ebraice, trebuie mai întâi să decidă ce manuscrise să utilizeze. Acesta este un proces foarte dificil de care puțini oameni sunt conștienți. Traducătorul trebuie să ia multe decizii cu privire la câtă importanță ar trebui acordată diverselor lucruri, cum ar fi noile informații obținute din sulurile de la Marea Moartă, diferențele dintre *Septuaginta* greacă și textul ebraic *masoretic*, ce familie de texte grecești să urmeze, noile informații despre obiceiurile și manierele perioadei biblice obținute din diverse științe precum arheologia, copii ale versiunilor în alte limbi antice, scrierile „părinților" bisericii timpurii sau ale înțelepților ebraici etc. După ce o persoană sau o echipă prezintă o traducere a oricăror texte ebraice și grecești pe care le selectează ca fiind cele mai bune și mai utile „Dacă vor fi exacte, tot ce vor avea pentru eforturile lor, atunci când vor fi complete, va fi o altă versiune a anumitor manuscrise grecești și ebraice. NU vor fi creat sau inventat „Biblia".[32] Vor fi creat propria lor versiune, propria lor traducere și propria lor interpretare a unui grup selectat de manuscrise. Vor fi avut copii ale copiilor copiilor copiilor copiilor autografelor originale. Niciunul dintre autografele originale nu mai există.

Biblia a fost numită cea mai valoroasă carte și cea mai lipsită de valoare din lume în același timp. A fost urâtă, lăudată, onorată, criticată, iubită și combătută. Scripturile au fost traduse greșit pentru a induce în eroare masele să urmeze o clasă clericală ca oi oarbe. Ieronim a falsificat intenționat scripturile în versiunea sa *Vulgata*. Apărarea sa pentru acțiunile sale a fost:

• *„Atât de mare este forța uzanței stabilite încât chiar și corupțiile recunoscute o agravează pe cea mai mare parte, căci preferă ca exemplarele lor să fie frumoase, mai degrabă decât corecte."*

Milioane de oameni nu citesc Scripturile, nu știu ce se află în paginile lor și chiar nu le pasă. Nu cunosc adevărata Scriptură și adevăratul sens al spiritualității și au puțin loc pentru ea în viața lor aglomerată. De ce ar trebui să citească o carte pe care nu o înțeleg și ce pot câștiga citind-o? Dacă Scripturile ar fi citite și înțelese corect, atunci oamenii fără scrupule nu ar putea înființa noi religii, culte, așa cum fac interpretând și traducând greșit Scripturile. O problemă majoră este că o traducere este acum la fel de sfințită de ignoranți ca versiunea în limba originală. Este un păcat să venerezi o traducere clasică în detrimentul sacrificării adevăratului sens al Scripturilor.

---

32 **Dicționarul biblic al lui Smith**: „Biblia, adică «Cartea», din grecescul «***ta biblia***», *cărțile*. Cuvântul derivă din rădăcina care desemnează scoarța interioară a teiului, pe care anticii își scriau cărțile. Este CARTEA, fiind superioară tuturor celorlalte cărți. Dar aplicarea cuvântului BIBLIE la cărțile colecționate ale *Vechiului și Noului Testament* nu poate fi urmărită mai departe de secolul al V-lea al erei noastre." Știința istoriei cuvintelor: „Cele mai vechi cărți erau de fapt suluri de papirus, un material de scris fabricat din miezul plantei de papirus și folosit de vechii egipteni, greci și romani. Cuvântul grecesc pentru papirus era **biblos** sau Byblos, pe care l-au derivat din numele orașului fenician Byblos [acum Jubayl, Liban], de unde derivă cuvântul biblie."

Astăzi, majoritatea Scripturilor sunt produse de comercianți și edituri deținute de confesiuni. Biserica a dovedit că a pervertit „Cuvântul” atunci când s-a declarat singura gardiană a acestuia. L-a ascuns de oameni și apoi l-a schimbat. Acum, comercianții (da, chiar și nazarenii cu adevărat nume) produc majoritatea traducerilor care trebuie vândute pentru profit, ceea ce înseamnă de obicei să ofere pieței ceea ce își dorește. Peste 350 de traduceri în limba engleză ale „Noului” Legământ au fost comercializate până în prezent. Cele mai populare și acceptate traduceri sunt, desigur, cele care pot fi folosite pentru a susține creștinătatea sau anumite doctrine. Pastorii și confesiunile vor promova acele traduceri care funcționează cel mai bine pentru ei.

Când o traducere majoră a Scripturii este realizată de o editură sau de o altă instituție, directorii nu sunt responsabili doar pentru traducerea textului; ei trebuie să se asigure și că lucrarea rezultată va acoperi costul traducerii și va aduce un profit mare corporației. Aceștia au ordin să se asigure că „traducerea” finalizată susține punctul de vedere al doctrinelor creștinătății. Piața este pe primul loc, iar acuratețea textelor originale este pe al doilea loc. Concluzia traducerii moderne a Scripturii este următoarea: trebuie să se vândă și să genereze profit!

Multe probleme rezidă în faptul că există două concepții greșite principale despre Scripturi. În primul rând, că acestea pot fi traduse literal și înțelese dintr-o traducere; în al doilea rând, că există de fapt o traducere exactă a Scripturilor. Mulți oameni resping Scripturile din cauza traducerilor eronate care duc la interpretări false. O traducere exactă face ca revelația divină să fie evidentă la prima vedere. Scripturile adevărate au fost îngropate sub traduceri inexacte, astfel încât studentul este greu să interpreteze corect scriptura. *Biblia* nu trebuie citită ca pe o carte, ci mai degrabă studiată în profunzime. Conținutul ei este de fapt ascuns în combinațiile de litere, cuvinte, expresii și context. Nu este o carte de religie, bazată pe o credință oarbă, ci o lucrare de știință, filozofie, îndrumare pentru viață și secrete ale creației. Toate traducerile sunt inadecvate, o trădare bine intenționată a textului. Înțeleptul rabin Yehudah din secolul al II-lea spunea: *„Cine traduce un verset literal este un mincinos; cine adaugă la el este un blasfemiator.”*

Cititorii moderni nu înțeleg că scriitorii relatărilor în ebraică și aramaică foloseau metafore poetice. Nu s-au așteptat niciodată ca scrierile lor să fie luate literal. Scriitorii evrei antici nu erau raționaliști după standardele moderne. Raționalismul lor era atât metaforic, cât și mistic. Înțelegerea lor a sensului cuvântului **pashat**[33] nu este interpretarea noastră modernă **pashat**. Modul în care au scris și interpretat Scriptura este radical diferit de modul în care privim conceptele astăzi. Înțelegerea lor a scripturii nu era la fel de copilărească și juvenilă precum este înțelegerea noastră modernă sau chiar neînțelegerea Scripturii astăzi.

Cercetătorul modern interpretează uneori o metaforă semitică strălucită ca fiind literală. Interpretările lor nu sunt raționale și cu siguranță nu sunt academice. Această mentalitate a neevreilor a dat naștere termenului „fundamentalist”. Ei îmbrățișează relatările metaforice antice ca fiind literale și nu sunt conștienți de contextul, conținutul și intenția lor. Ei interpretează scrierile metaforice ca fiind literale pentru a-și îndeplini propria agendă religioasă.

Adevărații raționaliști sunt căutători ai adevărului și nu își pot permite să fie dogmatici. Ei caută să înțeleagă universul, adevărurile obiective și vor să se maturizeze odată cu realitățile în expansiune, în loc să fie niște nemernici primitivi. Un adevărat raționalist își va extinde definiția despre ceea ce este și nu este rațional, bazându-se pe punctul său de vedere în expansiune asupra realității. Un raționalist caută să cunoască adevărul, să crească și să se maturizeze prin educație. Maturitatea spirituală vine prin educație și descoperire și prin îmbrățișarea unor înțelegeri mai profunde ale adevărului. Acest lucru va conduce pe cineva la adevărul real al realității Creatorului.

Fundamentaliștii privesc spre trecut și nu contemplă niciodată realitatea prezentului. Fundamentaliștii încă se agață de conceptele și ideile lor primitive, imature și juvenile. Nu vor accepta adevărul, deoarece adevărul necesită schimbare, iar fundamentaliștilor nu le place

33 **Pashat** este sensul simplu sau clar al textului scriptural.

schimbarea. Făcând acest lucru, ei ratează realitatea a ceea ce este și se agață de fantezia și ficțiunea a ceea ce se credea odinioară. Copilul spiritual trebuie să crească înainte de a putea aprecia adevărurile spirituale mai profunde ale Scripturilor, care necesită o maturizare a minții. În ciuda faptului că se consideră „religioși", ei sunt goi spiritual în interior. Aceasta este o stare periculoasă în care te afli. Aceasta poate fi depășită doar de acei oameni maturi din punct de vedere spiritual care studiază profunzimea și bogăția Scripturilor și care nu cad pradă îngustimii de vedere a fundamentaliștilor.

Pentru a-i înțelege corect pe scriitorii **TaNaK**, trebuie să abordăm Scripturile din punctul de vedere al autorilor și nu din punctul de vedere al fundamentaliștilor moderni, care interpretează greșit scrierile din cauza lipsei de instrucțiuni ebraice. Aceasta este o crimă împotriva lui YHWH și a spiritualității, deoarece confundă adevărata natură și identitate a lui **Ayn Sof** și creează religie în loc de spiritualitate. Traducerile și interpretările lor greșite îl îndepărtează pe student de adevărurile realității spirituale.

Elohim nu este un bătrân cu o barbă lungă și albă, așezat pe un tron în nori. El nu este un Moș Crăciun spiritual care ne răsplătește pentru comportamentul bun **רצ** și lasă bucăți de cărbune pentru băieții și fetițele răi. Odată ce ne maturizăm, putem lăsa în urmă aceste prostii copilărești și putem merge mai departe către un adult spiritual matur. Înțelepții antici au protejat înțelegerile mai profunde ale adevărului spiritual de cei imaturi pentru a-și proteja mințile infantile de confuzie înainte de capacitatea lor de a se maturiza și de a integra concepte mai largi și mai profunde.

Ayn Sof este Designerul inteligent. El nu este deloc om. Nici măcar nu este un „El". Este mai corect să ne referim la Creator ca la pronumele „*acesta*", o realitate care transcende orice concept uman. **Ayn Sof** este inteligența universului, Mintea Universală sau Conștiința creației. În ebraică, aceasta se numește **Sekhel HaPoal** - „Inteligența Activă". În ebraică, acest concept se scrie YHWH (**יהוה**). Provine din rădăcina ebraică care înseamnă „a fi". Verbul **HOVEY** înseamnă „a fi". Când adăugăm prefixul ebraic al lui YUD (**י**), luăm forma de bază a verbului rădăcină și o transformăm gramatical de la timpul pasiv la timpul activ. Astfel, "**YUD-HOVEY**" s-ar traduce prin **Ființă Activă** sau Ființă în Acțiune. Aceasta nu înseamnă un bătrân pe un tron. Aceasta este o realitate atât de diferită încât nici măcar nu ne-o putem imagina sau atribui vreo formă.

Facem o nedreptate față de **TaNaK** și *Brit Chadasha* privindu-i cu o imaturitate fundamentală. Inteligența Activă vrea ca omul să fie la fel de inteligent ca Ea Însăși. A fi un Designer Inteligent necesită să îmbrățișăm realitatea. Dar, pentru a îmbrățișa realitatea, trebuie mai întâi să recunoaștem și să știm ce este. Prin urmare, pentru a găsi și a îmbrățișa realitatea, trebuie mai întâi să ne maturizăm din mentalitatea fundamentală și să devenim un adult spiritual în înțelegerea sa. Doar un adult matur poate îndeplini Legea *Torei* în mod corespunzător.

Toate expresiile noastre în această lume materială sunt filtrate prin mintea noastră, care este plină de prejudecăți, dogme religioase, cultură, stabilire a timpului și concepte teologice programate. Totul este astfel individualizat în funcție de învățăturile și mediul anterior al acelei persoane sau grupuri. Tot ceea ce percepem conștient este astfel filtrat prin lentila interpretării noastre individuale. Acesta este unul dintre factorii majori în producerea unor traduceri eronate a Scripturilor.

Rezultatul a fost o *Biblie* frumoasă, elocventă, dar o Scriptură fără suflet. În loc să fi inspirat Scriptura, lumea are o carte imperfectă, plină de fraze fără sens și de pretinse contradicții, care merită toate criticile pe care le primește. Timp de secole, disputele și certurile au făcut ravagii cu privire la sensul anumitor cuvinte sau fraze și metode de interpretare. Rezultatul a fost războaie și zvonuri despre războaie care au dus la inchiziții și crime de oameni nevinovați de către despoți religioși.

Religia a măcelărit populații întregi și a purtat războaie lungi și costisitoare cu privire la modul în care anumite pasaje din Scriptură ar trebui interpretate. Savanții au speculat și interpretat Scripturi ambigue. Odată ce concluzia speculațiilor lor este acceptată, devine consacrată ca dogmă sau doctrină. Apoi, de-a lungul secolelor, aceste speculații sunt considerate fapte stabilite de către

confesiuni şi oameni. Astfel de concluzii nu sunt deloc fapte. De fapt, speculaţiile şi interpretările lor s-au închegat în propria lor tradiţie, iar acea tradiţie este confundată cu fapte.

O persoană poate citi Scripturile şi crede ceea ce citeşte bazându-se pe faptul că oamenii i-au spus că este cuvântul lui Elohim. Unii o pot citi pentru că este cartea cea mai publicată din lume. O persoană poate decide să meargă la biserică şi să devină baptistă sau metodistă ca urmare, şi totuşi să nu aibă o înţelegere adevărată. Mintea naturală poate petrece ani de zile studiind Scripturile şi poate produce sisteme de credinţă foarte carnale şi adesea foarte rele. Sunt uimit de cât de des citează rasiştii Scriptura pentru a-şi justifica ura. Cum suntem eliberaţi de această înşelăciune? Smerenia, zdrobirea, sinceritatea inimii, credinţa copilărească, dorinţa de a recunoaşte că ştim foarte puţin despre căile Creatorului Universului, aceştia sunt câţiva dintre paşii către eliberare. Dar adevărata eliberare vine atunci când spiritul revelaţiei aduce Lumină.

Problema acestei metode este că este contrară mentalităţii studiului Scripturilor bazate pe crezuri, articole de credinţă, declaraţii de poziţie denominaţionale etc. Contrazice mentalitatea tipică de „studiu al Scripturilor" a majorităţii sistemelor evanghelice fundamentale. Aceste sisteme sunt pline de lideri şi laici care pur şi simplu transmit tradiţia bătrânilor prin citirea Scripturilor cu idei preconcepute despre ceea ce ar trebui să spună. Apoi, când cineva citeşte aceleaşi Scripturi şi ajunge la o interpretare diferită, aceşti oameni ştiu că au dreptate, iar celălalt individ greşeşte. Pentru că nu se aliniază cu ceea ce au deja decis că este interpretarea corectă. Ei rămân blocaţi în tradiţia bătrânilor.

Literaliştii scripturali dornici ca Scriptura să spună ceea ce vor ei să citească, au emasculat nu numai documentele originale cu traduceri eronate, dar au castrat şi critica scripturală, pătând însăşi puterea investigaţiei, în timp ce denaturează descoperirile arheologice. În căutarea lor de absoluturi şi de ceea ce cred ei că spune tradiţia lor, informaţiile sunt distruse, trecute cu vederea, ascunse, pierdute sau schimbate. Fundamentaliştii religioşi nu au precupeţit niciun efort pentru a păstra „*Biblia*" tinereţii lor: în special **KJV** - care este o literatură elegantă, dar o traducere foarte slabă.[34] Kirsopp Lake a deplâns faptul că clericul este „înclinat spre un standard de onestitate intelectuală mai scăzut decât ar fi tolerat în orice altă profesie".

Scriptura este ebraică/semită şi nu o colecţie de gândire occidentală pusă sub formă de carte. Adepţii Maestrului nu erau americani, ci evrei israeliţi. O mentalitate occidentală a fost impusă acestei înţelegeri şi revelaţii a Creatorului din Orientul Mijlociu. A fost scrisă de oameni care au gândit ca evreii, au îmbrăţişat lumea ca evreii şi au înţeles realitatea ca evreii.

Mentalitatea occidentală se concentrează asupra lumii exterioare. Este ancorată în timp, spaţiu şi obiectivitate. Mintea occidentală are probleme în a îmbrăţişa adevărul în legendă, tradiţie, mit şi poezie. Acest lucru pune limite asupra adevărului şi percepţiei cuiva asupra realităţii. Mintea orientală nu întreabă dacă un anumit eveniment s-a întâmplat. Mai degrabă, mintea semitică pune întrebarea ce înseamnă acest lucru şi de ce a fost ascuns acest adevăr în acest simbol sau imagine arhetip. Prin urmare, este posibil ca „biserica" să fi impus în mod necorespunzător înţelegerea şi interpretarea occidentală asupra tradiţiilor şi legendelor evreieşti? Cred că acesta este cazul, deoarece din secolul al II-lea Scripturile ebraice au fost citite şi interpretate de neevrei care nu cunoşteau contextul sau contextul ebraic. Ignoranţa şi prejudecăţile s-au unit pentru a distorsiona adevărul şi înţelegerea, pierzând în cele din urmă cu totul sensul original al ebraicului **TaNaK** şi al

34 Mulţi oameni nu îşi dau seama de câte ori a fost modificată *Biblia King James* într-o formă sau alta. Au existat modificări aduse versiunii KJV în următorii ani: 1613, 1616, 1617, 1618, 1629, 1630, 1633, 1634, 1637, 1638, 1640, 1642, 1653, 1659, 1675, 1679, 1833, 1896, 1904. Toate modificările de mai sus au păstrat numele original. Cu toate acestea, în ultima vreme, pe lângă modificările aduse textului, chiar şi numele *Bibliei* s-a schimbat. Puţini oameni îşi dau seama că toate aceste versiuni ale *Bibliei* enumerate mai jos nu sunt altceva decât revizii ale versiunii originale *King James* din 1611, Versiunea Revizuită, Versiunea Americană, Versiunea Standard Revizuită, Versiunea Americană Standard, Noua Versiune Standard Revizuită, Noua Versiune Standard Americană, Versiunea King James II (KJII) (redenumită Traducere Literală a Sfintei Biblii), King James pentru secolul XXI (KJ21), King James 2000 (KJ2000), Traducerea Literală a Sfintei Biblii (LITV) (numită anterior King James II), Versiunea Modernă King James (MKJV), Noua Versiune King James (NKJV), Versiunea Autorizată Revizuită (RAV) (ediţia britanică a NKJV), Noul Testament King James Revizuit (RKJV), Biblia Mileniului Treilea (TMB), Versiunea King James Actualizată (UKJV).

Brit Chadasha. Cum poate fi înțeleasă o operă semitică dacă se ignoră complet contextul ebraic, mentalitatea, cadrul de referință, vocabularul și idiomurile ebraice și istoria Israelului care l-au modelat pe scriitorul cărții? Dar aceasta a fost realitatea „Occidentului creștin" în ultimii 2.000 de ani.[35]

De asemenea, facultățile noastre de raționament sunt inadecvate dacă vrem să exprimăm vreun adevăr în termenii limbajului cotidian. Cuvintele pe care rațiunea noastră le-a inventat aparțin unei lumi în care totul este limitat, măsurabil și chiar contradictoriu. Limba sacră a ebraicei (litere-cifre) nu este un produs al acestui gând. Aceste semne sunt ferestre prin care se pot vedea și înțelege licăriri ale lumilor spirituale. De asemenea, ele permit acestor forțe să pătrundă în însăși ființa noastră.

Facem două erori. Prima este că limba noastră este o limbă exclusivă: dacă rostim un cuvânt, excludem orice concept sau cuvânt care nu este acel cuvânt în limba noastră. Ca „**La început**", nu știm despre ce vorbim și nici nu putem concepe acel concept.

A doua eroare este să folosim acest gând limitativ în încercarea de a percepe totalitatea vieții. De îndată ce desemnăm ceva ce nu știm, nu desemnăm ceva care există. Putem spune cuvinte precum „Elohim", "Etern", "Creator"; dar ceea ce înțelegem prin acești termeni nu va fi niciodată mai mult decât o imagine nedefinită, deoarece este măsurată prin propriul nostru gând.

> • **Isaia 55:8** - "*Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre nu sunt căile Mele, zice YHWH*".

Aceste două erori fundamentale îi fac pe oameni să se gândească la **Ayn Sof** în termeni de om. Îi atribuim „Lui" gânduri, voință, căi și emoții. Când încercăm să ne raportăm la lucruri pe care nu le știm, ne imaginăm ceva despre care suntem total ignoranți. Ceea ce avem nevoie este percepția directă în loc de credința oarbă. Orice lucru vizibil și orice poate fi înțeles prin gândire are limite și este mărginit. Orice lucru mărginit este finit. Orice lucru finit nu este nediferențiat. Acest **Unu** nemărginit se numește **Ayn Sof**, Infinit. Este nemărginit, nediferențiat în Unitate perfectă, neschimbată. Se transcende și se ascunde pe Sine Însuși, este esența a tot ceea ce este ascuns și revelat. Este Rădăcina credinței și Rădăcina rebeliunii. Îl înțelegem doar prin intermediul lui NU! Nicio literă, niciun Nume, nicio scriere, nimic nu-l poate limita. Este „**Eu sunt Cel ce sunt**". **Ayn Sof** nu interzice nici voința, nici intenția, nici dorința, nici gândul, nici vorbirea și nici acțiunea - totuși nu există nimic în afara lui. Nu putem atribui dualitate lui **Ayn Sof**. Fie ca **Ayn Sof** să fie **Ayn Sof**. În momentul în care presupunem că **Ayn Sof** emană dintr-un anumit punct și că din acel punct încolo este în afara lui, ați dualizat **Ayn Sof**. Mai degrabă, înțelegeți că **Ayn Sof** există în fiecare existență. Toată existența este **Ayn Sof** și nu există nimic care să nu fie pătruns de puterea Divinității. Dacă ar exista, **Ayn Sof** ar fi limitat și supus dualității. **Ayn Sof** există în orice, deși tot ceea ce există nu este **Ayn Sof**. Totuși, totul este în interiorul Lui; este în interiorul tuturor lucrurilor și în afara tuturor lucrurilor. Nu există nimic altceva decât El.

Trebuie să ne amintim că singurul instrument pe care îl avem pentru investigație este mintea noastră. Dacă nu înțelegem pe deplin cum funcționează mintea umană, acest instrument va distorsiona, răsuci și desfigura fiecare realitate sau Adevăr pe care l-am putea descoperi. Calitatea și starea instrumentului guvernează observația rezultată din utilizarea sa. Dacă lentilele ochelarilor noștri sunt acoperite de prejudecăți, învățături false, văluri și concepții greșite, atunci tot ceea ce observăm va fi tulbure.

> • ***Romani 12:2*** - *Și să nu vă mai conformați veacului acestuia, ci să vă transformați prin înnoirea minții voastre, ca să dovediți bine care este voia cea bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu*.

---

35 Marcion a încercat să curețe *Brit Chadasha* de Elohim-ii ebraici și de Scripturile ebraice. A eșuat oficial, dar a reușit neoficial.

• ***I Corinteni 13:9-12*** *”Acum cunoaştem în parte şi proorocim în parte. Dar când va veni voia desăvârşită, atunci lucrul în parte va fi degeaba. Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil, judecam ca un copil; dar când am devenit bărbat, am lepădat ce este copilăresc. Căci acum vedem ca într-o oglindă, prin reflexie [fig., indirect], dar atunci vedem faţă în faţă. Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaşte pe deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut*”.

Toate încurcăturile conceptuale ale omului şi toate conflictele interioare, mentale, rezultă numai din conceptul nostru tulbure despre Divin. Trebuie să ne clarificăm constant mintea, astfel încât să fie liberă de fantezii înşelătoare, temeri nefondate, obiceiuri proaste şi deficienţe. Esenţa adevăratei credinţe este conştientizarea vastităţii Infinitului. Orice pătrunde în minte este un punct mic în comparaţie cu ceea ce ar trebui conceput şi este un punct mic în comparaţie cu ceea ce este cu adevărat. Toate Numele Divine oferă doar o scânteie mică şi slabă a Luminii Ascunse după care sufletul tânjeşte atunci când rosteşte cuvântul „**Ayn Sof**”. Fiecare definiţie a lui «Dumnezeu» este erezie şi idolatrie spirituală. Chiar şi atribuirea minţii şi a gândirii lui **Ayn Sof**, chiar şi atribuirea Divinităţii însăşi şi Numele «**YHWH**» sunt simple definiţii. Trebuie să se facă o distincţie între adevărata esenţă a credinţei şi ajutoarele sale explicative şi nivelurile de explicaţie.

Din cauza învăţării şi a cunoaşterii prea puţine, mintea umană devine o pustietate şi stearpă. Aceasta duce apoi la multă reflecţie despre **Ayn Sof**. Cu cât cineva se afundă mai adânc în prostia acestei insolenţe mentale, cu atât îşi imaginează mai mult că se apropie de cunoaşterea sublimă a Creatorului. Când aceasta persistă de-a lungul mai multor generaţii, numeroase noţiuni false sunt ţesute într-o tapiserie care duce la consecinţe tragice, până când persoana se împiedică în întuneric. Cel mai mare impediment pentru sufletul uman rezultă din faptul că conceptul Creatorului este fixat pe o anumită formă, din cauza imaginaţiei copilăreşti.

Aceasta este scânteia defectului idolatriei.[36] Astfel, toată suferinţa şi necazurile umane din această lume derivă din incapacitatea de a vedea clar gloria Creatorului.

Psihicul uman se identifică cu continuumul spaţiu-timp al existenţei muritoare şi inventează dogme, doctrine şi religii pentru a se convinge că va continua pentru totdeauna într-o anumită stare. În funcţie de punctul său de vedere, psihicul se va ţine cu tărie de aceste credinţe. Dacă credem că revelaţia Infinitului ne poate fi transmisă de altcineva, atunci ne înşelăm teribil. Suntem sub influenţa unei iluzii, deoarece, indiferent ce ni se spune sau citim, vom avea idei despre ceea ce credem că a experimentat altcineva; acestea sunt simple proiecţii şi nu au nicio legătură cu Realitatea. Dacă sperăm să găsim ceea ce căutăm, ne găsim întotdeauna pe noi înşine. Explorarea

36 Idolatria constă în a lua ceea ce este și a-l trata ca pe tot ceea ce ar putea fi - a venera realul fără a observa că un aspect cheie al realului este capacitatea sa de a fi transformat în ceea ce ar putea fi.

Scripturilor la nivelul **Sod**[37] face mintea subtilă şi maleabilă, astfel încât să poată trece prin poarta genezei umane şi să pătrundă în tărâmul unde viaţa se întâlneşte cu moartea, iar experienţa cu cunoaşterea.

37 Metoda cvadruplă de interpretare textuală [hermeneutică] în iudaism este implicită în ***Mişna***, **Baraitot** [tractatele externe] şi **Talmud**. Cele patru niveluri de interpretare sunt:

• Peshat = Sens literal; nivelul contextual, filologic
• Remez = Sens alegoric; referinţă încrucişată la alte texte; nivel raţional sau filosofic
• Derash = Sens moral sau omiletic; nivel aggadic; nivel midrashic [= interpretare prin derash]
• Sod = Sens mistic sau anagogic

Literele iniţiale ale acestor patru cuvinte formează acronimul „**PaRDeS**" = grădină sau grădină împrejmuită cu ziduri sau, prin minunile traducerii transliterative, Paradis. Zidul din jurul grădinii este ceea ce cabaliştii au numit „**malbush**" sau „**veşminte**" ale textului, aproape întotdeauna cu referire la *Tora*. Aceste patru niveluri de semnificaţie sunt direct legate de cele patru universuri ale creaţiei, **ABYA**:

1. Peshat, sensul literal, este legat de Lumea Asiyah, Lumea Acţiunilor, în care trăim.
2. Remez, sensul alegoric, este legat de Lumea Yetzirah, Lumea Formaţiei şi tărâmul angelic.
3. Derash, sensul moral sau omiletic, este legat de Lumea Beriah, Lumea Creaţiei, tărâmul arhanghelic.
4. Sod, sensul mistic, este legat de Lumea Atzilut, Lumea Arhetipurilor sau Emanaţiilor, tărâmul Numelor Divine.

CAPITOLUL 3 - ORIGINILE RĂULUI

Isaia 5:20 *"Vai de cei ce numesc răul bine şi binele rău, care prefac întunericul în lumină şi lumina în întuneric, care prefac amarul în dulce şi dulcele în amar!"*

„Să ştiţi că atunci când toate lucrările lui Elohim sunt fiecare la locul ei, ele sunt bune în acest loc al creaţiei lor, aşa cum le-a fost desemnat şi predeterminat pentru ele; dar când se răzvrătesc şi îşi părăsesc locurile legitime, atunci sunt rele."

Joseph Gikatilla

Spre deosebire de grecii care încercau să nege realitatea ultimă a răului, considerându-l o „privare" sau o lipsă, sau de gnostici, care recunoşteau existenţa răului, dar îl concepeau ca o „a doua putere" independentă de Elohim şi opusă acestuia, **Ta-NaK** recunoaşte pe deplin realitatea răului şi îl plasează în contextul bunătăţii lui Elohim şi al planului Său pentru creaţie. Rădăcinile răului stau încorporate în misterul unităţii lui **Ayn Sof**.[38]

Ayn Sof este «Cel care nu are sfârşit» şi este perfecţiunea absolută în care nu există distincţii şi diferenţieri. Nu se dezvăluie într-un mod care să facă posibilă cunoaşterea naturii sale. Finitul din creaţie este cel care dezvăluie infinitul şi prin creaţie se poate deduce existenţa lui *Ayn Sof*. *Ayn Sof* nu poate fi obiectul gândirii religioase, deoarece este nerevelat, însă *Ayn Sof* poate fi înţeles prin revelaţia lui Elohim, deoarece Neantul (**Ayin hagamur**) este bariera cu care se confruntă facultatea intelectuală umană atunci când aceasta atinge limitele capacităţii sale.

• **Coloseni 1:15-19** *"El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, Primul-născut al întregii creaţii, căci prin El au fost create toate lucrurile, cele din ceruri şi cele de pe pământ, cele vizibile şi cele nevăzute, fie că sunt tronuri, fie că sunt domnii, fie că sunt principate, fie că sunt stăpâniri: toate lucrurile au fost create prin El şi pentru El, iar El este înaintea tuturor, şi toate lucrurile există în El. El însuşi este capul trupului – adunarea – care este un început, un întâi-născut dintre cei morţi, ca să fie în toate lucrurile – el însuşi – primul, pentru că în El a binevoit să locuiască toată plinătatea"*.

• *„Nimicul este mai existent decât toată fiinţa din lume."*

David ben Abraham ha-Lavan

• *„Tu erai acelaşi înainte de crearea lumii: Tu ai fost acelaşi de când lumea a fost creată: Tu eşti acelaşi în această lume şi Tu vei fi acelaşi în lumea viitoare."*

Rugăciunea de dimineaţă

Cum se poate descrie indescriptibilul? Este imposibil. Toate metodele folosite au eşuat, deoarece sunt doar reprezentări ale realităţii. *Ayn Sof* este dincolo de orice înţelegere umană[39]. Nu există nimic ce putem spune în mod semnificativ despre *Ayn Sof*. Nici măcar nu putem începe o propoziţie cu cuvântul *Ayn Sof*[40] şi să o completăm cu ceva semnificativ. Nici măcar nu putem spune că *Ayn Sof* este „bun", deoarece acesta transcende total conceptele noastre foarte limitate despre bine sau rău. În momentul în care spunem *„Dumnezeu este..."*, propoziţia îşi pierde sensul, deoarece *Ayn Sof* nu are limite. Aşa cum un pumn nu poate susţine un gând, nici mintea umană nu poate

---

38 **Ayn Sof** este neantul şi totuşi totul. Este Absolutul, indefinibil, incognoscibil, Totul Infinit. Întrucât esenţa sa este neantul anterior creaţiei, atunci conţine în sine rădăcinile răului, ale nefiinţei. Această neexistenţă se manifestă în trei aspecte: **Ein Sof-Din** (judecata), Contracţia (**tzimtzum**) şi Ruptura (**shevirah**).

39 *"Gândul nu se poate înălţa mai sus decât sursa sa (Înţelepciunea). Oricine îndrăzneşte să contemple ceea ce gândul nu se poate extinde sau urca va suferi una dintre cele două consecinţe; fie îşi va confuza mintea şi îşi va distruge corpul, fie, din cauza obsesiei sale mentale de a înţelege ceea ce nu poate înţelege, sufletul său se va înălţa şi va fi separat (de trup) şi se va întoarce la rădăcina sa."* (Ezra din Gerona)

40 **Ayn Sof** este ceea ce lumea numeşte Dumnezeu.

susține conceptul de *Ayn Sof*. Indiferent cât de puternici suntem sau cât de tare strângem pumnul, acesta nu poate susține un gând. Acest lucru se datorează faptului că un pumn există pe un nivel sau plan al realității, iar gândul se află pe un plan complet diferit. Amândouă sunt reale, dar totuși există în două tărâmuri diferite și nu există nicio modalitate prin care să putem ajunge în lumea gândului și să-l apucăm cu pumnul. Și, în mod similar, nu putem înțelege *Ayn Sof* și nici nu-l putem defini. Realitatea lui *Ayn Sof* este dincolo de înțelegerea minții umane și, de asemenea, dincolo de orice capacitate umană de a o suporta. Este nevoie de o coborâre sau o interfață între orice relație dintre *Ayn Sof* și om. Coborârea se numește cele zece **Sefirot** care emană din *Ayn Sof* în jos, în tărâmul nostru.

Întrucât la nivelul lui *Ayn Sof* nimic nu există, fiecare concept asociat cu existența trebuie creat din nimic. Și, din moment ce nicio calitate nu poate descrie *Ayn Sof*, rezultă că, dacă are sau folosește o „voință", trebuie să o fi creat. A trebuit să creeze conceptul de „voință". Aceasta duce la un paradox, căci dacă *Ayn Sof* va crea „voință", aceasta în sine presupune un act de voință. Aceasta înseamnă că întoarcerea la *Ayn Sof* implică o regresie infinită. Astfel, **Adam Kadmon** (A.K.) servește ca interfață între *Ayn Sof* și creația finită. Acesta este nivelul Voinței lui *Ayn Sof* care constituie baza existenței ulterioare. A.K. este atât de aproape de *Ayn Sof* încât este denumit „Nimicul". **Adam Kadmon** face aluzie la scopul suprem al creației. Acest termen este un antropomorfism care înseamnă „*omul primordial*". Astfel, primul gând al creației a fost cel al lui Adam - umanitatea. Deși omul a fost ultimul în natura externă a creației, gândul la om precede creația. Adam este scopul și intenția pentru care a fost construit întregul univers. Acest gând sugerează, de asemenea, scopul final al creației.

Ayn Sof a creat Elohim (cele zece **Sefirot**) ca interfață pentru a interacționa cu Creația și omul. Odată ce o persoană înțelege acest adevăr, Scripturile sunt ușor de înțeles. Primele trei cuvinte din **Bereshith** (Geneza) pot fi interpretate în douăsprezece moduri diferite, iar „Dumnezeu" nu este menționat! Adevărul este atât de complex încât nu ar putea fi conținut în niciun lucru.

• ***Bereshith Bara Elohim*** - *„La început A CREAT Elohim..."*

Bereshith 1:1

Această simplă frază în ebraică dovedește că Elohim nu este „Dumnezeu" sau *Ayn Sof*. Existența lui Elohim ne spune că omul poate comunica cu *Ayn Sof*. Însă, Elohim nu poate fi confundat cu Dumnezeu. A doua dintre Cele Zece Cuvinte (Cele Zece Porunci) spune „*să nu ai alți zei afară de Mine*". Versetul nu spune: „*Nu există alți zei în afară de Mine*". Acești alți zei - derivați din **Sefirot** - sunt reali și asemănători lui Dumnezeu. Dar omul nu trebuie să li se închine, să li se roage sau să le aducă omagiu. **Sefirot** sunt doar intermediari pentru *Ayn Sof*, iar omul îl cunoaște pe *Ayn Sof* prin intermediul lui Elohim. Acum, ceea ce urmează să citiți este șocant! Nu se menționează nimic despre Dumnezeu în Scripturi. Sunt menționate doar cele zece **Sefirot**! Engleza folosește un singur cuvânt/nume pentru a se referi la „Dumnezeu". Ebraica are multe nume. Scripturile folosesc zece cuvinte diferite, fiecare referindu-se la o manifestare particulară a forțelor primordiale ale Creației - cele zece **Sefirot**. *Ayn Sof* a creat Elohim, iar Elohim (plinătatea celor zece **Sefirot**) a fost agentul Creației.

În Creație, întunericul este asociat cu răul. *Ayn Sof* a introdus răul în structura cosmosului; înainte chiar să existe „binele". Spațiul golit din *Ayn Sof* a constituit o „gaură neagră" sau un spațiu gol de *Ayn Sof*, iar absența *Ayn Sof* a fost definită ca „rău sau întuneric". Răul nu este definit ca „răutate", ci mai degrabă orice este îndepărtat de *Ayn Sof*[41]. De la început, atunci răul sau distanța față de *Ayn Sof* a existat în universul nostru. Dar ce scop ar putea servi în Creație?

Răul a trebuit să existe de la început pentru a pregăti scena liberului arbitru. Răul poate fi definit ca abilitatea de a alege să sfidezi sau să te împotrivești lui Elohim. Ce mare dragoste trebuie

41 Nu există spațiu așa cum îl cunoaștem atunci când vorbim despre apropiere sau distanță de *Ayn Sof*. Mai degrabă, similaritatea sau diferența constituie acel „spațiu".

să aibă Elohim față de creația Sa pentru a-i acorda darul liberului arbitru și capacitatea de a fi independent de El. Foarte puțini părinți le oferă chiar și copiilor lor acest dar.

Dacă omul posedă un anumit grad de liber arbitru, la fel este și cu **Sefirot**. Ele sunt modelul pentru om, iar noi suntem imaginea lor în oglindă. Ni se va părea că reacționează într-un mod uman; astfel, pot părea uneori supărați de deciziile și acțiunile noastre. Dar nu sunt *Ayn Sof*. **Sefirot** nu sunt supărate, dar ar putea părea așa din perspectiva noastră limitată.

Prin urmare, nu există nimic concret ca pedeapsă sau recompensă divină în sine. Nimeni nu este cu adevărat pedepsit sau recompensat; mai degrabă, există consecințe pentru tot ceea ce facem, spunem sau gândim. Este vorba de a suferi consecințele încălcării legilor universului care au fost date omenirii de către **Ayn Sof**.[42] *Tora* descrie aceste legi spirituale care descriu natura lucrurilor. Dacă cineva efectuează o anumită acțiune, atunci va experimenta anumite rezultate. **Ayn Sof** nu ne pedepsește și nici nu ne recompensează. Nimeni nu este acolo sus, în cer, gata să ne lovească cu o bâtă atunci când greșim. O astfel de noțiune este pur și simplu explicația antropomorfă simplistă și copilărească a omului pentru consecințele acțiunilor sale.

Este o noțiune simplistă să credem că eșecurile noastre îl înfurie pe **Ayn Sof**. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci l-am controla pe **Ayn Sof**. L-am putea face furios, trist sau calm. **Ayn Sof** rămâne neschimbat de acțiunile noastre. Cu toate acestea, cele zece **Sefirot** posedă anumite caracteristici, inclusiv ceea ce definim ca emoții. Suntem modelați după aceste forțe; Prin urmare, psihologia, modul nostru de gândire și logica sunt modelate după **Sefirot**. Însă, **Ayn Sof** este cu multe trepte deasupra acestor forțe și rămâne deasupra oricăror atribute.

Răul își atinge potențialul maxim doar atunci când rădăcinile sunt expulzate în actul creației, iar actualitatea sa așteaptă alegerea liberului arbitru și acțiunile omului. Fiecare persoană are un rol crucial de jucat în actualizarea Binelui, scopul creației. Omului i s-a dat darul liberului arbitru de a alege binele sau răul. Răul devine astfel o condiție pentru libera alegere și, prin urmare, o condiție pentru realizarea Binelui pe pământ.

Răul începe ca o pată în minte cauzată de gânduri greșite. Credința că ceva ce știi că este greșit ar putea fi de fapt bine. Dorința și pofta se incubează în minte și înceţoşează orice judecată rațională. Aceste gânduri se manifestă apoi într-un comportament contrar codului moral universal care se află în toți oamenii.

Libertatea omului derivă din faptul că sufletul său cel mai înalt își are originile în **klippoth nogah**, stratul interior dintre boabe și coji, un amestec de bine și rău. Deoarece **sefirot** se găsesc în om, create după chipul lui Elohim și prin care YHWH se manifestă, omul, datorită capacității și libertății sale de a alege, este capabil să exercite influență asupra lumilor superioare și chiar asupra lui YHWH. Întregul firmament al valorilor este concentrat în sufletul omului și, ca atare, soarta binelui și a răului se află în mâinile omenirii.

> • ***Soncino Zohar, Shemot, Secțiunea 2. Pagina 163a*** *- „Cu tot sufletul tău” - „totul” include toate aspectele sufletului, și anume* ***nephesh***, ***ruah*** *și* ***neshamah****. Cât despre „cu toate bunurile tale”, acestea au, de asemenea, aspecte variate, fiecare diferit de celălalt. Adevărata iubire față de Cel Sfânt, binecuvântat fie El, constă tocmai în faptul că Îi predăm Lui toate facultățile și bunurile noastre emoționale, intelectuale și materiale și Îl iubim. Ar trebui să ne întrebăm: Cum poate un om să-L iubească cu înclinație rea? Nu este înclinația rea seducătorul, împiedicându-l pe om să se apropie de Cel Sfânt pentru a-I sluji? Cum poate, atunci, omul să folosească înclinația rea ca instrument al iubirii față de Elohim? Răspunsul constă în faptul că nu poate exista un serviciu mai mare făcut Celui Sfânt decât să aduci în supunere „înclinația rea” prin puterea iubirii față de Cel Sfânt, binecuvântat fie El. Căci, atunci când este supusă și puterea sa este înfrântă de om în acest fel, atunci el devine un adevărat iubitor al Celui Sfânt, deoarece a învățat cum să facă ca „înclinația*

42 O analogie bună este cea a unui copil care își pune mâna pe o sobă încinsă sau a unui adult care își bagă mâna în foc. Ambii se vor arde. Copilul ar putea crede că focul l-a pedepsit sau s-a supărat pe el, dar adultul știe că focul nu l-a rănit intenționat, ci că durerea provine din natura cărnii umane și a focului. Nu există bine sau rău în acest context; sunt pur și simplu consecințele acțiunilor și legile universului.

rea" însăşi să-I slujească Celui Sfânt. Iată un mister încredinţat maeştrilor învăţăturii ezoterice. Tot ceea ce a făcut Cel Sfânt, atât sus, cât şi jos, are scopul de a-Şi manifesta Gloria şi de a face ca toate lucrurile să-I slujească. Cum, ar permite un stăpân slujitorului său să lucreze împotriva lui şi să pună continuu la cale planuri pentru a-I contracara voinţa? Este voinţa Celui Sfânt ca oamenii să-L venereze şi să umble pe calea adevărului, pentru a fi răsplătiţi cu multe beneficii. Cum poate, atunci, un slujitor rău să vină şi să contracareze voinţa Stăpânului său, ispitindu-l pe om să umble pe o cale rea, seducându-l de la calea cea bună şi făcându-l să nu asculte de voinţa Stăpânului său? Dar, într-adevăr, "înclinaţia rea" face, prin aceasta, şi voinţa Stăpânului său. Este ca şi cum un rege ar avea un fiu unic pe care îl iubeşte nespus şi, tocmai din acest motiv, l-a avertizat să nu se lase ademenit de femei rele, spunându-i că oricine este pângărit nu poate intra în palatul său. Fiul i-a promis tatălui său că îi va face voia cu dragoste. În afara palatului, însă, trăia o frumoasă prostituată. După un timp, regele s-a gândit: „Voi vedea cât de mult îmi este devotat fiul meu". Aşa că a trimis la femeie şi i-a poruncit, spunând: „Ademeneşte-l pe fiul meu, căci vreau să-i testez ascultarea de voinţa mea". Aşa că ea a folosit orice linguşire pentru a-l atrage în îmbrăţişările ei. Dar fiul, fiind bun, a ascultat de porunca tatălui său. A respins ispitele ei şi a alungat-o de la el. Atunci tatăl s-a bucurat foarte mult şi, ducându-l în cea mai tainică cameră a palatului, i-a oferit daruri din cele mai bune comori ale sale şi i-a arătat toate onorurile. Şi cine a fost cauza acestei bucurii? Prostituata! Trebuie ea lăudată sau blamată pentru asta? De laudă, cu siguranţă, din toate punctele de vedere, căci, pe de o parte, ea a îndeplinit porunca regelui şi a dus la îndeplinire planurile acestuia pentru el, iar pe de altă parte, ea l-a făcut pe fiu să primească toate darurile bune şi a adâncit dragostea regelui faţă de fiul său. De aceea este scris: „Şi Elohim a văzut tot ce făcuse şi iată că era foarte bun", unde cuvântul „foarte" se referă la îngerul morţii (adică înclinaţia spre rău). [Notă trad.: v., Exod, 68b.] În mod similar, dacă nu ar fi fost acest Acuzator, cei drepţi nu ar poseda comorile cereşti din lumea viitoare. Fericiţi, aşadar, sunt cei care, intrând în conflict cu Ispititorul, îl învinge, căci prin el vor atinge fericirea şi toate bunurile bune şi de dorit ale lumii viitoare: despre care este scris: „Ceea ce ochiul n-a văzut... El a pregătit pentru cel ce-L aşteaptă" (Isaia LXIV, 3). Fericiţi sunt şi cei care nu L-au întâlnit, căci păcătoşii care Îl întâlnesc se lasă ademeniţi de El. Ce foloseşte, aşadar, Ispititorului când păcătosul Îl ascultă?

Răul este ispita care îi permite omului să-şi dovedească propria valoare Creatorului său. Tot răul îşi are originea în bunătatea lui YHWH şi în Voinţa Sa. **Yetzer HaRah** sau înclinaţia rea este de fapt un instrument al iubirii lui YHWH.[43] Aşa-numita bătălie cosmică este o simplă piesă de teatru pentru a pune omul la încercare. Omul poate fi rafinat doar fiind ispitit de „Cealaltă Parte".

• ***Luca 4:1-2*** *"Şi Yahshua/Isus, plin de* ***Ruach HaKodesh****, s-a întors de la Iordan şi a fost călăuzit în Ruach în pustie timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de diavolul. Şi n-a mâncat nimic în zilele acelea; şi când s-au împlinit, a flămânzit.*"

• ***Deut 8:2*** *"Şi să-ţi aduci aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit YHWH, Elohimul tău, în pustie în aceşti patruzeci de ani, ca să te sâcâie, să te încerce, ca să ştie ce era în inima ta, dacă vei păzi sau nu poruncile Lui.*"

Elohim nu putea crea răul fără a crea libertatea şi nici nu putea crea libertatea fără a face posibilă alegerea răului. Este alegerea omenirii să aducă răul în această lume. Libertatea omului de a alege nu are sens dacă nu există posibilităţi de a alege între ele. Libertatea şi răul sunt, aşadar, două aspecte ale aceluiaşi concept.

---

43 **Deuteronom 6:5** - "A-L iubi pe YHWH cu toată inima ta înseamnă a-L iubi cu toate înclinaţiile tale. Nu există putere mai mare decât să-ţi învingi înclinaţiile rele prin puterea iubirii lui YHWH."

• În aceste chestiuni, spre deosebire de „chestiunile inimii”, fiecărui om i se dă alegerea, abilitatea şi libertatea de a acţiona, vorbi şi gândi chiar şi ceea ce este contrar dorinţei inimii sale şi diametral opus acesteia. Căci chiar şi atunci când inima cuiva tânjeşte şi doreşte o plăcere materială, fie că este permisă, caz în care doar natura lascivă a dorinţei este rea (în loc să dorească plăcerea „de dragul raiului”, aşa cum ar trebui, el caută autosatisfacţia), fie că, Doamne fereşte, îşi doreşte ceea ce este interzis, iar dorinţa este intrinsec rea: indiferent de felul de poftă - el poate cuceri [această dorinţă] şi îşi poate abate atenţia de la ea cu totul, declarându-şi („spunându-şi inimii sale”) [după cum urmează] „Nu vreau să fiu un ***rasha*** *- cedând linguşirilor sufletului animal - nici măcar pentru o clipă.*

Tanya, Likutei Amarim, capitolul 14, pg. 58

Libertatea rezidă în capacitatea individului de a-şi depăşi impulsurile naturale şi de a acţiona în conformitate cu *Tora*. Un act liber nu este unul care decurge liber şi natural din caracterul persoanei, ci mai degrabă unul care vine contrar caracterului impulsurilor individuale. Astfel, răul nu este un produs al alegerii lui Elohim, ci mai degrabă produsul unui set de alegeri umane. Fiecare om se naşte într-o lume prestabilită, care este produsul unei lungi istorii de alegeri distorsionate.

În trecut, sursa tuturor relelor era considerată „diavolul”: o entitate externă, obiectivă, care putea fi înţeleasă foarte simplu şi de care putea fi protejată. Orice lucru care mergea prost în viaţa unei persoane putea fi atribuit diavolului şi tuturor lucrărilor sale. Răul obiectiv este o forţă „de acolo” în lume pe care un individ o respinge luptând conştient împotriva ei sau o acceptă - fie activ, fie pasiv. O persoană nu este neapărat complet rea, deşi există oameni complet răi. Răul subiectiv este judecata unui individ sau a unui grup conform căreia acţiunile unui alt individ sau grup sunt rele în ochii lor. Oamenii care fac lucruri rele sunt de obicei afectaţi psihologic şi dezechilibraţi într-un fel. Scripturile se concentrează pe echilibru: orice exces faţă de coloana stângă sau dreaptă a **Pomului Vieţii** ar trebui echilibrat înapoi în coloana centrală. Răul vine într-un exces de o calitate: orice calitate a **sefirot**-urilor, dusă la extreme, poate deveni rea.

Astfel, răul este asociat cu cei doi stâlpi exteriori ai **Arborelui Vieţii**[44], deoarece aceştia sunt aspectele funcţionale ale cosmosului, fără conştiinţa Stâlpului Mijlociu (**Moshiach**). Lăsate de capul lor, Forţa şi Forma vor continua să se extindă *ad infinitum*, ceea ce ar distruge în cele din urmă creaţia. În universul nostru, există încă rămăşiţe ale creaţiilor trecute care au un scop mic sau deloc, deoarece Stâlpii lor Mijlocii lipsesc. Îşi ataşează Forţa şi Forma haotică de orice Forţă şi Formă ordonate aflate la îndemâna lor.[45] Asemenea moliilor la o flacără, şi ei caută perfecţiunea şi

44 Toate *Sefirotele* de pe pilonul pasiv sunt receptive şi au calităţile Formei, în timp ce Înţelegerea (*Binah*) este formularea ideilor. Judecata (*Gevurah*) este exercitată ca răspuns la ceva, iar Reverberaţia (*Hod*) este ecoul unui impuls venit de la oricare dintre celelalte *Sefirote*. La fel este şi cu pilonul activ. Aici, impactul revelaţiei este văzut în Înţelepciune (*Chochmah*), în timp ce puterea care trebuie să stea în spatele Milostivirii (*Hesed*) este enormă. Eternitatea (*Netzah*) este principiul repetiţiei, aportul neîncetat necesar pentru a face lumea să se învârtă. Pilonul central este preocupat de Voinţă şi de Harul care coboară din Coroană (*Keter*) prin Cunoaştere (*Da'at*) la Frumuseţe (*Tiferet*), care este *Sefira* ce reflectă vârful până la baza Arborelui. Temelia (*Yesod*) şi Împărăţia (*Malkuth*) sunt respectiv manifestarea unui plan de imagine şi actualizarea acestuia în materialul Divin. (**Un univers kabhalistic, Z'ev Shimon Halevi, Samuel Weiser, Inc., York Beach, Maine, 1977, p. 16**.)

45 Conceptul de civilizaţii pre-adamice a fost bine acceptat de primii înţelepţi şi chiar de mulţi savanţi creştini. De asemenea, în sprijinul noţiunii de civilizaţii pierdute, citim în *Psalmul 105:8* cuvintele: „Şi-a adus aminte de legământul Său pentru totdeauna - Cuvântul pe care l-a poruncit pentru o mie de generaţii...” *Talmudul* dezvăluie că acest verset indică faptul că *Tora* a fost dată lui Moise şi tuturor evreilor la Muntele Sinai, după trecerea a 1.000 de generaţii umane. Întrucât Moise a fost din a 26-a generaţie care urmează primului strămoş al rasei umane, aceasta indică aproximativ 974 de generaţii înainte de Adam. Există un pasaj notabil care ar putea oferi dovezi suplimentare pentru rasele pre-adamice. *Geneza 36: 31-39* oferă numele regilor care „...au domnit în ţara Edomului înainte ca un rege să domnească peste copiii lui Israel”. Întrucât Adam însuşi este considerat primul „Rege al lui Israel”, explicaţia kabbalistică ascunsă a acestei liste se referă la cele şapte runde de o mie de ani ale lumii anterioare, al optulea rege menţionat reprezentând lumea noastră actuală - el este singurul dintre cei opt care nu a murit şi a cărui soţie este, de asemenea, menţionată. În literatura kabbalistică, lumea regilor edomiţi care l-au precedat pe Adam este cunoscută sub numele de **Olam HaTohu**, literalmente „lumea golului”, la care se face referire la începutul *Genezei 1:2*: „...când pământul era gol...”. (Cuvântul „haos” a fost considerat, de asemenea, o traducere directă a lui **Tohu**.) Această noţiune de „lume goală” coincide foarte bine cu scenariul *Shemitah*, care

încearcă să spargă sau să dreneze Forța și Forma din această creație prezentă. Motivul răului este uneori bun, deși metodele pe care le folosește sunt ilegale din cauza dezordinii și haosului lor.

Răul începe cu creația. Este înrădăcinat în prima diviziune din Ain Sof. A început cu separarea *Lumii Beriatice* de **Atzilut**.[46] Aici creația pleacă de la prezența Divinului și astfel începe imperfecțiunea. Cu cât creația se îndepărtează mai mult de Lumină, cu atât răul câștigă din ce în ce mai mult teren în lumile inferioare. Există două tipuri de rău: unul este cosmic, iar celălalt este conștientul. Unul servește la eliminarea deșeurilor și bolilor creației, iar conștientul testează liberul arbitru al omului.

Răul cosmic se numește **klippoth** (coji). Orice, fie că este vorba de un eveniment sau de o ființă, poate deveni **klippoth** dacă conștientul Pilonului Mijlociu este îndepărtat. Când se întâmplă acest lucru, tărâmurile demonice din Pilonii stânga și dreapta se hrănesc cu Forța și Forma nedirijate, precum vampirii spirituali (**Aluka** - ebraică pentru lipitoare).

Odată cu apariția omului pe pământ, răul conștient a intrat în lumea **Asiyah** (acțiune/fizică). Înainte de aceasta, nicio creatură nu opera în afara legii sale naturale a nevoii, iar creația era în echilibru. Răul conștient înseamnă a ști ce se face și ce *Tora* este încălcată. Această formă de rău nu este întotdeauna alb-negru, așa cum mulți oameni predau.

Agenții săi constă în două tipuri de ispititori. Primul este ispititorul care știe ce face și ispitește pentru a testa loialitatea sau integritatea situației sau a persoanei, pentru a vedea dacă aceasta/aceasta este/sunt cu adevărat bună/bune. Al doilea agent este ispititorul care ispitește o persoană doar de dragul ispitirii și pentru propria sa satisfacție. Primul ispititor este de natură angelică, spirituală sau demonică, în timp ce al doilea este de obicei o ființă umană, deși unele ființe non-umane de rang inferior pot încerca să perturbe ordinea.

Acest rău, spre deosebire de suferință, necesită răutate. Necesită dorința conștientă a unei ființe umane de a provoca rău altora. Indiferența crudă și libertinară față de durerea adusă altora, în timp ce căutăm să ne îndeplinim propria dorință. Acest tip de rău este o creație umană. Lipsa de umanitate a omului față de om[47]. Este întâlnirea minților noastre inteligente, a dorințelor noastre

---

postulează o perioadă de o mie de ani de pustiire la sfârșitul fiecărui ciclu sabatic. Referindu-se la o lucrare kabbalistică antică, *Sefer haTemunah*, opera rabinului Nehunya Ben haKanah din secolul I, rabinul Yitzchak din Akko elaborează o cronologie folosind ca bază de calcul „anul divin" preluat din *Psalmii 90:4* (o „zi divină" este egală cu 1000 de ani pământești; un „an divin" este, așadar, de 365.250 de ani pământești). *Talmudul* afirmă că lumea va exista timp de șapte cicluri „sabatice" sau *Shemita* de 7.000 de ani, fiecare diferit de predecesorul său. Mai mult, va deveni pustie în fiecare al șaptelea an. Rabinul Yitzchak concluzionează că, deoarece există șapte cicluri sabatice într-un Jubileu (*Yovel*), lumea va exista timp de 49.000 de ani. Civilizațiile umane vor crește și vor cădea, de asemenea, de șapte ori în această perioadă. Există o dispută cu privire la ciclul în care ne aflăm acum - unele surse kabalistice susțin că este al doilea ciclu, în timp ce altele cred că suntem deja în al șaptelea și ultimul ciclu. Calculele rabinului Yitzchak făcute acum peste 700 de ani se bazează pe ideea că ne aflăm deja în al șaptelea ciclu și că, prin urmare, Adam s-ar fi născut când pământul avea 42.000 de ani. Cu toate acestea, el scrie în continuare că, potrivit *Sefer haTemunah*, primii 42.000 de ani - înainte de crearea rasei umane actuale - ar trebui considerați ani divini, adică 365.250 de ani pământeni. Universul poate fi apoi calculat ca având 42.000 x 365.250 de ani, ceea ce este egal cu 15.340.500.000 de ani, o cifră surprinzător de apropiată de cei 15 miliarde de ani postulați de oamenii de știință de astăzi ca fiind timpul scurs de la Big Bang! Mai mult, numai înainte de crearea lui Adam „numărăm" în „ani divini"; întrucât de la Adam încoace numărăm anii „umani" obișnuiți.

46 Cele Patru Lumi nu sunt locuri precum planetele, ci corespund mai degrabă la patru „etape de îndepărtare" de *Ayn Sof*. Aceste etape sunt un alt aspect al „procesului de creație". Pe măsură ce lumina lui *Ayn Sof* se îndepărtează progresiv de sursa sa (de la **Azilut** prin **Asiyah**), devine „mai fizică" și sunt necesare mai multe legi. Cele patru lumi sunt:

1. **Azilut** (Emanație) - lumea divină eternă și neschimbătoare
2. **Beriah** (Creația) – considerat „Raiul" propriu-zis, acesta reprezintă prima separare de Divinitate și „locul" unde se află Tronul lui Elohim și al arhanghelilor
3. **Yezirah** (Formarea) - locuința „îngerilor inferiori", a sufletelor oamenilor și a Grădinii Edenului
4. **Asiyah** (Acțiunea) - universul material în care trăim

Cele patru lumi, așa cum se raportează una la cealaltă în creație, sunt menționate în Isaia 43:7 - Chiar pe oricine este chemat după numele Meu, căci l-am creat spre slava Mea. L-am format; da. L-am făcut.

47 Această expresie, care este întotdeauna folosită cu un sentiment de regret, a fost inventată de **Robert Burns** și folosită în poemul său **De la om a fost făcut să jelească: Un ban**. 1785: „Multe și ascuțite numeroasele rele țesute în ființa noastră! Și mai ascuțite ne facem Regret, remușcare și rușine! Și Omul. a cărui față ridicată în ceruri Zâmbetele iubirii o împodobesc. - Lipsa de umanitate a omului față de om face nenumărate mii de oameni să

egoiste și a celor mai profunde nesiguranțe ale noastre. Cu toții avem un potențial de cruzime și depravare care nu cunoaște limite.

Percepțiile realității fizice pot fi împărțite în două fluxuri diferite de conștiință, obiectiv și subiectiv. Realitatea obiectivă este acea percepție care este experimentată de toți și interpretată colectiv ca având un sens specific. Aceasta este ceea ce majoritatea dintre noi am numi „reală". Realitatea subiectivă, pe de altă parte, este atunci când percepția unui lucru este interpretată într-o manieră extrem de individualizată, unică psihicului (minții-eului) individului în acel moment.[48]

Folosim termenul de realitate obiectivă în contrast cu realitatea subiectivă, care este realitatea văzută prin filtrele noastre mentale interioare, modelate de condiționările noastre trecute. Realitatea obiectivă este cum sunt lucrurile cu adevărat. Deși este posibil să percepem obiectiv, nu putem lua totalitatea realității și spune ceva despre ea; putem doar să indicăm unele dintre caracteristicile sale. Așadar, ori de câte ori explorăm realitatea într-un mod specific, trebuie să omitem ceva. De exemplu, când descrii o portocală, nu poți spune nimic despre totalitatea ei. Trebuie să vorbești despre culoarea, gustul sau forma ei. Dacă vrei ca descrierea ta să cuprindă întregul lucru - culoarea, forma și gustul ei la un loc - poți spune doar „portocală". La fel este și cu realitatea obiectivă. Dacă vrei să spui ceva despre ea, trebuie să te concentrezi pe caracteristicile sale specifice.

Nefesh[49] este fixat pe planul subiectivității exclusive; percepția cuiva este neclară, obstrucționând conștientizarea realităților mai mari care există dincolo de tine, până la punctul de a distorsiona chiar definiția adevărului obiectiv și a binelui. Totul în acest plan este relativ - doar Elohim este absolut.

RĂUL ESTE DOAR O DISTORSIUNE A REALITĂȚII OBIECTIVE, PRODUSĂ DE O SUBJUGARE CONSTANTĂ, SAU CHIAR MOMENTANĂ, FAȚĂ DE RELATIV, ÎN EXCLUDEREA ABSOLUTULUI.

Societatea noastră actuală este structurată astfel încât să pună accentul pe legitimitate pe realitatea obiectivă, căci numai având un concept de realitate obiectivă putem avea un teren comun pentru comunicarea unei realități comune.

Deși nevoia unei realități obiective este evidentă, nu trebuie niciodată folosită aceasta ca o scuză pentru a nega existența și importanța realității subiective. Prin realitățile noastre subiective personale, fiecare dintre noi definește și interpretează în mod unic toate aspectele vieții și, astfel, acest lucru ne ajută să ne modelăm și să ne definim individualitatea. Fără un simț al realității subiective, nu ar exista un simț al individualității.

***Notă**: Acesta este motivul pentru care anumite tipuri de regimuri politice și culturi și societăți represive caută întotdeauna să pună un accent excesiv pe realitatea obiectivă, spre*

---

se simtă rău.

„Lipsa de umanitate a omului față de om nu este săvârșită doar de acțiunile vitriolice ale celor răi. Este săvârșită și de inacțiunea vicioasă a celor buni." (Martin Luther King)

48 Într-un univers cu adevărat subiectiv, nu există nimic în afara propriei tale conștiințe - nici lume, nici corpuri, nici creier. Să presupunem că îți pun întrebarea: „Dacă un copac cade în pădure și nu este nimeni acolo să-l audă, scoate vreun sunet?" Cu o structură obiectivă de credințe, ai putea spune da, dar ai putea spune și nu, în funcție de opiniile tale despre fizica cuantică. Totuși, dacă ai crede în realitatea subiectivă, trebuie să respingi complet întrebarea. Ai spune că nu există așa ceva precum un copac în afara conștiinței tale. Copacul acela nici măcar nu există. Nici pădurea, de altfel. Dacă nu ești acolo să-l observi, nu există deloc. Fără conștiință nu există existență. Un element secundar este că, în cadrul unui univers subiectiv, gândul este elementul creativ principal. Toate gândurile se manifestă într-o anumită formă, fie conștientă, fie inconștientă. Așadar, universul fizic este ca un computer gigantic, care îți transformă gândurile în realitate. Gândurile sunt unde, iar universul fizic este suma tuturor acelor unde. Prin urmare, acolo unde nu există gând, nu există existență fizică. Dacă un gând nu există, nici manifestarea sa fizică nu există.

49 Sufletul inferior al omului, asemănător celui al animalelor

deosebire de cea subiectivă. Când toată lumea este învăţată să gândească la fel, atunci toată lumea va acționa la fel. Acesta este planul suprem pentru dominație și control. Fără un simţ sănătos al realităţii subiective, rămânem doar cu sentimentul că suntem o parte lipsită de sens a unui întreg mai mare, fără niciun simţ al valorii individuale. Acesta este cel mai mare rău. Aceasta este sclavia mentală și adevărata definiție a exilului. Acesta este exilul de propriul sine.

CAPITOLUL 4 - TOȚI DIN FAMILIE

Gen 25:22 *Și copiii se luptau între ei în interiorul ei;*

Tot ce există sus există jos. Totuși, există un principiu numit „starea de inversiune” sau inversare de la nivelurile sfinţeniei la nivelul necurăţiei. Lumea este mai aproape de nivelurile necurăţiei decât nivelurile superioare. Totuşi, aceste două planuri interacţionează unul cu celălalt. Aceasta face ca lumea în care trăim să fie o imagine în oglindă a tărâmurilor superioare. Este similar cu conceptul de a întoarce ceva pe dos.

Învăţăturile *Zoharice* şi *Tora* spun că universul nostru nu este decât o reflectare a lumilor superioare. Din moment ce acesta este cazul, atunci aceste lumi nu pot fi atât de diferite de a noastră. Ele există în contextul propriilor legi ale fizicii şi al diferenţelor manifeste. Cumva totul este conectat şi un univers are un efect asupra celuilalt. Oricât de diferite ar părea aceste lumi, toate sunt legate printr-un format comun.

> • ***Soncino Zohar, Beresinth, Secţiunea 1, Pagina 110a*** *- Cel Sfânt dă planului Său o rotire spre stânga, şi toate lucrurile iau acum o direcţie spre stânga, iar roata dă evenimentelor un curs nefavorabil fiilor oamenilor. Aşa continuă până când aceştia se pocăiesc şi îşi retrag căile rele. Dar puterea motrice a roţii este centrată în lucrările omului; de unde şi expresia „prin planul Său, după lucrarea lor”, neexistând permanenţă. Şi în acest caz, Elohim a manipulat evenimentele pentru a atinge un anumit scop, iar tot ce s-a întâmplat îşi avea rădăcinile în sfera cerească. Elohim l-a adus pe Avram aproape de El şi din el a ieşit Ismael. Ismael s-a născut înainte ca Avram să fie circumcis, adică înainte de a fi făcut desăvârşie prin semnul sfântului legământ. Apoi, Cel Sfânt, binecuvântat fie El, a plănuit astfel încât Avram s-a circumcis şi a intrat în legământ şi şi-a dobândit numele complet de Avraam şi a fost încoronat de El cel ceresc cu revărsarea simbolică a apei din vânt. De îndată ce simbolismul a fost complet şi Avraam a fost circumcis, din el a ieşit Isaac, care era sămânţa sfântă şi care era ataşat de sferele cereşti ca simbolizând focul din apă*[50] *şi care nu era în niciun fel legat de „cealaltă parte”. Din Lot, din nou, şi din fiicele sale au ieşit două naţiuni disparate care s-au ataşat de partea corespunzătoare lor.*

Ya'aqob, deşi născut al doilea, sufletul său era primul născut în tărâmurile superioare. Sufletul său îşi are originea în tărâmul sfinţeniei, iar geamănul său, Esav, emana din sursa necurăţiei. Aceste două forţe s-au manifestat aici pe pământ în mod inegal. Această lume a devenit „câmpul de luptă” pentru ca aceste forţe să se întâlnească şi să se angajeze în luptă. Întrucât această lume este mai aproape de nivelurile inferioare, ea a întărit răul şi a slăbit binele.

Esau s-a născut primul deoarece forţele răului au manipulat copiii în pântece pentru a manifesta realitatea mai în avantajul lor. Realitatea stării decăzute a pământului s-a manifestat astfel prima. Întrucât Ya'aqob era forţa binelui, răul l-a urmărit toată viaţa sa aici pe pământ. Lui Ya'aqob i s-a dat darul unei minţi strălucite pentru a combate aceste forţe malefice. El a folosit propria lor armă, înşelăciunea, pentru a obţine avantajul împotriva celor care i se opuneau (conceptul măsură cu măsură - **midah k'neged midah**). Natura răului este de a folosi arta înşelăciunii pentru a opri sufletele să urce în lumile superioare. Acesta este acelaşi instrument pe care Partea Întunecată îl foloseşte astăzi împotriva *B'nai Yisrael*.[51]

---

50 Yitzchak reprezintă **Gevurah** (focul) care izvorăşte din **Chesed** (apă). Ya'akov reprezintă **Tiferet**.

51 „Copiii lui Israel” nu se aplică doar oamenilor de origine ebraică, ci defineşte o stare de a fi deasupra nivelului animal al Edomului şi a sclaviei din Egipt. Se referă la faţa superioară a *Lumii Yezirah*, numită intrarea în Ţara Sfântă sau Casa lui Israel. Născut ca om natural sub legile *Lumii Asiyah*, sau păcatului, fiecare persoană de pe pământ începe ca un copil al lui Israel. Copiii lui Israel uită amintirea celeilalte realităţi din care au descins şi îşi vând dreptul de naştere pentru posesiuni minerale, confort vegetal şi statut animal. La fel ca Esau, ei se îndepărtează de originea lor şi uită că aceasta a existat vreodată. Astfel, devin sclavi în Egipt sau Copiii lui Esau

• R. Isaac a spus: „*Este scris: ŞI COPIII SE ZBĂTEAU ÎN INTERIORUL EI; ŞI EA A ZIS: DACĂ ESTE AŞA, DE CE TRĂIESC EU? ŞI EA S-A DUS SĂ ÎNTREBE PE YHWH. Unde s-a dus ea? La Academia lui Sem şi Eher. «Şi copiii se luptau unul cu altul în pântecele ei», căci acolo Esau a declarat deja război împotriva lui Iacov. Termenul* ***vayithrozzu*** *(şi s-au luptat) este similar cu o rădăcină care înseamnă «a rupe» şi, prin urmare, implică faptul că s-au rupt şi s-au îndepărtat unul de celălalt. Observaţi că unul era de partea celui care călăreşte şarpele, în timp ce celălalt era de partea Celui care călăreşte pe tronul sacru şi perfect*;”

Zohar Bereshith 1:137b

În *Tora*, arhetipul răului este Esau, iar arhetipul binelui este Ya'aqob. Amândoi provin din acelaşi pântece şi în acelaşi timp. Au fost legaţi împreună de acelaşi sânge şi aceeaşi sursă. Aceasta îl învaţă pe studentul *Torei* un mare adevăr despre bine şi rău. Nu sunt opusurile dualiste într-o mare luptă cosmică pentru creaţie. Această relaţie dintre bine şi rău nu a început cu acest set de gemeni. *Zoharul* spune că, în ceea ce priveşte *Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului*, în acesta se află Metatron şi Samael.[52]

Binele şi răul sunt amândoi agenţi ai lui YHWH şi servesc Cerului pentru a îndeplini scopul divin. Ni se porunceşte să slujim binelui şi să evităm ceea ce este rău. Doar pentru că ceva a fost creat de Elohim, existenţa sa nu înseamnă că un astfel de lucru este un beneficiu pentru omenire. Ceea ce majoritatea oamenilor nu îşi dau seama este că nu este întotdeauna uşor să discernem clar diferenţa dintre rău şi bine. Chipul lui Esau este uneori confundat cu chipul lui Ya'aqob. Crezând că îl îmbrăţişăm pe Esau, s-ar putea să-l îmbrăţişăm de fapt pe Ya'aqob. Iacob a venit să-l orbească pe Yitzchak în hainele lui Esau, iar Yitzchak a exclamat: „Mâinile sunt mâinile lui Esau, dar vocea este vocea lui Iacob”. Iacob se poate întoarce la căile mâinilor lui Esau, dar puterea lui stă în vocea lui.

Mâinile lui Esau, reprezentând eforturile umane care urmează cursul natural al intelectului uman, nu ne pot călăuzi niciodată pe adevărata cale a dreptăţii. Esau îi reprezintă astfel pe toţi cei din viaţă care urmează nivelul unui intelect detaşat, fără echilibrul vocii spirituale a lui Ya'aqob care se înalţă mai sus şi uneşte mintea conştientă cu inconştientul. Acesta este motivul pentru care fructul *Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului* este interzis omenirii. Este intelectualismul raţional, fără nicio interacţiune psihică, spirituală, intuitivă, care lasă un gust amar în gura celor care se împărtăşesc cu fructul său. Fiecare muşcătură din acel fruct interzis ne permite să cădem sub dominaţia lui **Ha Satan** (*yetzor harah*). Linia genealogică a lui Esau nu este doar fizică, ci include toată omenirea care merge pe urmele lui Esau. Dreptatea nu este întotdeauna definită de acţiunile cuiva, deoarece oamenii răi pot săvârşi fapte bune. Dreptatea este o stare de spirit care duce la o stare de a fi. Pentru a fi drept, nu trebuie să mănânci din fructul interzis al raţionalismului detaşat,

---

locuind în Edom ca oameni-animale. Cei care rămân Copiii lui Israel îşi păstrează legătura cu Lumile superioare. A trăi în Egipt sau Edom este foarte dificil, deoarece toţi cei din jurul lui Israel sunt atât de implicaţi în *Lumea Asiyah* încât îl consideră pe Israel periculos. Copilul lui Israel trăieşte în două lumi simultan. El nu se poate mulţumi doar cu confortul *Lumii Asiyah* şi totuşi nu ştie cum să intre şi să rămână în Paradisul Yezirah. Acesta este motivul pentru care copiii lui Esau şi copiii lui Israel nu pot exista şi nici măcar nu pot fi împăcaţi în aceeaşi ţară. Israel trebuie să meargă pe propriul drum. Copilul lui Israel are binecuvântările părinţilor săi (**Chochmah** şi **Binah**/Adam şi Chwah), dar acestea sunt înţelese doar parţial. El ştie că nu poate exista supus legilor Edomului, dar nu ştie cum să părăsească ţara. În robia sa, el strigă către YHWH pentru eliberare. El caută Uşa Paradisului. „Poporul Ales” nu înseamnă doar o naţionalitate. Este oricine alege *Tora* care a fost oferită pe Muntele Sinai de către YHWH. Dacă cineva acceptă învăţăturile şi instrucţiunile pe care Elohim le-a dat lui Israel, atunci este un israelit. Ei au luat jugul *Torei* şi obligaţia de a o învăţa şi de a o preda altora. Nu este vorba de faptul că poporul a fost ales, ci de faptul că poporul a ales. Vezi *Romani* capitolele 2-3, 11.

52 Jung a învăţat că Sinele se manifestă în contrarii şi conflicte dintre ele; aceasta se numeşte *coincidentia oppositorum*. Pentru Jung, măsura unui individ şi a unei culturi întregi este capacitatea de a recunoaşte polaritatea şi paradoxul şi de a echilibra şi unifica opoziţiile. Astfel, Elohim este atât masculin, cât şi feminin, iar omul însuşi este incomplet dacă nu este atât masculin, cât şi feminin; că **Ein Sof** este fiinţa supremă şi totuşi nimic; omul, pentru a atinge răscumpărarea, trebuie să îşi plătească datoria faţă de tărâmul răului; creaţia este atât negaţie, cât şi progres; etc.

lipsit de orice conştientizare spirituală. Aceasta este calea religiei, dar nu calea spiritualităţii. Religia exaltă raţionalismul şi îl confundă cu sfinţenia. Cea mai mare parte a studiului *Torei* urmează, de fapt, căile lui Esau şi nu ale lui Ya'aqob. Aceşti lideri ipocriţi şi-au pierdut capacitatea de a discerne între bine şi rău, confundându-l pe Esau cu Ya'aqob şi făcând aşa cum face Esau, în loc să vorbească ca Ya'aqob.

> *• R. Hiya şi R. Hizkiah stăteau odată sub un copac în câmpul lui Ono. R. Hiya a aţipit şi l-a privit pe Ilie. El i-a spus: „Întregul câmp este iluminat de prezenţa ta". Ilie a răspuns: „Am venit să-ţi spun că Ierusalimul este pe cale să fie pustiit împreună cu toate oraşele înţelepţilor, pentru că Ierusalimul este întruchiparea judecăţii şi este păstrat prin judecată, iar acum judecata cere distrugerea lui: iar Samael a primit deja putere asupra lui şi asupra celor puternici ai lui. Prin urmare, am venit să-i sfătuiesc pe înţelepţii acestuia, astfel încât să încerce să obţină pentru Ierusalim nişte ani de har." Atâta timp cât cunoaşterea Torei se găseşte în ea, aceasta va fi cruţată, Tora fiind pomul vieţii prin care toţi trăiesc. Dar când studiul Torei încetează jos, pomul vieţii dispare din lume. Prin urmare, atâta timp cât înţelepţii se agaţă de Tora, Samael nu are nicio putere asupra lor, aşa cum spune Scriptura: „Vocea este vocea lui Iacov, dar mâinile sunt mâinile lui Esau" (Geneza XXVII, 22). Vocea este Tora, care este numită vocea lui Iacov, şi atâta timp cât acea voce se revarsă, rostirea domină şi prevalează (asupra mâinilor lui Esau). Prin urmare, studiul Torei nu ar trebui să înceteze niciodată.'*
>
> Zohar Bereshith 1:151a

Diferenţele dintre Esau şi Iacob sunt greu de distins. Sunt gemeni şi cei mai mulţi îi confundă pe cei doi. Trebuie să învăţăm să distingem între cei doi. YHWH, în cea mai înaltă înţelepciune a Sa, permite ca acest lucru să se întâmple. Mâncând **Tora Ha-Sod** (sensurile ascunse ale Torei) nu vom mai fi niciodată otrăviţi de fructul Pomului Cunoaşterii şi de influenţa lui *Samael/HaSatan/Esau/Amalek*.[53]

> *• **Soncino Zohar, Bereshith, Secţiunea 1, Pag. 29a** - cei răi sunt literalmente **mazikin** (goblinii) lumii; şi există o impuritate din partea demonilor şi a spiritelor rele; şi nu există nimeni atât de blestemat printre ei ca Amalek, care este şarpele malefic, "ciudatul Elohim". El este cauza oricărei necurăţii şi crime, iar sufletul său geamăn este otrava idolatriei, cei doi fiind numiţi împreună Samael (lit. otravă-Elohim). Există mai mult de un Samael şi nu sunt toţi egali, dar această parte a şarpelui este blestemată mai presus de toţi.*

53 Samael înseamnă „Teribilul YHWH" şi este versiunea semitică a numelui asiatic Soma, Samaria sau Samavurti, „Nivelatorul", Judecătorul Morţilor, legat de regele lumii subterane Yama. *Santa Veda* îl numea Elohimul furtunii, înveşmântat în nori negri. La fel ca încarnarea sa ulterioară, *HaSatan*, el era prinţul puterii aerului; de asemenea, Elohimul celtic al Samhain, Sărbătoarea Morţilor. Omologul său feminin era numit Samothea în Britania, regina ţării hiperboreenilor, unde Pitagora a învăţat artele literelor, astronomia şi ştiinţa. Ea era o altă formă de *Skadi* sau *Scatha*.

CAPITOLUL 5 - NATURA RĂULUI

Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Realitatea și Adevărul sunt întotdeauna stratificate, iar limitele dintre bine și rău nu sunt întotdeauna atât de clare și devin neclare. Ceea ce poate părea bun ar putea fi în realitate rău și invers. Orice pare a fi rău sau chiar neplăcut, nu numai că îndeplinește un scop vital, curățarea unui organism, dar servește și la îndepărtarea Forței și Formei inutile din zona principală a unei anumite activități, unde poate fi de mare folos planului Creatorului. La fel ca excrețiile din corp, este neplăcut, dar necesar, altfel mecanismul s-ar bloca de deșeuri și ar provoca moartea corpului.

Este important să înțelegem că **Ayn Sof** este dincolo de bine și rău. Nu trebuie să atribuim bunătatea **IT**, deoarece dacă am face acest lucru, am exclude răul și, prin urmare, l-am lăsa deficitar sau lipsit de ceva. **Ayn Sof** îmbrățișează totul, inclusiv totalitatea binelui și răului. Vechea dihotomie privește binele și răul la capetele opuse ale unui pol. Noua paradigmă sugerează că Elohim este prezent în toate direcțiile, reprezentat de arhetipul luminii, iar **HaSatan** este reprezentat de arhetipul vălurilor. Din această viziune asupra lumii, răul este definit ca orice lucru care estompează lumina. Dr. Carl Jung scrie:

> • *„Încep cu neantul. Neantul este același lucru cu plinătatea. În infinit, plinul nu este mai bun decât golul. Neantul este atât gol, cât și plin.”*[54]

Nimicul lui **Ayn Sof** decurge din imposibilitatea minții umane de a-L cunoaște pe Cel Fără De Început. Este etern incognoscibil. **Ayn Sof** nu poate fi vorbită în nicio limbă și nu poate fi concepută de minte. **Ayn Sof** nu are ființă și nu există. **Ayn Sof** transcende orice distincție dintre ființă și neant. Este entitatea absolută și nelimitată. Existența implică limitare, ceva mai degrabă decât nimic. **Ayn Sof** nu este nimic în sensul obișnuit al cuvântului. **Ayn Sof** transcende întreaga distincție existență-inexistență. Include totul și nimicul. Este o unitate infinită, nediferențiată sau imaginați-vă un vid gol care se extinde la infinit.

> • *„Să presupunem că cineva s-a contopit cu întregul univers sau a devenit întregul univers, ajungând astfel să includă tot ce există. Chiar și atunci, el nu ar fi nelimitat - el ar fi totuși acel univers particular. Trebuie să ne imaginăm ceva care include cumva toate posibilitățile, toate universurile posibile și nu exclude nimic. Acest ceva nu numai că nu este limitat la o porțiune de realitate care exclude restul, dar nici nu este limitat la acea porțiune de „posibilitate” care este întreaga realitate*.”
>
> - Robert Nozick, filosof

> • *„**Ayn Sof** are mai multă ființă decât orice altă ființă din lume, dar din moment ce este simplă, iar toate celelalte lucruri simple sunt complexe în comparație cu simplitatea sa, de aceea, în comparație, este numită nimic*.”
>
> Scholem, Cabala.

> • *„**Ayn Sof** este principiul în care se întâlnesc tot ce este ascuns și tot ce este vizibil și, ca atare, este rădăcina comună atât a credinței, cât și a necredinței*”
>
> - Azriel, Scholem, Origines of Cabalah, pp. 441-442

> • *„De fapt, orice lucru se revelează prin opusul său*.”
>
> - R. Aaron Ha-Levi

---

54 Jung învăța că Creatorul reprezintă atât binele, cât și răul, *persona* și *umbra*, o coincidență a contrariilor. Aceasta este opoziția gnosticilor. Gnosticismul susține un dualism al binelui, imaterialității și materiei rele; în timp ce pentru Jung, binele și răul își au originea și se termină în aceeași Sursă, sunt reciproc dependente unul de celălalt și pur și simplu identificate cu spiritul și materia.

Acest punct de vedere radical nou spune că răul nu este un lucru; mai degrabă, este legat de conştientizare. Banii pot fi buni sau răi, în funcţie de ceea ce facem cu ei. O sămânţă rea poate produce un fruct otrăvitor sau poate fi transformată în ceva util. Mucegaiul poate fi aruncat ca fiind dăunător, dar anumite tipuri de mucegai devin penicilină. Noţiunile de bine şi rău implică opusele lor sau au opusul lor încorporat în însăşi esenţa lor.

Dacă încercăm să definim obiectele materiale, invocăm o mulţime de idei (greutate, spaţiu, densitate etc.) care duc la concluzii referitoare la acel obiect, care nu pot fi înţelese decât prin intermediul opusului său. Concluzia logică este că „binele" (benefic lumii) este şi „rău" (aşa cum lumea este o înstrăinare de binele suprem - Elohim). Conceptele se transformă în opusurile lor pe măsură ce încercăm să le înţelegem mai definitiv. Astfel, **Ayn Sof** este limita la care toate conceptele se deconstruiesc şi se transformă în negaţiile lor. Universalul şi particularul, aparent opusurile, se transformă unul în celălalt, se au reciproc încorporate în esenţa lor şi sunt legate între ele aşa cum soarele este de lumina sa. Punctul în care opusurile se unesc şi se transformă unul în celălalt este limita deconstructivă; iar această limită este **Ayn Sof**.

Trebuie să ne cufundăm în Înţelepciunea[55] (*Chochmah*) până când vom atinge o înţelegere intimă a naturii binelui şi răului. Când ajungem la un punct transcendental în care binele şi răul se suprapun în măsura în care putem percepe cum oricare dintre ele se poate transforma în opusul său, atunci putem intra în lumea **devekut**, sau o conştientizare constantă a lui Elohim.

Aşadar, binele şi răul nu reprezintă deloc o dihotomie, ci un univers închis de timp şi spaţiu curbat. Aceasta nu înseamnă că binele este rău sau că răul este bun. Mai degrabă, fiecare are o scânteie a celuilalt şi, împins la extrem, această scânteie poate fi aprinsă. Acest lucru te poate împinge la limita gândirii raţionale, dar trebuie să ne extindem dincolo de minte şi să apelăm la resurse care depăşesc intelectul. Tendinţa noastră este să ne agăţăm de vechea noastră viziune asupra lumii din cauza învăţăturilor greşite din trecut. Pare mai uşor să definim clar binele şi răul şi să ştim cum să le gestionăm. Totuşi, problemele şi întrebările dificile şi complicate nu oferă soluţii uşoare. Este imperativ să înţelegem scopul a tot ceea ce a creat Elohim.

Astfel, „răul" există cu scopul de a contesta libertatea de alegere a individului, oferind o varietate de experienţe care pot atrage persoana de la punctul focal al Adevărului. Dacă se predă poftelor sale, atunci devine rob al acelor impulsuri; dacă le supune, atunci transformă răul în bine.

> • **Romani 6:16** *"Nu ştiţi oare că, dacă vă puneţi robi faţă de cine ascultaţi, sunteţi robii aceluia de care ascultaţi, fie ai păcatului, care duce la moarte, fie ai ascultării, care duce la neprihănire?*"

De aceea, forţele rele ale vieţii au fost numite colectiv „**HaSatan**", conform Scripturii. Nu este numele unei fiinţe specifice sau al unui înger căzut, aşa cum presupun majoritatea oamenilor, ci mai degrabă un nume care înseamnă „un obstacol sau un adversar". Satan este un nume pentru un rol pe care îl joacă ceva sau cineva, mai degrabă decât un nume propriu pentru cineva.

• ויחר־אף אלהים כי־הולך הוא ויתיצב מלאך יהוה בדרך לשׂטן לו והוא רכב על־אתנו ושׁני נעריו עמו
• *Şi mânia lui Dumnezeu s-a aprins pentru că a plecat; şi îngerul lui YHWH s-a aşezat în cale ca un adversar (Satan) împotriva lui*.

Bemidbar 22:22

55 Înţelepciunea se referă la dimensiunea cognitivă a psihicului uman care stă la baza Eului şi este esenţială în ghidarea libidoului sau a voinţei. În **Chochmah**, tărâmul gândirii şi al ideilor, poate fi înţeleasă relaţia dintre psihicul uman şi lumea exterioară, deoarece prin intermediul ideilor noastre lumea este înţeleasă, experimentată şi construită.

Cu cât o persoană se îndepărtează mai mult de Adevăr prin supunerea la distorsiune, cu atât devine susceptibilă la rău în starea sa activă. Astfel, aruncată adesea în centru, persoana devine conturbată, nesigură şi îşi pierde controlul asupra intelectului său. Curând, mintea sa devine un teren fertil pentru ca rădăcina răului să crească adânc în mintea sa.[56]

Întrucât tot ce se află în domeniul sfinţeniei îşi are corespondentul în domeniile nesfinte (*sitra achra*), există un corespondent nesfânt al respectării *mitzvot*-urilor *Torei*. Acestea ar fi cele 365 de porunci negative din *Tora*. Întrucât sunt contrare Voinţei şi Înţelepciunii Creatorului, ele reprezintă o separare totală şi completă de Unitatea Sa. Acestea sunt „cealaltă parte" sau „*klippoth*" şi „ceilalţi zei" menţionaţi în Scripturi. Aceasta este cunoscută sub numele de idolatrie (*avodah zarah*), iar Voinţa Divină le este ascunsă.[57]

Păcatul în ebraică este **chet**. Rădăcina înseamnă „distanţă". Cineva îşi poate folosi energiile vieţii pentru a se apropia de YHWH sau pentru a face ca acţiunile sale să-l distanţeze de YHWH. Cu cât cineva se îndepărtează mai mult de YHWH, distanţându-se de Sursa Adevărului şi a Luminii, cu atât persoana devine mai obişnuită cu întunericul. Acesta este motivul pentru care întunericul şi răul sunt legate între ele în Scriptură. În Lumină, toate lucrurile pot fi văzute clar şi în starea lor corectă. Cu toate acestea, în întuneric, distincţia dintre obiecte devine greu de perceput şi uneori inexistentă.

> • **Matei 6:22-24** *"Lampa trupului este ochiul. Dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi plin de lumină. Dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau se va ţine de unul şi va dispreţui pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona*."
>
> • **Ioan 3:18-21** *"Cine crede în El nu este judecat; cine nu crede este deja judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui El. Şi judecata este aceasta: Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Fiindcă oricine face răul urăşte lumina şi nu vine la lumină, ca să nu i se osândească faptele. Dar cine face adevărul vine la lumină, pentru ca faptele lui să fie arătate, fiindcă sunt făcute în El*."
>
> • **Ioan 12:35-36** «*Iisus le-a zis deci: „Lumina este cu voi încă puţin timp; umblaţi cât aveţi lumina, ca să nu vă prindă întunericul; şi cine umblă în întuneric nu ştie unde merge; Cât timp aveţi lumina, credeţi în lumină, ca să deveniţi fii ai luminii*"».
>
> • **Ioan 12:46** *"Eu am venit lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric*."

Din perspectiva *Torei*, aşadar, măreţia caracterului nu se măsoară prin lipsa noastră de înclinaţie rea, ci prin succesul nostru în controlarea acesteia. Rabinii *Talmudului* au învăţat, de asemenea, că „Cu cât un învăţat este mai mare, cu atât este mai mare înclinaţia lui rea" (*Sukkah 52a*). Cu alte cuvinte, cineva care posedă capacităţi pronunţate se va trezi prezentat cu un număr mai mare de oportunităţi ilicite în jurul cărora va trebui să exercite un autocontrol considerabil. De exemplu, este o realizare morală mai mare pentru o persoană care şi-a construit afacerea de la zero să rămână scrupulos de onestă în relaţiile sale decât pentru cineva care a fost întotdeauna angajat de

---

56 Mefistofele (Diavolul) este aspectul diabolic al fiecărei funcţii a psihicului care s-a eliberat de ierarhia psihicului total şi se bucură acum de independenţă şi putere absolută, potrivit Dr. Carl Jung.

57 *Klippoth*-urile nu pot încălca Voinţa lui YHWH, deoarece ştiu şi percep că viaţa şi hrana lor provin de la El şi îşi trag hrana din aspectul cel mai îndepărtat al Voinţei Divine care îi cuprinde. Se află într-o stare de exil şi se consideră „zei", negând astfel Unitatea Lui. Dar nu-L neagă pe YHWH, deoarece viaţa lor vine de la El. Animalele necurate, improprii consumului uman, îşi trag forţa vitală din trei *klippoth* complet necurate.

altcineva, deoarece acesta din urmă are mai puțin de câștigat din șmecherii financiare. În mod similar, este un act de caracter mai mare pentru o persoană cu aspect plăcut și o dispoziție senzuală să nu ducă o viață promiscuă decât pentru cineva care nu posedă această dispoziție și i se oferă puține astfel de oportunități. Când un om se îndepărtează de rău: „Atunci toate **klippoth**-urile sunt făcute nule și neavenite și dispar, ca și cum nu ar fi fost niciodată în prezența Maestrului.”[58]

> • ***Soncino Zohar, Bereshith, Secțiunea 1, Pag. 23b*** *- este un veșmânt al* ***Shekinah****-ului, iar dacă omul nu ar fi fost creat,* ***Shekinah****-ul ar fi fost fără veșmânt, ca un cerșetor. Prin urmare, atunci când un om păcătuiește, este ca și cum ar dezbrăca* ***Shekinah****-ul de veșmintele sale și de aceea este pedepsit; iar când îndeplinește preceptele Legii, este ca și cum ar îmbrăca* ***Shekinah****-ul în veșmintele ei. De aceea spunem că franjurile (****tsitith****) purtate de israeliți sunt pentru* ***Shekinah****-ul din captivitate ca veșmintele săracului, despre care se spune: „căci aceasta este singurul lui înveliș, este veșmântul lui pentru pielea lui, în care va dormi?” (Ex. XXII, 26). Rugăciunea care nu este făcută din toată inima este urmată de numeroși îngeri distructivi, conform expresiei scripturale: „toți urmăritorii ei au ajuns-o, etc.” (Plângerile I, 3). Prin urmare, este bine să prefațăm rugăciunea cu versetul: „dar El este milostiv și iartă nelegiuirea, etc.” (Ps. LXXVIII, 38). Cuvântul „nelegiuire” îl semnifică pe Samael, care este șarpele; ”El nu va distruge” îl semnifică pe distrugător; „Își îndepărtează furia” se referă la demonul* ***Af*** *(furia); „și nu-și dezlănțuie toată mânia” se referă la demonul* ***Hemah*** *(mânia). De aceste puteri sunt atașați mulți îngeri distructivi, care sunt sub șapte căpetenii cu șaptezeci de sub-căpetenii, împrăștiați pe fiecare firmament, iar sub ei sunt miriade de alții. Când un israelit purtând franjuri și filacterii se roagă cu devoțiune, atunci se împlinesc cuvintele Scripturii: „Toate popoarele pământului vor vedea că numele lui YHWH este chemat asupra ta și se vor teme de tine” (Deuteronom XXVIII, 10). Am convenit că „numele lui YHWH” se referă la filacteriul capului; și când îngerii distructivi văd numele Tetragrammatonului pe capul celui care se roagă, așa cum este scris, ”o mie vor cădea lângă tine” (Ps. XCI, 7).*

58 *Zalman,* Tanya, Likutei Amarim, Chapter 19, p.81

CAPITOLUL 6 – TRECI DE CEALALTĂ PARTE

„Pe termen lung, este mult mai periculos să te bazezi pe iluzii decât să te confrunți cu realitatea.”
Fizicianul David Bohm

„Răul autentic, răul care poate fi experimentat, ni se impune în imagini mitice.”
Gershom Scholem

Puțini oameni știu că cuvintele «diavol» și «divinitate» provin din același cuvânt indo-european «**devi**» (Zeiță) sau «deva» (Elohim), care a devenit **daeva** (diavol) în persană. Cuvântul englezesc vechi «**divell**» (diavol) poate fi urmărit până la derivatul roman «**divus**», «**divi**»: «Elohim». Astfel, se pare că, de la început, «Elohimii» și «diavolii» au fost adesea confundați între ei. Pe măsură ce studiem Scripturile, vom descoperi că răul izvorăște din «**Ayn Sof**» Însuși și este consecința logică a creației. Răul este față de creație și de existența finită individuală care este esența creației, așa cum exteriorul unui recipient este față de spațiul pe care îl conține. Răul este scris în ideea de creație și țesut în țesătura sufletului uman.

Potrivit Zoharului, fragmentele lumilor anterioare care au fost distruse din cauza judecății nestăvilite sunt învăluite în întuneric și plutind prin universul nostru ca resturile unor vulcani stinși.[59] Aceste fragmente sunt învelișurile (**klippoth**) care alcătuiesc o contralume a nesfințeniei numită **Sitra Achra**, care se opune tărâmului divin al **Sefirot**.[60] Lumea noastră a fost creată numai după ce rădăcinile răului au fost curățate din **Ayn Sof**. Ca atare, restricția și limitarea necesare pentru crearea lumii noastre s-au modificat; **Din** (judecata) a fost temperată cu **Chesed** (bunătate). Rezultatul a fost o lume în care judecata și bunătatea sunt amestecate în **middah** sau trăsătura de **rachamim** (compasiune). Lumea în care trăim este un amestec de bine și rău.

Acest concept este important atât din punct de vedere psihologic, cât și axiologic. Prin curățarea de rădăcinile răului, **Ayn Sof** dă naștere unui tărâm întunecat, care este paralel cu freudianul *reprimat* sau cu „*umbra*” jungiană. Această curățare, pentru **Ayn Sof** și om, are ca rezultat creșterea „Celeilalte Părți” și a „sinelui din umbră”. În niciun caz, răul nu este eliminat. Încercarea de a se curăța de rău îl mută pur și simplu într-o altă parte a cosmosului sau a psihicului uman. Rezultatul este represiunea, mai degrabă decât expulzarea. Catharsisul „**Din**” al lui **Ayn Sof** poate fi de fapt numit o represiune cosmică. Acest lucru se datorează faptului că **Ayn Sof**, în încercarea de a se scăpa de aspectele inacceptabile ale propriei esențe (negativitate, distrugere, limitare), cristalizează de fapt aceste aspecte negative într-o regiune a ființei care rămâne o parte din Sine. Rezultatul este creșterea „Celeilalte Părți”, o regiune negativă din **Ayn Sof** care umbrește și umple lumea noastră cu rău, negativitate, ambiguitate și, bineînțeles, cu moarte. Această *catharsis* divină a judecății naște o paralelă metafizică cu forțele întunecate ale inconștientului reprimat. Pentru înțelepții antici, răul este o întoarcere cosmică și psihologică a acestor forțe reprimate. Astfel, putem vedea că „Cealaltă Parte” se află și în inimile noastre și nu ar putea fi altfel, deoarece fără rău nu am avea inimi, nu am avea libertate și nu am avea nicio existență individuală.

Cealaltă Parte este partea întunecată a spațiu-timpului, un univers care nu este puternic luminat. Particulele subatomice de acolo vibrează la o frecvență mai mică decât această lume. Acest lucru limitează modul în care tărâmurile lor pot fi văzute de noi. Aceasta înseamnă, de asemenea, că

---

59 *Zoharul* sugerează că răul din universul nostru își are originile în rămășițele lumilor anterioare care au fost distruse. Fragmente din aceste lumi rămân mutilate și acoperite de întuneric în afara sistemului Divin. Aceste fragmente reprezintă sistemul din care a fost construită *Sitra Achra*.

60 Răul din această lume fizică este alcătuit din „materia reziduală” sau excrementele grosolane ale **klippoth**-ului; este sedimentul procesului de purificare din creație. Uneori este numit „vomă și murdărie”, care reprezintă umilința supremă.

nu sunt capabile să primească frecvențele mai înalte din tărâmurile celei de-a cincea dimensiuni a gândirii (binelui). Acestea sunt locuințele demonilor.[61] și ale altor ființe. Sunt limitați la contextul lor de creație. Nu pot urca în spațiu-timp, dar își pot transcende propriul spațiu și pot intra în lumea noastră.

Aceste ființe necesită hrană, se pot procrea și pot muri. Ne pot apărea ca gânduri mentale proiectate. Au capacitatea de a plia spațiul și de a se deplasa dintr-o locație în alta aproape instantaneu. Aceste ființe pot vedea, de asemenea, o distanță scurtă în viitorul apropiat. Și ele trăiesc într-un univers cinci dimensional; cu toate acestea, sunt limitate la locurile în care pot merge în el.

Aceste ființe nu au o viață independentă. Scânteia sfințeniei este cea care dă viață lui Samael, elementul masculin al Celeilalte Părți. Cel Sfânt dăruiește viață și hrană Celeilalte Părți în mod voluntar. Aceasta face parte din tendința antidualistă care vede puterea răului ca pe un slujitor al lui Elohim, care este permis pentru a-I îndeplini Voința.

În *Zohar* descoperim că trebuie să avem credință pentru a acorda sacrificii părții sfințeniei, dar trebuie să facem același lucru pentru a îmbuna **Sitra Achra**. Această „Cealaltă Parte" este locul unde rezidă forțele spirituale care se manifestă în **Malkuth**.

> *• Dimpotrivă, amintirea și vizitarea pentru rău se referă la cealaltă parte (sitra achra), cu aluzii la Elohimi străini[62] și, în mod similar, îmbrățișând bărbatul și femeia într-o singură uniune: unul (masculul) sub amintire, celălalt (femeia) sub vizitare, ambii neîncetat intenționați spre rău. Există astfel două influențe paralele și opuse. Din una curge toată inspirația adevăratei Credințe și toate sfințirile cerești; din cealaltă curge tot ce este rău, tot felul de moarte și tot felul și condițiile de rău din lume.' R. Hizkiah a spus: „Cu siguranță este așa. Fericit este cel a cărui parte este ferm stabilită pe partea bună și care nu se înclină spre cealaltă parte, ci este eliberat de ele." R. Judah a spus: „Cu siguranță este așa și fericit este cel care este capabil să scape de acea parte și fericiți sunt cei drepți care sunt capabili să poarte război împotriva acelei părți." R. Hizkiah a întrebat: „Cum?" R. Judah, ca răspuns, a început să discute despre versetul: Căci cu îndrumare înțeleaptă îți vei purta războiul etc. (Prov. XXIV, 6). „Acest război", a spus el, "face aluzie la războiul împotriva părții răului, pe care omul trebuie să o combată și să o învingă, pentru a fi eliberat de ea. În acest fel s-a comportat Iacov cu Esau, care era de cealaltă parte, pentru a-l păcăli prin viclenie, așa cum era necesar pentru a-i menține avantajul de la început până la sfârșit, așa cum se cuvenea. Mai mult, începutul și sfârșitul s-au potrivit unul cu celălalt, începutul fiind „dreptul meu de naștere" (**bekhorathi**), iar sfârșitul a avut în vedere „binecuvântarea mea" (**birkhothi**), astfel încât cele două victorii au fost întruchipate în două vocabule cu sunet similar. Fericit este astfel cel care scapă de ele și obține stăpânirea asupra lor.*
>
> Zohar Bereshith secțiunea 1:160a

Mai multe dintre **mitzvot**-urile conform *Zohar*-ului acționează ca o modalitate de împăcare sau mită; inclusiv țapul sacrificat lui Azazel de *Yam HaKippurim* și includerea părului de animal în **tefillin**. „Cealaltă Parte" reprezintă **yetzer harah** sau instinctele animalice ale omului, care trebuie distrase, deoarece sunt foarte puternice și greu de depășit. Iată un mare adevăr pe care puțini îl pot accepta - acela că impulsurile malefice nu pot fi pur și simplu alungate de voință. Există o mare putere în distrugerea din inima omului. Uneori, eșecul de a recunoaște acest fapt dă mai multă putere puterii necurăției și distrugerii.[63]

---

61 *Sheid, Mazzik, Ruach Hara, Se'ir. Malach, Mashchit* în ebraică. Puterile demonice cresc și scad în funcție de momentul zilei, de săptămână, de anotimpuri, de condițiile meteorologice, de caracteristicile topografice și de alți factori. Ele frecventează acoperișurile, latrinele și jgheaburile. De asemenea, pot fi atrase de locuri de cult religios.

62 Daniel Matt, în ediția *Zohar-Pritzker,* spune că aceasta se referă la Samael și Lilith. Și că Samael, conducătorul Celeilalte Părți, i-a dat putere lui Esau.

63 Din cauza păcatului lui Israel legat de Vițelul de Aur, **sitra achra** a primit o parte în sistemul sacrificial din *Tora*. Focul de pe altar a distrus puterea **sitrei achra**.

• **Zohar 2:237b** - *R. Simeon a spus: „Acest lucru este adevărat, totuşi, cu toate acestea, Cel Sfânt, binecuvântat fie El, a conferit putere duhului necurat şi se cuvine omului să-l subjuge din toate direcţiile. Acum sunt pe cale să vă dezvălui", a spus el, "un mister care este permis să fie dezvăluit doar sfinţilor superiori". Cel Sfânt, binecuvântat fie El, a conferit putere locului care este spiritul necurat pentru a stăpâni asupra lumii în multe feluri şi pentru a fi capabil să provoace rău; prin urmare, nu îndrăznim să-l tratăm cu uşurinţă, dar trebuie să fim atenţi la el ca nu cumva să ne acuze, chiar şi în acţiunile noastre sfinte. Avem, aşadar, un plan secret, şi anume, să-i acordăm un mic spaţiu în cadrul săvârşirilor noastre sfinte, deoarece din sursa sfinţeniei îşi trage puterea. Prin urmare, ni se cere să închidem în interiorul filacterelor un fir de păr de viţel cu un capăt ieşind în afară şi expus vederii. Acest fir de păr este incapabil să comunice întinare, deoarece este mai mic decât un bob de orz. [Notă trad.: Aluzie (aparent inexactă) la Mişna, Ahaloth III, 2.]. Acum, când spiritul necurat vede acest fir de păr care se află în sfântul suprem şi astfel descoperă că are o parte din el, se va abţine de la a ataca purtătorul şi va fi neputincios să-i provoace rău, fie sus, fie jos. Pe când, dacă nu i se dă nimic în ceea ce este sfânt, el aduce acuzaţii, spunând că omul acela care se sfinţeşte în acel moment a făcut o faptă cutare în ziua cutare şi acestea sunt păcatele pe care le-a comis; astfel încât omul va fi adus la judecată şi pedepsit. Israeliţii, care erau conştienţi de acest secret, obişnuiau să adopte un procedeu similar când au început să se sfinţească în Ziua Ispăşirii; au luat imediat măsuri pentru a-i atribui duhului necurat partea sa, astfel încât acesta să nu-i acuze şi nici să nu aducă în atenţie păcatele lui Israel. Căci atunci când se prezintă pentru a aduce acuzaţii împotriva lui Israel, atâtea cete şi oştiri stau acolo gata să-i ia cuvântul. Fericit este partea celui care este capabil să fie în pază, astfel încât păcatele sale să nu fie aduse în atenţie în ceruri şi să nu fie privit cu defavoare*.

• *„Să nu aprindeţi foc în toate locuinţele voastre în ziua Sabatului" (Exod xxv, 3). „Este", a spus el, „pentru că focul simbolizează judecata." Cât despre focul jertfelor din ziua de Sabat, acesta se ridică pentru a ţine sub control judecata; căci, aşa cum am învăţat, "există un foc care mistuie focul": focul altarului mistuie focul judecăţii. Prin urmare, Sfântul Cel Bătrân Se revelează în această zi (Sabat) mai mult decât în orice altă zi, iar când Se revelează, judecata nu este deloc evidentă, iar toate fiinţele cereşti superioare şi inferioare sunt în bucurie perfectă, iar judecata nu are nicio stăpânire. „Este scris: «Şase zile a făcut YHWH cerul şi pământul»" (EX.XXXI, 17); nu se spune «în şase zile», ceea ce indică faptul că zilele în sine au fost o creaţie specială. Sunt zile sfinte, cereşti, zile în care este conţinut Numele Sfânt. Binecuvântaţi sunt israeliţii mai mult decât toate naţiunile păgâne: despre ei este scris: «Şi voi, care vă lipiţi de YHWH, Elohimul vostru, sunteţi cu toţii vii astăzi»*."

Zohar. Shemot - Secţiunea 2:89b

Întregul sistem sacrificial, în parte, este o metodă de a împăca „Cealaltă Parte". Jertfele animale, reprezentând natura animală a omului şi impulsurile **thanatice**[64], au oferit împăcarea necesară faţă de rău. Un exemplu în acest sens se găseşte şi în relatarea despre Akedah, legarea lui Yitzchak de către Avraham. Acest act, care implică dorinţa lui Avraham de a-şi sacrifica fiul în Numele lui YHWH, serveşte drept paradigmă a adevăratei credinţe şi ilustrează axioma zoharică conform căreia răul (aici sub forma impulsului *filicidal*[65]) trebuie inclus în închinarea la YHWH.

• **Soncino Zobar, Shemot, Secţiunea 2, Pag. 130a** - *este numit alb, în timp ce uneori albul este numit negru; citim, de exemplu, despre soţia lui Moise că era neagră (Numeri XII, 1), iar Israelul este comparat cu etiopienii (Amos IX, 7). Rugăciunea de seară nu este obligatorie şi nu există o oră fixă pentru ea, deoarece seara este influenţată de „cealaltă parte", care este întunecată şi domneşte noaptea. Membrele şi porţiunile grase ale jertfelor obişnuiau să fie arse pe altar seara şi, din*

64 Din cuvântul grecesc **thanatos** - care înseamnă *moarte* sau *distrugere*.

65 Fapta unui părinte care îşi ucide propriul copil.

acel moment, numeroase grupuri de demoni care ies și domnesc noaptea își primesc hrana. S-ar putea spune, nu am fost învățați că mesagerii „celeilalte părți”, ai spiritului impurității, nu aveau de drept nicio putere în Țara Sfântă și, prin urmare, dacă israeliții i-ar fi trezit prin aceste mijloace, nu ar fi făcut ceva interzis? Răspunsul ar fi că fumul din acele părți obișnuia să se înalțe, nu ca fumul altor jertfe, care se înălța în linie dreaptă spre cer: căci aceste fumuri se ridicau și se dispersau într-o cavernă din Nord, unde locuiau toate oștirile de spirite rele, iar când fumul se ridica, așa cum am spus, pe măsură ce plutea în sus într-o linie strâmbă spre acel loc, toate acele ființe malefice se hrăneau cu el și astfel rămâneau unde erau, fără a se dispersa pe tot pământul. Un anumit spirit malefic era numit peste ceilalți în acea peșteră nordică: numele lui era ***Synegoria****, [Notă trad.: „Lit. „avocație, justificare, Poate o corupție pentru Sangorin (fr. sanguis), ”însetat de sânge”.] și când fumul începea să urce strâmb și să se apropie, el și șaizeci de mii de miriade de alte spirite se ridicau să-l întâmpine pentru a se hrăni din el. Stăteau în peștera lor și apoi treceau prin ușa numită „****keri****” (lit. pângărire). La această ușă există o aluzie în cuvintele: „Dacă umbli cu ostilitate (în* ***keri****) către mine, atunci și eu voi umbla cu ostilitate către tine” (Lev. XXVII, 24, 25); adică, mânia și furia care ies din acea ușă numită* ***Keri*** *se vor revărsa asupra celor care umblă cu ostilitate. Acestea sunt spiritele care cutreieră noaptea. Când sufletele celor drepți ies de pe pământ în spațiile superioare pentru a se înălța spre cer, aceleași spirite apar și se luptă cu ele, pentru a-i împiedica să ajungă și să intre în locuința și odihna lor cerească. Și, într-adevăr, ele le barează calea” tuturor, cu excepția sufletelor sfinților supremi, care străpung toate firmamentele și eterii până când ajung la cea mai înaltă sferă. Oștirile demonice rostesc cuvinte de moarte copiilor oamenilor, deghizându-se în alte forme și seducându-i până când se pângăriră. Dar în momentul în care membrele și grăsimea ofrandelor erau arse, fumul le oferea o masă completă, potrivită poziției lor, și fiind ocupați cu asta, au uitat să iasă și să cutreiere Țara Sfântă. Acum, rugăciunea de seară, așa cum am spus, nu este obligatorie, deoarece aceste bande de demoni participă la stăpânirea nopții și numai Iacov a putut să o stăpânească. Cu toate acestea, deși rugăciunea de seară nu este obligatorie din punct de vedere legal, totuși are o influență protectoare împotriva terorilor nopții, împotriva fricii de Gheenă[66], căci noaptea cei răi primesc o pedeapsă dublă față de cea care li se execută ziua. De aceea, israeliții introduc rugăciunea de seară pentru zilele lucrătoare cu versetele: „Și El este milostiv, iartă nelegiuirea” și nu distruge: da, de multe ori Își întoarce mânia și „nu stârnește toată mânia Lui” (Ps. LXXV/H, 28). Aceasta este recitată din cauza fricii de Gheena.[67] Dar în Sabat, când nu există frică de pedeapsa Gheenei și nici de vreo judecată, nu se pot recita aceste versete ca nu cumva să trezească astfel duhurile rele, făcându-le să apară și să devină active. Pentru a contracara frica de acuzatorul și calomniatorul sufletelor, încheiem rugăciunea* ***Hashkibenu*** *(„Fă-ne, O, YHWH, să*

66 Valea lui Hinom (Gay Hinnom) se află în afara Ierusalimului și a fost odată locul altarului de foc numit Tofet, unde se aduceau sacrificii zeului Tynan Moloch sau Moleh. Levitic 18:21, 1 Regi 11:7. Valea a devenit o groapă de gunoi unde erau arse gunoaiele. Duhoarea și focul din această groapă de gunoi au devenit în cele din urmă un sinonim pentru conceptul modern de iad. Prințul Gheenei era Arsiel, de la Elohimul babilonian Aciel, Soarele Negru, aspectul negativ al Elohimului soarelui. În groapa centrală a Gheenei trăia îngerul-șarpe Apolion, un alt nume pentru aspectul negativ al lui Apollo.

67 În afară de cartea lui Daniel, **TaNaK** este practic tăcut cu privire la orice pedeapsă în viața de apoi. *1 Enoh* vorbește despre Gheenă ca despre un cuptor abisal unde cei răi sunt ținuți în lanțuri și chinuiți. Unele pasaje sugerează că pedeapsa va dura până la judecata finală, iar altele par să sugereze că cei răi vor fi mistuiți de focurile sale. Există trei porți către Gheenă, păzite de Kipod, Nasagiel și Samael. O poartă se deschide către un deșert, alta către mare și a treia către valea lui Ben Hinnom din afara Ierusalimului. Gheenă este un produs secundar al părții stângi a Pomului Vieții (judecata). Talmudul limitează pedeapsa Gheenei la doisprezece luni, deși sufletele complet rele nu vor scăpa niciodată de ea. În *Talmud* și în gândirea evreiască, Gheenă pare a fi un loc de corecție și de curățare a sufletului.

ne culcăm în pace") cu cuvintele: „Binecuvântat eşti Tu, O, YHWH, care păzeşti poporul Tău Israel pentru totdeauna. Amin". Pentru a contracara frica de mulţi diavoli şi acuzatori care sunt prezenţi noaptea şi au puterea de a răni pe oricine îşi părăseşte casa în acel moment, spunem: „Păzeşte-ne ieşirea şi intrarea spre viaţă şi spre pace". Din frica tuturor acestor lucruri, ne încredinţăm trupurile, sufletele şi spiritele Cerului.

• *Într-o zi, R. Eleazar, studiind cu tatăl său, R. Simeon, l-a întrebat: „Oare «Sfârşitul oricăror trupuri» se hrănea din jertfele pe care Israel obişnuia să le ofere pe altar?" Tatăl său a răspuns: „Toţi, deopotrivă, îşi trăgeau hrana din ele, atât sus, cât şi jos. Gândiţi-vă la aceasta. Preoţii, leviţii şi israeliţii sunt numiţi Adam (Om), prin uniunea sfintelor liturghii care purced din ele. Ori de câte ori o oaie, un miel sau orice animal era adus ca ofrandă, se cerea celor care o aduceau, înainte de a fi adusă pe altar, să recite peste ea toate păcatele, intenţiile şi gândurile rele şi să le mărturisească, şi astfel creatura este desemnată drept* ***b'hemah*** *(animal) în întregime, prin faptul că poartă aceste păcate şi gânduri rele. Ca şi în cazul jertfei lui Azazel (ţapul ispăşitor), este scris: „Şi va mărturisi peste el toate nelegiuirile copiilor lui Israel etc." (Lev. XVI, 21), aşa este şi aici: o ofrandă adusă pe altar poartă o povară dublă. Prin urmare, fiecare parte îşi merge la locul potrivit, una ca „om" şi cealaltă ca „fiară", aşa cum citim: „Tu mântuieşti oameni şi fiare, O, DOAMNE" (Ps. XXXVI, 7). Jertfa de mâncare coaptă sau alte ofrande de mâncare sunt mijloacele de invocare a Duhului Sfânt asupra slujbei preoţilor, cântecului leviţilor şi rugăciunii israeliţilor; iar din fumul care se ridică din ulei şi făină toţi acuzatorii se refac.*

Zohar Bereshith secţiunea 1.64b

• **Zohar 2:184b-185a** - *„Observaţi aceasta: ţapul pe care israeliţii l-au trimis la Azazel, în acel deşert, a fost trimis cu intenţia de a da „celeilalte părţi" o porţiune, astfel încât să o liniştească şi să o ţină ocupată, încât să nu facă rău fiilor Împărăţiei." Dar s-ar putea obiecta: „De ce, atunci, a fost necesar să avem doi ţapi, unul «pentru YHWH» şi unul «de cealaltă parte»?" Răspunsul la această întrebare poate fi dedus din următoarea parabolă. Un rege s-a mâniat odată pe fiul său şi l-a chemat pe ministrul a cărui misiune era să pedepsească vinovaţii, ca să fie la îndemână pentru a-şi mustra fiul a doua zi. Ministrul, vesel, s-a bucurat enorm şi a intrat în palat pentru a mânca acolo. Prinţul, văzându-l, s-a gândit: «Cu siguranţă, omul acela vine aici fără un scop bun, ci fără îndoială pentru că tatăl meu este supărat pe mine». Şi ce a făcut? S-a dus imediat la tatăl său şi l-a convins să-l ierte. Apoi regele a poruncit să se pregătească un banchet pentru el şi fiul său, dar ministrului să nu i se spună nimic despre asta, căci, îşi spunea el, dacă ar afla de masa pe care am comandat-o pentru mine şi fiul meu, ne-ar tulbura masa. Ce a făcut, atunci, regele? L-a chemat pe cameristul său şi i-a spus: „Pregăteşte mai întâi o masă pentru acest ministru, pentru ca el să-şi poată imagina că îi arăt o favoare specială oferind un banchet în onoarea sa şi astfel să fie satisfăcut şi să plece, fără să ştie nimic despre masa anterioară pe care ţi-am poruncit să o pregăteşti şi pe care o vom consuma când va pleca. Aşadar, lasă-l, aşa cum am spus, să-şi ia partea şi apoi să plece, pentru ca bucuria noastră să fie completă şi netulburată." Şi aşa s-a şi făcut. Acum, dacă regele nu ar fi procedat astfel cu ministrul său şi cu fiul său, primul nu ar fi părăsit palatul, iar sărbătoarea iertării ar fi fost pătată. În mod similar, Cel Sfânt i-a spus lui Israel: „Pregăteşte doi ţapi, unul pentru Mine şi unul pentru Acuzatorul acela, pentru ca el să-şi poată imagina că participă la masa Mea, dar în realitate să nu fie deloc conştient de adevărata masă a bucuriei noastre." „Să-şi ia partea lui, să plece şi să părăsească casa Mea." Întrucât „Mama supremă", lumea viitoare, coboară să locuiască în palatul lumii inferioare pentru ca toate feţele să fie luminate acolo, este potrivit ca Acuzatorul să nu fie găsit în prezenţa ei sfântă, nici el, nici vreun alt slujitor al judecăţii, atunci când aceasta împarte binecuvântări şi radiază lumină asupra tuturor lucrurilor şi libertate tuturor creaturilor, iar Israel ia din aceste binecuvântări. Căci atunci*

când „lumea viitoare” intră în palatul ei, lumea inferioară, și constată că se bucură împreună cu copiii ei de cea mai excelentă masă, ea binecuvântează masa și toate lumile sunt binecuvântate și totul este bucurie și priviri strălucitoare. De aceea se spune (referitor la Ziua Ispășirii): „Ca să fiți curați de toate păcatele voastre înaintea lui YHWH” (Lev. XVI, 30). Este scris: „Și Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi, un sorț pentru YHWH și celălalt sorț pentru Azazel”. Aceasta îi aduce Acuzatorului o mare bucurie: faptul că Elohim ia cu el multe lucruri și, ca să zic așa, îl invită din dorința și invitația Celui Sfânt. Dar el nu își dă seama cum YHWH îngrămădește cărbuni aprinși pe capul lui și pe capetele tuturor legiunilor sale. Și Hainan „a ieșit în ziua aceea bucuros și cu inima veselă” (Estera 5, 9) - și anume, cu partea care i-a fost dată. Dar când Regele Suprem intră la Matrona, Ea pledează înaintea Regelui pentru Sine Însăși, pentru copiii Ei, pentru poporul Ei și chiar și atunci când Israel este în exil, dacă se roagă toată ziua (în Ziua Ispășirii), Ea se înalță la Regele Suprem și pledează pentru copiii Ei, prin care toate pedepsele pe care Cel Sfânt este pe cale să le aplice asupra Edomului (Romei) sunt decretate și fixate și, în plus, cele care îl privesc pe Acuzatorul însuși, care nu bănuiește nimic - căci, deși nu știe, este destinat să fie nimicit, așa cum este scris: „Și moartea va fi înghițită pentru totdeauna” (Isaia xxv, 8).[68] *Așadar, Estera a spus: „Căci suntem vânduți, eu și poporul meu, ca să fim nimiciți căci dușmanul nu a putut compensa daunele regelui” (Ibid. VII, 4). Și apoi: „Hainan s-a înspăimântat în prezența Regelui și a reginei” (Ibid. VII, 6). Atunci privirile radiante și bucuria desăvârșită predomină, iar Israel intră în libertate în acea zi. Și din ziua aceea, libertatea și bucuria domnesc în mod evident asupra lor, iar Cel Sfânt voiește să Se asocieze cu ei în bucurie de atunci încolo. Și așa cum israeliții i-au dat lui Satana o parte ca să-i lase în pace, tot așa au dat o parte și neamurilor păgâne (jertfa de șaptezeci de boi la Sărbătoarea Corturilor pentru cele șaptezeci de neamuri) ca acestea să-i lase în pace aici, pe pământ.*

De asemenea, așa cum s-a menționat anterior, de Yarn HaKippurim, un țap era sacrificat lui YHWH și unul era dat lui Azazel.[69] Departe de a implica recunoașterea lui Azazel ca zeitate, trimiterea țapului era, așa cum a afirmat Nahmanide, o expresie simbolică a ideii că păcatele oamenilor și consecințele lor rele trebuiau trimise înapoi în spiritul pustiirii și ruinei, sursa oricărei impurități. Însuși faptul că cei doi țapi au fost prezentați înaintea lui YHWH înainte ca unul să fie sacrificat și celălalt trimis în pustie, a fost o dovadă că Azazel nu era pus laolaltă cu YHWH, ci considerat pur și simplu personificarea răutății în contrast cu guvernarea dreaptă a lui YHWH.

---

68 Rafinarea supremă a lumii va avea loc în zilele lui Mesia și ulterior, în timpul Învierii, în care YHWH „va îndepărta spiritul impurității din lume”. În acea eră, toate *klippoth*-urile vor fi îndepărtate, iar serviciul divin va fi ridicat *ad infinitum* în tărâmul Keduşah. Această perioadă este adesea numită Sabat.

69 Azazel este șeful Se'irim, sau demonii-capră, care băntuiau deșertul și cărora majoritatea triburilor semitice primitive (cel mai probabil non-evreiești) le ofereau sacrificii. **TaNaK** afirmă că Ieroboam a numit preoți pentru Se'irim. Dar Iosia a distrus locurile lor de cult, deoarece practicile care însoțeau acest cult implicau copulația femeilor cu capre. Se'irim, sau demonii păroși, așa cum înseamnă cuvântul în sine, sunt menționați în Levitic 17:7 și 2 Cronici 11:15 ca „demoni-capră”. Isaia 34:14 spune că „demonii-capră” se salută printre ruinele Edomului, alături de **Lilith** și alte animale sălbatice. Edom înseamnă „roșu”, culoarea sângelui oamenilor și animalelor, sau poate însemna pustiu. Numele Azazel poate fi derivat din „**azaz**” și „**el**”, care înseamnă „cel puternic al lui El”. Se crede că Azazel ar fi putut fi derivat din Elohimul canaanit, Asiz, care făcea soarele să ardă puternic. De asemenea, s-a emis teoria că El a fost influențat de Elohimul egiptean, Set. Într-o relatare despre căderea îngerilor din *Cartea lui Enoh*, Azazel (Asa'el ca în textele de la Qumran) este conducătorul Veghetorilor care educă omenirea despre secretele cerești care conduc omenirea la păcat. Aceste învățături includ fabricarea de arme de război și prepararea de cosmetice, care le-au permis femeilor să-i seducă pe îngeri. Apocalipsa lui Avraham îl asociază pe Azazel cu Iadul. Avraam îi spune: „Fie ca tu să fii tăciunele cuptorului pământului! Du-te, Azazel, în părțile necălcate ale pământului. Căci moștenirea ta este peste cei care sunt cu tine” (14:5-6). Există, de asemenea, ideea că moștenirea lui YHWH (lumea creată) este în mare parte sub stăpânirea răului. Este „împărtășită cu Azazel” (20:5). Azazel este, de asemenea, identificat cu șarpele care l-a ispitit pe Chawah. Forma sa este descrisă ca un dragon cu „mâini și picioare ca ale unui om, pe spate șase aripi la dreapta și șase la stânga”. (23:7) În cele din urmă, Apocalipsa lui Avraham spune că cei răi „se vor putrezi în pântecele viermelui viclean Azazel și vor fi arși de focul limbii lui Azazel”. (31:5) Și aici există o altă referire la Azazel ca fiind Iadul.

• **Soncino Zohar, Vayikra, Secţiunea 3, Pag. 63a** - *cei care încalcă poruncile Legii; dar în acea zi nu există nicio cale pentru vreo acuzaţie împotriva lui Israel. Când ţapul ajunge la stânca (lui Azazel) este o mare bucurie şi emisarul care a ieşit să acuze se întoarce şi declară laudele lui Israel, acuzatorul devenind apărător. Şi nu numai în această zi, ci ori de câte ori Israel doreşte să fie curăţit de păcatele sale, Elohim le arată cum să-i oprească pe acuzatori prin intermediul ofrandelor care sunt aduse înaintea Celui Sfânt, binecuvântat fie El, şi atunci nu pot face rău. Dar această zi este mai eficientă decât toate; şi aşa cum Israel îi linişteşte pe toţi cei de jos, tot aşa toţi cei care au acuzaţii de adus (sus) sunt liniştiţi, deşi toată slujba este pentru Cel Sfânt. Am învăţat că la ceasul în care este scris că Aaron ar trebui să ia cei doi ţapi, toţi cei (acuzatori) de sus se ridică şi caută să iasă în lume, iar când Aaron îi aduce aproape pe cei de jos, cei de sus sunt şi ei aduşi aproape. Sorţii sunt apoi produşi pentru ambele părţi; şi aşa cum preotul trage sorţii jos, tot aşa Preotul trage sorţi sus; şi aşa cum jos unul este lăsat pentru Cel Sfânt şi unul este aruncat în pustiu, tot aşa sus unul rămâne cu Cel Sfânt, binecuvântat fie El, şi unul merge în pustiul ceresc; astfel, cele două sunt legate. Este scris mai târziu: ŞI ARON ÎŞI VA PUNE CELE MÂINI PE CAPUL ŢAPULUI VIU ŞI SE VA MĂRTURISI DESPRE EL, ETC. El trebuie să folosească ambele mâini pentru ca Cel Sfânt să fie de acord cu el. Ţapul este numit „viu”, pentru a-l include pe cel de sus. Cuvintele „peste el” înseamnă că toate păcatele vor fi lăsate asupra ţapului.’ R. Abba a întrebat cum se poate reconcilia acest lucru cu versetul care spune: „Şi nu-şi vor mai sacrifica jertfele ţapilor după care se desfrânează” (Lev. XVII, 7). El a răspuns: „Nu spune acolo că nu ar trebui să sacrifice ţapi, ci ţapilor.” Aşadar, aici, ţapul a purtat asupra sa toate nelegiuirile lor, dar ofranda a fost adusă doar Celui Sfânt, binecuvântat fie El, şi prin ofranda, susul şi josul sunt potoliţi şi judecata nu are nicio putere asupra lui Israel. ŞI-L VA TRIMITE PRIN MÂNA UNUI OM CARE ESTE PREGĂTIT. Cuvintele „pregătit” conţin un indiciu că pentru fiecare fel de acţiune există oameni potriviţi în mod special. Există unii oameni potriviţi în mod special pentru transmiterea binecuvântărilor, cum ar fi, de exemplu, un om cu „ochi bun”. Există şi alţii, din nou, care sunt potriviţi în mod special pentru transmiterea blestemelor şi a judecăţilor oriunde îşi îndreaptă privirea. Aşa a fost Balaam, care a fost instrumentul potrivit al răului şi nu al binelui, şi chiar şi atunci când a binecuvântat, binecuvântarea sa nu a fost confirmată, ci toate blestemele sale au fost confirmate, pentru că avea un ochi rău. Prin urmare, aşa cum am învăţat, un om ar trebui să se abată de o sută de ori pentru a evita un om cu un ochi rău. Aşadar, aici, ”un om care este pregătit” înseamnă un om care este ales de la natură pentru această slujbă. Preotul putea să-l recunoască pe un astfel de om deoarece avea un ochi puţin mai mare decât celălalt, sprâncene ciufulite, ochi albăstrui şi o privire strâmbă. Acesta era genul de om potrivit pentru o astfel de sarcină. În Gush Halba [Notă trad.: =Gi.schata, în Galileea.I] era un om ale cărui mâini aduceau moartea la tot ce atingeau şi nimeni nu se apropia de el. În Siria era un om a cărui privire aducea întotdeauna nenorocire, chiar dacă o intenţiona spre bine. Într-o zi, un om mergea pe stradă cu o faţă radioasă când acest om s-a uitat la el şi i-a fost scos ochiul. Astfel, diferiţi oameni sunt potriviţi fie pentru un lucru, fie pentru altul. De aceea este scris: „Cel care are un ochi bun va fi binecuvântat” (Prov. XXII, 9) sau, aşa cum am citi mai degrabă printr-o schimbare a vocalelor (**yebarech** pentru **yeborach**), „va binecuvânta”. Am aflat că omul care ducea ţapul în pustie obişnuia să se suie pe un munte şi să-l împingă în jos cu ambele mâini, iar înainte ca acesta să ajungă la jumătatea drumului, toate oasele i se zdrobeau [Notă trad.: v. T.B. Yoma, 67a.] şi omul obişnuia să spună: „Aşa să fie şterse nelegiuirile poporului tău” etc. Şi când acuzatorul lui Israel a fost astfel transformat în avocatul său, Cel Sfânt, binecuvântat fie El, a luat toate păcatele lui Israel şi toate înregistrările lor de mai sus şi le-a aruncat în locul numit „adâncurile mării”, aşa cum este scris: „Vei arunca toate păcatele lor în adâncurile mării” (Mic. VII, 19). ŞI DIN CONGREGAŢIA POPORULUI LUI ISRAEL VA LUA DOI ŢAPI CA JERTFĂ DE PĂCAT. Această jertfă trebuia luată de la toţi, pentru a face ispăşire pentru toţi*.

Răul însuși este parazitar și depinde de sfințenie[70]. Este similar cu un vampir spiritual care își primește energia din lucruri sfinte.[71] „Acest lucru ne spune că trebuie să învățăm să acceptăm impulsurile *thanatice* din propria noastră natură. Ce înseamnă să dai credință răului? Credința este ceea ce vine din cele mai profunde niveluri ale experienței noastre. Dacă există credință, atunci este cu „toată puterea și sufletul”. Prin urmare, nu poți avea credință decât dacă dăruiești o parte laturii tale întunecate, aspectelor malefice ale „puterii și sufletului” tău. Orice credință care pretinde a fi „albă ca crinul” este credință doar de nume și este sortită să fie bântuită de o revenire a emoțiilor și acțiunilor reprimate.

> • **Romani 7:14-25** *”Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească; dar eu sunt trupesc, vândut păcatului. Căci ce fac, nu știu; căci nu fac ce vreau, aceea fac, ci fac ce urăsc. Dar dacă fac ce nu vreau, mărturisesc Legii că este bună. Așadar, nu mai sunt eu cel ce face, ci păcatul care locuiește în mine. Căci știu că binele nu locuiește în mine, adică în trupul meu; pentru că voința este în mine, dar nu este să fac binele. Căci nu fac binele pe care îl voiesc, ci săvârșesc răul pe care nu voiesc, aceea fac. Dar dacă fac ce nu voiesc, nu mai sunt eu cel ce face, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc deci, din Lege, că răul este în mine, cel ce vrea să facă binele. Căci, după omul dinăuntru, mă desfătez în Tora lui Dumnezeu; dar văd o altă lege în mădularele mele, care se luptă împotriva legii minții mele și mă ține captiv legii păcatului care este în mădularele mele. Nenorocit de mine! Cine mă va izbăvi din trupul acestei morți? Îi mulțumesc lui Dumnezeu, prin Yahshua HaMoshiach, Învățătorul nostru. Așadar, eu, cu mintea, slujesc Torei lui Dumnezeu, dar cu trupul, legii păcatului.”*

Așa cum trebuie să existe coborâre pentru a urca, așa cum potențialul pentru rău este o condiție pentru bine, fiecare individ trebuie să fie pregătit să coboare în tărâmul **klippoth** (coji) dacă vrea să experimenteze **tikkun** (rectificare). **Klippoth** sunt coji sau scoici fără viață, dar care conțin un fruct sau un sâmbure viu, comestibil. Este ca o membrană care înconjoară creierul interior.

---

70 *Klippoth*-urile dezvăluie că răul este parazitar trăsăturilor divine ale judecății și puterii. Căutarea puterii și insistența asupra judecății severe sunt rădăcinile tuturor relelor. Slujirea lui Mamona (bani/bogății) este pur și simplu manifestarea acestei căutări malefice. Mamona este un câștig murdar, bani. Este un idol, un cuvânt care apare adesea în *Tarsumele* caldeene ale lui Onkelos și ale scriitorilor mai târziu, precum și în versiunea siriacă, și care semnifică „bogății”. Este imposibil să slujești lui YHWH și lui Mamona. A te împrieteni cu ei descrie utilizarea corectă a banilor pentru a avea grijă de nevoile noastre și ale altora, dar slujindu-i, devii sclavul lor. Esența sistemului actual sunt banii. Ori de câte ori atingi banii, atingi lumea. Banii sunt cei care i-au prins în capcană pe liderii noștri religioși de astăzi. Un om ar putea sluji la doi stăpâni împărțindu-și timpul între ei, dar nu poate fi sclavul amândurora, iar sclav este cuvântul folosit aici. Dacă amândoi cer o loialitate totală, omul trebuie să aleagă: își poate împărți timpul, dar nu și sufletul. Yahshua sugerează că Mamona se prezintă drept zeitate, cerând o devoțiune pe viață și pe moarte. Lăcomia, care este idolatrie, vorbește despre dominație. Banii îl fac pe om într-adevăr sclav. Cer o loialitate absolută. Cei care vor să se îmbogățească cad în ispită, în cursă și în multe pofte nebunești și vătămătoare, care îi înecă pe oameni în nimicire și pierzare. „Căci iubirea de argint este rădăcina a tot felul de rele, după care unii s-au rătăcit de la credință și s-au străpuns pe ei înșiși cu multe necazuri.” Cu alte cuvinte, dacă ceva ne poate îndepărta de YHWH, banii o vor face, dar nu banii sunt răi, ci iubirea lor. Mamona este elohimul religiei principale a lumii. Templul său principal este orașul sfânt New York de pe Wall Street. Nu banii în sine cauzează problemele, ci folosirea banilor ca ofrandă votivă și ornament păgân. Întreabă un american ce înseamnă banii și 9 din 10 îți va spune că sunt sinonimi cu libertatea, că deschid ușile sentimentelor și experiențelor, că cetățenii cu destui bani se pot juca de-a „micii zei” și pot face orice își doresc. Visele despre lăcomie sclipesc în vitrinele magazinelor și sclipesc odată cu etalarea opulenței. Această formă specific americană de idolatrie pătrunde în întreaga societate; profitul are prioritate față de viață, artă și iubire; libertățile proprietății au prioritate față de libertățile individuale. Oamenii au ajuns să fie apreciați pentru banii pe care îi comandă, nu pentru faptele sau caracterul lor. Pe măsură ce capacitatea lor de a comanda scade, scade și statura lor ca ființe umane. Fără bani este aproape imposibil să aspiri la o voce publică sau la o personalitate în societatea americană. Societatea din SUA se bazează în întregime pe bani.

71 *Zoharul* spune că originea răului este înțeleasă ca un proces de excreție prin care Divinul își menține existența pură ca bine. Vorbește despre un foc din Elohim care topește și rafinează rădăcinile răului, sau **Din** (judecata). Zgura rezultată din acest proces de topire este exteriorizată în **klippoth**-urile care formează Cealaltă Parte. Astfel, judecata este exteriorizată și dă naștere unei contralumi, care este paralelă cu sfințenia și este condusă de HaSatan.

Klippoth sunt alcătuite din patru coji care se găsesc în viziunea lui Ezechiel din *Ezechiel 1:4*. Acestea sunt aranjate în jurul scânteii sau sâmburelui sfinţeniei, precum straturile unei cepe. Coaja cea mai interioară se numeşte **nogah** (*electrum*). Este cea mai subţire coajă şi cea mai apropiată de tărâmul sfinţeniei şi este translucidă, permiţând unei părţi din scânteie să pătrundă în tărâmul întunericului. Aceasta este ceea ce Zohar numeşte „Cealaltă Parte", având o strălucire în jurul ei, conectând-o la latura sfinţeniei şi a credinţei. Astfel, există o scânteie de bunătate chiar în inima răului, iar omul ar trebui să se apropie de **klippoth** cu gândul de a extrage binele care există în ele. După cum a spus rabinul Schneur Zalman: „Converteşte răul şi fă-l să se înalţe la sfinţenie".

> • **Ezechiel 1:4** *"Şi m-am uitat şi iată că un vânt furtunos venea dinspre nord, un nor mare, cu un foc strălucitor, aşa că o strălucire era de jur împrejur; şi din mijlocul lui ieşea ca culoarea electrumului, din mijlocul focului."*

Klippoth-ul poate fi văzut ca o forţă sau energie care este în esenţă bună, dar care devine malefică prin faptul că este încapsulată şi înstrăinată de Sursa sa. Sunt compuse din arhetipuri de valori spulberate; simbolizează experienţa unei lumi care este ruptă, imperfectă şi incompletă. Aceasta este energia psihologică ce se manifestă sub forma emoţiilor reprimate, a furiei, a sexualităţii etc., care sunt sursa depresiei, negativităţii şi simptomatologiei nevrotice pentru individ. Atunci când un gând este reprimat sau considerat inacceptabil pentru sinele său conştient, acesta apare într-un tărâm inferior al inconştientului, care este similar cu „Cealaltă Parte". Aşadar, procesul **tikkim** care se găseşte în psihanaliza scripturală este de a face inconştientul conştient şi de a elibera energia *libidinală*[72] şi de a o face disponibilă pentru viaţa individului.

Energia spirituală este neutră. Poate fi folosită pentru bine sau rău. Este prin natura sa magnetică şi funcţionează conform polarităţilor pozitive şi negative (masculină şi feminină). Relaţiile sexuale sunt un schimb de energii. Cineva primeşte energie de la partenerul respectiv şi îi dă energie. Cu cât cineva are mai mulţi parteneri în viaţă, cu atât mai multă influenţă contaminată se manifestă în viaţa acelei persoane. Astfel, energia sa spirituală este slăbită şi o deschide către Cealaltă Parte. Această poluare a energiei spirituale blochează sistemul psihic, provocând boală, deoarece sistemul psihic nu poate întări corpul fizic. Forţele impure îmbrăţişează această energie contaminată şi se hrănesc cu ea precum vampirii spirituali. Acest lucru face ca individul să devină o ţintă uşoară pentru atacul ocult al forţelor malefice.

Libidoul, sau energia sexuală, joacă un rol important în fiecare căutare spirituală. Este una dintre cele mai pure forţe vitale pe care „Cealaltă Parte" caută să o absoarbă. Libidoul serveşte drept un fel de „băutură energizantă" şi conţine dulceaţa de care au nevoie pentru o „euforie". Acesta este motivul pentru care Latura Întunecată caută să prindă oamenii în capcană prin păcate sexuale, pentru plasarea greşită a acelei energii şi fluide corporale prin care „Cealaltă Parte" obţine hrană şi putere.

În lumea fizică, organul **Britului**, organul sexual masculin, este paralel cu funcţia spirituală a lui **Yesod**, fiind canalul forţei vitale prin care se consumă uniunea conjugală. În microcosmosul omului, locul **Britului** îndeplineşte aceeaşi funcţie ca şi gura pâlniei. Datorită paralelismului dintre om şi lumile spirituale, rezultă că, dacă un bărbat îşi afectează **Britul** prin încălcarea sexuală, atunci fapta sa greşită va afecta şi omologul spiritual paralel al lui **Yesod**. Această înţelegere se bazează pe principiul că tot ceea ce face omul în această lume are un efect direct şi imediat asupra lumilor spirituale superioare. Primele capitole ale cărţii „*Nefesh HaChaim*" descriu pe deplin acest fenomen - modul în care gândurile, faptele şi vorbirea noastră au impact asupra lumilor superioare, atât în

---

72 *Libidoul* este termenul folosit de renumitul fondator al psihanalizei, Sigmund Freud, pentru a eticheta impulsul sexual sau instinctul sexual. El a observat că impulsul sexual este caracterizat printr-o creştere treptată până la un vârf de intensitate, urmată de o scădere bruscă a excitaţiei. Carl Jung, psihiatru şi psihanalist elveţian, a rupt viziunea lui Freud asupra *libidoului*, respingând ideea că experienţele sexuale din timpul copilăriei sunt principalii factori determinanţi ai problemelor emoţionale la vârsta adultă. Jung a dezvoltat o teorie alternativă a *libidoului* care considera voinţa de a trăi, mai degrabă decât dorinţa sexuală, ca fiind cel mai puternic impuls. Jung a subliniat distincţia dintre tipurile de personalitate introvertite şi extrovertite.

bine, cât şi în rău. Astfel, prin încălcarea legilor sexuale ale *Torei*, o persoană dăunează canalului spiritual, **Yesod**, care aduce iluminare şi binecuvântare divină în lume. *Zoharul* subliniază în repetate rânduri că faptele sexuale greşite aduc tragedie şi plăgi asupra individului şi naţiunii, în această lume şi în lumea viitoare. Dacă păcatele sexuale devin larg răspândite la nivel naţional, acest lucru poate provoca un blocaj total sau uscarea canalului lui **Yesod**, aducând distrugere şi exil asupra lui **Am Yisrael** (naţiunea lui Yisrael). Când **Yesod** a fost deteriorat Sus prin fărădelegile lui Yisrael, era doar o chestiune de timp până când inamicul a reuşit să distrugă omologul său fizic întruchipat în Ţzion şi Ierusalim de jos. În termeni kabbalistici, fărădelegile lui *Am Yisrael* provoacă o ruptură între sefirot-urile lui **Yesod** şi **Malkhut**, afectând canalul binecuvântării divine pentru naţiune.

Când cineva foloseşte energia spirituală în formă sexuală, chiar şi în contextul sfinţeniei, energia spirituală este diminuată. Acest lucru împiedică un suflet să fie calibrat corespunzător cu forţele sfinţeniei. Sursa acestei energii a libidoului este **Yesod**. Sursa spirituală a puterii din **Yesod** sunt semi-sefirot ale **Da'at** (cunoaşterii). De aceea, Scripturile, atunci când vorbesc despre relaţiile sexuale, folosesc cuvântul „a cunoaşte" o femeie sau un bărbat. **Da'at** este cunoaştere spirituală, integrarea energiilor spirituale superioare şi inferioare. Aceasta este o cheie pentru a înţelege de ce energia sexuală este forţa creativă pe care „Cealaltă Parte" o doreşte şi o tânjeşte. Este o energie puternică care le lipseşte. Aşadar, prin protejarea corectă a conduitei noastre sexuale, privăm aceste forţe de la hrănirea cu energia pe care o caută.

Sexul este cea mai puternică modalitate de a dezvălui energia forţei vitale. Acesta este motivul pentru care Adversarul se concentrează atât de mult pe acest domeniu al vieţii noastre. El caută să pângărească şi să denigreze sexul cât mai mult posibil. Dorinţa egoistă (Egoul) ne obligă să ne implicăm în sex egoist şi comportament egoist. Rezultatul este plăcerea pe termen scurt, nefericirea pe termen lung şi o distanţă sporită de Creator.

> • **Zohar, Bereshit 181b** - *„Pune, te rog, mâna ta sub coapsa mea" (Bereshit, 24:2) acesta este locul **tzadikului**, temelia lumii (sefirah lui **Yesod** - organele genitale). Secretul problemei este că din acest loc forţa vitală a existenţei emană către lume*.

De aceea, fluidele corporale sexuale, precum sperma, sunt energie pură, brută şi nudă. Când sperma este lăsată deschisă în lumea fizică, **Sitra Achra** are oportunitatea de a deturna, captura şi hrăni această energie brută. Prin urmare, este nevoie de un recipient pentru a izola sau proteja şi a ascunde energia încorporată în fluidele masculine. Atunci când nu există un recipient pentru a primi fluidul, puterea Celeilalte Părţi devine mai puternică în viaţa ta. Inversul este adevărat. Când acea sursă de energie este folosită în scopuri de împărtăşire, atragi Lumina către tine şi către lume. Adversarul foloseşte timpul ca armă pentru ca individul să nu facă legătura între nenorocirile din viaţa sa prezentă şi activitatea sexuală din trecut.

> • **Soncino Zohar, Bereshith. Secţiunea 1, Pag. 188a** - *ŞI LUCRU CE L-A FĂCUT A FOST RĂU ÎN OPINIILE LUI YHWH; ŞI L-A UCIS ŞI PE EL. R. Hiya a discutat aici despre text: Dimineaţa seamănă-ţi sămânţa şi seara nu-ţi opri mâna: căci nu ştii care va prospera, aceasta sau acela etc. (Eclesiastul XI, 6). „Se cuvine omului", a spus el, „să fie atent la păcat şi să fie atent la acţiunile sale înaintea Celui Sfânt, binecuvântat fie El: căci numeroşi mesageri şi căpetenii cutreieră lumea, spionând lucrările fiilor oamenilor, despre care mărturisesc şi toate acestea sunt înregistrate într-o carte. Acum, dintre toate păcatele care îl pângăresc pe om, cel care îl pângăreşte cel mai mult, atât în această lume, cât şi în lumea viitoare, este păcatul vărsării sămânţei (spermei). Un om „vinovat" de acest păcat nu va intra în Cortina Cerească şi nu va vedea prezenţa Celui Bătrân de Zile. Aşa învăţăm din recurenţa cuvântului „rău" aici şi în versetul: „Căci tu nu eşti un Elohim care îşi găseşte plăcerea în răutate; răul nu va locui cu tine" (Psalmul 5, 5). Din cauza acestui păcat, profetul a spus oamenilor: „mâinile voastre sunt pline de sânge" (Isaia 1, 15). Fericită este*

partea celui care se teme de Stăpânul său și se păzește de obiceiul rău, păstrându-se pur pentru a persevera în frica de Stăpânul său.

• **Soncino Zohar, Vayikra. Secţiunea 3. Pag. 90A** - *„NU-ŞI VA PROFANA SĂMÂNȚA ÎNTRE POPORUL SĂU". Oricine își varsă sămânța fără scop nu va avea niciodată voie să vadă Prezența divină, iar un astfel de om este numit rău. Nu este cazul, însă, dacă soția unui bărbat nu concepe; Totuși, omul ar trebui să se roage ca Dumnezeu să-i dea un vas potrivit, pentru ca sămânța sa să nu fie stricată. Căci cine își varsă sămânța într-un vas nepotrivit, își strică sămânța; și dacă acesta este cazul cu oamenii obișnuiți, cu atât mai mult cu preotul, care este echivalentul pe pământ al sfințeniei cerești. ÎNTRE POPORUL SĂU: adică, aceasta este o rușine, un defect printre poporul său. CĂCI EU SUNT YHWH CARE ÎL SFINȚESC: Eu sunt Cel care îl sfințesc în fiecare zi și, prin urmare, el nu trebuie să-și strice sămânța și nici nu trebuie să se găsească vreo pată în el. El trebuie să fie sfânt întotdeauna, pentru ca Cel Sfânt să fie slujit de un sfânt*.

• **Zohar, Bereshit 61b** - «*Rabinul Yitzhak era în prezența rabinului Shimon. Acesta l-a întrebat: Referitor la versetul „Și pământul era corupt înaintea lui Elohim" (Bereshit 5:11), dacă oamenii au păcătuit, de ce ar trebui numit pământul corupt? Rabinul Shimon i-a răspuns: „Pentru că este scris: „Căci orice făptură și-a corupt calea". În mod similar, este scris: „Și pământul a fost pângărit, de aceea pedepsesc nelegiuirea ei asupra lui" (Vayikra 18:25). Dacă omenirea a păcătuit, de ce este pământul de vină? Motivul este că omenirea este esența pământului. Când își pângărește calea în lume, pământul devine pângărit. Acest lucru este dovedit de versetul: „Și Elohim a văzut pământul și iată că era corupt, căci tot trupul își stricase calea pe pământ". Veniți și vedeți, toate păcatele omului și toate faptele sale de întinare pot fi rectificate prin **t'shuva** (pocăință). Dar păcatul de a-și vărsa sămânța pe pământ, care îl pângărește pe om și aruncă sămânță pe pământ, îl pângărește atât pe el, cât și pământul. Despre un astfel de om este scris: „Pata nelegiuirii tale este înaintea mea" (Yirmeyahu, 2:22). De asemenea, se spune: „Căci Tu nu ești un Elohim care să-și găsească plăcerea în răutate și răul (**ra**) nu va locui cu Tine" (Tehittim, 5:5) decât printr-o mare **t'shuva**. Despre aceasta este scris: „Și Er, întâiul născut al lui Iehuda, a fost rău (**ra**) în ochii lui YHWH, iar YHWH l-a învinovățit" (Bereshit 38:7). Rabinul Yitzhak a întrebat: De ce a judecat Cel Sfânt, Binecuvântat Fie El, lumea cu apă și nu cu foc sau altceva? Rabinul Shimon a răspuns: Acesta este un secret. Prin păcatul lor de a-și corupe căile, ei au împiedicat apele superioare și apele inferioare să se unească așa cum ar fi trebuit. Întrucât, corupându-și căile (vărsând spermă în zadar), nu au permis apelor masculine și feminine să se unească, astfel au fost pedepsiți cu apă, pentru încălcarea risipirii apei lor. În plus, apele fierbeau și le făceau pielea să se jupească, așa cum își corupseseră căile scuipând spermă fierbinte - măsură cu măsură.*»

• **Zohar, Bereshit 56a** - *„Și YHWH a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și toate dorințele gândurilor inimii lui erau numai rău în fiecare zi" (Bereshit, 6:5). Rabbi Yehuda a citat versetul: „Căci Tu nu ești un Elohim care să-și găsească plăcerea în răutate și răul (**ra**) nu va locui cu Tine" (Tehilim, 5:5). El a explicat: Vino și vezi - cineva care se lipește de înclinația rea și o urmărește, nu numai că se pângărește, dar este condus să se pângărească și mai mult, așa cum s-a spus deja. Căci răutatea omenirii a fost mare (în generația lui Noe) și tot felul de rele au fost săvârșite, dar măsura vinovăției lor nu a fost completă până când nu și-au irosit sângele (sperma) pe pământ. Cine sunt acești oameni care și-au stricat calea pe pământ? Știm prin compararea a două versete. Aici este scris: „Numai rău (**ra**) toată ziua", iar într-un alt verset: „Și Er, întâiul născut al lui Iehuda, era rău (**ra**) în ochii lui YHWH" (Bereshit, 38:7). Rabbi Yosi a spus: Nu are răul (**ra**) același înțeles cu „ticăloșia" (**resha**)? Nu. Un om este considerat rău dacă își ridică mâna pentru a-și lovi aproapele, chiar dacă nu-l atinge, așa cum este scris: „Și i-a zis celui rău (**rasha**), de ce îți lovești*

*aproapele?" El este numit rău chiar dacă timpul viitor al verbului indică faptul că nu a făcut încă niciun rău fizic. Însă, răul (**ra**) se referă doar la o persoană care își corupe calea și se pângărește pe sine și pământul (prin vărsarea de spermă într-un mod păcătos). Acest lucru dă forță și tărie spiritului impur, care este numit „**ra**", așa cum este scris: „doar răul (**ra**) toată ziua". Această persoană nu va avea voie să intre în palatul ceresc și nici să privească la **Shekinah**, căci prin acest păcat, **Shekinah** este alungată din lume. De unde știm asta? De la Ya'akov. Când **Shekinah** a plecat de la el, el s-a gândit că poate fiii săi erau pătați în acest fel și, din cauza lor, spiritul impur devenise mai puternic în lume, pătând chiar luna și diminuându-i lumina. Dacă vă întrebați cum se poate întâmpla acest lucru - motivul este că acest păcat pângărește Templul (și alungă **Shekinah** din lume). Dacă acesta este motivul pentru care **Shekinah** l-a părăsit pe Ya'akov, cu cât mai mult se aplică oricărui om care își corupe căile și se pângărește, adăugând astfel tărie spiritului impurității. Prin urmare, atunci când un om se pângărește în acest fel, este numit rău (**ra**). Iată, atunci când un om se pângărește, Cel Sfânt; Binecuvântat Fie El nu îl vizitează cu binecuvântare. Mai degrabă, el este supus în permanență vizitelor spiritului numit „**ra**".*

Midrașul ne învață că lumea a fost creată cu cele 22 de litere ebraice ale *Torei*. Aceste litere ebraice sunt elementele constitutive ale Creației. Astfel, fiecare picătură de spermă conține nu doar amprenta genetică a tatălui, ci și amprenta spirituală a vieții. În acest sens, a păta sfinţenia **Britului** prin fapte sexuale rele este ca și cum ai profana un sul din *Tora*.[73]

Cuvântul ebraic pentru spermă este **zera**, care înseamnă *sământă*. Această sămânță conține nu doar amprentele fizice și spirituale ale vieții, ci și însăși forța vitală. Fiecare scurgere de spermă conține sute de mii de suflete. Fiecare picătură microscopică este mai mult decât o viață potențială. Este deja un suflet viu. Din acest motiv, păcatul de a vărsa spermă în zadar este considerat ca vărsarea de sânge - ca și cum ai lua viața unei persoane. Nu doar viața oricărei persoane, ci viața copilului bărbatului care comite păcatul. (Niddah 13A; Even HaEzer, 23:2)

Sursele mistice explică faptul că risipa de spermă dă putere forțelor impurității și răului din lume. Transgresiunile sexuale creează o barieră între omenire și Elohim, amorțindu-i sensibilitățile spirituale și transformând rugăciunea și învățarea *Torei* în eforturi grele, fără tragere de inimă, care nu aduc nici satisfacție, nici bucurie.

Răul din această lume, așa cum este reprezentat de **klippoth**[74], este o formă reprimată, înstrăinată, încapsulată și, în cele din urmă, distorsionată a binelui. Și, așa cum Dr. Freud a învățat[75]

---

73 Învățăturile rabinului Nachman din cartea „*Likutei Halachot*" [„Punctul" la care se face referire în această secțiune este punctul sau „*nekudah*", care radiază viață divină și iluminare în această lume]. Picătura sfântă de sămânță care iese din Yesod este lumina sfântului „punct". Este interzis unui bărbat să o descarce decât în contextul unei sfinte uniuni conjugale, în vasul lui Malkhut, întruchipat în soția sa, căci aceasta face un mare **tikkun**, tikkunul „vaselor sparte". Căci toate sfintele uniuni conjugale acționează pentru a separa sfântul de nesfânt și pentru a rectifica spargerea vaselor, așa cum s-a explicat. Acesta este motivul pentru care principalul moment al relațiilor conjugale este Sabatul, când „punctul" este cel mai iluminat. Cu toate acestea, când picătura de sămânță este vărsată în zadar, Elohim ferească, atunci lumina „punctului" lui Yesod este trasă în afara sanctuarului său sfânt. Aceasta este echivalentă cu distrugerea lumii, căci procedând astfel, un om dă putere tărâmului răului din exterior, iar acest lucru reînnoiește distrugerea vaselor, așa cum se explică în scrierile lui Ari'zal. Căci, nu numai că nu rectifică vasele sparte prin lumina „punctului" sfânt, ci, dimpotrivă, el reconstituie distrugerea primordială și atrage lumina „punctului" în afara granițelor sfințeniei. Aceasta face ca vasele să se spargă din nou, deoarece nu există un vas adecvat care să conțină lumina. Din acest motiv, s-a spus că își dezrădăcinează constelația vieții (*mazal*). Elohim ferească, prin dezrădăcinarea „punctului", care este rădăcina principală a vieții sale. Acesta este motivul pentru care se afirmă că **t'shuva** este imposibilă pentru cel care își varsă sămânța, pentru că nu are unde să se întoarcă. Unde ar trebui să se întoarcă acum, că a ruinat „punctul" în sine, care este însăși rădăcina vitalității sale? **T'shuva** este posibilă atâta timp cât „punctul" unei persoane rămâne intact. Dar, ca și pentru cel care își ruinează „punctul" și, ca să zic așa, îl dezrădăcinează, Elohim ferească, unde să se întoarcă? Și totuși, adevărul este că „nimic nu stă în calea **t'shuva**", așa cum se menționează în toată literatura sfântă. Dacă o persoană se pocăiește, cu siguranță va fi iertată.

74 Reprimarea anumitor emoții sau acțiuni duce la inevitabila sa însoțitoare, ipocrizia, de care Yahshua HaMoshiach i-a acuzat pe farisei. Celibatul este una dintre ereziile care poartă rodul păcatului sexual.

75 Raționamentul lui Freud în această privință a fost foarte puternic. El a înțeles că forțele inconștiente care produc rezistența trebuie să fie aceleași forțe care produc nevroza. Aici exista, așadar, șansa de a ataca direct aceste forțe, observându-le apariția în „rezistență". Prin urmare, psihanaliza devine în mare măsură o chestiune de

că gloria culturii şi civilizaţiei este produsul final al libidoului reprimat, redirecţionat şi sublimat, iar civilizaţia este sursa reală a represiunii pe care o numim nevroză, iar această răutate este preţul pentru civilizaţie, tot aşa şi înţelepţii antici au învăţat că **klippoth** şi răul sunt preţul creaţiei. Răul, din această perspectivă, devine conflictul, antinomia şi contradicţia care se află în inima acestei lumi şi a sufletelor şi constituie o realitate imperfectă, spartă şi incompletă. Lucrurile sunt nelalocul lor, nu sunt aşa cum ar trebui să fie.

Coborârea lui Avraham, şi mai târziu a lui Yaakov, în Mitzrayim (Egipt) este un arhetip pământesc al principiului „coborârii pentru ascensiune" din Scripturi. Coborârea de 400 de ani a lui Israel şi apoi **aliyah** în Ţara Promisă reprezintă exemplul paradigmatic al acestui principiu în istorie. Este o călătorie periculoasă din care nu te poţi întoarce, se spune că omul atinge perfecţiunea intrând în domeniul răului şi rafinându-se acolo ca într-un creuzet.[76]

> • **Yochanan 3:13-14** „*Şi nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Cel ce este în cer. Şi, aşa cum Moise a înălţat şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul Omului.*"
>
> • **1 Corinteni 3:13-15** *"lucrarea fiecăruia va fi arătată, căci ziua o va arăta, pentru că se va descoperi în foc; şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe ea va rămâne, va primi răsplată. Dacă lucrarea cuiva va fi arsă, va suferi pierdere, dar el însuşi va fi mântuit, dar ca prin foc.*"

Cum se poate potoli „Cealaltă Parte" în lumea de astăzi? S-ar putea spune că prin recunoaşterea şi trăirea afectivă a totalităţii impulsurilor proprii, în special a celor distructive, şi, mai mult, prin recunoaşterea puterii imense a morţii asupra esenţei vieţii. A nega existenţa morţii şi a distrugerii înseamnă a permite acestor demoni gemeni să se răspândească şi să crească după bunul lor plac. Neacordându-le partea care li se cuvine, îi invităm să devoreze totul.

„analiză" a rezistenţei - de a-l face pe pacient, printr-un mijloc sau altul, să privească rezistenţa în mod obiectiv şi să aducă aceste forţe inconştiente în conştientizare. În acest fel, nu numai că ar putea fi rememorate experienţele dureroase „uitate", dar ar putea fi înţelese şi forţele care au împiedicat „abreacţia (sau descărcarea) normală a acestor incidente. Orice cititor poate testa cu uşurinţă aceste descoperiri ale lui Freud, dacă doreşte*. „Regula de bază" este pur şi simplu să abandonezi orice încercare de a-ţi controla conştient gândurile şi să raportezi tot ce apare, indiferent cât de banal sau „marginal", prietenului care acţionează ca observator. În curând se va observa că există multe idei, sentimente, impulsuri etc., pentru care subiectul nu poate oferi o explicaţie imediată. Acest lucru se datorează faptului că „inconştientul" (sau, dacă se preferă, „mintea reactivă") le produce. Când cineva, fie singur, fie cu ajutorul unui prieten, încearcă să analizeze aceste idei etc., va întâmpina curând rezistenţă.

76 Un vas făcut dintr-un material care nu se topeşte uşor; folosit pentru reacţii chimice la temperaturi înalte.

CAPITOLUL 7 - PORȚILE EDENULUI

În zori, ființa mea inferioară vine la mine și îmi povestește despre visele ei, fără nicio încercare de a arunca o privire în șanț despre ce înseamnă fiecare. Uneori cred că nu există cuvinte decât acestea pentru a spune ce este adevărat. Și nu există adevăruri în afara Porților Edenului.

- Bob Dylan

Conceptul de rău este, de asemenea, legat de „exil și răscumpărare". Exilul este procesul metafizic care a dat naștere stării noastre actuale de lucruri rele în această lume. *Zohar* vorbește despre rău ca fiind separarea *Shekinah* de Mirele ei din cauza păcatului uman. Se spune că păcatul lui Adam a exilat *Shekinah* și a provocat o ruptură între masculin și feminin, între Copacii Vieții și Cunoașterii. Răul este, de asemenea, separarea acelor lucruri care ar trebui să rămână unite, ca în termeni psihologici, o divizare a două aspecte ale unei emoții, valori sau idei. Este bunătate (**Chesed**) separată de judecată (**Din**), când viața este separată de cunoaștere, iar moartea este exilată din viață.[77] Răul este, așadar, separarea lucrurilor care ar fi trebuit să rămână unite.

Fiecare dintre aceste alienări are atât un aspect psihologic, cât și metafizic și fiecare are încorporat conceptul răului ca exil sau separare. Exilul „Shekinah"[78] este un blocaj al energiei libidoului cosmic. Răscumpărarea va vedea masculinul și femininul unite și înapoi în unitatea lor originală, iar odată cu această reuniune care nu va fi niciodată întreruptă, puterile generării vor curge din nou nestingherite prin toate lumile. Prin urmare, răul este fie ceva care a fost înstrăinat de unitatea sa naturală, fie, dimpotrivă, ceva care intră într-o unitate pentru care nu a fost creat. Cauza **Tzimtzum** (contracție)[79] și a **Shevirah** (spargerea vaselor)[80] nimic nu este la locul său și totul este într-o stare de exil. Promisiunea profetică a adunării finale a întregului Israel din exil este

77 În relatarea Căderii, YHWH nu menționează niciodată pedeapsa veșnică sau chiar păcatul, ci mai degrabă că oricine se împărtășește din fructul interzis va muri puțin în fiecare zi - **mot tamut** - a muri - vei muri. Moartea nu a existat pentru că lumea fizică nu a existat. Toată creația era non-fizică. Gan Edenul este mult dincolo de orice realitate la care ne putem raporta la nivelul nostru actual de conștiință. Este un tărâm al energiei pure și al Conștiinței Absolute.

78 Arhetipul „Zeiței" este o „formă preexistentă" a „structurii moștenite a psihicului", dar se manifestă în „costumul psihic", cum s-ar spune, al lui **Kali** în India, **Atena** în Grecia, **Shekinah** în Cabala și **Fecioara Maria** în creștinismul occidental - toate foarte diferite prin aspectul lor exterior, determinat cultural, dar identice prin conținutul lor psihic interior. Acest lucru nu este mai puțin adevărat pentru arhetipul Sinelui.

reinterpretată în termeni metafizici. Adunarea exilaților este o reprezentare fizică a adunării tuturor scânteilor care erau în exil. Odată cu această adunare, YHWH este returnat la Sine și **Tikkun Olam** este complet.

> • „*Fiecare act al lui Elohim, atunci când se află în locul acordat la creație, este bun; dar dacă se întoarce și își părăsește locul, este rău*."
>
> Rabinul Joseph Gikatilla, Scholem, Kabbalah[81], p. 126

Acest lucru este în concordanță cu experiența omenirii de astăzi. Ideea că omul este cumva înstrăinat sau exilat de adevăratul său Sine a răsunat în psihicul modern. Concepția răului ca exil pare să pătrundă până în inima indispoziției spirituale umane.

---

79 Cuvântul Timtzum are cel puțin două înțelesuri. Primul este un sens ontologic, care conotează „contracție", „retragere" sau „condensare". Al doilea este un sens epistemologic, care conotează „ascundere" sau „ocultare". Atât sensul ontologic, cât și cel epistemologic al termenului sunt necesare pentru o înțelegere deplină a teoriei lurianice a creației. Doctrina lui Timtzum exprimă o serie de idei paradoxale, printre care se numără noțiunea că universul așa cum îl cunoaștem este rezultatul unei negații cosmice. Lumea, conform Cabalei lurianice, nu este atât ceva creat din nimic, cât mai degrabă un gen de neant rezultat dintr-o contracție sau ascundere a singurei realități adevărate, care este **Ein Sof**. Asemenea unei imagini de film proiectate pe un ecran, lumea există în toate detaliile și particularitățile sale doar ca urmare a unei ocultări parțiale a ceea ce altfel ar fi o lumină pură și omogenă. De asemenea, face parte din noțiunea lui Timtzum că însăși insondabilitatea și necunoscutul lui **Ein Sof** și al căilor Sale este condiția *sine qua non* a creației în sine. Creația, implică doctrina lui Timtzum, este, în însăși esența sa, "ceea ce nu cunoaște". Contracția, ascunderea și necunoscutul ultim al lui **Ein Sof sunt**, așadar, cele mai mari binecuvântări pe care le-a putut oferi lumii și omenirii. Deși o controversă a făcut ravagii o vreme între acei cabaliști care au interpretat Timtzum naturalist și adversarii lor, o interpretare fizică a „contracției" implicate în Timtzum este într-adevăr imposibilă. Acest lucru se datorează faptului că tradiția Kabbalistică este clară în ceea ce privește faptul că **Ein-Sof** nu există inițial în spațiu și timp. Într-adevăr, doar prin Timtzum-ul original iau ființă spațiul, timpul, materia și lumina. Înțelegerea noastră despre Timtzum poate fi clarificată printr-o analogie din lumea matematicii. O minte perfectă și infinită vede imediat că expresiile aritmetice 21/3, 126/18, 6,72 + 0,28 etc., etc., sunt toate echivalente ale numărului 7: numai din punctul de vedere al unui intelect limitat aceste expresii par să reprezinte idei matematice diferite. Într-adevăr, așa cum au demonstrat cu minuțiozitate filozofii matematicieni Russell și Whitehead, toată matematica se bazează pe un număr foarte mic de principii logice, iar o minte infinită ar intui într-o clipă întreaga lume a matematicii superioare ca o elaborare a celor mai simple idei. Așa este și cu lumea. Din punctul de vedere al lui **Ein Sof**, întreaga lume este subsumabilă celui mai simplu concept al Unului; numai din punctul nostru limitat de vedere că pare să existe o pluralitate de virtuți, concepte și lucruri instanțiale. Creația nu implică o limitare a ființei divine, care rămâne complet intactă, ci mai degrabă o limitare în cunoașterea Divinului: o înstrăinare a anumitor puncte din „lume" de cunoașterea că totul este Unul. **Ein Sof**' nu se schimbă în ființa Sa; mai degrabă, prezența Sa este obscurată. El nu este complet cunoscut într-o anumită regiune a Ființei, iar acea regiune a Ființei devine lumea noastră. Spațiul, timpul și materia, precum și existența personală individuală sunt consecința logică a Timtzum ca ascundere sau limitare epistemică. Căci fiecare dintre aceste „categorii" servesc drept vehicul prin care cunoașterea este limitată. Ceea ce este îndepărtat în spațiu sau timp, ceea ce este ascuns în sau de obiecte materiale și ceea ce aparține unei alte persoane sau sine este, în principiu, necunoscut sau doar parțial cunoscut. Spațiul, timpul, materia și personalitatea sunt premisele logice pentru creație, deoarece sunt chiar principiile prin care un „Tot" divin nediferențiat este ascuns și, prin urmare, paradoxal, se manifestă ca lucruri finite, particulare. Schneur Zalman, primul rabin Lubavitcher, consideră însăși actul lui **Ein Sof** „de a se revela în litere și cuvinte" ca un act de Timtzum, o contracție radicală a esenței divine. Fiecare substituție și transpunere a cuvintelor și literelor indică o contracție suplimentară a luminii și vieții divine, grad cu grad. Vasele sefirotice, care, potrivit lui Luria, sunt produsele Timtzum-ului, sunt considerate de Schneur Zalman drept „litere" ale căror „rădăcini" sunt cele cinci litere din ebraică care termină întotdeauna un cuvânt și după care nicio literă nu poate urma. Literele, prin structurarea și limitarea gândirii divine, servesc la îndeplinirea funcției contracției divine și sunt, prin urmare, considerate a fi echivalente cu vasele sefirotice.

80 Conform lui Luria, cele zece vase care inițial erau menite să conțină emanația luminii Ein Sof nu au putut conține acea lumină și, prin urmare, au fost fie deplasate, fie sfărâmate. Ca urmare a acestei catastrofe cosmice, Sefirot, valorile arhetipale prin care a fost creat cosmosul, sunt sfărâmate și nelalocul lor, iar lumea în care trăim este compusă din cioburile valorilor sparte. Este semnificativ faptul că, pentru Kabbaliști, doar 6 din cele 10 Sefirot (de la Chesed la Yesod) au fost complet sfărâmate (**Malkhut**, ultimul vas a fost spart parțial). Dacă toate vasele, inclusiv Keter, Chochmah și Binah, ar fi fost sfărâmate, universul ar fi fost aruncat înapoi în starea de haos complet și absolut, **tohu** și **bohu** dinaintea creației. Așa cum stau lucrurile, cele trei Sefirot cele mai înalte, care reprezintă Voința, Înțelepciunea și Înțelegerea, au rămas intacte; doar cele șase Sefirot reprezentând valorile spirituale, morale, estetice și materiale au fost sparte și, prin urmare, au nevoie de restaurare sau reparare (**Tikkun**). Cu toate acestea, Spargerea Vaselor este un eveniment cu adevărat cataclismic. Voința, Înțelepciunea și Înțelegerea rămân, dar toate

Mitul modern şi gândirea primitivă interpretează relatarea creaţiei literal aşa cum este scrisă. Totuşi, fiecare cercetător care cunoaşte scrierile semitice antice recunoaşte că relatarea creaţiei din *Tora* a fost scrisă în limba omului şi urmează forma literaturii perioadei. Era norma scriitorilor semitici antici să intercaleze metafore în scrierile lor în proză. *Tora* nu ne-a fost dată în mentalitatea filosofiei greco-romane sau chiar ca un document istoric. Evreii gândeau în metafore, prin urmare, cea mai mare parte a *Torei* este metaforică şi toate straturile sale au semnificaţii mai profunde decât se citeşte la suprafaţă.

Mulţi studenţi nu reuşesc să realizeze că porunca de a nu mânca din fructul Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului i-a fost dată lui Adam când era singur în grădină. Porunca este adresată unui bărbat la persoana a doua - „tu-omul”. Este evident că Adam i-a spus lui Chawah să nu „mănânce sau să atingă fructul”. El a adăugat la porunca lui Elohim, căci şarpele a putut dovedi că nimeni nu va muri atingând Pomul.[82] Elohim nu a spus nimic despre atingerea Pomului. Chiar dacă Adam a aşezat un gard (un **siag**) în jurul poruncii, şarpele a dovedit falsitatea lui Adam testând gardul şi făcându-l pe Chawah să se îndoiască de adevărul celorlalte cuvinte ale lui Elohim.

Porunca dată atât bărbatului, cât şi femeii a fost să „se înmulţească şi să umple pământul”. Elohim le-a poruncit să procreeze. Copiii nu au fost concepuţi decât după cădere. Întrucât Gan Edenul este un tip al Templului, orice relaţie de natură sexuală ar fi pângărit spaţiul Templului. De asemenea, Chawah nu ar fi putut avea sânge menstrual, deoarece acesta ar fi pângărit şi Gan Edenul (Templul). O femeie care nu menstruază este sterilă şi nu produce niciun ovul care să fie eliminat de sângele menstrual. Cu toate acestea, există posibilitatea ca Adam să nu fi produs spermă şi Chawah să nu fi produs un ovul în pântecele ei.[83] Astfel, o interpretare ar putea fi că s-au bucurat de relaţii în Grădina Desfătării ca simbol al unirii aspectelor masculine şi feminine ale lui Elohim. *Zoharul* spune că un loc sfânt nu este sfânt decât dacă bărbatul şi femeia se găsesc acolo împreună, legaţi ca unul singur.

Grădina a fost atemporală. Fără progresia timpului, nici moartea, nici naşterea nu pot avea loc. Bătrâneţea şi dezvoltarea fetală, precum şi creşterea şi maturitatea unui copil depind de mişcarea înainte a timpului - a zilelor, lunilor şi anilor. Acelaşi principiu care a împiedicat moartea a împiedicat şi naşterea în Grădină. Contrariile nu existau în Grădină. Prin urmare, naşterea şi moartea, opusele extreme ale mortalităţii, nu puteau exista. Mortalitatea, naşterea şi moartea puteau avea loc doar prin împărtăşirea din fructul Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului.[84]

---

celelalte valori, în special cele întruchipate în ordinea culturală şi simbolică a omenirii, au fost spulberate. Mai mult, deşi anumite forme (pot) rămâne, întruchiparea lor în materie este haotică şi confuză. Spargerea Vaselor este, conform Cabalei Lurianice, o curăţare a punţilor, un nou început şi o provocare la adresa structurilor pe care le echivalăm cu propria noastră viaţă civilizată. Este, pe scurt, o erupţie a haosului în inima structurilor noastre spirituale, conceptuale, morale şi psihologice. Există, de asemenea, un aspect erotic evident al Spargerii Vaselor. Vasele, aşa cum sunt descrise de cel mai important discipol al Luriei, Chayyim Vital, sunt imaginate ca fiind situate în pântecele **Partzuf**-ului feminin, Mama Cosmică, o expresie a simbolului străvechi al femininului ca „vas”, „receptacol” şi „conţinător”. Mai mult, spargerea acestor vase aduce o stare de fapt în care aspectele masculine şi feminine ale cosmosului, care până atunci se aflaseră într-o conjuncţie sexuală „faţă în faţă”, îşi întorc spatele unul altuia şi devin complet disjunse. „Haosul” provocat de **Shevirah** („rupere”) duce la o alienare erotică, o condiţie care poate fi remediată doar printr-o reunificare a contrariilor printr-o *coniunctio* reînnoită a sexelor. În acelaşi timp, asemenea apei care se sparge semnalând naşterea unei noi vieţi umane, Spargerea Vaselor anunţă şi o nouă naştere, aceea a unei noi ordini personale şi mondiale care trebuie completată de om în procesul **Tikkun**.

81 **Kabbala** înseamnă „a primi” (**kibel**). Înseamnă a primi învăţături pe cale orală.

82 Nu exista niciun măr fizic, în Edenul cel Mare. Acesta este un nume de zâne. Copacul se referă la cele trei sefirot superioare ale lui Keter, Chochmah şi Binah (şi la cel ascuns, Da'at). Fructul este al şaptelea cer. Elohim le-a spus lui Adam şi lui Chawah să nu mănânce din fructul necopt al Copacului; aceasta însemna că Sufletul Unic nu se putea conecta la această plăcere şi să o primească, deoarece acest comportament este o primire evidentă. A primi este opusul Luminii. A primi provoacă o deconectare mai mare între Suflet şi Lumină.

83 Este posibil ca, înainte de a mânca din fruct, să fi fost ritualic puri, iar corpurile lor să nu fi fost mature sexual. Dacă fructul reprezintă mortalitatea, nişte lucruri foarte interesante ar începe să li se întâmple lui Adam şi lui Chawah. Debutul pubertăţii s-ar fi manifestat prin sânge menstrual şi producerea de spermă. Grădina devine atunci un simbol al copilăriei şi inocenţei.

84 Masoreţii au folosit vocalizarea להשכל ca „**lehasakil**”, ca verb la infinitiv, ”pentru a dobândi înţelepciune”. Am putea, de asemenea, să vocalizăm aceeaşi expresie „**lehashakol**” ca adjectiv precedat de o prepoziţie comparativă, ”în loc de/mai presus de durerea cauzată de lipsa copiilor”. Aceasta are aceeaşi rădăcină ca şi cuvântul

De ce a ispitit şarpele pe Chawah şi nu pe Adam? Ar putea fi pentru că Adam nu avea dreptul să aleagă dacă să mănânce din fructul interzis. Întrucât femeia (Chawah) este cea care va suporta durerea naşterii şi povara copilului pentru îngrijirea acestuia,[85] ea este cea care a trebuit să facă alegerea pentru mortalitate.[86] Adam nu avea dreptul să împiedice mijloacele prin care femeia putea concepe viaţa sau să o forţeze să nască copii fără consimţământul ei. De aceea, Elohim i-a poruncit lui Adam şi nu lui Chawah să nu mănânce din fruct. Era dreptul ei să mănânce sau să se abţină de la a mânca din fruct. Adam ştia, de asemenea, că trebuia să meargă cu Chawah, deoarece Elohim ştia că nu era bine ca omul să fie singur. Grădina Desfătării nu avea să fie o încântare cu soţia sa. Adam ştia că alegerea ei era cea corectă, deoarece le permitea ca şi cuplu să împlinească prima poruncă de a se înmulţi şi de a umple pământul.

Trebuie să ne punem şi întrebarea: „La ce bun respectarea *Torei* într-un vid?" Ce valoare are *Tora* dacă nu poate fi practicată sau experimentată într-o lume cu durere, relaţii exterioare sau viaţă comunitară? Cum ar putea Adam să respecte poruncile dacă acestea nu pot fi încălcate de la bun început? Înţelepţii antici nu au susţinut niciodată viaţa unui pustnic sau a unui călugăr care se retrage din umanitate pentru a-şi dedica viaţa exclusiv studiului *Torei*. Adevărata înţelegere a *Torei* nu vine până când aceste învăţături nu sunt aplicate în încercările şi tragerile vieţii de zi cu zi. Viaţa fără *Tora* este lipsită de sens, iar *Tora* fără viaţă este, de asemenea, lipsită de sens.

Cunoaşterea dobândită prin mortalitate şi luptă este înţelegere dobândită prin suferinţă. Aceasta este ceea ce Chawah nu a înţeles şi în aceasta a fost înşelată de şarpe. Ea a fost condusă de două nevoi - nevoia de a naşte şi de a creşte copii şi nevoia de iluminare (înţelepciune) continuă.

Numele Adam[87] şi Chawah este, de asemenea, o metaforă pentru un singur suflet unificat care a existat înainte ca universul nostru să ia fiinţă. Acest suflet unic se numeşte Vas,[88] şi toate sufletele provin din acel suflet unificat, aşa cum toate culorile curcubeului există în fiecare rază de lumină. Acest vas are două aspecte - masculin şi feminin (sau pozitiv şi negativ). Adam reprezintă latura masculină, iar Chawah reprezintă aspectul feminin. Astfel, toate sufletele feminine de pe pământ sunt legate în întregul unificat din Chawah. În mod similar, toate sufletele masculine sunt legate ca un întreg unificat în Adam. Lecţia pe care o învăţăm din crearea omului este că suntem cu toţii din aceeaşi origine şi Sursă. Suntem cu toţii una şi interdependenţi unii de alţii. Suntem cu toţii ca celulele care au format corpul acestor fiinţe supranaturale.

Tot ceea ce percepem conştient prin simţurile noastre este filtrat prin lentila interpretării. Dar lumea din jurul nostru are o realitate mult dincolo de simţurile noastre. Singura modalitate de a experimenta adevărata realitate din jurul nostru este să ocolim mintea conştientă şi toate filtrele sale. Realitatea este apoi percepută în mintea inconştientă. La acel nivel, realitatea este percepută în mod egal de întreaga omenire. Pentru a exprima această realitate, alegem simboluri sau arhetipuri. Acestea sunt arhetipurile inconştientului colectiv. Acesta este modul în care obişnuiau să gândească evreii din vechime şi motivul pentru care *Tora* foloseşte metafore şi arhetipuri.

Relatarea din **Bereshith** marchează naşterea conştiinţei umane care îl înstrăinează pe om de Elohim şi de întregul său preconştient original. Fructul este un simplu al conştiinţei, o conştientizare a contrariilor, care este trăsătura specifică a conştiinţei. Conştiinţa devine „păcatul originar",

---

„înţelepciune" – **sakil** –, ceea ce permite interpretarea unui dublu mesaj.

85 Femeia (**ishah**) nu a mai fost numită Chawah decât după cădere. Chawah înseamnă „dătătoare de viaţă sau mamă a tuturor celor vii".

86 Legea evreiască interzice bărbatului să practice contracepţia, dar nu şi femeii. Femeia este cea care decide când să aibă copii şi câţi să aibă.

87 Adam înseamnă „cel roşu", deoarece a fost format din pământ roşu, căci acesta este un fel de pământ virgin şi adevărat. Numele Adam indică praf, sânge şi fiere. **Afar** este masculin, iar **Adamah** este feminin; un olar ia praf masculin şi pământ feminin pentru ca vasul să fie solid.

88 *Tora* nu vorbeşte despre două fiinţe din carne şi sânge. *Tora* se referă la un Suflet non-fizic al cărui caracter este o dorinţă de a primi. Ce vrea să primească? Vrea să primească bucuria nesfârşită pe care Lumina o împărtăşeşte. Această dorinţă se numeşte Chawah. În interiorul acestui Suflet se află o altă trăsătură potenţială, ADN-ul lui Elohim, care constă într-un talent de a fi ca Elohim. Această trăsătură se numeşte Adam. Cele şase sefirot inferioare (nu numărăm **Malkuth**) reprezintă locaţia pentru Gan Eden. Acesta era locul unde a fost plasat Sufletul Unic.

hybrisul original şi cauza principală a răului în natura umană. Principiul şarpelui este gnoza, cunoaşterea sau conştiinţa emergentă. Ispita lui Chawah simbolizează impulsul individualizării.

După cădere, Adam şi Chawah au avut un sentiment de separare. Aceasta a fost pedeapsa lor pentru gândirea discriminatorie. Lucrurile au devenit separate; s-au văzut pe ei înşişi ca indivizi şi separaţi. Sentimentul de goliciunea nu exista. El vine doar odată cu identitatea şi individualitatea.

„Căderea" este o separare a minţii superioare de ceea ce a devenit mintea inferioară. Aceasta este de fapt o formă de schizofrenie psihică/spirituală. Aici, în această lume fizică, ne-am pierdut şi am uitat originile şi adevărata esenţă superioară. Această esenţă superioară sălăşluieşte în partea inconştientă a minţii.

Actul de a mânca fructul interzis marchează tranziţia de la starea externă de unitate inconştientă cu Sinele la o viaţă reală, conştientă în *continuumul* timp-spaţiu al lumii fizice.[89] Este naşterea Eului uman. Efectul acestei naşteri alienează eul de originile sale. Acesta se naşte într-o lume a incertitudinii, suferinţei, conflictului şi morţii şi este alungat din Paradis. Conştiinţa omului s-a contopit cu conştiinţa şarpelui. În consecinţă, fiecare celulă (sufletele noastre) din corpul lui Adam avea ADN-ul (conştiinţa) său combinat cu ADN-ul şarpelui (**hasatan** - eul). Aceasta este latura egoistă a omului, latura întunecată a naturii omului. Fiecare aspect egocentric al naturii umane (gelozia, invidia, ura, egoul şi toate caracteristicile negative) este înrădăcinat în „păcatul" originar.

Un alt efect al căderii în conştiinţă este că Adam şi Chawah au devenit conştienţi de goliciunea lor. Sexualitatea devine brusc interzisă, iar instinctele devin obiecte de ruşine. Dualitatea şi represiunea s-au născut în psihicul uman odată cu naşterea conştiinţei.

Întrucât povestea căderii este îngropată adânc în psihicul minţii occidentale, ea continuă să influenţeze modul în care ne raportăm unii la alţii şi la lume. Întreaga degradare a omenirii a fost pusă la picioarele lui Chawah, iar toată suferinţa femeilor este atribuită ignoranţei ei. Evident, o nouă perspectivă asupra poveştii creaţiei nu numai că ar afecta imaginile noastre despre Chawah, Adam şi rolul şarpelui[90], dar ar pătrunde şi conştiinţa noastră colectivă într-un mod care ar putea avea un impact profund asupra modului în care ne percepem pe noi înşine ca omenire, asupra modului în care ne raportăm unii la alţii şi asupra relaţiei noastre cu Creatorul.

Gan Edenul devine destinul omului - un loc în fiecare dintre noi, unde nu există separare de Divin (**echad**). Este locul Începutului şi locul Sfârşitului. Totul este într-o stare de plenitudine, armonie, echilibru şi unitate. Edenul este uniunea inconştientă a contrariilor în armonie şi echilibru. Este un simbol al stării originale a SINELUI. SINELE ar putea fi definit ca plenitudine psihică interioară şi exterioară. Este recuperat la nivel conştient odată cu întoarcerea lui Mesia sau venirea SINELUI de către omenire. Imaginea paradisului este recuperată conştient în măsura în care cineva are o relaţie cu SINELE, deoarece implică o reconciliere a contrariilor - cineva este eliberat de fiecare conflict al contrariilor. De aceea, pacea şi plenitudinea totală (**shalom**) sunt întotdeauna legate de venirea lui Mesia. Nu mai suntem exilaţi din Gan Eden şi ne întoarcem aşa cum a fost odinioară la Început.

> • **Ioan 17:20-23** *"Şi nu numai pentru aceştia Mă rog, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, ca toţi să fie una, cum Tu, Tatăl, eşti în Mine şi Eu în Tine; ca şi ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Şi Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, ca ei să fie una, cum şi noi suntem una. Eu sunt în ei şi Tu în Mine, pentru ca ei să*

89 Omenirea nu a fost blestemată aşa cum spun mulţi alţii. Cuvântul (**aror**) *blestem* nu este folosit împotriva bărbatului şi femeii. Elohim blestemă şarpele şi pământul, dar nu bărbatul şi femeia.

90 Tora spune că (va fi dușmănie între omenire și șerpi). Oamenii (prin *Moshiach*) vor zdrobi capul şarpelui, iar şarpele va mușca călcâiele omenirii (Adam). Capul şi călcâiul sunt cuvinte codificate pentru epoci de timp. Capul reprezintă cele mai vechi părţi ale istoriei, în timp ce călcâiul reprezintă sfârşitul unei ere. Ne aflăm în prezent în călcâiul unui ciclu de şase mii de ani. Când se va termina, va începe Era Mesiană. Zdrobirea şi muşcătura sugerează puncte de tranziţie. Şarpele care muşcă călcâiele indică faptul că ne apropiem de realitatea Noii Ere. Când îi călcăm pe cap, vom intra în acea Nouă Eră. Cuvântul ebraic pentru şarpe (**nachash**) este egal ca valoare cu cuvântul pentru Mesia (**Moshiach**). Din această perspectivă, şarpele serveşte drept vehicul pentru Era Mesiană sau Conştiinţa. Fără şarpe, nu am putea niciodată urma calea de întoarcere la Sursa noastră Divină.

fie desăvârşiţi întru una, şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.”

• **Perfect: G5048 <u>teleioo</u>** *Thayer Definiţie: 1) a face desăvârşit, complet la) a duce la bun sfârşit complet, a realiza, a termina, a duce la sfârşit 2) a completa (perfect) 2a) a adăuga ceea ce mai lipseşte pentru a face un lucru plin 2b) a fi găsit perfect 3) a aduce la sfârşit (scopul) propus 4) a realiza 4a) a aduce la sfârşit sau a împlini prin eveniment 4a 1) a profeţiilor din Scriptură*

• **Faptele Apostolilor 3:21** *”pe care cerul se cuvine să-l primească până la vremurile aşezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinţilor Săi proroci din veac (din începuturile lumii).”*

• **G605 apokatastasis** *Thayer Definiţie: 1) restaurarea 1a) unei adevărate teocraţii 1b) a stării perfecte dinainte de cădere* - **Început: G165 aio**_ *Thayer Definiţie: I) pentru totdeauna, o epocă neîntreruptă, perpetuitate a timpului, eternitate 2) lumile, universul 3) perioadă de timp, epocă.*

Edenul, la fel ca **Ierushalayim**, este situat simultan pe pământ şi în ceruri. Există ceea ce este cunoscut sub numele de **Gan Eden shel ha-Aretz**, care oglindeşte imperfect grădina cerească, **Gan Eden shel Malah** sau **shel Elyon**. În cele din urmă, apare o distincţie idiomatică şi simbolică între Gan şi Eden. Gan este porţiunea pământească, în timp ce Edenul este locul unde locuiesc morţii.

• *R. Johanan, însă, a spus: Ce înseamnă „departe”? Cineva care de la început a fost departe de fărădelege. Şi ce înseamnă „aproape”? Că a fost odată aproape de fărădelege şi acum s-a îndepărtat de ea. **18** Care este semnificaţia „Ochiul n-a văzut”? R. Joshua b. Levi a spus: Acesta este vinul care a fost păstrat în strugurii săi din cele şase zile ale Creaţiei. **19** R. Samuel b. Nahmani a spus: Acesta este Edenul, **20** care nu a fost niciodată văzut de ochiul vreunei creaturi, poate veţi spune: Unde era atunci Adam? El era în grădină. Poate veţi spune că grădina şi Edenul sunt acelaşi lucru? Nu este aşa! Căci textul spune: Şi un râu ieşea din Eden ca să ude grădina - grădina este un lucru şi Edenul este altul.*

Talmud M.Ber. 34b

• **Soncino Zohar, Bemidbar, Secţiunea 3, Pag. 182b** *„Cum ar putea regele Solomon să-i laude pe morţi mai mult decât pe cei vii, având în vedere că doar cel care umblă pe calea adevărului în această lume este numit „viu”, în timp ce omul rău care nu umblă pe calea adevărului este numit „mort”? Trebuie, însă, să ne uităm la cuvintele care urmează, ”care sunt deja morţi”. Aceasta se referă la cineva care a murit deja, dar care are ocazia să se întoarcă în această lume pentru a se putea îndrepta; cu adevărat, acesta este mai demn de lăudat decât ceilalţi morţi, pentru că şi-a primit pedeapsa şi este mai demn de lăudat decât cei vii care nu şi-au primit încă pedeapsa. Un astfel de om este numit „mort” pentru că a gustat moartea şi, deşi este în această lume, este mort şi s-a întors din morţi; în timp ce „cei vii care sunt încă în viaţă” nu au gustat încă moartea şi nu şi-au primit pedeapsa şi nu ştiu dacă vor fi demni de cealaltă lume sau nu.” Observaţi, de asemenea, că cei virtuoşi care sunt consideraţi vrednici să fie „legaţi în mănunchiul celor vii” au privilegiul de a vedea gloria sfântului Rege ceresc, iar locuinţa lor este mai înaltă decât cea a tuturor sfinţilor îngeri, în timp ce celor care nu au meritat să se înalţe atât de sus li se atribuie un loc inferior, în funcţie de meritele lor. Ei sunt aşezaţi în turnul Eden, care este numit „Înţelepciunea inferioară”, iar între acesta şi Edenul superior există o diferenţă ca între întuneric şi lumină. Aceştia sunt, aşadar, cei pe care Solomon i-a numit „cei vii care sunt încă în viaţă”, dar ceilalţi „care au murit deja” şi care şi-au primit pedeapsa o dată şi de*

două ori sunt într-un grad superior lor şi sunt numiţi argint rafinat, care a fost purificat de zgura sa. „Şi mai bun decât amândoi este cel care nu a fost încă”; aceasta se referă la spiritul, care rămâne sus şi care întârzie să coboare pe pământ, deoarece nu trebuie să primească nicio pedeapsă şi este hrănit cu acea hrană cerească de sus.

Peştera *Macpelach* este intrarea în Edenul superior. Este păzită de **malakim** (îngeri), care îi întâmpină pe morţii drepţi, îmbrăcându-i în glorie (lumină)[91] aşa cum o făcuse iniţial Adam. Fiecare suflet mort se odihneşte sub propria **chuppah** (baldachin) şi se bucură de delicatese. În fiecare zi cerească, fiecare suflet trece printr-un ciclu complet de viaţă, fiind copil dimineaţa, tânăr după-amiaza şi adult matur seara. Acolo creşte fiecare varietate de pomi fructiferi şi de condimente, fiecare având o frumuseţe şi un parfum de neegalat.

• *R. Judah a spus: „Avraam a recunoscut peştera **Macpelach** după un anumit semn şi îşi pusese de mult mintea şi inima asupra lui. Căci el intrase odată în acea peşteră şi îi văzuse pe Adam şi Eva îngropaţi acolo. Ştia că erau Adam şi Eva pentru că văzuse forma unui om şi, în timp ce privea, o uşă s-a deschis în Grădina Edenului şi a perceput aceeaşi formă stând lângă ea. Acum, oricine priveşte forma lui Adam nu poate scăpa de moarte.” Căci atunci când un om este pe cale să se stingă din lume, îl vede pe Adam şi în acel moment moare. Avraam, însă, s-a uitat la el şi i-a văzut înfăţişarea şi totuşi a supravieţuit. Mai mult, a văzut o lumină strălucitoare care lumina peştera şi o lampă aprinsă. Avraam a râvnit atunci la acea peşteră ca loc de înmormântare şi mintea şi inima lui erau îndreptate spre ea. Observaţi acum cu ce tact a cerut Avraam un loc de înmormântare pentru Sara. Nu a cerut la început peştera şi nici nu a indicat vreo dorinţă de a se separa de oamenii ţării, ci a spus pur şi simplu: DAŢI-MI UN LOC DE ÎNMORMÂNTARE LA VOI, CA SĂ-MI ÎNGROP MORTUL, ASTFEL ÎNCĂ O SĂ-L POT VEDEA. Deşi s-a adresat fiilor lui Het, nu putem presupune că Efron nu era prezent atunci, deoarece se spune: Acum EFRON ŞEDEA ÎN MIJLOCUL COPIILOR LUI HET. Avraam, însă, la început nu i-a spus nimic, ci le-a vorbit doar lor, aşa cum scrie: ŞI A VORBIT COPIILOR LUI HETH etc. Acum nu ne putem imagina că Avraam a dorit să fie îngropat printre ei, printre cei impuri, sau că a dorit să se amestece cu ei*.

Sconcino Zohar Bereshith Sec. 1:127a

• *R. Eleazar i-a cerut tatălui său, R. Simeon, o explicaţie pentru termenul **Machpelach** (lit. ”dublu” sau „împăturit”). ”Cum se face”, a spus el, ”că mai întâi este scris «peştera **Macpelach**» şi ulterior «peştera câmpului Macpelach», ceea ce înseamnă că câmpul şi nu peştera era «Machpelach» (dublat)?” R. Simeon a răspuns: „Termenul **Machpelach** nu aparţine nici peşterii, nici câmpului, ci altui lucru cu care ambele erau conectate. Peştera aparţine câmpului, iar câmpul altui lucru.” Căci întreaga Ţară a lui Israel şi a Ierusalimului este pliată sub el, întrucât există atât sus, cât şi jos, în acelaşi mod în care există un Ierusalim atât sus, cât şi jos, ambele având acelaşi model. Ierusalimul de sus are o dublă legătură, sus şi jos: în mod similar, Ierusalimul de jos este legat de două laturi, superioară şi inferioară. Prin urmare, este pliat în două: iar acel câmp împărtăşeşte acelaşi caracter, având în vedere că este situat acolo*.

Soncino Zohar Bereshith Sec. 1:128b

• **Soncino Zohar, Bereshith, Secţiunea 1, Pag. 129a** - *şi mai jos. De aici şi numele său, ”câmpul pliat”, dar nu „câmp pliat”. Mai mult, implicaţia ezoterică a termenului*

91 *Zoharul* consideră aceste veşminte ale lui Adam ca fiind alegorice, o referire la (sefirot). Psalmul 104: 1. Binecuvântează pe YHWH, suflete al meu! O, YHWH, Elohimul meu, Tu eşti foarte mare; eşti îmbrăcat cu slavă şi măreţie, 2. Cel ce Te acoperă cu lumină ca cu o haină; Cel ce întinde cerurile ca o perdea; 3. Cel ce îţi aşterne grinzile cămărilor Tale în ape; Cel ce face norii carul Său; Cel ce umblă pe aripile vântului; 4. Cel ce face vânturile mesagerii Săi şi flăcările focului slujitorii Săi; 5. Cel ce ai pus temeliile pământului, ca să nu se clatine pe vecie. 6. L-ai acoperit cu adâncul ca cu o haină; apele stăteau deasupra munţilor.

***Machpetach** îl leagă de Numele Divin, în care litera **El** este dublată, deşi ambele sunt ca una. Este, într-adevăr, adevărat că peştera era una dublă, o peşteră în interiorul unei peşteri, totuşi numele „peştera câmpului **Macpelach**” are o conotaţie diferită, aşa cum s-a explicat deja. Avraam, la rândul său, care cunoştea adevăratul său caracter, vorbind cu copiii lui Het, a numit-o pur şi simplu „peştera **Macpelach**”, ca şi cum ar fi vrut să spună doar „peşteră dublă”, ceea ce, de fapt, era. Scriptura, însă, o descrie ca „peştera câmpului **Macpelach**”, aceasta fiind adevărata sa descriere. Căci Cel Sfânt a aranjat toate lucrurile în aşa fel încât tot ce există în această lume să fie o replică a ceva din lumea de sus şi ca cele două să fie unite, astfel încât slava Lui să fie răspândită sus şi jos. „Fericită partea celor drepţi în care Cel Sfânt îşi găseşte plăcere atât în această lume, cât şi în lumea viitoare!”*

• **Soncino Zohar, Bereshith, Secţiunea 1, Pag. 219a** - *aşa cum este scris: „Carnea lui va suferi dureri pentru el şi sufletul lui va jeli pentru aceasta” (Iov XIV, 22), şi se întristează să vadă tristeţea din casă. Am învăţat că după şapte zile trupul începe să se descompună, iar sufletul îşi ia locul. Intră în peştera **Macpetah**, unde este admis până la un anumit punct, în funcţie de merite. Apoi ajunge la locul Grădinii Edenului şi întâlneşte Heruvimii şi sabia strălucitoare care se află în turnul Grădinii Edenului şi, dacă este vrednic să intre, intră. Am învăţat că patru stâlpi [Notă trad.: adică îngeri] aşteaptă acolo cu forma unui corp în mâini şi cu aceasta se îmbracă cu bucurie şi apoi rămâne în cercul său desemnat în Grădina Edenului pentru timpul său alocat. Apoi, un crainic face o proclamaţie şi este adusă o coloană cu steaguri, care se numeşte „locuinţa Muntelui Sion” (Isaia IV, 5). Prin intermediul acestei coloane, ea urcă spre poarta dreptăţii, în care sunt Sionul şi Ierusalimul. Dacă este vrednică să urce mai departe, atunci fericită este partea şi soarta ei că se ataşează de Trupul Regelui. Dacă nu este vrednică să urce mai departe, atunci „cel care va fi rămas în Sion şi cel care va rămâne în Ierusalim va fi numit sfânt” (Ibid. 3). Dar dacă are privilegiul să urce mai departe, atunci priveşte slava Regelui şi se bucură de desfătarea cerească din locul numit Cer.*

CAPITOLUL 8 - ADAM ÎNAINTE DE CĂDERE

”*Așadar, Elohim a creat omenirea în propriul Său **tzelem**, în **tzelem** Elohim*.”

Bereshith 1:27

• *„Este scris în Sha'ar Ma'amrei Rashbi (Parashat Kedoshim) a Rabinului Chayim Vital că Adam HaRishon inițial nu a avut absolut nicio parte în lumea Asiyah (planul fizic). Căci corpul său era din lumea Yetzirah (fundația planului astral), forța sa vitală (**nefesh**) era din lumea **Beriah** (Creația gândului), spiritul său (**Ruach**) era din partenera feminină (**Shekinah**) a lui Z.A. (**Zeir Anpin**, Fața Mică) a lui **Atzilut**, sufletul său (**neshamah**) era din ZA. a lui **Atzilut**, iar sufletul sufletului său era din Abba și Imma din **Atzilut**. După ce Adam a păcătuit cu Pomul Cunoașterii, care este lumea **Asiyah** (Acțiune), din care i s-a poruncit să nu mănânce, căci nu avea parte în **Asiyah**, ci din **Yetzirah** și de mai sus, aceasta a cauzat o pată în toate lumile. Toate lumile au coborât din nivelurile lor. Aceasta a făcut ca **Yetzirah** să fie învăluită în **Asiyah**, **Beriah** să fie învăluit în **Yetzirah** și partenera feminină a lui Z.A. din **Atzilut** să fie învăluită în **Beriah**. Vedem din aceasta că Adam a căzut pe un număr de niveluri, căci inițial corpul său era din **Yetzirah**, iar acum corpul său este din această lume (cea fizică), **nefesh**-ul său este din **Asiyah**, iar **Ruach**-ul său din **Yetzirah**, locul de unde provenea inițial corpul său. Nu fiți surprinși că găsiți scris în Sfântul Zohar despre Pomul Cunoașterii că Binele din acesta este Metatron, iar Răul din acesta este Samael. Căci Pomul Cunoașterii este doar în lumea **Asiyah** (Acțiune), în care **klippoth**-urile sunt amestecate cu sfințenia. Totuși, după ce **Yetzirah** a coborât pentru a fi învăluită în **Asiyah**, **Yetzirah** a început să fie numită și Pomul Cunoașterii, Binelui și Răului, la fel ca **Asiyah**. Inițial, statura lui Adam era mai mare decât cea a lui Metatron în prezent. Căci trupul lui Adam, de la cap până la picioare, cuprindea **Atzilut**, **Beria** și **Yetzirah** (cele trei lumi superioare). Pe de altă parte, capul lui Metatron este în **Beria**, corpul său este în **Yetzirah**, iar picioarele sale sunt în **Asiyah**. Până aici sunt cuvintele lui Rabbi Chayim. Adam a fost creat prin unirea lui Z.A. și Nok (**Shekinah**), față în față, sus, în palatul lui Abba și Imma. În Sefer Likutim (Tehilim 32), este scris că atunci când YHWH l-a creat pe Adam, nu toate sufletele erau (colectiv) în el, ci doar sufletele lui Israel. Dacă Adam nu ar fi păcătuit, națiunile lumii (**goyim**) nu ar fi apărut niciodată. După ce Adam a păcătuit, sufletele națiunilor s-au amestecat în el. În Sefer Likutei Tor ah (Tehilim 84), se spune în numele lui Ari'zal că, dacă Adam nu ar fi păcătuit niciodată, nu ar fi fost nevoie de o lume fizică*.

Sefer Chayim L'Motzi'am de rabinul Chayim Aryeh Arlanger,
într-un comentariu la Sefer Sha'ar HaRazim al rabinului Todros Abulafia.

La un moment dat, Adam și, prin urmare, întreaga rasă umană au existat cu o arie de conștiință mult mai largă decât avem noi, oamenii, astăzi. După cum spun înțelepții noștri, înainte de cădere, Adam putea vedea metaforic de la un capăt la altul al lumii. Cu alte cuvinte, conștiința lui Adam era suficient de măreață pentru a include și înțelege simultan toate evenimentele din universul nostru multidimensional, fără ca nimic să fie ascuns, pierdut sau confundat.

Adam își folosea inițial 100% din puterea creierului/sufletului său. În termeni moderni, Adam trebuie să fi avut un „IQ” de cel puțin 2000. Nici nu ne putem imagina cum ar fi conștiința umană la acel nivel de înțelegere. Asta s-a pierdut mâncând fructul interzis. Adam și, prin urmare, omenirea au pierdut utilizarea celei mai mari părți a facultății minții.[92] Această facultate pierdută nu ne-a fost îndepărtată; mai degrabă, pur și simplu s-a atrofiat din conștiință. Acea zonă a minții la care nu mai avem acces conștient se numește inconștient. Înainte de cădere, mintea lui Adam nu a fost niciodată divizată. Mintea sa conștientă cuprindea tot ceea ce astăzi numim inconștient. Prin urmare, Adam a putut experimenta în mod natural întregul plan spiritual care există paralel cu și în conjuncție cu propriul nostru plan fizic.

92 Mintea este goală atunci când nu este îmbrăcată nici cu viciu, nici cu virtute.

Întregul univers este alcătuit dintr-o singură energie atotcuprinzătoare, inteligentă şi conştientă, existând pentru totdeauna ca sursă a tot - numită **Ayn Sof**. Deoarece nu există nimic în afara ei, spun misticii, datorită completitudinii sale, această energie nu are nimic de obţinut. Deoarece este în natura ei să facă acest lucru, această energie unică se răspândeşte continuu ca întregul univers infinit. Însăşi natura acestei energii, se spune, este mulţumirea, iubirea, pacea, fericirea şi perfecţiunea. Totalitatea acestei energii, spun misticii, este cine eşti cu adevărat; aparenta ta separare, o iluzie. Înţelepţii au încercat timp de secole să descrie omenirii o stare de conştientizare în care acest sentiment de unitate (**echad**) cu tot ce există în univers este experienţa predominantă. Timp de mii de ani, căutătorii curioşi au răspuns la aceste explicaţii întrebând: „Dacă fac parte din această energie Unu, infinită, totalitatea fără început şi nesfârşită a totului, dacă sunt cu adevărat Iubirea însăşi, atunci de ce mă simt atât de rău? De ce am atât de multe probleme? De ce nu simt pacea şi fericirea despre care spui că este adevărata mea natură?" Şi misticul răspundea invariabil: „Nu-ţi experimentezi adevărata natură din cauza minţii tale. Mintea ta te împiedică să experimentezi ceea ce este cu adevărat. Mintea ta te-a făcut să fii în exil din *Gan Eden*."

Ca şi copii ai lui Adam, pătaţi spiritual cum suntem, cu o minte divizată, nu mai avem această perspectivă naturală asupra conştientizării spirituale. Pentru a experimenta în mod conştient spiritualul, trebuie să ne întoarcem şi să folosim acea secţiune a minţii umane care guvernează percepţia spirituală. Totuşi, această zonă se află adânc în inconştientul nostru prezent. Prin urmare, trebuie să mergem adânc în inconştient. Cu alte cuvinte, pentru a ne extinde spre exterior, trebuie mai întâi să pătrundem adânc în interior. Singura cale de ieşire este din interior. Pentru un om fără nicio cunoaştere a celorlalte 3 lumi - **Yesod** (fundamentul)[93] este singura realitate pe care o cunoaşte şi a experimentat-o, aşa că totul se bazează pe acest fundament.

Explicaţiile mistice ale originii universului aruncă o lumină suplimentară asupra acestei probleme. Aceste explicaţii afirmă că energia unică a realităţii, în momentul creaţiei, s-a polarizat într-o dualitate aparentă - bine şi rău, masculin şi feminin, sus şi jos, cer şi pământ, pozitiv şi negativ, aici şi acolo şi toate celelalte perechi de opusuri aparente. Această dualitate, însă, este mai degrabă aparentă decât reală. În fiecare pereche de contrarii, fiecare parte depinde de cealaltă pentru existenţa sa, ca două feţe ale aceleiaşi monede. „Rece" este lipsit de sens fără „fierbinte"; „bine" nu are sens fără „rău". Conform *Torei*, tensiunea dintre aceste perechi de contrarii, în mintea ta, este cea care face ca universul să se manifeste.

Această tensiune dintre contrarii se reflectă şi în creierul uman. Creierul, împărţit în două emisfere, dreaptă (**Chochmah**) şi stângă (**Binah**), are aceeaşi structură dual - acutizată de faptul că în aproape toate celelalte este alternativ dominant asupra celeilalte, în funcţie de sarcina îndeplinită, astfel Adam şi-a folosit întregul creier pentru a trăi într-o stare mai echilibrată, caracterizată prin sincronizarea creierului şi funcţionarea întregului creier.

Universul pe care îl vezi şi îl experimentezi nu este decât o imagine holografică creată de tiparele de credinţă din zonele subconştiente şi inconştiente ale minţii. Cercetările actuale asupra naturii minţii şi, de fapt, asupra însăşi naturii universului însuşi, indică faptul că universul ar putea fi nimic mai mult decât o hologramă gigantică creată de minte.

Dacă holograma internă este una a perfecţiunii, încântării şi conectivităţii, aceasta va fi natura lumii pe care o creăm; dacă este una a fricii, ruşinii, separării şi problemelor, rezultatul va fi o lume complet diferită. Un creier cu un model holografic bazat pe separare se va diviza întotdeauna pentru a continua crearea unui astfel de univers haotic. Un creier cu un model holografic bazat pe unitate, însă, nu are nevoie să fie unificat şi va crea un univers al unităţii, păcii

---

93 Gen. 2:10 - A se îndreaptă spre râul din Eden = 4 lumi - Assiyah, Yetzirah, Beria, Atzilut cu Yesod în lumea Yetziratică. Creierul nostru va filtra întotdeauna realitatea pentru a confirma că credinţele şi asocierile sale predominante sunt adevărul. Nu e de mirare că nu vedem universul iubirii şi armoniei descris de mistici! Acesta se numeşte **KESOD** - Fundaţia - EGO. Ego - Webster - Sinele în contrast cu un alt sine - una dintre cele trei diviziuni ale psihicului în teoria psihanalitică care serveşte ca mediator conştient organizat între persoană şi realitate - în special prin funcţionarea atât în percepţia, cât şi în adaptarea la realitate. Autoorientare Este o gardă care opreşte o încercare de a contesta viziunea sa asupra realităţii. Acest lucru este mult mai adevărat în cazul lucrurilor spirituale. Fiecare pas către spiritualitate îşi slăbeşte strânsoarea asupra minţilor şi vieţilor noastre şi îi reduce puterea.

și fericirii. Acesta este rezultatul procesului de **tikkim** din minte. Și acum, vom privi „corpul” lui Adam înainte de cădere.

Dacă credem cu adevărat în venirea lui Mesia, atunci trebuie să facem tot ce putem pentru a aduce Împărăția lui YHWH (sefirah **Malkhut**) la îndeplinire, aici pe pământ. Pentru a putea face acest lucru, trebuie mai întâi să învățăm ce este cu adevărat Împărăția lui YHWH (sefirah **Malkhut**), ce va implica și care este modul corect de acțiune pentru a accelera venirea ei.

Rabinul HaAri'zal ne-a învățat în **Sefer HaLikutim 5A** că motivul creării lui Adam *HaRishon* a fost ca el să servească drept Mesia și să-i îndrepte pe *„cei șapte regi căzuți care au domnit în țara Edomului, înainte de a fi Regi în Israel”* (**Bereshit 361**).

Adam trebuia să stabilească Împărăția lui YHWH pe pământ, în locul celor „șapte regi căzuți”. Adam, însă, nu și-a îndeplinit direct sarcina. Adam HaRishon a „căzut” din starea sa originală și astfel s-a născut începutul istoriei umane din această epocă (**Sha'ar HaP'sukim 3A**). Știm din *Tora* (Bereshit 3:11) că păcatul lui Adam HaRishon a fost mâncatul din fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului. Ramificațiile acestui act au fost enorme, mai mult decât își pot da seama majoritatea dintre noi. A făcut ca întreaga ordine a creației manifeste să fie diminuată și să nu-și exprime adevărata realitate potențială. Venirea lui Mesia trebuie să fie restaurarea (**tikkun**) a ceea ce ar fi trebuit să fie realizat în primul rând.

Referitor la aceste ramificații și la ceea ce a pierdut Adam, rabinul Yosef Chayim, Ben Ish Hai din Bagdad, scrie: (Sefer Ben Ish Hai, Shana Rishona, introducere la parashat Bereshit).

> *• Și Elohim le-a făcut lui Adam și soției sale haine de piele și i-a îmbrăcat” (Ber. 3:21). Acum, se știe ce a scris Ari'zal cu privire la hainele lui Adam. Înainte de păcat, hainele erau din (**Ohr** - lumină) de la Hashmal („focul” electric care înconjoară imaginea „omului” din viziunea lui Yehezkiel, 1 și 27). Când Adam a păcătuit, a pierdut hainele lui Hashmal, care erau 378 de scântei de lumină (valoarea numerică a lui Hashmal). În locul ei, Adam a primit o haină diferită de „**klipah nogah**” (scoică strălucitoare). Acestea sunt (**Ohr**) - „veșminte de piele”, așa cum este explicat în **Etz Chayim, Poarta 150**.*

Ari'zal a scris, de asemenea, în **Sha 'ar HaKavanot**, referitor la *kawana* binecuvântării „*Malbish Arumim*” (care îmbracă pe cel gol), că veșmintele lui Adam proveneau din sfințenie și, prin păcatele pe care le comisese, a permis o deschidere pentru ca **klippoth** să vină și să se agațe de veșmintele sale.

Acum, după cum se știe, veșmintele au o **Ohr Makif** (lumină cuprinzătoare) care le înconjoară la exterior. Există, de asemenea, o **Ohr Penimi** (lumină interioară), care este ascunsă în interiorul corpului. Veșmintele înconjoară corpul, iar peste veșminte se află **Ohrot HaMakifim** (lumini cuprinzătoare) care sunt exterioare. Fiecare veșmânt conține acest aspect al **Ohr Makif**, fiecare în funcție de valoarea sa. Nu există nimic care să poată îndepărta *klippoth* mai mult decât **Ohr Makif**. *Klippoth*-ul nu se poate apropia de, sau extrage energie din, **Ohr Makif**. Prin urmare, **Ohr Makif** locuiește în exterior, căci nu se teme de *klippoth*.

Cu aceste informații, putem înțelege gelozia pe care **Nachash** (șarpele, vrăjitorul) o avea față de Adam, înainte de păcat, și de ce a conspirat împotriva lui, pentru a-i provoca căderea. **Nachash** era gelos pe veșmântul de lumină al lui Adam[94], care era înconjurat de o mare **Ohr Makif**, în raport cu veșmântul de lumină. **Nachash** nu avea nicio parte în **Ohr Makif**, în conformitate cu sensul secret al **pasuk**-ului, ”*Și Nachash era gol*” (Ber. 3: I).[95] Prin urmare, **Nachash** a conspirat

---

94 Pesikta Rabbati. Piska 23.6 spune: „Înțelepciunea unui om îi face fața să strălucească”. Cine este omul înțelept? Aceasta se referă la Adam. Frumusețea lui i-a făcut fața să strălucească. Era o lumină luxuriantă pe ambele fețe ale lui Adam și Chawah. Lumina care este revelată se numește „Veșmântul Regelui”.

95 Și amândoi erau goi, bărbatul și soția lui, și nu le-a fost rușine. Șarpele era mai viclean decât toate fiarele câmpului... (Geneza, 2:25-3:1). Observați că Adam și Chawa au fost descriși ca fiind goi. Dar probabil că nu ați observat pe nimeni altcineva descris în același mod. Nu ați văzut asta pentru că ați citit cuvintele în engleză.

împotriva lui Adam, pentru a-l face să cadă şi pentru a-i pierde veşmântul de lumină, astfel încât să aibă (**Ohr** - piele, scrisă cu **Ayin**) în loc de (**Ohr** - lumină, scrisă cu **Aleph**). Şi astfel spune versetul:

• *„Şi Elohim a făcut pentru Adam şi soţia lui veşminte de piele (**ohr**) şi le-a îmbrăcat*"
(Ber. 3:21).

Adam (şi astfel toate sufletele omenirii) a fost creat într-un loc numit Gan Eden. Acesta nu este un loc pe aici. Din punct de vedere mistic, Adam a fost creat iniţial într-un corp de lumină şi nu din carne şi sânge. Prin urmare, Gan Edenul a fost şi un loc spiritual, nu indigen planetei noastre. Aceasta nu înseamnă că Adam şi Gan Edenul sunt de pe o planetă diferită, ci mai degrabă dintr-o dimensiune diferită. S-ar putea să fi fost chiar de aici, de pe Pământ, dar dintr-o dimensiune diferită a Pământului faţă de cea pe care o cunoaştem.

Forma lui Adam a fost creată după „chipul lui Elohim" şi, prin urmare, este supusă legilor formei. Această latură „trupească" a lui Adam, oricât de spirituală sau fizică ar fi, este guvernată de orice legi ale fizicii care guvernează locul în care locuieşte, fie că este vorba de Grădină, fie de Pământ. Acesta este motivul pentru care „corpul" lui Adam, creat după chipul lui Elohim, a fost creat din pământul Grădinii. Corpul este, aşadar, supus legilor care domină pământul.

Pe de altă parte, YHWH a suflat în Adam spiritul vieţii, făcându-l viu. Deşi creat după chipul lui Elohim, Adam nu a fost considerat viu până când nu a primit o parte de la YHWH. Prin urmare, Adam este o combinaţie a elementelor Elohim şi YHWH. Cu alte cuvinte, Adam (şi, prin urmare, întreaga omenire) a fost creat atât cu componente naturale, cât şi supranaturale.

Odată cu căderea din Gan Eden şi coborârea noastră în această lume, barometrul nostru moral intern şi-a pierdut o mare parte din sensibilitate, dar asta nu înseamnă că l-am pierdut complet. Deşi ne amăgim adesea pe noi înşine, majoritatea cunosc în adâncul inimilor lor diferenţele dintre bine şi rău. Acest simţ al moralităţii este moştenirea noastră de la tatăl Adam. El se află în inima fiecărei fiinţe umane adevărate. Ceva din interiorul nostru ne spune că există un lucru numit moralitate. În starea noastră actuală decăzută, moralitatea umană este neclară, deoarece totul este pătat. Cu toate acestea, ea este încă acolo, înşelată şi manipulată de forţele răului pentru a-şi îndeplini poruncile. Ce ne orbeşte atât de mult încât să vedem clar şi să FACEM ceea ce trebuie? Deşi majoritatea intenţiilor noastre sunt bune, intenţiile nu sunt suficiente. Cele mai mari rele săvârşite vreodată pe pământ au fost făcute cu o raţionalizare complicată, cum că ceea ce s-a făcut a fost pentru un bine mai mare. Fără *Tora* ca ghid, cum am putea deosebi vreodată binele de rău? Dacă noi, oamenii, am fi fost creaţi fără elementul YHWH din noi, nu am fi dezvoltat un element spiritual precum conştiinţa. În *Zohar* este scris că un „veşmânt a jalei" s-a lipit de Adam. Acest lucru este sugerat chiar în verset, în cuvântul („**wa'yal'bishem**" - şi El i-a îmbrăcat). Acest cuvânt poate fi citit şi ca („**oye l'basham**" - vai era veşmântul lor). Această „veşmânt a jalei" s-a lipit de Adam din cauza păcatului.

Încercaţi să citiţi versetele acum, când înlocuim cuvântul ebraic pentru „gol" - ***arom*** - în locul echivalentului său în engleză: Şi amândoi erau goi, bărbatul şi soţia lui, şi nu le-a fost ruşine. Şarpele era mai viclean decât toate fiarele câmpului... (Geneza, 2:25-3:1). Şarpele este şi „**arom**"? Imediat după ce *Tora* îi descrie pe Adam şi Chawa ca fiind goi, *Tora* foloseşte exact acelaşi termen ebraic pentru a descrie şarpele. Se întâmplă ca „**arom**" să poată însemna nu doar „gol", ci şi „viclean". În sensul său simplu, textul ne spune despre intenţiile şarpelui - că el" este viclean; viclean şi înşelător. Dar nu pare deloc o coincidenţă că *Tora* a ales acest cuvânt anume pentru a descrie intenţiile şarpelui. *Tora* pare să facă tot posibilul să ia chiar acest cuvânt cheie din poveste - *arom* - şi să-l aşeze şi de „şarpe". Misterul din toate acestea se adânceşte atunci când ne punem întrebarea: Sunt cele două înţelesuri ale lui „arom" - „gol" şi „viclean" - legate conceptual în vreun fel? Sunt aceste mere şi elefanţi, două idei complet independente, sau există o legătură esenţială între ele? La prima vedere, ideile „gol" şi „viclean" nu par să aibă prea multe în comun. Dar, la o analiză mai atentă, par legate într-un mod curios. „Gol şi viclean, gol şi viclean..." - ce vă vine în minte? Aceste cuvinte sunt pur şi simplu opuse unul celuilalt. Când cineva este gol, dezbrăcat, nu se poate ascunde. „Sinele acelei persoane este dezvăluit tuturor. «Ceea ce vezi, asta primeşti». Pe de altă parte, atunci când cineva este viclean - este viclean şi înşelător; îşi „ascunde" adevăratele intenţii şi se ascunde în spatele unei faţade. Adevăratul său sine nu este văzut. Cele două înţelesuri ale cuvântului „**arom**" sunt imagini în oglindă una ale celeilalte. De ce ar interpreta *Tora* acelaşi cuvânt pe care îl foloseşte iar şi iar pentru a însemna „gol" şi apoi, atunci când descrie şarpele, i-ar răstălmăci sensul pentru a transmite ideea exact opusă - „viclean"? Ar putea *Tora* să sugereze că el sau ea erau la rândul lor „gol (goală)"?

Diferența dintre (**Ohr** - lumină) și (**Ohr** - piele) este valoarea numerică care face diferența dintre **Alef** și **Ayin**, care este **69**, care este și valoarea numerică a lui **Yagon** (durere). Tristețea provine din **Sitra Achra** (cealaltă parte). După cum se știe din *kavanot*-urile rugăciunii (în **Amidah**), ”*îndepărtează de la noi Yagon și Anaha*”, (durere) se referă la **hasatan** (Yagon) și la **Lilith** (*Anaha*). Aceasta este din **Siddur-ul lui Rabbevnu HaRashash**. Vedem că valoarea numerică pentru **Ebion** (sărăcie) și **Yagon** (durere) este identică. Pentru cel care este sărac în respectarea **mitzvot**-urilor, va avea tristețea lipită de el. Căci literele **Alef** și **Bet** ale lui Ebion sunt numeric egale cu valoarea lui 3, care este litera **Gimel** a lui Yagon, deci Ebion devine Yagon (literele devin la fel). În viitor, odată cu finalizarea rectificării (**tikkun**), tristețea va fi complet eliminată. Apoi, valoarea numerică a lui Yagon (69) va fi luată de pe (**Ohr** - piele) și va fi (**Ohr** - lumină), restabilind astfel totul la gloria sa de odinioară.[96]

Păcatul de a mânca fructul interzis este destul de clar pentru ochiul celui care dorește să vadă. Totuși, nu se menționează ce este exact acest „a mânca” și nici de ce ingerarea acestui fruct ar trebui să aibă consecințe atât de distructive. În introducerea sa la **Sefer Etz Chayim**, rabinul Chayim Vital ne dezvăluie ce este consumul propriu-zis al acestui „fruct” și, prin urmare, care a fost adevăratul păcat al lui Adam. Rabinul Chayim scrie (**Etz Chayim 2A**):

> • „*Păcatul lui Adam cu Pomul Cunoașterii, Binelui și Răului a fost că a ales să nu lucreze cu Pomul Vieții, care este înțelepciunea Cabalei. Acesta a fost (și) păcatul mulțimii mixte (**Ereb Rab**) care i-a spus lui Moise: «Tu ne vorbești Tora, să o auzim de la Pomul Cunoașterii, Binelui și Răului. Nu lăsa pe Elohim să ne vorbească, ca să nu murim din cauza secretelor Torei», așa cum spun unii rabini astăzi în mod eronat, că cei care studiază Cabala mor tineri (Elohim ferească). Prin urmare, primele Table, care proveneau de la Pomul Vieții (pe care Moise l-a adus de pe Sinai), au fost sparte. În schimb, ei au primit (Tora) de la Pomul Cunoașterii, Binelui și Răului, care este Mișna, sclava **Șekinei**. Aceasta este cauza distrugerii ambelor Temple și a acestui exil prezent, lung și amar*”.

Rabinul Chayim continuă să spună; *Numai prin învățarea Cabalei vom merita răscumpărarea. Toate autoritățile halakhice sunt de acord cu acest lucru*.

Ce ar fi putut avea un efect atât de dramatic asupra rezultatului întregii lumi? Răspunsul este simplu. Este vorba despre hrana spirituală pe care o mâncăm. Zicala „ești ceea ce mănânci” este cât se poate de adevărată. Alegerea lui Adam de a mânca din Pomul Cunoașterii a exclus consumul din Pomul Vieții. Așadar, astăzi trăim într-o lume a binelui și a răului, care a venit din Pomul Cunoașterii, Binelui și Răului. Totuși, ”viața” care vine din Pomul Vieții nu a fost niciodată îndepărtată. Noi suntem cei care am părăsit-o, nu „ea” care ne-a părăsit. Prin urmare, este de datoria noastră să restaurăm Pomul Vieții, să mâncăm din fructul său și să mântuim și să rectificăm lumea noastră.

Declarația de credință în venirea lui Mosiach (Mesia) pur și simplu nu este suficientă. Trebuie să „facem ceva” și, astfel, să ajutăm la aducerea răscumpărării finale. Ceea ce trebuie să facem este să ne împărtășim din fructul Pomului Vieții, care este studiul Cabalei. Aceasta nu este o opțiune. Studiul Cabalei nu este doar pentru câțiva aleși sau exclusiv pentru savanții talmudici. Studiul cabalistic real implică, de asemenea, o practică cabalistică reală. În acest fel, meritățm venirea lui Mosiach. Și cine are această obligație? Toți o avem!

---

96 Rolul omului în **Tikkun Olam** este facilitat de natura psihicului său interior, **tzelem** (imaginea). **Tzelem** este imaginea divină care pătrunde în fiecare individ la naștere și servește ca o esență fixă a ființei sale. Acest **tzelem** este uneori perceput de persoană ca ghid spiritual sau înger păzitor. Unii interpretează acest **tzelem** ca fiind ascuns adânc în personalitatea unei persoane. Este, de asemenea, natura perfecționată a persoanei. Într-o tradiție, **tzelem** este veșmântul sufletului care există înainte de nașterea unui individ; într-o alta, este veșmântul țesut din faptele bune săvârșite pe pământ, care însoțește individul după moarte. **Tzelem** reflectă natura potențial perfecționată a unui copil, dar copilul este curând corupt după naștere de forțe exterioare care se atașează de sufletul unui om.

Tora spune: „T*orah Tzivah Latin Moshe, Morasha Kihilat Ya'aqob*, Moshe ne-a poruncit (să respectăm) Tora. Este o moştenire pentru întreaga congregaţie a lui Ya'aqob.”
(Devarim 33:4).

Obligaţia de a studia şi practica *Tora* la nivel cabalistic (**sod**) este o cerinţă pentru fiecare suflet israelit. Pentru aceasta am fost „aleşi”. Importanţa acestui aspect al învăţării şi practicării *Torei* nu poate fi subliniată îndeajuns. Referitor la acest subiect, rabinul Chayim Vital începe *Sha 'ar HaMitzvot* cu aceste cuvinte.

• *„O introducere; să ştiţi că fiecare **nitzotz** (scânteie) a fiecărui suflet trebuie să îndeplinească toate cele 613 **mitzvot**... căci atunci când cineva nu a îndeplinit toate cele 613 **mitzvot**, care corespund celor 248 de organe şi 365 de tendoane ale (trupului) şi sufletului, sufletul este incomplet în părţile sale. Un astfel de om este numit «cu pată». Despre un astfel de om este scris: «Cel cu pată nu va ieşi»... De asemenea, în ceea ce priveşte studiul Torei, care este una dintre cele 248 de **mitzvot** pozitive, cineva nu îndeplineşte această **mitzvot** decât dacă lucrează în **PaRDeS**-ul Torei, care este literele majuscule **Pshat**, **Remez**, **Drash** şi **Sod**. În cadrul fiecăruia dintre aceste aspecte, fiecare (persoană) trebuie să se străduiască să realizeze (ceea ce poate fi realizat)... dacă cineva nu face acest lucru, îi lipseşte un aspect al **mitzvot**-ului (complet) al Talmudului Torei, care (aşa cum este) cunoscut) este măreţ şi considerat egal ca valoare cu toate **mitzvot**-urile. Va trebui să se reîncarneze până când a depus eforturi (pentru a finaliza studiul Torei) în toate cele patru aspecte ale **PaRDeS**".*

Păcatul lui Adam a fost că a ales să observe şi să experimenteze lumea fizică la nivelul intelectului şi nu la nivelul pe care îl numim astăzi „extrasenzorial”. Intelectul uman este un lucru măreţ, dar este foarte limitat. Există o cantitate limitată de conştiinţă pe care cineva o poate înţelege prin abilităţile limitate ale înţelegerii umane. Adam a fost condus să creadă că, prin această cale, „cei şapte regi” ar putea fi rectificaţi şi înălţaţi. Greşeala lui a fost că nu a realizat şi nu a aplicat o cale superioară celei a intelectului uman. Această cale superioară este ceea ce cabalistic se numeşte **Chochmah**. Este tradusă în mod tradiţional ca *înţelepciune*, dar această traducere nu face dreptate cuvântului, deoarece nu explică profunzimea şi sensul complet al contextului său. Adevărata **Chochmah**, *înţelepciunea*, este cunoaştere psihică. Este o cunoaştere, dincolo de cunoaştere. Este un nivel supraraţional cuprinzător de conştiinţă, unde, conştient sau nu, cineva interacţionează cu continuumul cuprinzător al universului lui YHWH. Astfel, acest lucru permite fluxului activ al formelor superioare de energie (*atzilutic shefa*) şi conştiinţei să se manifeste pe pământ, rectificându-l şi elevându-l. Moartea nu va mai exista (Yeshayahu 25:8), ca fapt real şi concret. Toate marile schimbări care se vor întâmpla în curând se datorează consumului de fructul Pomului Vieţii şi ramificaţiilor pe care le va aduce acest lucru.

De-a lungul **TaNaK** şi *Talmudului*, citim poveşti despre Profeţi şi Înţelepţi antici care au fost capabili să înfăptuiască „miracole” printr-o anumită putere pe care o aveau în ei. Acestea nu sunt poveşti înfrumuseţate. Căci încă există Kabbalişti credincioşi astăzi care pot înfăptui ceea ce numim miracole. Ei pot face acest lucru, deoarece, mâncând din fructul Pomului Vieţii, şi-au permis să se ridice la un nivel superior de conştiinţă, care este conştiinţa *atzilutică* (**Chochmah**). La acest nivel, legile naturii după care trăiesc sunt la fel de diferite ca şi conştiinţa lor.

Astfel, a înfăptui ceea ce numim un miracol ar trebui să fie cel mai natural lucru din lume. Amintiţi-vă, puterea care îi permite lui Israel să îndeplinească aceste sarcini este primită din *Tora* prin Mesia, aceeaşi *Tora* pe care El ne-a poruncit să o studiem şi să o respectăm.

Acest nivel de respectare a *Torei* este ceea ce se numeşte **Torat HaMosiach**. Este rezultatul mâncării din Pomul Vieţii. Adevărul Pomului Vieţii trebuie realizat în curând. Căci în fiecare zi vedem în jurul nostru împlinirea profeţiei mesianice. Se învaţă că Mosiach este de o statură mai mare decât Moise Rabbi. Mosiach va avea toată puterea de a se face cunoscut, fără nicio îndoială. Căci Mosiach este Pomul Vieţii. Numai mâncând din fructul Pomului Vieţii ne putem aştepta să dezvoltăm simţurile spirituale corecte pentru a ne permite să vedem clar cu ochii noştri spirituali.

• *Și șarpele era mai înțelept în rău decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse DOMNUL Elohim. Și a zis femeii: „Este adevărat că DOMNUL Elohim a zis: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?» Și femeia a zis șarpelui: «Din celelalte roade ale pomilor din grădină avem puterea să mâncăm; dar din rodul pomului care este în mijlocul grădinii DOMNUL a zis: «Să nu mâncați din el și să nu vă apropiați de el, ca să nu muriți.» În ceasul acela, șarpele a rostit o învinuire împotriva Creatorului său și a zis femeii: «Ori de câte ori vei muri, nu vei muri; căci orice meșter urăște pe fiul meșteșugului său; căci este adus înaintea DOMNULUI, pentru ca în ziua în care veți mânca din el, să fiți ca marii îngeri, care sunt înțelepți să cunoască între bine și rău.» Și femeia s-a uitat la Samael, îngerul morții, și s-a înspăimântat; Totuși, ea știa că pomul era bun de mâncat și că era leac pentru luminarea ochilor și un pom dorit prin care se putea înțelege. Și a luat din rodul lui și a mâncat; și a dat soțului ei care era cu ea, și el a mâncat. Și ochii amândurora s-au luminat și au știut că erau goi, dezbrăcați de haina purpurie în care fuseseră creați*.

Targum Jonathan Bereshith.

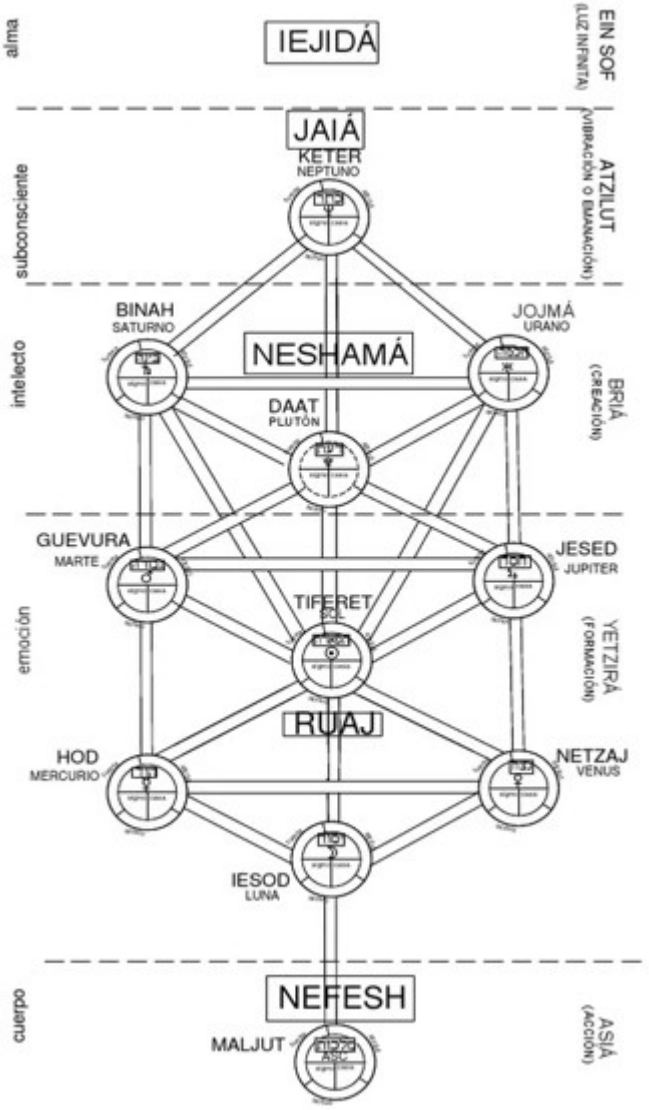

Arborele sefirotic: Lumile şi sufletul.

CAPITOLUL 9 - VĂ ROG SĂ-MI PERMITEȚI SĂ MĂ PREZINT

„Oriunde Dumnezeu ridică o casă de rugăciune, Diavolul construiește întotdeauna acolo o capelă; Și se va descoperi, la o examinare atentă, că acesta din urmă are cea mai mare congregație.”

-DANIEL DEFOE, Englezul născut cu adevărat

„Demonul în propria sa formă este mai puțin hidos decât atunci când se înfurie în pieptul omului.”

-NATHANIEL HAWHITORNE, ”Tânărul Goodman Brown”

• **Noul Dicționar Colegial Webster**: *dualism: **a.** „o teorie care consideră că realitatea constă din două elemente sau moduri ireductibile... O doctrină conform căreia universul se află sub stăpânirea a două principii opuse, dintre care unul este binele și celălalt răul. **b.** „O perspectivă asupra omului ca fiind constituit din două elemente ireductibile.”*

• **The Webster's New Collegiate Dictionary**: *ireductibil. „Imposibil de adus într-o stare dorită, normală sau mai simplă.”*

• **Bereshith 3:1** *Șarpele era mai subtil*[97] *decât orice fiară a câmpului pe care o făcuse YHWH Elohim. Și i-a zis femeii: „Da, Elohim a zis: Să nu mâncați din niciun pom din grădină?”*

• **Yeshayahu. 45:7**; *Eu formez lumina și creez întunericul; Eu fac pacea și creez răul. Eu sunt YHWH, care fac toate aceste lucruri.*

Un indiciu care ne poate ajuta în căutarea identității lui Lilith se găsește în vechile legende rabinice care o fac sora/persoana lui **HaSatan**.[98] Dacă îl putem identifica pe HaSatan, am putea descoperi mai multe despre **Lilith**. Să studiem câteva dintre originile, tradițiile, legende, miturile, titlurile și numele acestei „ființe rele”.

„Satan” a început ca un zeu. Egiptenii timpurii îl numeau „**Marele Șarpe Sata**”, fiul pământului, nemuritor pentru că era regenerat zilnic în pântecele Zeiței. **Sata** pare a fi aspectul subteran al soarelui. Horus-Ra, pe care evreii îl numeau Apollyon, **spiritul gropii**. *Sata* era consoarta falică a Zeiței Sati, sau **Setet**,[99] al cărei nume este conceptul virginal al lui Kali. Șarpele era simbolul „Soarelui Negru”, spiritul nopții sau al morții.

Comentatorii biblici susțin că păcatul lui Satan a fost „mândria” - **hibris**. Dar, cercetătoarea/autoarea Barbara Walker subliniază că adevăratul său sens este „pasiune sexuală”.

---

97 **Arum** în ebraică înseamnă *senzual* sau *sensibil*. Este în natura ființelor senzuale să fie flămânde, curioase și mereu în căutare de emoții. Șarpele poate reprezenta **Nefesh** (sufletul animal) al Formațiunii care a conversat cu **Neshamah** reprezentată de Chawah. Argumentele corpului sunt viclene și nu sunt văzute ca fiind nechibzuite în pasiunea momentului de excitație. Corpul său se întindea din lumea angelică a lui **Yezirah** până în lumea naturală a lui **Asiyah**. Ca parte a unei ființe angelice, șarpele putea conversa cu Chawah, care este uneori văzută în triada **Gevurah-Chesed-Tiferet** a Sufletului, în contrast cu triada **Chochmah-Binah-Tiferet** a **Ruach** reprezentată de Adam. Șarpele îi întâlnește apoi atât pe Adam, cât și pe Chawah în **Tiferet**-ul lui **Yezirah**.

98 Conform **Tikkunei ha-Zohar**, printre sefirot, incestul nu este interzis, deoarece în lumea de sus nu există goliciunea, diviziunea, separarea sau dezbinarea. Prin urmare, în lumea de sus există uniunea dintre frate și soră, fiu și fiică.

99 **Sati** era vânătoarea virgină. Orașul ei sfânt era Abu, orașul elefantului. Numele ei hindus era regina Maya, mama virgină a fiului lui Dumnezeu, Buddha. Maya înseamnă literalmente „Iluzii”. Maya are, de asemenea, legături cu conceptul influenței ființelor demonice. George Harrison a scris într-un cântec - „Feriți-vă de Maya”.

Cuvântul grecesc are conotații de mândrie;[100] aceasta implică și conceptul de *desfrâu*,[101] ambele cuvinte fiind asociate cu organul masculin în stare erectă. Elohimii patriarhali pedepseau aroganța, păcatul oricărui parvenit care devenea - într-un fel - prea mare pentru pantalonii săi.[102]

Exista un festival **argive** (grec) numit *Hubristika*, sau „Festivalul Desfrânării", în care bărbații se îmbrăcau în femei pentru a-și asuma puteri magice. Creștinismul roman interzicea orice altă practică care implica vreo putere asupra femeilor. Se credea că zeițe precum Isis-Hathor și Astarte împărtășeau toate secretele feminine închinătorilor lor. Cartea antică a lui Enoh susține, de asemenea, că îngerii căzuți Uzza și Azazyel le-au învățat pe femei să folosească cosmeticele, care erau numite vrăji rele.[103]

> • „*Mai mult, Azazyel i-a învățat pe bărbați să facă săbii, cuțite, scuturi, platoșe, fabricarea oglinzilor și prelucrarea brățărilor și ornamentelor, utilizarea vopselei, înfrumusețarea sprâncenelor, utilizarea pietrelor de orice fel valoroase și selecte și tot felul de coloranți, astfel încât lumea s-a schimbat*."
>
> Cartea lui Enoh capitolul 8:1

Femeia deține una dintre cheile acestui mister al căderii omenirii. Zeița/preoteasa feminină este asociată cu luna, **Shekinah** și **Malkuth** și se împerechează cu Elohimii, menținând astfel ciclul nașterii și al morții, deoarece ciclurile lunii sunt legate de ciclul menstrual al unei femei (indiferent dacă concepe viața sau expulzează ovulul nefertilizat). Ea este inițiatoarea înțelepciunii. Este venerată ca Isis, Kali, Matronit, Sophia și Diana. Puterea ei se bazează pe asocierea ei cu fertilitatea și nașterea, deoarece toți oamenii se nasc în această lume prin intermediul femeii (Mama tuturor celor vii - Chawah). Acest lucru plasează femeia mai aproape de sursa misterelor vieții, sexului și morții. Această putere, așa cum am menționat, este simbolizată de sângele menstrual (Adamah - pământul roșu sau sursa lui Adam – Aleph א + dam = creatorul cu sânge). Vinul roșu al Euharistiei Catolice se baza pe consumul de sânge menstrual - sângele șarpelui sumerian original[104] sau al

---

100 HaSatan se manifestă prin egoul uman. Vocea Adversarului este vocea Egoului.

101 Desfrânarea înseamnă indulgență excesivă în activitatea sexuală.

102 Walker. *Enciclopedia feminină a miturilor și secretelor.* N.Y.. 1983. pag. 416

103 Terlulian a scris împotriva oricăror podoabe pentru femei sau a ceea ce el numea „trucuri de a se înfrumuseța". El chiar a dat vina pe femei pentru căderea îngerilor din cauza frumuseții lor. Acesta ar putea fi motivul pentru versetul 10 din *1 Corinteni*, capitolul 11. Tertulian crede că Shaul se referea la îngerii căzuți despre care se vorbește în *Cartea lui Enoh*, care, spune Tertulian, ar fi incitați la desfrânare de către femeile dezbrăcate, cu păr lung și frumos. Clement din Alexandria (150-220 d.Hr.) vorbește despre îngeri care au renunțat la frumusețea lui Elohim pentru o frumusețe care se ofilește și astfel au căzut din cer pe pământ - evident o referire la Enoh.

104 Ninlil este o Zeiță Sumeriană, iar numele ei, Doamna Aer/Vânt, este un titlu onorific care îl completează pe Enlil. Numele ei original este Sud, conform lucrării *Gwendolyn Leick*, A Dictionary of Ancient Near Eastern Mythology (Rouiledge, 1991), iar mitul Enlil și Sud descrie modul în care noul titlu a fost conferit tinerei Zeițe în ziua nunții sale. Subliniez punctul introdus mai sus: Ninlil este omologul feminin/Partenerul de Suflet al lui Enlil, tânărul Elohim principal al Sumerului și primul născut al Anunnaki. Fiind soția lui Enlil, ea era cunoscută în Nippur încă din perioada sumeriană veche. Multe ofrande votive i-au fost aduse, în special în timpul celei de-a Treia Dinastii a orașului Ur. Mama lui Ninlil este Ninshebargunu, Zeița din Eresh, o zeitate agricolă antică, iar tatăl ei este Haia, Elohimul proviziilor. Ninlil este identificată explicit cu Zeița cerealelor Ashnan, precum și cu Nintur, Zeița nașterii. Cei mai dragi fii ai lui Ninlil sunt Ninurta și Nanna, iar ea apare în imnuri și alte texte care laudă acești Elohimi, întotdeauna ca fiind cea mai iubită mamă pentru fiii ei. Majoritatea textelor care o tratează, însă, se concentrează pe relația ei cu Enlil. Multe compoziții subliniază gradul ridicat de influență și putere a Zeiței și poziția ei de Regină a lui Enlil. Cele două cupluri aflate în uniune administrează ME-ul, pe care se spune că l-au născut împreună, conferind cele mai înalte privilegii Zeiței Inanna și decretând soarta Elohimilor și a oamenilor. În perioada babiloniană veche, au fost scrise diverse imnuri și rugăciuni în care rugătoarea se adresează lui Ninlil în încercarea de a-l influența pe Enlil. În Asiria, ea este soția lui Ashur, iar animalul ei sacru este leul. Frymer-Kensky, în strălucitul său studiu despre Zeițele Mesopotamiene, conținut în „*In the Wake of Goddesses: Women, Culture and the Biblical Transformations of Pagan Myth*" (Fawcett-Columbine, 1992), spune că Ninlil este identificată și cu Marea Zeiță Mamă Ninhursag-Ki și că această identificare este importantă din mai multe scopuri teologice. În primul rând, inițial separată de Ninlil, Ninhursag a fost unul dintre membrii triadei marilor Elohimi mesopotamieni. Anu (tatăl Cerului), Enlil (Aerul/Vântul) și Ninhursag (Pământul viu), Enlil fiind primul născut al lui Anu și Ninhursag-Ki. Identificarea lui Ninlil cu Ninhursag o ridică pe Ninlil la nivelul celor mai mari Elohimi și o reduce pe Ninhursag-Ki la dimensiunea dorită în același timp. Ninhursag este apoi adusă pe deplin în cercul și casa lui

Zeiței șarpe-Ninharsag[105] sau sângele Strălucitoarelor (șamani antici care cunoșteau secretele vieții). Anticii amestecau venin de șarpe cu sânge de șarpe într-un bol pentru a produce o poțiune vindecătoare dovedită științific că sporește replicarea celulelor **T** și stimulează sistemul imunitar. Bolul folosit era bazat pe craniul uman și mai târziu a ajuns să fie numit „Graalul”. Veninul de șarpe era, de asemenea, transformat în pilulă sau piatră. Are proprietăți psihoactive care induc o stare alterată de conștiință sau o experiență mistică.[106] Prin urmare, era văzut ca un elixir sau un drog pentru a experimenta Elohimii.

> • **Numeri 21:8-9** «*Și DOMNUL i-a zis lui Moise: „Fă-ți un șarpe de foc și pune-l pe un stâlp; și oricine este mușcat și îl vede, va trăi.” Și Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus pe stâlp; și s-a întâmplat că, dacă un șarpe mușca pe un om și se uita la șarpele de aramă, trăia.*»
>
> • **Ioan 3:14-15** *”Și, așa cum Moise a ridicat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie ridicat Ben Adam, pentru ca oricine crede în el să aibă viață veșnică.*”

De asemenea, se spune că acești Strălucitori au fost primii care au cunoscut puterea acestui elixir vindecător. Cum au dobândit această înțelepciune? Au dobândit-o prin puterea femeii! Astfel, alegoria lui Adam și Chawah indică sursa credinței mondiale în această *„cunoaștere sau înțelepciune șerpească”*[107] asociată cu Kundalini[108], reprezentată în arta hindusă ca un șarpe care poate fi găsit doar la femeie. Ea este Zeița feminină a celor trei cicluri lunare și simbolizată de cele trei Marii asociate cu Mesia, Yahshua.

Enlil, sporind astfel puterea tânărului Elohim Aer/Vânt. În plus, putem citi un alt adevăr important încorporat în Figura lui Ninlil: ca soție și mamă iubită, Ninlil este foarte puternică, dar relația cu soțul este cea care formează o componentă majoră în identificarea socială și statutul Zeiței. Inițial, nu a fost cazul lui Ninhursag-Ki, care în mit și literatură nu era identificată ca bărbat și era dependentă.

105 În mitologia sumeriană, Ninkharsag era Zeița Pământului și a Mamei, una dintre cele șapte mari zeități ale Sumerului. Este în principal o Zeiță a Fertilității. Sursele imnurilor din temple o identifică drept „adevărata și marea doamnă a cerului”, iar regii Sumerului erau „hrăniți cu laptele lui Ninkursag”. Este de obicei reprezentată purtând o coafură cu coarne și o fustă în straturi, adesea cu fundițe la umeri și nu rareori poartă un buzdugan sau un baston surmontat de un motiv **omega** sau o derivație, uneori însoțită de un pui de leu în lesă. Este zeitatea tutelară a mai multor conducători sumerieni. Ninkharsag înseamnă „doamna muntelui” (din sumerianul NIN „doamnă” și HURSAG (sau HUR.SAG) „muntele sacru”). Avea multe nume, inclusiv Ninmah („Marea Regină”); Nintu („Doamna Nașterii”); Mama sau Mami (mamă); Aruru (sora lui Enlil); Belet-Ili (doamna Elohimilor)” - Akkadiană). Sinonimele minore includ Ninzinak (doamna embrionului); Nindim (model); Nagarsagak (tâmplar al interiorului); Ninbahar (doamna olăritului); Ninmag (doamna vulvei); Ninsigsig (doamna tăcerii); Mudkesda (ceea ce oprește sângele); Amadugbad (mama care desface genunchii); Amaududa (mama care a născut); Sagzudingirenak (moașa Elohimilor); Ninmenna (doamna diademei). Conform legendei, numele ei a fost schimbat din Ninmah în Ninhursag de către fiul ei, Ninurta, pentru a comemora crearea munților. Ca Ninmenna, conform unui ritual de învestitură babilonian, ea a așezat coroana de aur pe rege în templul Eanna. Zeița mamă sumeriană a creat oamenii din lut și i-a adus la viață infuzându-i cu sângele ei. Faraonii egipteni credeau că vor deveni nemuritori bând sângele lui Isis - pe care îl numeau ”**sa**”. Hierogliful pentru ”**sa**” era același semn pentru vulvă, o buclă ionică asemănătoare cu cea de pe **ankh** (numită crucea vieții). Grecii credeau că înțelepciunea omului era centrată în sângele său, care provenea de la mama sa. Chinezii numeau sângele menstrual esența mamei pământ, principiul **yin** care dă viață tuturor lucrurilor.

106 Un alt efect secundar al veninului de șarpe sunt malformațiile genetice, cum ar fi alungirea craniului, similară cu extratereștrii.

107 Vaticanul provine din cuvintele **Vatis** sau *profet* și **Can** care înseamnă *șarpe*, ceea ce face din Vatican un loc al profeților șarpelui.

108 Kundalini este o energie psiho-spirituală, energia conștiinței, despre care se crede că rezidă în corpul adormit și este trezită fie prin disciplină spirituală, fie spontan pentru a aduce noi stări de conștiință, inclusiv iluminare mistică. **Kundalini** este sanscritul pentru „**șarpe**” sau „putere de șarpe”, așa-numită deoarece se crede că se află ca un șarpe în *chakra* rădăcină de la baza coloanei vertebrale. În *Tantra Yoga*, Kundalini este un aspect al lui Shakti, energia feminină divină și consoarta lui Shiva. Se spune că puterea lui Kundalini este enormă. Cei care au experimentat-o susțin că este indescriptibilă. Fenomenele asociate cu ea variază de la senzații și mișcări fizice bizare, durere, claraudiție, viziuni, lumini strălucitoare, superluciditate, puteri psihice, extaz, fericire și transcendența sinelui. Kundalini a fost descrisă ca foc lichid și lumină lichidă.

Povestea despre HaSatan (ca șarpe-**nachash**)[109] este că i-a făcut pe Adam și Chawah să-și piardă nemurirea ispitindu-i să mănânce[110] din fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului[111]. Cuvântul ebraic **nachash** nu înseamnă doar „șarpe”. Poate însemna vrăjitor, fermecător, magician, vraci sau îndrumător. Dacă te gândești doar la un șarpe, întreaga poveste devine bizară. **Nachash** reprezintă o forță spirituală foarte puternică.[112] Fie că este masculin sau feminin, șarpele simbolizează o forță sexuală demonică[113]. În forma sa feminină, aprinde un foc nefiresc în inimile bărbaților, atât în visele lor, cât și în timpul orelor de veghe. Ca bărbat, este descris ca un cuceritor al **Shekinah**, femeia divină. De asemenea, șarpele primordial, conducătorul regatului întunecat, este înconjurat de o mulțime de șerpi, care sunt slujitorii și agenții săi.

Iată o percepție mai clară a ceea ce i-a spus **nachash** lui Chawah.

• *„Cel mai important lucru al existenței este să te apropii de Elohim.” „Ești aici pentru a înălța omenirea (Adam). Singura modalitate prin care poți face asta este să-l emulezi pe Elohim, trebuie să devii ca Elohim. Elohim nu este urmărit de reguli sau legi. Motivul pentru care Elohim ți-a dat porunca să nu mănânci din fruct a fost de fapt pentru a te elibera. Singura modalitate prin care poți fi liber este să nu asculți de Elohim.*”

Nachash folosește dorința lui Chawah de a asculta de Elohim ca mijloc de a o face să mănânce din Pomul Cunoașterii. El este pedepsit pentru că nu a fost credincios ca slujitor al lui Elohim. În loc să o testeze pe Chawah pentru a vedea dacă va asculta de Elohim, el folosește dorința ei de a asculta de Elohim pentru a o face să ia parte din Pomul Cunoașterii. El a subminat instrucțiunile lui Elohim către el ca adversar. Nicăieri în Scriptură cuvintele **nachash** nu sunt contestate ca o minciună. Dar **nachash** și-a depășit limitele spunându-i lui Chawah că își poate exprima loialitatea față de Elohim prin neascultarea ei. **Nachash** ar fi trebuit să o provoace pur și simplu pe Chawah să nu asculte de Elohim, ca mijloc de a-i testa ascultarea față de Creator. Acesta este motivul pentru care **nachash** este pedepsită de Elohim.

Șarpele[114] nu a mințit-o pe Chawah, așa cum predau majoritatea. El i-a spus adevărul (compară Gen. 3:5 și 3:22). Păcatul lor nu a fost că au mâncat fructul, ci mai degrabă că au încălcat un ordin direct de la YHWH și au adus dezordine în universul care avea modelul său predefinit de ordine. Puteau mânca din Pomul Cunoașterii dacă ar fi avut răbdare și ar fi așteptat până când erau pregătiți. Păcatul lor a fost că au încercat să se maturizeze și să evolueze spiritual înainte de a fi pregătiți. Dorința lor de a fi ca Elohim (ceea ce este un lucru bun) nu putea fi atinsă prin

109 Șarpele este un cuvânt codificat sau o metaforă pentru adversar, șoptitor, vrăjitor sau oponent; o formă concurentă de conștiință, creată pentru a se opune liberului arbitru de a împărtăși. Nicăieri textul nu numește șarpele Diavol. În *Zohar*, șarpele este un simbol pentru **Lilith**, iar Samael o călărește și are relații sexuale cu ea.

110 Cuvântul ebraic pentru *seducție* în limbaj este ”**hishiani**”,”*a ridica*” sau ”*a înălța*”. Este tradus ca ”**nasha**”, dar textul este scris fără vocale sau marcaje, iar ”**shin**” ar putea fi de fapt *un păcat*, iar cuvântul devine ”**nisa**” - *a da viață*. A mânca fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului simbolizează nașterea conștiinței odată cu conștientizarea opuselor.

111 Șarpele era evident un tip de umanoid, mergea pe două picioare și avea puterea vorbirii. Tradiția evreiască vorbește despre șarpe ca fiind asistentul lui Adam în grădină până la apariția lui Chawah. Ar fi putut fi un tip de umanoid reptilian? Este posibil ca unii dintre regii căzuți ai Edomului să fi supraviețuit distrugerii lor în lumea pre-adamică? Cuvântul Serafim denotă foc și ardere, dar numele implică și cuvântul *reptilă*, cuvântul ebraic „*Seraf*”. Și există tradiții ebraice care susțin că capul lui Esau este ascuns în peștera Maehpelach, care este peștera funerară a lui Adam și Chawah, Avraham și Sarah, Yitzchak și Rivkah, Ya'aqoh și Leah. Se spune că triburile hitite din nord, care se aflau în zona Hebron pe vremea lui Avraham, păzeau peștera pentru că șapte capete umane tăiate se aflau în peșteră și era un puternic centru oracol.

112 Șarpele era posedat de spiritul lui Samael. Acesta s-a deghizat în sfințenie pentru a o înșela pe Chawah. Imaginea reptilei era inițial sfântă, deoarece dragonul este un animal sfânt. Până în ziua de azi, Teli este lăcașul sfinților îngeri **ishim**. Samael a furat imaginea și a profanat-o. Necunoscând răul, Chawah nu se temea de șarpe și-l credea sfânt. Cu toate acestea, în majoritatea culturilor, dragonul este încă considerat malefic sau idolatru. Încă o dată, Samael a furat ceva sfânt și a injectat otrava răului în el.

113 Șarpele sau adversarul este, de asemenea, o formă concurentă a conștiinței umane, creată pentru a se opune Sufletului Unic.

114 În aproape toate culturile, șarpele simbolizează înțelepciunea, energia și nemurirea.

neascultare. Șarpele i-a înșelat să creadă că neascultarea este calea către maturitatea spirituală. Cineva se poate apropia de Elohim doar prin ascultare. În timp, omului i s-ar fi permis să mănânce din acel fruct interzis.

Numai mâncând din fruct am putea cunoaşte binele şi răul.[115] Numai realizând că avem impulsuri pe care nu le putem controla, ispite pe care nu le putem depăşi, ne dăm seama de gravitatea condiției noastre umane morale. Abia după ce am căzut, binele şi răul ni se pun în față ca două căi divergente, între care trebuie să alegem la fiecare pas. Există întotdeauna timp pentru a schimba drumul pe care te afli. A trebuit să mâncăm din fruct pentru a ajunge la maturitate ca imagine a lui Elohim.

Ebraica foloseşte cuvântul **da'at** pentru Pomul Cunoaşterii. Poate însemna şi Pomul Uniunii Binelui şi Răului. Chayim Vital a scris:

> • *Forțele răului erau amestecate în interiorul lui (Adam) şi aşa şi în toate lumile. Şi acesta este sensul pomului cunoaşterii (**da'at**) a binelui şi răului - că erau unite şi amestecate în interiorul lui şi în toate lumile - binele şi răul împreună - unul, de fapt, în interiorul celuilalt - pentru că sensul lui **da'at** este unire, aşa cum este cunoscut în cunoaşterea ezoterică*.

Alungarea din Grădina Unității este inevitabilă, deoarece cu toții ne luptăm cu izolarea şi separarea. Cu fiecare pas al individualizării din pântecele mamei noastre, ne împărtăşim din fructul interzis. Sensul literal al relatării căderii lui Adam nu poate fi corect, deoarece creează o teologie dualistă a binelui şi răului. Această lectură dualistă a textului a fost cea pe care înțelepții antici au încercat să o reformuleze într-o viziune mai corectă a perspectivei integrate a binelui şi răului. Păcatul lui Adam şi al lui Chawah a fost păcatul separării, ruperea unității ființei. Este separarea cunoaşterii de viață. De fiecare dată când transformăm *Tora Vie* în simplă informație, repetăm păcatul originar.

Cunoaşterea care are ca rezultat răul nu este cunoaşterea ontologică[116] a Absolutului, ci mai degrabă cunoaşterea parțială, limitată, ontică a distincțiilor dintre lucrurile finite, separate. Cunoaşterea particularităților, care nu reuşeşte să plaseze lucrurile într-un context mai larg al vieții şi al valorilor sale, este echivalată cu răul. Astfel, rădăcina răului provine din separarea de combinația naturală dintre Copacii Vieții şi Cunoaştere. Rădăcina oricărui dualism se găseşte în Arborele Cunoaşterii, iar rădăcina unității întregii ființe se găseşte în Arborele Vieții. Arborele Vieții este arborele inversat, cu rădăcinile sale în ceruri, mai degrabă decât în pământ.

Când cunoaşterea devine separată de viață, devine pur tehnică şi un scop în sine. Scopul unei astfel de cunoaşteri tehnice este răul. Când cunoaşterea devine deconectată de viață, aşa cum a fost alegerea lui Adam, Arborele Cunoaşterii devine un Arborele Morții. Adam şi Chawah au confundat o parte din realitate cu întregul, destrămând unitatea paradoxală a tuturor lucrurilor, care sunt atât unul, cât şi separate. Când despărțim aceste două energii interdependente, suntem exilați[117] din Gan Eden şi din adevărata noastră natură.

> • **Etz HaDa'at** „*Atâta timp cât Pomul Vieții, care vine din partea Estului şi a Îndemnului Bun, şi calitatea „păcii şi armoniei”, este conectat cu Pomul Cunoaşterii, care vine din partea Nordului, din partea lui Satan, atunci Satan nu poate face nimic... Dar în momentul în care este separat [de Pomul Vieții], puterea sa este eliberată şi Satan este capabil să acționeze*.”
>
> Scholem, Sitra Achra, pg. 76

---

115 Mâncând din fruct, ochii amândurora s-au deschis, sau orbirea şi ignoranța lor au fost ridicate. Moise a folosit expresia ochilor în sens figurat pentru viziunea sufletului, numai prin care apare percepția binelui şi a răului.

116 Despre sau în legătură cu esența sau natura ființei. Despre sau în legătură cu argumentul pentru existența lui Elohim, care susține că existența conceptului de Elohim implică existența lui Elohim.

117 **Galut** (Exilul) din scrierile hasidice citeşte exilul simultan ca realitate psihologică şi națională, istorică şi cosmică şi face din starea de exil o parte principală a metafizicii. Meditațiile mistice **yichudim** se referă la acest lucru. Tanya subliniază natura iluzorie a exilului, că acesta pare a fi exil doar dintr-o perspectivă umană. Adevărata căutare este de a vedea dincolo de această iluzie şi, făcând acest lucru, de a mântui lumea.

Cunoașterea poate fi separată de viață în diverse moduri. Unul dintre acestea apare atunci când un individ suprimă corelațiile emoționale ale ideilor sale, iar viața sa intelectuală continuă într-un mod care nu reușește să ia conștient de sinele său deplin, viu. Intelectul individului ajunge să-i guverneze comportamentul fără nicio legătură reală cu valorile, sentimentele, sau sinele său emoțional reprimat se întoarce pentru a-i direcționa intelectul și voința în moduri demonice. Răul, libertatea, individualitatea și cunoașterea sunt necesare pentru a oferi posibilitatea binelui. Individul este responsabil să obțină cunoștințe care îl vor conduce să aleagă binele și să acționeze într-un mod care învinge răul, completând astfel creația. Liberul arbitru al individului devine apoi subjugat voinței lui Elohim și nu propriului său ego. O persoană care își transformă libertatea, cunoașterea și individualitatea în scopuri în sine este condusă departe de Sursa Vieții în păcat și, în cele din urmă, în moarte spirituală.[118] Egoul lor coboară sufletul în tărâmul **Sitra Achra** [119] (cealaltă parte), unde finiții și „morții" au o existență aproape independentă de Elohim. Identificarea răului cu individualitatea, libertatea și cunoașterea este cea care îi conferă răului marea sa putere de seducție. Sufletul natural (sufletul **nefesh**), mai degrabă decât **neshamah** (sufletul superior)[120], este cel care aduce răul în această lume, deoarece acesta este cel cu care individul se identifică și este ceea ce îl face unic în rândul omenirii. Răul este cunoașterea unor lucruri finite particulare și ignorarea relației lor cu Elohim. Cunoașterea este văzută ca o putere care unifică sau divide, cea din urmă, cunoașterea antică, este cea care se identifică cu răul; prima, cunoașterea ontologică, este într-adevăr esența Binelui.

> • **Soncino Zohar, Bereshith, Secțiunea 1, Pag. 53a** - *Dacă nu, de ce a murit ca alți oameni? Dacă spuneți că a fost lipsit de ceva, care a fost motivul, având în vedere că nu păcătuise, așa cum a fost cu Moise când poporul a păcătuit? Și dacă spuneți că nu a primit aceeași coroană pe Muntele Sinai ca restul poporului, din nou, care a fost motivul?' R. Simeon a citat în răspuns textul: Căci YHWH este drept, El iubește dreptatea, El este integru, oamenii vor privi fața Lui (Ps. XI, 7). El a spus: „Acest verset a fost explicat în mod variat de colegii noștri, dar poate fi interpretat în felul următor. «Căci YHWH este drept»: adică, El este drept și numele Lui este Drept (**Tzaddik**) și, prin urmare, El iubește faptele drepte. El este, de asemenea, drept, așa cum este scris: «El este drept și integru» (Deut. XXXII, 4): și, prin urmare, toți locuitorii lumii privesc fața Lui, pentru ca să-și îndrepte căile și să umble pe calea cea dreaptă." Căci atunci când Etohim judecă lumea, El dă sentința doar conform conduitei majorității. Acum, când Adam a păcătuit mâncând din pomul interzis, el a făcut ca acel pom să devină o sursă de moarte pentru întreaga lume. De asemenea, El a cauzat imperfecțiune separând Soția de Soțul ei.[121] Această imperfecțiune a fost manifestată în Lună, până în momentul în care Israel a stat în fața Muntelui Sinai, când*

---

118 Cabala folosește cuvântul **Kelipah** pentru a descrie răul. Literal, **Kelipah** înseamnă „coajă" sau „carapace", ca în cazul cojii unui fruct. O portocală nu își va păstra sucul dacă nu are un astfel de înveliș protector. Totuși, atunci când cineva mănâncă portocala, aruncă coaja. Coaja este acolo doar pentru a conserva fructul. Același lucru este valabil și pentru existența răului. Hasidismul folosește terminologia „voință interioară" (**Pnimiyut HaRatzori**) și „voință externă" (**Chitzoniut HaRatzon**). Când o persoană iese la muncă, se implică în toate detaliile câștigării existenței. Cu toate acestea, este implicată doar în voința sa externă. Dorința sa interioară este să facă bani pentru a face ceea ce își dorește cu adevărat. Existența **Kelipah** provine din voința exterioară a lui YHWH, în timp ce **Kedushah** (sfințenia) provine din voința interioară a lui YHWH.

119 Cabala împarte totul în această lume fie în **Sitra D'Kedushah** (partea sfințeniei), fie în **Sitra Achra** (partea impurității) - care înseamnă literalmente „cealaltă parte" sau partea **Kelipah**. Nu există nimic între acestea - fiecare gând, vorbire, acțiune sau creație își are sursa fie în **Kedushah**, fie în **Kelipah**.

120 Există cinci niveluri ale sufletului, și anume **Nefesh, Ruach, Neshamah, Chiyah** și **Yechidah**, fiecare fiind legat de nivelul superior și/sau inferior, ca niște verigi ale unui lanț. Al treilea nivel al sufletului - **neshamah** - reprezintă capacitatea sufletului de a percepe direct prezența lui YHWH în lume și de a simți suflarea divină a vieții intrând în ființa sa. Nivelul de **neshamah** este inițial supra-conștient în psihicul omului, deoarece starea sa inițială, înnăscută, de conștiință este exclusiv cea de **nefesh** (conștiință fizică, materială) și **Ruach** (conștiință spirituală).

121 Păcatul lui Adam a separat-o pe **Shekinah** de **Tiferet** (Mesia), partenerul ei. Pomul Cunoașterii a fost transformat într-un Pom al Morții. Luna și Cortul Întâlnirii sunt simboluri pentru **Shekinah**, care crește și descrește în funcție de conduita lui Israel și este în afara taberei pentru a nu fi pângărită de conduita lui Israel. Pomul Vieții este un simbol pentru **Tiferet** (Mesia).

*Luna a fost eliberată de defectul său și a fost în poziția de a străluci continuu. Când Israel a păcătuit făcând vițelul, Luna a revenit la fosta sa imperfecțiune, iar șarpele malefic a putut să o prindă și să o atragă spre el. Când Moise a văzut că Israel păcătuise și că fuseseră lipsiți de armura lor sfântă, a știut foarte bine că șarpele apucase Luna pentru a o atrage spre el și că ea devenise defectă și, prin urmare, a scos-o afară. Astfel, ea a revenit la starea defectă în care fusese adusă de păcatul lui Adam și, prin urmare, niciun om nu poate trăi permanent în afară de Moise, care o controlează și a cărui moarte s-a datorat unei cauze diferite. Prin urmare, ea nu a avut puterea să-l înfrunte permanent nici măcar pe Iosua, deși acesta și-a păstrat armura sfântă; Și de aceea Moise a numit-o „cortul timpului hotărât" (**moed**), adică cortul în care este un timp hotărât pentru toți cei vii. Mai ezoteric vorbind: există un Drept sus și un Drept jos; există un Stâng sus și un Stâng jos. Există un Drept sus în tărâmul sfințeniei cerești și există un Drept jos, situat în „cealaltă parte". Există un Stâng sus în tărâmul sfințeniei cerești pentru a obține indulgență pentru Lună, astfel încât să o lege de locul sfânt și să-i permită să strălucească. Există un Stâng jos care înstrăinează tărâmul superior de ea și o împiedică să reflecte lumina soarelui și să se apropie de el. Aceasta este partea șarpelui malefic, care, atunci când această Stângă a tărâmului inferior se agită, atrage Luna spre el și o separă de lumea superioară, astfel încât lumina ei este întunecată. Apoi face ca moartea să coboare ca un șuvoi asupra a tot ceea ce este jos; se lipește de șarpe și se îndepărtează de Pomul Vieții și astfel aduce moartea asupra întregii lumi. În acel moment, sanctuarul este pângărit până la un moment hotărât, când Luna este reparată și strălucește din nou. De aici și numele de „cort al timpului hotărât" (**moed**) și de aceea Iosua a murit doar prin instigarea șarpelui, care a venit la cort și l-a făcut imperfect ca la început. Acesta este sensul interior al versetului: „Și Iosua, fiul lui Nun*[122]*, un tânăr (**naar**), nu s-a îndepărtat din cort" (Exod XXXIII, II). Deși era un „băiat" (adică un servitor) sub calificarea de a primi lumina (cerească), el nu a părăsit cortul: a împărtășit imperfecțiunea lui; deși încă avea armura sfântă, totuși, când Luna a devenit imperfectă, el nu a fost eliberat nici de aceeași putere care a cauzat acea imperfecțiune. În mod similar, când Adam a păcătuit, Elohim i-a luat armura literelor strălucitoare și sfinte cu care fusese înconjurat și atunci el și soția sa s-au speriat, văzând că fuseseră dezbrăcați; așa spune ȘI AU ȘTIUT CĂ ERAU GOI. La început, ei fuseseră investiți cu acele coroane glorioase care le ofereau protecție și scutire de moarte. Când păcătuiau, erau deposedați de ele și atunci știau că moartea îi prindea, că fuseseră lipsiți de scutirea lor și că aduseseră moartea asupra lor și asupra întregii lumi.*

Alungat din Gan Eden, omul își trăiește viața într-o condiție înstrăinată în care este conștient și liber, dar totuși împovărat de vinovăție, responsabilitate și izolare. Individualizarea, libertatea și răul sunt stații pe trenul spre moarte. Sunt morți parțiale, alienări parțiale de Totul care este Sursa întregii Vieți. Suntem liberi, pentru că murim sau pentru că deja cunoaștem moartea în mijlocul vieții noastre.

HaSatan/Samael 123[123] (om fără valoare) și **Lilith** (femeie rea) provin din judecata de foc a lui **Din**. Samael este uneori considerat „umbra", iar **Lilith** este numită „moarte". Când sunt uniți, sunt numiți „umbra morții". Unirea lor ajută la aducerea răului în lume. Aceasta este, de asemenea, o cheie pentru a înțelege de ce păcatul duce la moarte.

• **Romani 5:14** *"Cu toate acestea, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar și peste cei care nu păcătuiseră după asemănarea fărădelegii lui Adam, care este o figură a celui ce avea să vină."*

122 Yahoshua Băiatul îl reprezintă pe Metatron (Mesia).

123 Samael este cunoscut și ca îngerul lui **Beriatic Gevurah**, Îngerul Morții. El este văzut în mod înșelător ca fiind malefic, dar moartea îndeplinește o funcție cosmică de contracție. Odată cu moartea, corpul uzat din Lumea Inferioară se dizolvă înapoi în țărâna din care provine, în timp ce organismul superior al conștiinței își consolidează existența într-o etapă Superioară.

• **Romani 6:21** *”Ce rod ați avut atunci în lucrurile de care acum vă este rușine? Căci sfârșitul acestor lucruri este moartea.”*

Dacă Satana este umbra morții, atunci el este responsabil pentru tot ceea ce duce la moarte.[124] El este arhetipul care reprezintă fragmentarea. El reprezintă, de asemenea, această lume fizică. Această lume este uneori numită „pielea șarpelui”.

• **Zohar, Bereshith Secțiunea 35 b** - ȘI ȘARPELE R. *Isaac a spus: „Acesta este ispititorul cel rău”. R. Judah a spus că înseamnă literalmente un șarpe. L-au consultat pe R. Simeon, iar el le-a spus: „Amândoi au dreptate. A fost Samael și a apărut pe un șarpe, căci forma ideală a șarpelui este Satana. Am aflat că în acel moment Samael a coborât din cer călare pe acest șarpe și toate creaturile i-au văzut forma și au fugit dinaintea lui. Apoi au intrat în conversație cu femeia, iar cei doi au adus moartea în lume. Cu siguranță, Samael a adus blesteme asupra lumii prin Înțelepciune și a distrus primul copac pe care Elohim l-a creat în lume. Această responsabilitate a rămas asupra lui Samael până când a venit un alt copac sfânt, și anume Iacov, care i-a smuls binecuvântările, pentru ca Samael să nu fie binecuvântat sus și Esau jos. Căci Iacov era reproducerea lui Adam și avea aceeași frumusețe ca Adam. Prin urmare, așa cum Samael a reținut binecuvântările de la primul copac, tot așa Iacov, care era un alt copac precum Adam, a reținut binecuvântările, atât superioare, cât și inferioare, de la Samael; și, făcând acest lucru, Iacov nu și-a luat decât ale sale. Este scris: ȘI ȘARPELE ERA SUBTIL. Acest șarpe este ispititorul rău și îngerul morții. Deoarece șarpele este îngerul morții, a adus moartea în lume.*

• **Soncino Zohar, Bereshith, Secțiunea 1, Pag. 36a** - către femeie: *„Cu acest copac, Eiohim a creat lumea; mâncați, așadar, din el și veți fi ca Eiohim, cunoscând binele și răul, căci prin această cunoaștere este numit Eiohim.” R. Judah a spus: „Nu acesta a fost modul în care a vorbit, căci dacă ar fi spus că Eiohim a creat lumea prin intermediul acestui copac, ar fi vorbit corect, căci copacul era de fapt «ca toporul în mâna celui care taie cu el». Ceea ce a spus, însă, a fost că Eiohim a mâncat din copac și astfel a construit lumea. „De aceea”, a continuat el, ”mâncați din el și veți crea lumi. Pentru că Elohim știe acest lucru, v-a poruncit să nu mâncați din el, căci fiecare meșteșugar își urăște tovarășul de același meșteșug.” R. Isaac a spus: „Vorbirea șarpelui era o țesătură de minciuni.” Prima sa remarcă, ”Cu siguranță, Eiohim a spus că nu veți mânca din toți pomii din grădină” a fost o minciună, deoarece Elohim spusese: „Din toți pomii din grădină veți mânca cu siguranță” și totul îi era permis. R. Jose a spus: „Referindu-ne la dictonul citat mai sus, că Elohim i-a interzis lui Adam idolatria, nedreptatea, crima, incestul și așa mai departe, de ce ar fi fost necesare toate acestea, având în vedere că Adam era încă singur pe lume? Răspunsul este că toate aceste interdicții se refereau la copacul ispășitor și îi erau aplicabile. Căci oricine ia din el provoacă separare și se asociază cu hoardele inferioare care sunt atașate de el. El se face vinovat de idolatrie, crimă și adulter. De idolatrie, pentru că recunoaște căpeteniile superioare; de vărsare de sânge, pentru că aceasta este inspirată de acest copac, care este de partea lui* ***Gevurah*** *(Forță), sub supravegherea lui Samael; și despre adulter, deoarece copacul este al principiului feminin și este numit „femeie” și este interzis să faci o întâlnire cu o femeie fără soțul ei, de teama suspiciunii de adulter. Prin urmare, toate interdicțiile se refereau la acest copac și, când a mâncat din el, le-a încălcat pe toate.’ R. Judah a spus: „Modul în care șarpele a sedus-o pe Eva a fost următorul. El i-a spus: «Iată, am atins copacul și totuși nu sunt mort; pune-ți și tu mâna pe el și nu vei muri» (căci el a fost cel care a adăugat, pe cont propriu, cuvintele și nici nu-l veți atinge). ȘI FEMEIA A VĂZUT CĂ ERA BUN. R. Isaac a spus că «a văzut» aici înseamnă «perceput», adică prin mirosul plăcut pe care îl emana copacul, care i-a inspirat dorința de a mânca din el. R. Jose a spus că ea într-*

124 Interesant este că cuvântul **păcat** nu este niciodată menționat în relatarea lui **Bereshith** despre căderea omului.

adevăr «a văzut». R. Judah i-a spus: «Cum se poate face asta, având în vedere că se spune mai târziu că «li s-au deschis ochii»?»" El a răspuns: „Această «a vedea» înseamnă, de fapt, că şi-a făcut o imagine mentală a copacului, văzându-l şi totuşi nevăzând. CĂ ERA BUN. A văzut că era bun, dar acest lucru nu a fost suficient pentru ea, aşa că A LUAT DIN RODUL LUI, dar nu şi din copacul în sine; astfel, s-a ataşat de locul morţii şi a adus moartea asupra lumii şi a separat viaţa de moarte. Şi acest păcat este cauza menstruaţiei care ţine o femeie separată de soţul ei." (Vocea nu ar trebui niciodată separată de Rost, iar cel care le separă devine mut şi, fiind lipsit de grai, se întoarce în ţărână. R. Simeon a spus: „Este scris: «Am fost mut de tăcere, am tăcut, neavând lucruri bune de spus şi durerea mea a fost stârnită»" (Ps. XXXIX, 3). Aceasta este exclamaţia Comunităţii lui Israel în exil; căci atunci Vocea este separată de Rost şi niciun cuvânt nu se aude şi, prin urmare, Israel este «mut de tăcere etc.». Şi Israel spune în continuare: «Ţie-ţi tăceau laudele» (Ps. LXV, 2), adică psalmul lui David este mut în exil şi fără glas.) Conform unei tradiţii, Eva a stors struguri la Adam şi, în acest fel, a adus moartea în lume. Căci moartea este ataşată de acest pom...

Unul dintre numele sale ebraice este „SamaeL".[125] Rădăcina „**SAM**-" înseamnă „*otravă*" - adică ceva despre care se ştia că provoacă „Boală" şi moarte.[126] Fie că este folosit ca cuvânt de sine stătător, fie ca prefix sau sufix, "**IL** / **ILL**" a devenit o identificare comună a „Diavolului", sursa „răului" şi a morţii la care acesta duce. Deoarece „Lucifer" este de fapt doar o traducere latină a lui „**HYLEL**" - „Cel Iluminat" - sau „Cel Purtător de Lumină",[127] se pare că „**ILL**" a început ca cuvânt care semnifică „Iluminare" şi mai târziu a fost identificat cu conceptul de „Boală" şi „rău" ca sens secundar.[128]

• **Soncino Zohar, Bereshith, Secţiunea 1, Pag. 29a** - *dintre cei răi sunt literalmente **mazikin** (goblinii) lumii; şi există o „impuritate" din partea demonilor şi a spiritelor rele; şi nu există nimeni atât de blestemat printre ei precum Amalek, care este şarpele malefic, "ciudatul Elohim". El este cauza oricărei necurăţii şi crime, iar sufletul său geamăn este otrava idolatriei, cei doi fiind numiţi împreună Samael (lit. otravă-Elohim). Există mai mult de un Samael şi nu sunt toţi egali, dar această parte a şarpelui este blestemată mai presus de toţi.*

• *Cele şapte tabernacole infernale sunt împărţite şi subdivizate **ad infinitum**; pentru fiecare fel de perversitate există ceva ca un regat special şi astfel abisul se dezvăluie treptat în toată adâncimea şi imensitatea sa. **30.** Şeful suprem al acelei lumi a întunericului, care poartă numele scriptural de „Satan", este numit în Cabala „Samael" (סמאל), adică îngerul otrăvii sau al morţii; iar Zoharul afirmă cu certitudine că îngerul morţii, dorinţa rea, Satan şi şarpele care a sedus-o pe prima noastră mamă, sunt unul şi acelaşi lucru. **31.** Samael*

125 Samael este gardianul Edomului sau al Romei.

126 „Prinţ al demonilor şi o figură importantă atât în literatura talmudică, cât şi în cea post-talmudică, unde apare ca acuzator, seducător şi distrugător. Numele său este etimologizat ca סמיאל = „veninul lui EL", deoarece este identic cu îngerul morţii (Targ. Yer. către Gen. iii. 6), care ucide oamenii cu o picătură de otravă ('Ab. Zarah 20b; Kohut, "*Angelologie und Dämonologie*", pp. 69, 71). Este posibil, totuşi, ca numele să fie derivat de cel al Elohimului sirian *Shemal* (Bousset, "*Religie*", p. 242)."

127 Un prototip pentru aşa-numita cădere a lui Lucifer îşi are originea în mitul persan al lui Ahriman, Marele Şarpe sau YHWH al Întunericului, care l-a provocat pe rivalul său, soarele Elohim, Ahura Mazda, Tatăl Ceresc (**ahura** era odată un nume feminin, iar fiinţa era o fiinţă luminoasă care s-a materializat sub forma unei Zeiţe feminine. Fiind aruncată din ceruri, Ahriman i-a ispitit pe primul bărbat şi pe prima femeie sub înfăţişarea sa de şarpe, iar profeţii au declarat că va fi învins pentru totdeauna la sfârşitul lumii.

128 Discipolii lui Pitagora venerau, de asemenea, foarte mult planeta Venus, deoarece era singura planetă suficient de strălucitoare pentru a arunca o umbră. Ca stea de dimineaţă, Venus este vizibilă înainte de răsăritul soarelui, iar ca stea de seară, străluceşte imediat după apus. Datorită acestor calităţi, anticii i-au dat o serie de nume. Fiind vizibilă pe cer la apus, era numită **vesper**, iar deoarece răsărea înaintea soarelui, era numită **lumina falsă**, steaua dimineţii sau **Lucifer**, ceea ce înseamnă **purtătorul de lumină**. Datorită acestei relaţii cu soarele, planeta era denumită şi Venus, Astarte, Afrodita, Isis şi Mama Elohimilor.

primește și o soție care este personificarea viciului și a senzualității, căci se autointitulează prostituata principală sau amanta desfrânărilor ***זנונים אשת****. **32.** Dar, în mod obișnuit, ele sunt unite într-un singur simbol numit simplu fiara (****חיוא****).*

CAPITOLUL IV - CONTINUAREA ANALIZEI ZOHARULUI
VIZIUNEA CABALIȘTILOR ASUPRA LUMII

Rădăcina „**LIL**” din numele „**Lilith**” are o legătură cu **Hylel**, care era numit „*Cel Iluminat*”. SINGURUL text biblic (Isaia 14:12)[129] care menționează „**Lucifer** (latină)” se referă în ebraică la o ființă umană numită „**HYLEL**” sau „**ILL**” („*Aducătorul de Lumină*”)[130]. Numele real este „**HYLEL - הילל**”.[131] „Lucifer” este o TRADUCERE LATINĂ/romană, nu o transliterare a semnificației numelui ebraic „HYLEL” sau „Cel Iluminat”[132]. Deci, NU există NIMENI numit „Lucifer” în Scripturi; numele său este „HYLEL” - și acesta în sine nu este de fapt un nume, ci o DESCRIERE a unui OM care are caracteristica de **a STRĂLUCI** sau **a LUMINA**.[133] Nicăieri textul nu identifică această persoană ca fiind **HaSatan**, un înger ca atare. Este un text despre regele Babilonului la sfârșitul acestei epoci și îl numește în mod expres pe „Lucifer”[134] sau „HYLEL” **un „OM”** (Is. 14:16): „Este acesta [„Lucifer”] OMUL care a făcut națiunile să tremure?” Acest om era regele Tirului care se închina lui Ishiar și privea băieți tineri arși de vii ca surogate ale Elohimului

---

129 Versiunea HRV transliterează corect ebraica ca **Hallel**, la fel ca și versiunea RSTIVE care folosește **Heilel**. Din păcate, RSTNE identifică incorect **Heilel** ca **s.a.tan** - ceea ce nu are nicio bază în Scriptură, ci se presupune că este un acronim umoristic pentru *HaSatan* de către traducător, dar demonstrează o lipsă de erudiție și abilități de traducere.

130 Cultura zoroaslriană numea acest Elohim al luminii Ormazd și îl vedea ca fiind Elohimul vieții care a condus lupta împotriva fratelui său Ahriman, Elohimul înșelăciunii, și a tatălui său, Zurvan, care reprezenta forțele întunericului.

131 Rearanjarea acestor litere formează în ebraică cuvântul pentru noapte - **לילה** (**lylah**). Ambele cuvinte au o gematrie de 75.

132 În sudul Franței, Maria Magdalena este cunoscută sub numele de „Maria Aducătoarea de Lumină” sau „Maria Lucifer”.

133 „**Heylel**” provine din rădăcina ebraică a cuvântului „**Halal**”. **Halal** ocupă locul 1984 în Dicționarul ebraic Strong și înseamnă: „*a fi clar, a străluci, a se lăuda, a celebra, a glorifica, a da lumină, a da în căsătorie, a lauda, a înfuria, a fi renumit, strălucitor*”. În „*Lexicon in Veteris Testament Libros*” de Koehler și Baumgartner, pagina 235: **Halal** înseamnă: o femeie frumoasă, o soție lăudată de soțul ei, o femeie ale cărei lucrări o laudă. „The New Wilson's Old Testament Word Studies”, pagina 506, arată că înseamnă **a fi dat în căsătorie**, **vrednic de laudă**.

134 Termenul Lucifer a fost popularizat în limba engleză din această traducere King James. Totuși, numele nu provine din ebraică și nici măcar din traducerea greacă (Septuaginta), ci din traducerea latină a acestui verset din secolul al IV-lea d.Hr.: **quomodo cecidisti de caelis lucifer qui mane oriebaris corruisti in terram qui vulnerabas gentes** (*Cum ai căzut din cer, stea a dimineții, tu care ai răsărit dimineața? Ai căzut la pământ, tu care ai rănit neamurile!*). Dar acest lucru nu este chiar atât de evident pe cât pare chiar și în latină. Termenul Lucifer în latina secolului al IV-lea era un nume pentru Venus, în special ca luceafăr al dimineții. Cuvântul latin „Lucifer” este compus din două cuvinte: „**lux**” (sau, la genitiv, ”**lucis**”), care înseamnă „lumină”, și „**ferre**”, care înseamnă „a purta” sau „a aduce”. Așadar, cuvântul „Lucifer” înseamnă „purtător de lumină”. Același cuvânt este folosit și în alte pasaje din Vulgata latină pentru a traduce termeni ebraici care înseamnă „strălucitor”, asociați în special cu cerul: Iov 11:17: *Și viața voastră va fi mai luminoasă decât amiaza; întunericul ei va fi ca dimineața*. 2 Petru 1:19: *Veți face bine să luați aminte la aceasta ca la o lampă care strălucește într-un loc întunecat, până când va răsări ziua și steaua de dimineață se va ridica în inimile voastre*. În Scripturi, textul ebraic din Isaia 14:2 se referă la Helel Ben Shachar sau Heylel Ben-Shachar (**הילל בן שחר**). Helel Ben-Shachar este tradus în engleză ca „*O stea strălucitoare, fiu al zorilor!*” Numele Lucifer este o traducere a lui **Helel Ben-Shachar** în latină, realizată de Sfântul Ieronim în secolul al IV-lea. Scripturile îl identifică pe Lucifer cu Diavolul, Satana, șarpele, dragonul, locuitorul iadului și alte denumiri [În *Vulgata*, o traducere a Scripturilor în latină realizată la începutul secolului al V-lea de către Ieronim]. „Lucifer” apare în Isaia 14:12-14 ca traducere a cuvântului grecesc „**heosphorus**” („purtătorul zorilor”), un epitet al lui Venus. Textul original în limba ebraică al acestui verset era **הילל בן שחר** („heilel ben-Shachar”), care înseamnă „Helel, fiul lui Shahar”. Helel era un Elohim babilonian / canaanit, fiul unui alt Elohim babilonian / canaanit numit Shahar. Helel era Elohimul stelei de dimineață, iar tatăl său era Shahar, Elohimul zorilor. Unele traduceri ale versetului Isaia 14:12 sună astfel: „Cum ai căzut din cer, stea de dimineață, fiu al zorilor!” American Standard Version traduce cuvântul ebraic **Helel** ca „stea de dimineață”, cuvântul ebraic „**ben**” ca „fiu” și cuvântul ebraic „**shahar**” ca „dimineață”. Alții îl traduc ca „Lucifer, fiul dimineții” în King James din secolul XXI.

Melkarth.[135] Pentru a înțelege termenul „Cel Strălucitor” în textele religioase antice, iată o scurtă listă de zeități și ființe cu care acest termen era fie asociat, fie folosit ca titlu.

• Acteon - înseamnă Cel Strălucitor. Era înfățișat ca o ființă cu coarne.
• Aelf - termen anglo-saxon pentru Ființă Strălucitoare și care dă naștere termenului „elf”, care sunt văzuți ca fiind înțelepți, eleganți și sublimi.
• Agni - un Elohim hindus al cărui nume înseamnă Cel Strălucitor. El luminează cerul.
• Akh - un termen egiptean care înseamnă un Suflet Strălucitor. Termenul era folosit pentru faraonii egipteni, cum ar fi Akh-Aton, care venerau soarele.
• Anannage - Marii Fii sumerieni ai Celui Strălucitor. Ei erau Strălucitorii originali, similari cu Anakim-ii evrei și Angakok-ii din Groenlanda.
• Bodhisattva - oameni sfinți budiști considerați Cei strălucitori.
• Deva - sanscrită pentru Cel Strălucitor, zeități minore ale hinduismului și budismului, și se referă la sinele interior, unde există adevărata strălucire.
• Dyaus Pittar - Tatăl Strălucitor
• Fatima - Fiica lui Mohamed, care înseamnă Strălucitoare. Se spune că este virgină, iar titlul ei era înflorire strălucitoare.
• Helios - un Elohim al Soarelui înfățișat pe un cal strălucitor.
• Hu - înseamnă Lumină Strălucitoare și este rădăcina unor Elohimi precum Lugh, Dyhu, Taou și Huish.
• Isis - Regina Cerului. Termenul este folosit și pentru Maria, Mama Fecioară. Ea guverna Înălțimile Strălucitoare.
• Ra - Marele Strălucitor Egiptean de pe cer.

În Scripturile Ebraice citim despre un „Strălucitor”:

• **Isaia 14:12-19**. *Cum ai căzut din ceruri, tu, strălucitorule, fiu al zorilor! Ai fost doborât pe pământ, tu, cel ce slăbești neamurile. Și ai zis în inima ta: „Mă voi sui în ceruri, îmi voi ridica scaunul de domnie deasupra stelelor lui Dumnezeu și voi ședea pe muntele adunării, în colțurile nordului.” Mă voi înălța deasupra înălțimilor unui nor gros, voi fi ca Cel Preaînalt. Numai că — în Sheol vei fi coborât, în adâncurile gropii. Cei ce te privesc se uită la tine, la tine își îndreaptă atenția: „Oare acesta este omul care face pământul să se cutremure, care zguduie împărățiile? El a făcut lumea ca o pustie și și-a dărâmat cetățile; celor legați ai săi nu le-a deschis casa. Toate neamurile, toate, s-au culcat în cinste, fiecare în casa sa, iar tu ai fost aruncat din mormântul tău, ca o ramură urâtă, îmbrăcămintea celor uciși, străpunși de sabie, coborând la fiii gropii, ca un cadavru călcat în picioare*.

135 **Cp. Tarsum ad Iov 28:7**. Elohimii națiunilor canaanite, Moloh, Baal, Chemoș, Baalzebub și Tamuz, erau toți personificări ale soarelui sau ale razelor solare, considerate sub un aspect sau altul. Acești Elohimi cruzi, cărora li se aduceau sacrificii umane, reprezentau soarele puternic și aprig de vară. Cultul solar era trăsătura predominantă a religiei fenicienilor și sursa mitologiei lor. Baal și Ashtoreth, principalele lor divinități, erau, fără îndoială, Soarele și Luna, iar un mare festival în onoarea Elohimilor-Soare, numit „trezirea lui Heracle”, se ținea anual la Tir, în februarie și martie, reprezentând întoarcerea puterii Soarelui în primăvară. Elohimul-Soare fenician, Melkarth, aparținea liniei lui Bel sau Baal și era divinitatea tutelară a puternicului oraș Tir. Melkarth personifica Soarele primăverii, devenind treptat din ce în ce mai puternic pe măsură ce se înălța spre cer; Prin urmare, fenicienii îl considerau un Elohim al recoltelor și al mesei, Elohimul care aduce bucurie în urma sa. Prepelițele erau oferite ca jertfe la altarele sale și, deoarece se presupunea că prezida visele, bolnavii și infirmii erau trimiși să doarmă în templele sale pentru a primi în visele lor o premoniție a vindecării lor apropiate. Plopul alb era dedicat în mod special slujirii sale. Adepții săi îi celebrau cultul cu rituri fanatice, invocându-l cu strigăte puternice și tăindu-se cu cuțitele. În mod ciudat, în cultul indienilor nord-americani al soarelui, un obicei similar de automutilare este aplicat în ceremonialul dansului solar. Navigatorii tirieni curajoși au răspândit curând acest cult solar de la o insulă la alta chiar și până la Gades, unde o flacără ardea continuu în templele sale. Numele său semnifică, după unii, ”Regele Orașului” sau „Puternicul Rege”.

• Cum ai căzut din ceruri, fiul lui Helel, Sahar! Ziceai în inima ta: „Mă voi sui la ceruri, peste stelele circumpolare îmi voi ridica tronul şi voi locui pe Muntele Sfatului, în spatele nordului; Mă voi sui pe spatele unui nor, voi fi ca Elyon.”

(Cântec de jale păgân canaanit din secolul al VII-lea î.Hr. pentru steaua căzută)
YHWH şi Elohimii Canaanului de William Albright N.Y. 1968

În textul ebraic original, capitolul al paisprezecelea din Yeshavahu nu este despre un înger căzut,[136] ci despre un rege babilonian căzut, care în timpul vieţii sale i-a persecutat pe copiii lui Israel. Nu conţine nicio menţiune despre **HaSatan**, nici pe nume, nici pe referinţă. Un cercetător ebraic ar putea doar specula că unii scribi creştini timpurii, scriind în limba latină folosită de Biserica Romană, au decis singuri că vor ca povestea să fie despre un înger căzut, o creatură nici măcar menţionată în textul ebraic original şi căreia i-au dat numele „Lucifer”. De ce Lucifer? În astronomia romană, Lucifer era numele dat stelei de dimineaţă[137] (stelei pe care o cunoaştem acum sub un alt nume roman, Venus). Luceafărul apare pe cer chiar înainte de zori, anunţând răsăritul soarelui. „Numele derivă din termenul latin **lucent ferre**, *aducător* sau *purtător de lumină*.” În textul ebraic, expresia folosită pentru a-l descrie pe regele babilonian înainte de moartea sa este **Helal**, fiul lui **Shachar**, care poate fi cel mai bine tradus ca „**Luceafărul, fiul zorilor**”. Numele evocă strălucirea aurie a îmbrăcămintei şi a curţii unui rege mândru. Savanţii autorizaţi de regele Iacob I să traducă Scripturile în engleza actuală nu au folosit textele ebraice originale, ci au folosit versiuni traduse în mare parte de Sfântul Ieronim în secolul al IV-lea. Ieronim tradusese greşit metafora ebraică „**Luceafărul, fiul zorilor**” ca „**Lucifer**” şi, de-a lungul secolelor, a avut loc o metamorfoză. Lucifer, luceafărul (Venus),[138] a devenit un înger neascultător, alungat din cer pentru a domni veşnic într-un loc numit iad. Teologii, scriitorii şi poeţii au împletit mitul cu doctrina căderii, iar în tradiţia creştină Lucifer este acum acelaşi cu Satan, Diavolul şi Prinţul Întunericului.[139]

---

136 Legenda lui Lucifer a fost o alegorie a egoului lui Ahaz care l-a determinat pe regele Babelului să-şi dorească să fie egal cu El. Alegoria se aplică şi regelui Tirului, care avea planuri de auto-zeificare şi un mare imperiu propriu.

137 Zeiţa sumeriană salvatoare, Inana, era adesea descrisă ca o stea-curvă, venerată în zori de prostituatele din temple, în timp ce străbătea cerul nopţii în căutarea unui pretendent. Isis egipteană şi Ishtar babiloniană erau asociate şi cu Venus (steaua dimineţii), iar Isis şi Fecioara Maria au ambele clasificarea distinctă de a fi cunoscute sub numele de „Stella Maris” sau „Steaua Mării”; alternativ, înţeleasă ca Steaua Nordului. Acesta era un punct cheie de recunoaştere pentru marinarii şi călătorii antici care se întorceau acasă după lungi călătorii comerciale sau de război pe mare. Această Stea Polară, sau Polaris, era crucială pentru alinierile direcţionale şi călătoriile multor popoare antice. Pentru a înţelege pe deplin idealul figurii **Lilith** în mitologia clasică şi modernă, este important să ne dăm seama că nu numai că se leagă de propriul titlu şi clasificare unică, dar se asociază şi cu o varietate de alte figuri materne şi salvatoare care au ajutat la deschiderea drumului atât către „iluminare”, cât şi către teroare, uneori în aceeaşi perioadă. De la Inana la Isis, de la Ishtar la Atena, de la Gorgon-Meduza, Venus, Ashtoreth, Diana şi chiar Fecioara Maria, toate au o relaţie de gen cu miturile coincidente ale zeiţei demonice **Lilith**. Deşi **Lilith** îşi are originile în Cabala, Talmud şi asocieri vagi cu Biblia, ea îşi face, fără îndoială, apariţia iniţială ca zeiţă sumeriană a vânturilor întunecate, **Lil**, şi demona babiloniană **Lilitu**. **Lilitu** era o servitoare a zeiţei salvatoare Inana, cunoscută pentru faptul că stătea la poarta templului Inanei şi îi invita pe închinători să intre în sanctuarul interior pentru binecuvântări şi desfătări sexuale. (Prostituţia din temple era ceva obişnuit în Mesopotamia şi Egiptul antic, precum şi la hinduşi.) În cele din urmă, în rolul ei de servitoare, **Lilitu** devine obsedată de răpirea copiilor mici şi de băutul lor de sânge pentru a le fura preţioasa forţă vitală.

138 Egiptenii au portretizat-o pe Zeiţă ca pe o zeitate cu două capete, iar în Babel ea era o Zeiţă care domnea asupra activităţilor polare opuse ale iubirii şi războiului. Mai târziu, ca Afrodita greacă, Venus era uneori reprezentată de o femeie androgină cu barbă lungă. Smaraldul era piatra pentru Venus (Hathor) în Egiptul antic, iar în Mesopotamia culoarea verde era prezentă în manifestările ei ca Inanna sau Ishtar. Trei numere importante erau asociate cu ea: 8, 5 şi 13.

139 **Simbolul Diavolului în Tarot**. Simbolul principal aici este un diavol. Pachetul Marseilles prezintă un concept creştin stereotip, din Evul Mediu, despre Satan, complet cu coarne şi o coadă bifurcată. Pachetul Waite este mult mai rafinat, prezentând versiunea stereotipă a unui magician negru diabolic. Pe majoritatea cărţilor apar, de asemenea, un bărbat şi o femeie goi, legaţi cu lanţuri de un bolovan. Tema este Magia Neagră, iar cartea reprezintă sclavia sau închisoarea. Imaginile acestei cărţi sugerează greşeala unui ego supradimensionat. Pachetul Thoth prezintă o capră cu coarne mari în spirală şi un al treilea ochi în frunte, care este Elohim Pan Pangenetor, Atotcreatorul. În spatele lui se află trunchiul unui copac. În faţa lui se află un toiag în vârful căruia se află un Horus înaripat. Sub el se află două globuri, fiecare conţinând figuri umane dansante. Globurile şi copacul formează

• **Dicţionarul Interpretărilor Bibliei, vol. 3, pag. 975**, *spune despre Ishtar: „Ishtar, Zeița iubirii și a fertilității, care a fost identificată cu STEAUA VENUS și este de fapt intitulată «Stăpâna Cerului» în tăblițele Amarna. Dificultatea este că STEAUA VENUS era considerată în Palestina o zeitate masculină...*"

• **Dicţionarul biblic al lui Unger, la pag. 412**, *spune: „Ashtoreth, Astarte, o Zeiță canaanită. În arabă de sud, numele se găsește ca „Ashtar", un ELOHIM identificat cu planeta VENUS. Numele este înrudit cu Ishtar (Paștele!) babiloniană, Zeița iubirii senzuale, a maternității și a fertilității. În tăblițele Ras Shamara se găsesc ATÂT forma masculină „Ashtar", cât și cea feminină „Ashtart"...*"

• **Istoria religiilor, de Universitatea din Chicago, 1991, pag. 261-278**, *confirmă: „Inanna-Ishtar este o figură liminală; Ea este ANDROGINĂ (având caracteristicile ambelor sexe, bărbat, cap, femeie) marginală, ambiguă. Inanna-Ishtar combină agresivitatea partenerului cu forța supraabundenței sexualității feminine. Ea însăși este „Prostituata Cerului". (Apoc. 17-**19**) LEII sunt asociați în special cu Ishtar. Ea este singura Zeiță care are un epitet de leoaică, iar cu ferocitatea și puterea ei furioasă este într-adevăr un epitet potrivit, chiar mai potrivit cu MASCULINITATEA Zeiței. Principalii participanți și actori la cultul Zeiței sunt bine cunoscuți pe nume. Există o ambiguitate cu privire la sexualitatea lor - fie că erau eunuci, hermafrodiți sau pur și simplu travestiți. Transvestitismul lor simula androginia Inannei-Ishtar. Poate că inversarea opoziției binare partener-femeie a neutralizat astfel această opoziție. Prin emularea Zeiței lor CARE ERA ATÂT MASCULIN, CÂT ȘI FEMEIE, au spulberat granița dintre sexe*.

În **TaNaK**, cuvântul ebraic **HaSatan** apare de nouă ori. În cinci cazuri se referă la ființe umane și de patru ori se referă la un anumit tip de ființă cerească. Când este folosit pentru ființe umane, nu este un nume propriu, ci substantivul comun care înseamnă adversar în sens politic sau militar sau acuzator atunci când este folosit într-un context legal. În tărâmurile cereşti[140] există o singură instanță în care se poate referi la un nume propriu, iar în celelalte trei contexte este folosit ca substantiv comun care înseamnă **adversar**.

Egiptenii timpurii îl numeau **Marele Şarpe Sata**, Fiul Pământului, nemuritor pentru că renăștea în fiecare zi în pântecele Zeiței. **Sata** pare a fi un aspect al soarelui, Horus-Ra, corespunzător lui Python, pe care evreii îl numeau Apollyon, Spiritul Grădinii. El era consoarta lui **Sati**, al cărui nume era același cu aspectul virgin al lui **Kali**. În cele din urmă, a devenit Marele Dragon pe care eroul solar trebuia să-l ucidă, deoarece oamenii doreau să ucidă spiritul morții care sălășluia în corpurile lor, trădătorul arhetipal care, mai devreme sau mai târziu, îi conducea la distrugere. În miturile persane, el este Ahriman, șarpele strălucitor[141] aruncat din cer în lumea de

---

împreună un falus mare. Această imagine reprezintă aici și robia și sugerează arhetipul libidoului sau al energiei psihice, inclusiv energia sexuală în sensul freudian.

140 Acestea datează din jurul secolului al 6-lea î.Hr. sau mai târziu și este foarte clar că Satana din *Zaharia 3* nu este aceeași ființă cu cea prezentată în *Numeri 22*. De fapt, în aceste patru cazuri nu se poate dovedi prin context că este folosit ca nume propriu.

141 Imaginea șarpelui ca falus este lăsată sub semnul întrebării în pictura Senzualitate de Franz Von Stuck (1863-1928), care înfățișează o creatură enormă, asemănătoare unui piton, trecând provocator printre picioarele unei femei nude, într-o poziție seducătoare. Capul șarpelui se sprijină pe umărul drept al femeii; atât șarpele, cât și femeia privesc spre privitorul (masculin), combinând în privirile lor un amestec letal de seducție și distrugere. Asocierea șarpe/penis adaugă cu siguranță o notă sexuală narațiunii *Genezei*, Chawah fiind ispitit și sedus atât de penisul-șarpe (al lui Adam), cât și de promisiunea fructelor pomului cunoașterii. Dacă Eva a fost ispitită de „șarpele" lui Adam (vezi, de exemplu, *Ispita și căderea* lui Michelangelo de pe tavanul Capelei Sixtine), atunci Adam a fost sedus de „mărul" Evei. Deși *Bereshith* nu menționează ce fel de fruct a cules Chawah din Pomul Cunoașterii, tradiția l-a identificat de mult timp ca fiind un măr. Este doar un pas freudian scurt pentru a identifica mărul cu sânul lui Chawah. În *Vulgata*, Sfântul Ieronim folosește cuvântul „**seducta**" pentru a descrie încălcarea lui Chawah, implicând în mod clar că și-a folosit sexul pentru a-l ispiti sau a-l seduce pe Adam în neascultare. Un astfel de comentariu a susținut mult timp convingerea larg răspândită că Chawah l-a ispitit pe Adam să păcătuiască și, prin urmare, a fost responsabilă pentru căderea lui Adam.

dincolo de către Elohimii luminii. Ahriman (alias Ahmanius sau Angra Mainya) se afla sus în rândurile dușmanilor care se opuneau lui Ahura Mazda (alias Ohrmazd sau Oromasdes).
Se crede că Ahriman este prima personificare a „Diavolului”, deoarece zoroastrienii credeau într-o formă complet dualistă de religie.[142] În cele din urmă, Ahriman va fi învins de venirea unui Saoshyant sau Mântuitor. Textele antice se referă la trei suflete mari care sunt desemnate a fi Saoshyanți. Al treilea dintre aceștia va distruge răul și va aduce domnia dreptății. Venirea este menționată în *Farvardin Yasht*, care spune că va fi fiul lui Zarathustra și va fi conceput printr-o fecioară numită „aceea care distruge totul” (Yasht xiii. 142; Vendidad xix.5). El va fi ajutat de prietenii săi, care sunt demoni, cugetători, vorbitori eficienți, făcători de bine și ale căror limbi nu au rostit niciodată un cuvânt de minciună (Yasht xiii. 142). După aceasta, lumea va fi restaurată, morții vor învia și vor veni viața și nemurirea.

Porecla diavolului, ”Bătrânul Scratch”, provine de la un spirit germanic al pădurii numit Scrat sau Waldscrat, un protector al căminelor cunoscut sub numele de Schraetilin sau „micuțul Scrat”. Acest spirit locuia într-o amuletă de formă falică (**kamia-binder**) bazată pe un **lingam-yoni** bisexual, așa cum sugerează cuvântul anglo-saxon **scritta**. **Scrat** din engleza veche înseamnă un **hermafrodit**. Cealaltă poreclă, ”Deuce”, provine de la Elohimii galici numiți **Dusii**, o variantă a cuvântului „Elohim”, **deuce** însemnând un Elohim cu două sexe. Aceasta ne poate oferi o cheie de înțelegere a lui **HaSatan**, deoarece „cealaltă parte” a Arborelui Vieții este masculină și feminină, la fel cum partea pozitivă a Arborelui este masculină și feminină (YHWH conține atât litere masculine, cât și feminine ale **aleph-bet**-ului ebraic, iar în ebraică nu există gen neutru).

Studentul trebuie să înțeleagă că „diavolul”, fiind sursa tuturor relelor, este esențial pentru teologia dualistă pe care creștinismul a copiat-o de la vechii perși. Dacă lumea este împărțită între forțele binelui și ale răului, atunci este necesară o zeitate malefică, altfel teologii se confruntă cu dilema de a da vina pe Elohim pentru tot răul. Pentru omul obișnuit, un „Elohim” nu poate fi atotbun și atotputernic. Dacă Elohim ar vrea să creeze o lume fără rău și nu ar vrea, atunci nu ar putea fi atotputernic. Singura soluție pentru dualist este să-i ofere lui Elohim un adversar pe măsură, care să fie responsabil pentru tot păcatul și răul din lume.

A fost o mare problemă teologică să se explice neputința lui Elohim de a opri activitatea diavolului. Chiar dacă diavolul se presupunea că a fost învins în timpul faimosului război din ceruri, el era încă atât de puternic încât căderea sa a fost pur și simplu un simplu inconvenient pentru el și slujitorii săi. Așadar, teologii nu puteau decât să afirme că Elohim „a permis” diavolului libertatea de a acționa împotriva omenirii. Nu au explicat niciodată de ce, dacă Elohim a permis acest lucru, au luptat atât de mult împotriva vicleniei diavolului. Diavolul a devenit astfel țapul ispășitor și scuza pentru oricine dorea să acționeze contrar Scripturii. Mulți bărbați și femei fără scrupule au folosit și continuă să folosească diavolul pentru a-i înșela pe oameni și a le pierde bani sau bunuri.

> • **Is. 45:7** *”Eu formez lumina și creez întunericul; Eu fac pacea și creez răul. Eu sunt YHWH, care fac toate aceste lucruri*.”

„HaSatan” nu se referea întotdeauna la o ființă răuvoitoare, ci a fost folosit inițial pentru a reprezenta un obstacol plasat în cale sau un adversar[143]. Nu este numele propriu al unei anumite ființe sau înger. HaSatan era oricare dintre îngerii folosiți de Elohim în scopul specific de a bloca sau obstrucționa activitatea umană. Gândiți-vă la acest paradox - dacă calea este rea, atunci un obstacol este bun, nu rău. Astfel, Satan ar putea fi trimis pentru a proteja o persoană de un rău mai mare.[144]

---

142 Lupta dualistă creștină a universului, așa cum este portretizată în lupta dintre Bine și Rău, precum și dintre Lumină și Întuneric, prezenta asemănări cu dualismul moral al magilor zoroastrieni persani; acesta era, de asemenea, un motiv comun egiptenilor și babilonienilor. Cultele mistice ulterioare, cum ar fi maniheismul și gnosticismul dualiste, au susținut aceeași perspectivă dualistă.

143 Cuvântul grecesc „**Diabolos**”, tradus prin „diavol”, înseamnă „cel care pune obstacole în calea cuiva”.

144 Vezi **Bemidhar** 22:23-33 și relatarea lui Balaam. Balaam este de acord să facă ce spune Dumnezeu prin Satan.

• **Matei 16:23** - *Şi el, întorcându-se, i-a zis lui Kefa: „Înapoi de mine, duşmane! Tu eşti o piatră de poticnire pentru mine, căci nu te gândeşti la lucrurile lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor.”*

• **Numeri 22:22** - *Şi mânia lui Elohim s-a aprins pentru că el pleca, şi un mesager al lui YHWH stătea în cale ca un duşman (satan) împotriva lui, şi călare pe măgarul său, şi doi dintre slujitorii săi erau cu el.*[145]

În *Cartea lui Iov* (550 î.Hr.), HaSatan nu este un monstru, ci un membru al curţii regale care este unul dintre **bnai Elohim** sau una dintre fiinţele divine. Satan este unul cu inteligenţă şi statut superior. Autorul cărţii **Iyov** face un joc de cuvinte cu cuvântul ebraic Satan şi „închide”, verbul ebraic care înseamnă **a rătăci**. Acest joc de cuvinte sugerează că rolul special al lui HaSatan pentru Elohim este de a cutreiera pământul ca „agent de informaţii ambulant” (similar cu poliţia secretă şi ofiţerii de informaţii ai regelui Persiei, cunoscuţi sub numele de Yehudim. Aceştia erau numiţi ochiul şi urechile regelui care căutau semne de neloialitate printre supuşii regelui). Apoi Elohim îl autorizează pe Satan să-l chinuie pe **Iyov**, dar definind cât de departe poate merge. Aici Satan îngrozeşte şi răneşte o persoană, dar, la fel ca îngerul morţii, rămâne un înger, un slujitor al Tronului Ceresc.

În TaNaK ebraic, HaSatan NU apare NICIODATĂ aşa cum a ajuns să-l cunoască creştinătatea occidentală, ca lider al unei „Axe a Răului” sau Imperiu Întunecat cu barbă, coarne[146], aripi, coadă şi o furcă[147]. Această perspectivă copilărească asupra Diavolului[148] a fost influenţată de imaginea „Elohimului” cunoscut sub numele de Pan şi a unui Elohim celtic numit Cernunnos[149]. HaSatan[150] în TaNaK nu este neapărat malefic în sine, cu atât mai puţin conducând un loc numit

145 YHWH îl foloseşte pe Satana pentru a mustra şi a pedepsi, iar mai târziu în această povestire, pe Balaam.

146 Pan era înfăţişat ca un om cu coarne, picioare şi coadă de *goal*, cu barbă deasă, nas scurt şi urechi ascuţite. Apare adesea în alaiul lui Dionysos alături de ceilalţi Elohimi rustici. Grecii din epoca clasică i-au asociat numele cu cuvântul **pan**, care înseamnă „tot”. Cu toate acestea, adevărata sa origine se află într-un vechi cuvânt arkadian pentru *rustic*. Şi unele zeiţe păgâne au devenit sinonime cu diavolul, deoarece multe erau înfăţişate purtând coarne lunare. Isis-Hathor poartă o pereche de coarne de vacă, la fel ca şi „Aştoret cea cu coarne”. De asemenea, mulţi cred că coarnele lui Aşeret/Aştoret sunt de fapt asociate cu planeta Venus, o planetă care produce o formă vizuală de semilună pe cerul nopţii.

147 Acest concept provine de la Dante, nu din Scripturi.

148 Din latinescul **diabolus**, provenit din grecescul **diabolos**, care înseamnă „*calomniator*”. Un derivat al verbului **diaballein** („a calomnia”), un verb compus care înseamnă „a arunca peste”, format din **dia** („peste”) şi **ballein** („a arunca”) (de unde provine şi termenul englezesc *ballistics*).

149 **Cernunnos** este misterioasa zeitate cu coarne venerată de celţii din epoca fierului din Europa până la sfârşitul secolului I. Se ştiu foarte puţine lucruri despre Cernunnos, cu excepţia numelui şi a imaginii sale, care apare pe numeroase sculpturi în piatră şi alte artefacte din întreaga Europă. El apare încoronat cu coarne de cerb, este adesea aşezat într-o poziţie meditativă şi este aproape întotdeauna înfăţişat cu imagini de animale sălbatice. Numele său celtic este necunoscut, deşi ar putea fi asociat cu Derg Corra, ”Omul din Copac” celtic timpuriu. Cernunnos este un nume roman care înseamnă „cu coarne”. El este adesea asociat cu Herne vânătorul, un personaj al mitologiei populare britanice şi cu „Omul Verde” al arhitecturii europene. Invadatorii romani l-au asociat pe Cernunnos cu Elohimul Mercur. Mai târziu, înfăţişarea sa a fost în cele din urmă adaptată ca Diavolul creştin.

150 PAN (Pan), marele Elohim al turmelor şi păstorilor printre greci; numele său este probabil legat de verbul **pad**, latin. **pasco**, astfel încât numele şi caracterul său sunt perfect în concordanţă. Speculaţiile ulterioare, conform cărora Pan este acelaşi lucru cu **pan** sau *universul*, iar Elohim simbolul universului, nu pot fi luate în considerare aici. El este descris ca fiu al lui Hermes cu fiica lui Dryops (Horn. Hymn. vii. 34), cu Callisto (Schol. ad Theocr. i. 3), cu Oeneis sau Thymbris (Apollod. i. 4. § 1; Schol. ad Theocrit. I. c), sau ca fiu al lui Hermes cu Penelope, pe care Elohim au vizitat-o sub forma unui berbec (Herod, ii. 145; Schol. ad Theocrit. i. 123; Serv. ad Aen. ii. 43), sau al Penelopei cu Ulise, sau cu toţi pretendenţii ei în comun. (Serv. ad Virg. Georg. i. 16; Schol. ad Lycoph. 766; Schol. ad Theocrit. i. 3.) Unii îl numesc din nou fiul lui Aether şi al lui Oeneis, sau o Nereidă, sau un fiu al lui Uranus şi al lui Ge. (Schol. ad Theocrit. i. 123; Schol. ad Lycoph. I. c.) Deoarece este nepot sau strănepot al lui Cronos, este numit Kronios. (Eurip. Rhes. 36.) Era perfect dezvoltat de la naştere şi avea aceeaşi înfăţişare ca şi după aceea, adică avea coarne, barbă, nas strâmb, coadă, picioare de capră şi era acoperit cu păr, astfel încât mama lui a fugit de frică când l-a văzut; dar Hermes l-a dus în Olimp, unde toţi (*pantes*) Elohimii au fost încântaţi de el, şi în special Dionysos. (Horn. Hymn. vii. 36, etc.; comp. Sil. Ital. xiii. 332; Lucian, Dial. Deor. 22.) A fost crescut de nimfe. (Paus. viii. 30. § 2.) Principalul loc al cultului său era Arcadia şi de acolo numele şi cultul său s-au răspândit ulterior în alte părţi ale Greciei.

„iad”[151] în opoziție cu Împărăția lui Elohim. El este un slujitor sau mesager (**malak**) al lui Elohim și al Tronului.[152]

Mai târziu, cuvântul a evoluat într-un sens care a fost folosit pentru a unifica grupul său împotriva dușmanilor/adversarilor săi sau a „Satanului”. Chiar și Yehudimii ultra-observanți din perioada celui de-al Doilea Templu au invocat cuvântul Satan pentru a-i caracteriza pe Yehudimii neobservanți care au umblat pe căile **Hagoyim** (națiunile). L-au transformat pe îngerul destul de neplăcut într-o ființă mult mai malefică.[153]

Satan nu mai era unul dintre slujitorii lui Elohim, ci a devenit dușmanul și rivalul lui Elohim. Astfel, pioșii iehudim îi considerau pe ceilalți evrei *apostați* și seduși de rău, pe care îl numeau acum Satan, Beelzebub, Semihazah, Azazel sau Belial. Așadar, puteți lua în considerare conceptul că HaSatan este de fapt o reflectare a modului în care ne percepem pe noi înșine și pe cei pe care îi numim „ceilalți”. Avem viziunea asupra lumii a două opusuri binare: uman[154]/nonuman și noi/ei. HaSatan definește tot ceea ce „noi” numim negativ la omenire. William Scott Green subliniază:

> • „*O societate nu îi descoperă pur și simplu pe ceilalți, ci îi fabrică, selectând, izolând și subliniind un aspect al vieții altui popor și făcându-l să simbolizeze diferențele lor.*”
>
> „Alteritatea interioară: către o teorie a diferenței în iudaismul rabinic”

---

151 Hel era cunoscută ca zeița regină a lumii de dincolo. Inițial a fost crescută în Asgard împreună cu tatăl ei, dar mai târziu i s-a dat lumea de dincolo Nifelheim/Helheim ca domeniu al ei. Ea prezida asupra tuturor morților, cu excepția celor uciși în luptă. Cei care mureau eroic în luptă ajungeau în Valhalla, Sala Eroilor. Era singura zeiță care decidea soarta sufletelor care intrau în domeniul ei. Reprezentare: Hel avea un aspect destul de tulburător; s-a născut cu oasele expuse pe exteriorul corpului. Se spune uneori că era atât neagră, cât și albă. Corpul ei era cunoscut ca reprezentând ambele părți ale spectrului. Alte nume: Halja, Hell, Hella. Hell este un alt cuvânt englezesc vechi. Este atestat la începutul secolului al IX-lea, dar cuvântul și conceptul sunt, fără îndoială, mai vechi, datând din mitologia germanică precreștină. În mitologia nordică, Hel era zeița lumii de dincolo. Numele ei și cuvântul englezesc pentru lăcașul morților sunt, fără îndoială, legate, deși nu se știe exact cum sunt legate cele două sensuri ale cuvântului. Pe baza termenilor înrudiți din diferitele limbi germanice, lingviștii istorici au propus o posibilă rădăcină în germanica veche, ”**halja**”, care înseamnă ceva de genul celui *care acoperă* sau *ascunde*. Prima apariție cunoscută a cuvântului „iad” în engleză este în jurul anului 825 în *Psaltirea Vespasiană*, o traducere a Psalmilor 55:15: **Cyme deao ofer hie și astigen hie in helle lifgende**. (Moartea a venit peste ei și au intrat într-un iad viu.) Acest sens este mai degrabă al locuinței morților, decât al conceptului creștin ca loc de pedeapsă în viața de apoi. Traducerile moderne ale *Bibliei* se bazează pe utilizarea termenului ebraic original **sheol** în acest pasaj pentru a sublinia această diferență. Sensul creștin al iadului ca loc de pedeapsă și chin este atestat câteva decenii mai târziu în traducerea regelui Alfred a lucrării „*Consolarea filosofiei*” de Boethius, în jurul anului 888: **Swa byrnende swaa þaet fyr on þære helle, seo is on þam munte oe Ætne hatte**. (Arzând ca focul din iad, este pe muntele numit Ætna.) (Sursa: Dicționarul Oxford de Engleză, ediția a 2-a)

152 Nicăieri în relatarea din Gan Eden despre șarpele din Bereshith nu se găsește „șarpele/șoptitorul/vrăjitorul” numit „Diavolul”, ”HaSatan” sau „Lucifer”. Nu există nicio indicație că șarpele este un înger căzut sau un demon. Șarpele era mai „subtil, mai deștept” decât orice altă creatură din Grădină. Rădăcina ebraică poate însemna și GOL.

153 Nume precum Belial și Mastema (cu păr) sunt folosite și pentru adversar. Există, de asemenea, paralele cu Setul Elohim egiptean și puterea malefică zoroastriană Ahriman.

154 Cuvântul care desemnează poporul egiptean înseamnă „**om**”; grecii îi numeau pe cei care nu erau greci „**barbaroi**” – barbari – sau „cei care nu vorbesc greaca”.

Abia în așa-numitul „*Nou Testament*”[155] și ulterior a evoluat conceptul unei ființe malefice care se opunea lui Elohim[156] și îl numea „Satan” sau „Diavolul”[157] sau „Lucifer”[158].
Este interesant de văzut cum aceste concepte au continuat să persiste de-a lungul istoriei religioase[159] și politice, grupurile stigmatizându-i pe cei care nu aparțin grupului lor (fie acesta religios, politic, rasial etc.)[160] ca fiind „ai diavolului”. Dictaturile și alte organizații autoritare au întotdeauna nevoie de un inamic extern care să-i lege pe adepții lor și încă folosesc această metodă și astăzi.[161]

Spre deosebire de zoroastrismul creștin, *Tora* nu învață că forțele binelui și răului sunt egale și se luptă pentru controlul universului. Conform *Torei*, această viziune este idolatrie. Nu există nicio putere creată care să-L poată contesta pe Cel Sfânt. El a creat răul pentru a-Și servi scopului în creație. Într-adevăr, răul este unul dintre slujitorii credincioși ai lui YHWH, niciodată ezitând de la îndeplinirea rolului său pentru Maestrul său.

Pe măsură ce planurile dimensionale se îndepărtează de Sursă, fiecare devine din ce în ce mai „întunecat” (rău) și mai puțin Luminos. Planul dimensional cel mai de jos va fi exact opusul celui superior. Astfel, fiecare potențial și posibilitate de a fi, fie că este vorba de bine sau de rău, are capacitatea și locul în care să existe. Formele de viață își pot alege acțiunile, unde vor să trăiască și în ce formă doresc să se manifeste. Aceasta explică de ce forțele răului există în diferitele lor forme. Așa cum există diferite rase în cadrul omenirii, la fel este și printre ființele din diferitele planuri dimensionale.

Una dintre încarnările răului este numită Samael, patronul ceresc al imperiului păcătos al Romei, cu care sunt identificați Edom și Esau (Tan, la Gen. Xxxii. 35; Jellinek. L.C. vi. 31, 109). El zboară prin aer ca o pasăre (Tars, la Iov xxviii. 7) și, în timp ce **hayyot** și **ofannim** au doar șase aripi, el are douăsprezece și comandă o întreagă armată de demoni (Pirke R. El. xiii.). În măsura în care este identificat cu șarpele („J. O. R.” vi. 72), cu dorința carnală (Yetzer ha-Ra') și cu îngerul morții,[162] toate legendele asociate cu HaSatan se referă în mod egal la el, în timp ce, ca ticălos, este comparat cu Belial (**בליעל** = „fără valoare”; Bousset. „Antihrist.” pp. 99-101). HaSatan este Egoul, mintea rațională, dorințele egoiste, nesiguranța, anxietatea și frica. Adversarul (Satan) este fiecare reacție declanșată în interior de lumea iluzorie din afara ta. Este motivul pentru care ți-ai uitat adevăratele origini și scopul vieții. Egoul se află în spatele tuturor războaielor care au făcut ravagii între parteneri, familii, triburi și națiuni.

---

155 „**Brit Chadasha**” înseamnă „Legământul REÎNNOIT”, nu „Legământul NOU”.

156 În timpul exilului babilonian, Israelul a fost influențat de falsa doctrină a dualismului din zoroastrismul persan. Creația a devenit câmpul de luptă dintre Elohim și diavol, fiecare având armate de spirite, îngeri și demoni. Apoi, la sfârșitul timpurilor, va exista o bătălie finală, iar diavolul și cohortele sale vor fi învinși și aruncați într-un iad de foc. În „Noul Testament”, cea mai importantă funcție a diavolului este de a domni peste împărăția întunericului care se opune Împărăției lui Elohim.

157 „Diavolul” a intrat în engleza modernă din engleza medie ”deveI”, din engleza veche ”dᵉ ofol”, de origine în cele din urmă proto-germanică. Cuvântul englezesc „diabolical” provine din latinescul ”diabolus”, din grecescul târziu ”diabolos”, din grecescul ”slander”, din ”diaballein”, ”a calomnia”: ”**dia-**”, ”dia-” + ”**ballein**”, ”a arunca”. În greacă, termenul ”diabolos” (**Διάβολος**, ”calomniator”) are conotații mai negative decât ebraicul ”ha-satan” (**שטן**, ”acuzator”, ”obstrucționare”, ”adversar”), care nu posedă calități demonice în Tora.

158 Planeta Venus era Lucifer, care a sfidat răsăritul soarelui nereușind să se descurce și să stingă iluminarea. Această relatare a fost inițial relatată în Babilon și face parte din lexiconul zeiței Ishtar (Invierea) care controla acea planetă. În cele din urmă, acest mit s-a răspândit în Grecia, unde s-a aflat povestea căderii lui Phaethon, când a furat carul solar al tatălui său, Helius, și a murit ars de viu. Yeshayahu a folosit aceste legende pentru a-l condamna pe regele Tirului, care o venera pe Ishtar și privea cum băieții tineri erau arși de vii ca surogate ale Elohimului Melkarth. Cp. Targum ad Iov 8:7.

159 Biserica și-a bazat imaginea lui Satan pe Lucifer (Diavolul) prezentat în romanul fictiv „Paradisul pierdut” al lui Milton. Din păcate, nazarinenii moderni au căzut în capcanele Romei și dau vina pe „Diavol” pentru toate problemele și eșecurile lor. Această viziune justifică alegerile lor proaste și lipsa de înțelepciune și îi absolvă de responsabilitatea pentru acțiunile lor.

160 Satan și Lucifer au devenit sinonime în secolul I și al II-lea, odată cu scrierile lui Origen și Augustin. Platon a asociat luceafărul cu Aster (stea).

161 De Givry a afirmat: „Dacă conceptul satanic este modificat, întregul edificiu ridicat cu greu de Părinții bisericii se dărâmă din temelii”.

162 Conform *Testamentului lui Avraham*, îngerul morții apare sub forma unui dragon cu șapte capete.

Această lume este suma totală a acțiunilor omenirii una față de cealaltă și față de creație. HaSatan va spune că lumea este aleatorie și că acțiunile tale nu influențează lumea sau universul. Când cineva tratează o altă persoană creată după chipul lui Elohim cu ură, prejudecăți și intoleranță, aceasta schimbă întreaga lume.

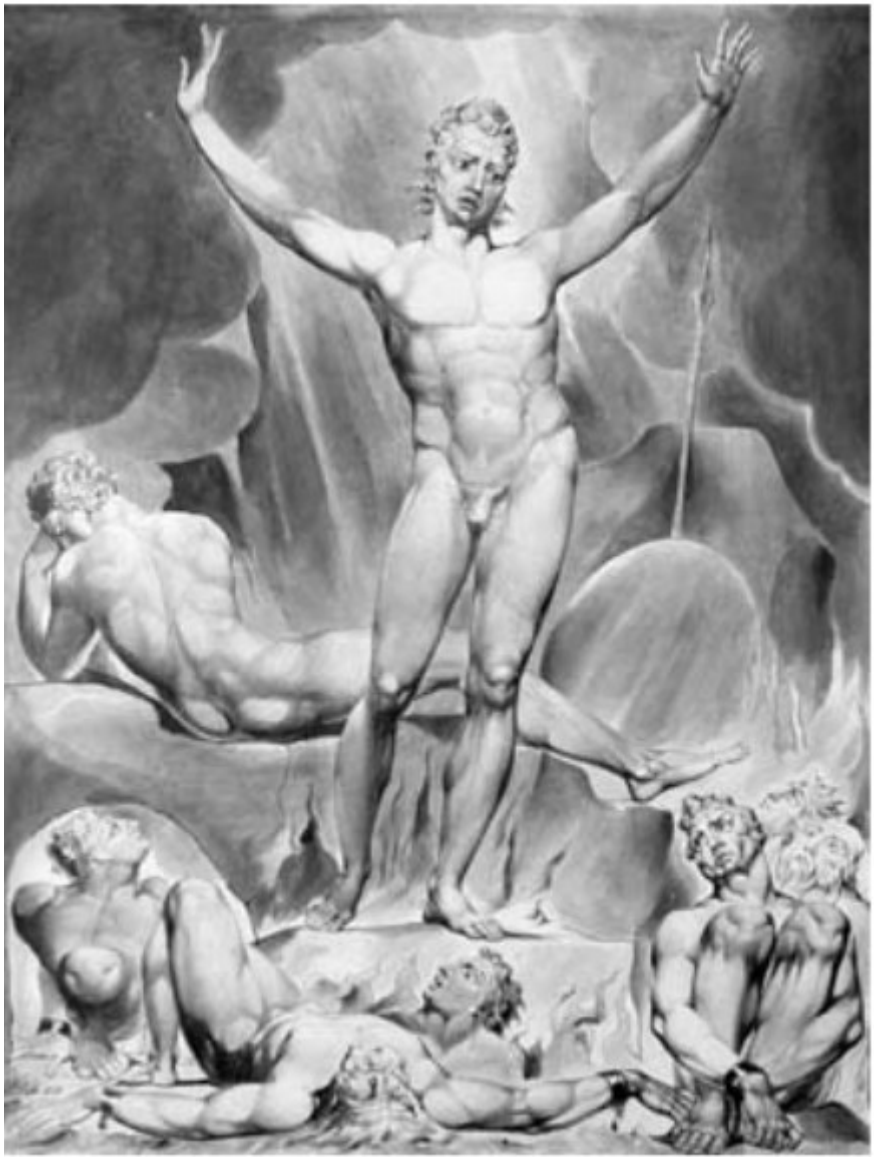

CAPITOLUL 10 – CURVA, MIRESA ȘI REGINA

„Vino, și-ți voi arăta judecata (sentința) <u>MARII</u> CURVE care <u>stă</u> pe multe <u>ape</u>, cu care împărații pământului s-au <u>dedat</u> la curvie, iar locuitorii pământului s-au <u>îmbătat</u> cu vinul <u>curviei</u> ei."

Apocalipsa 17:1b. 2

• **MARE** #3173 în Strong – *megas*: mare, puternic, tăios; Thayer – *megas* = numeros, abundent, violent, puternic, mare, cu un impact puternic asupra simțurilor, adică violent, tăios, puternic

• **CURVĂ** #4204 în Strong - *porne*: un IDOLATRU: - curvă, prostituată. Cuvântul *idolatr* în Webster's Ninth Collegiate Dictionary înseamnă *idol-a-ter* sau *idol-a-tor* [**1.** Un adorator de idoli **2**. O persoană care admiră intens și adesea Orbește pe cineva care nu este de obicei un obiect de adorare].

• **STĂ** #2521 în Strong înseamnă „a se așeza". În Thayer găsim sensul simbolic **-1**. A se așeza, a se așeza pe un scaun: **-2**. ca descriere a unei anumite stări sau condiții, este folosit pentru cei care stau îndeplinindu-și FUNCȚIA, precum judecătorii. În Faptele Apostolilor 23:3 *DESPRE O REGINĂ*. I.Q. A OCUPA TRONUL, A DOMNI [A.V. Stau ca o regină] Apocalipsa 18:7;

• **APELE** sunt interpretate pentru noi în Apocalipsa 17:2. „POPOARE ȘI MULȚIMI ȘI NEAMURI ȘI LIMBI."

• **DESFĂTAREA**[163] sau FORNICAȚIA în Apoc. 17:2 referitoare la regi sau suverani este #4203 în Strong și înseamnă *porneuo* din #4204 a ACȚIONA CA O PROSTITUATĂ, adică (lit.) a se deda la pofte ilegale (de oricare sex) sau (fig.) a practica IDOLATRIA: - a comite fornicație.

• **DESFĂTARE** sau FORNICAȚIE - a doua oară în acest verset este #4202 și este cuvântul *porneia* din #4203 care înseamnă prostituție (inclusiv adulter și incest); (fig.) idolatrie; -fornicație.

Apocalipsa 17:1-2 din „The New International Version Interlinear Greek-English New Testament" conține simboluri și mai subtile în text.

• **REGI** #935 (*basileus*) înseamnă „fundamentul puterii", "suveran". Dicționarul Thayer ne arată că termenul înseamnă „conducători ai poporului, prinț, comandant, YHWH al țării, rege". Un Lexicon critic și o Concordanță a Noului Testament englez-grecesc ne spune că un rege este cel care „deține o guvernare sau o stăpânire".

• **BEȚIV** #3182 din Strong înseamnă „în stare de ebrietate". Un Lexicon critic spune că cuvântul poate fi tradus prin „NEBUN sau a fi nebun". Cuvântul „nebun" din Reader's Digest Great Encyclopedic Dictionary înseamnă „adj. **1.** care suferă de sau manifestă o tulburare mentală severă; nebun; lunatic; psihotic **2**. care simte sau manifestă furie **3**. care depășește limitele rațiunii, decenței sau siguranței; extrem de nesăbuit. Confuz."

• **VIN** #3631 înseamnă -vin! Dar în Thayer's vedem semnificația simbolică ca „O BĂUTURĂ A DRAGOSTEI, ca să zicem așa, VIN CARE STIMULEAZĂ DESFRÂNAREA, PE CARE SE SPUNE CĂ O DĂ CEL CARE ÎI ADEMENEȘTE PE ALȚII LA IDOLATRIE, Apoc. 14:8; și se spune că este beat cel care se lasă ademenit."

---

163 Cuvântul ebraic pentru „prostituată" este „**kedusha**", un cuvânt înrudit cu „kedusha", care înseamnă „sfințenie" sau „deosebire". O prostituată folosește sexualitatea ca pe o armă, exact opusul sfințeniei.

• **Ea** – Cuvântul tradus prin „ea”, ca în „desfrânarea ei”, este o particulă greacă genitivă singulară feminină care ar trebui tradusă prin „ea însăşi” sau „aceeaşi desfrânare” (A Critical Lexicon and Concordance)!

• .. Vino, îţi voi arăta sentinţa „Idolatrele Puternice şi Violente” care „domnesc ca o Regină” peste „TOATE popoarele, mulţimile, naţiunile şi limbile”, cu care „conducătorii poporului” au „practicat IDOLATRIA”, iar locuitorii pământului „au devenit confuzi, nebuni şi violenţi din dragostea pentru IDOLATRIA ÎNSĂŞI!” Apocalipsa 17:1-2 traducere extinsă de Rav.

În **Apocalipsa 12:9** citim:

• Şi acel mare DRAGON a fost aruncat jos, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, cel care înşală ÎNTREAGA LUME!”

Observaţi cuvântul „DRAGON” sau **drakon** #1404 în greacă. Conform lui Thayer, acest cuvânt provine din cuvântul ebraic **tannin**. Cuvântul ebraic **tannin** provine din rădăcina **tanan**, care poate fi scris uneori **tanah** (Lexiconul ebraic-englez al Vechiului Testament) şi înseamnă „ŞI anume CEA CARE ESTE O ADULTERĂ SAU CARE ACCEPTĂ PLATĂ CA PROSTITUATĂ (CURVĂ); se spune că a angajat amanţi, oferă favoruri amoroase, angajează ca prostituată şi angajează aliaţi printre naţiuni!” Ar putea fi acest Dragon şi Marea Curvă aceeaşi fiinţă?

Acum că v-am stârnit curiozitatea, putem începe să studiem această fiinţă numită **Lilith**.

Nu vreau să copleşesc studentul cu date istorice, culturale, scripturale şi tradiţionale în acest studiu. Cu toate acestea, cu informaţiile prezentate în această lucrare de cercetare, studentul Scripturii ar trebui să poată ajunge la nişte revelaţii şi concluzii fascinante cu privire la identitatea lui **Lilith**[164] şi HaSatan. Majoritatea studenţilor nici măcar nu au auzit de această fiinţă, nerealizând că a cunoaşte uneltirile adversarului este cea mai bună apărare şi protecţie. **Lilith** are un trecut interesant şi un prezent şi mai dubios, aşa cum se va arăta în acest studiu.

Lilith reprezintă feminitatea care se învârte în jurul sexului şi femeia fiind doar un obiect sexual pentru a-şi îndeplini cea mai înaltă valoare. Prin sex, o femeie poate ispiti, prinde în capcană şi controla inimile şi minţile bărbaţilor. Astfel, **Lilith** este femeia care foloseşte sexul pentru a obţine dominaţie şi control. Ea este simbolul suprem al fertilităţii şi procreării. Zeiţa foloseşte sexul cu intenţia de a-i prinde în capcană pe bărbaţi şi a prinde femeile în capcană.

Mişcările lesbiene moderne sunt inspirate de **Lilith**, la fel ca şi sectele cultice ale venerării Zeiţei. Orice încercare de a îndepărta femeile din orice relaţie cu bărbaţii vine din uneltirile lui **Lilith**. Aşa îşi continuă Lilith lupta cu fiii lui Adam până în ziua de azi. Ea caută să le corupă pe fiicele lui Chawah şi să-i emasculeze pe fiii lui Adam. Astfel, Ordinea Divină de Sus nu este respectată şi rezultă haosul. Ura ei extremă faţă de omenire este cauza majorităţii suferinţelor umane din lume.

Puţini învăţători ştiu că aceeaşi energie vitală manifestată şi schimbată în timpul activităţii sexuale este aceeaşi energie spirituală folosită în rafinarea sufletului omului. Atunci când această energie vitală este aplicată în interior, persoana coboară în adâncul SINELUI şi percepe Sursa sufletului uman, scânteia lui Elohim, **Shekinah**. Shekinah este aspectul feminin al lui Elohim sau Chawah (Eva) interioară.

Când forţa vitală a cuiva este epuizată de promiscuitatea sexuală, concentrarea energiei este epuizată extern şi se irosesc obiecte în afară de SINE. Când această forţă vitală este epuizată, persoana este condusă spre perversiune sau dependenţă sexuală, căutând tot mai multe întâlniri sexuale pentru a înlocui forţa vitală pierdută. Rezultatul este că persoana devine o sclavă sexuală a lui Lilith. Dependenţa sexuală slăbeşte omenirea şi ne îndepărtează de Ordinea Divină şi ne

164 Ea este cunoscută şi sub numele de Obizoth. În *Zohar* este numită „prostituata, cea neagră, cea rea şi cea falsă”.

înrobeşte într-o stare de sclavie psihologică colectivă. Această sclavie psihologică şi perversiune sexuală va duce la violenţă, aşa cum dovedeşte istoria că fiecare societate supra-sexuată devine obsedată de violenţă.

Niciun demon-femelă nu a pornit vreodată de la origini umile precum cea cunoscută sub numele de Lilith. Ea a eşuat ca mireasă intenţionată a lui Adam, a devenit stăpâna spiritelor lascive, a devenit mireasa lui Samael, a domnit ca regină peste Zemargad şi Sheba[165] şi a ajuns să fie consoarta lui Elohim când Israel a plecat în exil cu **Shekinah** (Adevărata Mireasă).[166] Cine sau ce este această Lilith[167] puţin cunoscută sau studiată? „Care sunt originile legendelor ei în Israel şi în alte ţări ale lumii?”[168]

Lucifer este numit fratele Dianei de către *wiccani*[169]. Diana romană este cunoscută sub numele de „Diana Lucifera”. Harul, forţa şi puterea ei reflectă cele mai consistente atribute ale

---

165 Orice femeie păroasă era considerată deosebit de rea, aşa cum a stabilit Solomon că este regina din Saba când i-a observat picioarele păroase (Yalaut Reubeniad Gen.II.2l; IV; conw. R. Re'uben ben Hoshke Cohen (d.1673), ed. Varşovia 1889). Cf. 1 Regi 10:13; 2 Cron.9:12. O femeie care nu îşi epila picioarele era numită prostituată. 1 Regi 3:16

166 Termenul „**Shekinah**” înseamnă „*locuinţă*” şi este folosit pentru a descrie prezenţa lui YHWH în această lume. Cuvântul **Shekinah** nu se găseşte în Scripturi. Prima sa apariţie este în *Targumuri*, unde este folosit cu privire la YHWH locuind printre copiii lui Israel. Ca atare, termenul şi conceptul de Shekinah nu se găsesc foarte des în literatura Legământului Reînnoit. Aluziile din „Testamentul Reînnoit” la *Shekinah* includ Luca 2:9; Ioan 1:14; şi Romani 9:4, unde este menţionată ca „**slava**” lui YHWH şi este legată de Mesia şi de Mileniu. *Zoharul* are sute de referinţe la Shekinah.

167 Lilith (ebraică LILITH, ”Femeia Nopţii”) în tradiţia Kabalistică sunt *klippoth*-urile sau puterile demonice asociate cu Malkuth, a zecea Sephirah a Arborelui Vieţii. Aceste klippoth-uri sunt opusul lui Malkuth, care reprezintă fluxurile de energie divină ale pământului pentru a realiza planul divin. Cu toate acestea, lumea în forma sa dezechilibrată a lui Lilith, seducătoarea care reprezintă toate plăcerile lumeşti, poate duce la materialism dezechilibrat de spiritualitatea provenită din Sephirah-urile superioare, ceea ce duce în cele din urmă la conştiinţă carnală sau animalică.

168 În mitologia slavă, o **rusalka** (plural: **rusalki**) era o fantomă feminină, o nimfă a apei, o **succubus** sau un demon asemănător unei sirene care sălăşluia pe un curs de apă. Conform majorităţii tradiţiilor, **rusalki** erau femei-peşte care trăiau pe fundul râurilor. În miez de noapte, ieşeau pe mal şi dansau în pajişti. Dacă vedeau bărbaţi frumoşi, îi fascinau cu cântece şi dansuri, îi hipnotizau, apoi îi conduceau pe fundul râului, pentru a trăi cu ei. Poveştile despre **rusalki** au paralele cu **Nix**-ul germanic şi cu **banshee**-ul irlandez.

169 Diana - numită aşa de romani; numită Artemis de greci, ”marea” Zeiţă venerată printre naţiunile păgâne sub diverse modificări. Cel mai cunoscut templu al ei a fost cel din Efes. A fost construit în afara zidurilor oraşului şi a fost una dintre cele şapte minuni ale lumii antice. „Primul şi ultimul a fost opera a 220 de ani; construit din marmură strălucitoare; 103 de metri lungime şi 51 de metri lăţime; susţinut de o pădure de coloane, fiecare înaltă de 16 metri; un muzeu sacru de capodopere de sculptură şi pictură. În centru, ascunsă de perdele, în interiorul unui altar superb, se afla imaginea foarte veche a Zeiţei, pe lemn sau abanos, despre care se spunea că ar fi căzut din cer. În spatele altarului se afla o comoară, unde, ca în „cea mai sigură bancă din Asia”, naţiunile şi regii îşi depozitau cele mai preţioase lucruri. Templul aşa cum l-a văzut Rav Shaul a existat până în anul 262 d.Hr., când a fost distrus de goţi” (Faptele Apostolilor 19).

tuturor imaginilor Dianei. Ea, purtătoarea luminii, era numită şi zeiţa Hecate[170] şi poartă torţa[171] simbolizând învierea spirituală şi iluminarea. Aceasta este Diana cunoscută în Insulele Britanice. Acest lucru face ca Lilith şi Diana să fie aparent identice. Aşadar, Lilith ar putea împărtăşi rolul Dianei de Vânătoare a Nopţii, Zeiţă a Lunii şi mamă a Elohimilor. Acest lucru se potriveşte cu siguranţă cu Lilith, care era bine cunoscută ca versiunea evreiască a patroanei vrăjitoarelor şi a amazoanelor.

Savanţii spun că cuvântul Amazon înseamnă „femeie-lună". Întrucât amazoanele au fost primele care au îmblânzit caii sălbatici, au venerat Marea Zeiţă ca pe o iapă, Demeter cu cap de iapă,[172] britanica Epona, cretana **Leukippe** „Iapa Albă" ai cărei preoţi erau castraţi şi purtau haine feminine pentru a arăta ca nişte preotese. Bărbaţii dintre sciţi care o venerau se castrau şi adoptau haine feminine. Mitul grecesc spune că amazoanele ocupau ţinuturile Lesbos, Smirna, Efes, Cymes, Cappodocia, Samotracia şi Paphos. În teritoriul amazoanelor din jurul Mării Negre, femeile au păstrat obiceiurile amazoanelor până în secolul al XVIII-lea e.n.: purtau haine bărbăteşti, călăreau cu picioarele încrucişate şi luptau alături de bărbaţi în timpul războaielor.

> • **Faptele Apostolilor 19:24-28** «*Căci un om oarecare, numit Demetrius, argintar, care făcea templele de argint ale Dianei, aducea nu puţin câştig meşterilor; pe care i-a adunat împreună cu lucrătorii de aceeaşi meserie şi le-a zis: „Oamenilor, ştiţi că prin această meserie ne câştigăm bogăţia. Şi vedeţi şi auziţi că nu numai în Efes, ci aproape în toată Asia, acest Saul a înduplecat şi a abătut mult norod, zicând că cei făcuţi de mâini nu sunt*

---

170 Hekate, zeiţa greacă a celor trei căi, gardianul casei, protectorul a tot ce se năştea nou-născut şi zeiţa vrăjitoriei - cândva o zeiţă venerată şi influentă, reputaţia Hekate a fost pătată de-a lungul secolelor. În zilele noastre, de obicei, ea este înfăţişată ca o „vrăjitoare bătrână" sau o vrăjitoare în vârstă care amestecă în cazan. Dar nimic nu putea fi mai departe de imaginea gloriei originale a Hekatei. O zeiţă frumoasă şi puternică în sine, zeiţa greacă Hekate a fost singura dintre titanii antici căreia Zeus i-a permis să-şi păstreze autoritatea odată ce olimpienii au preluat controlul. Zeus a împărtăşit cu Hekate, şi numai cu ea, puterea uimitoare de a oferi umanităţii orice îşi dorea (sau de a-i reţine dacă dorea). De obicei clasificată drept „zeiţa lunii", regatele ei erau de fapt triptice... pământul, marea şi cerul. Având puterea de a crea sau de a opri furtunile, a jucat, fără îndoială, un rol în transformarea ei în zeiţa protectoare a păstorilor şi marinarilor. Capacitatea lui Hekate de a vedea în Lumea de Dincolo, "cealaltă lume" a celor adormiţi şi a morţilor, o făcea să se simtă confortabil şi tolerantă în compania celor pe care majoritatea i-ar evita din frică sau din cauza neînţelegerii. În rolul său de „Regina Nopţii", călătorind uneori cu un grup de „fantome" şi alţi proscrişi sociali, era atât onorată, cât şi temută ca protectoare a celor asupriţi şi a celor care trăiau „la limită". În Roma, mulţi dintre preoţii din dumbrăvile ei sacre erau foşti sclavi care fuseseră eliberaţi pentru a lucra în slujba ei. Zeiţa Hekate era adesea însoţită în călătoriile sale de o bufniţă, simbol al înţelepciunii. Nu este cu adevărat cunoscută ca o Zeiţă a înţelepciunii, în sine. Cu toate acestea, Hekate este recunoscută pentru un tip special de cunoaştere şi este considerată a fi Zeiţa trivialităţii. Iubitoare a singurătăţii, zeiţa greacă Hekate era, la fel ca verişoara ei Artemis, o Zeiţă „virgină", nedorind să-şi sacrifice natura independentă de dragul căsătoriei. Mergând pe drumuri noaptea sau vizitând cimitire în timpul fazei întunecate a lunii, zeiţa Hekate era descrisă ca fiind strălucitoare sau luminoasă.

171 HE'CATE (Hekate), o divinitate misterioasă, care, conform celei mai comune tradiţii, a fost fiica lui Persaeus sau Perses şi Asteria, de unde şi numele ei de Perseis. (Apollod. i. 2. § 4; Apollon. Rhod. iii. 478.) Alţii o descriu ca fiica lui Zeus şi a Demeter şi afirmă că a fost trimisă de tatăl ei în căutarea Persefonei (Schol. ad Tleocrit. ii. 12); alţii o consideră fiică a lui Zeus fie cu Pheraea, fie cu Hera (Tzetz. ad Lyc. 1175; Schol. ad Theocrit. ii. 36); iar alţii, în cele din urmă, spun că a fost fiica lui Leto sau a Tartarului. (Procl. în Plat. Cratyi p. 112; Orph. Argon, 975.) Homer nu o menţionează. Conform celor mai autentice tradiţii, ea pare să fi fost o divinitate tracă antică şi un Titan care, din vremea Titanilor, a domnit în cer, pe pământ şi pe mare, care a dăruit muritorilor bogăţie, victorie, înţelepciune, noroc marinarilor şi vânătorilor şi prosperitate tinereţii şi turmelor de vite; dar toate aceste binecuvântări puteau fi în acelaşi timp reţinute de ea, dacă muritorii nu le meritau. Ea a fost singura dintre Titani care şi-a păstrat această putere sub domnia lui Zeus şi a fost onorată de toţi Elohimii nemuritori.

172 În greacă, **meter** înseamnă *mamă*. **De** este *delta* sau *triunghiul*, un semn genital feminin cunoscut sub numele de litera vulvei şi corespunde ebraicului **dalet** ד. Demeter apărea ca fecioară, mamă, babă, creatoare, distrugătoare, conservatoare, la fel ca şi Kali. Ea a mâncat carnea lui Pelops şi apoi l-a readus la viaţă în cazanul ei. Coşmarul legendar se baza pe imagini ale Demeterei cu cap de iapă. Templul ei de la Eleusis era unul dintre cele mai mari altare din Grecia. **Eleusis** înseamnă „**advent**". Principalele sale rituri i-au născut pe copiii Brimus, Dionysos, Triptolemus, Iasion sau Eleuthereos, Eliberatorul. El s-a născut din Demeter - pământul - şi a fost pus într-o iesle sau un coş de vânturat. Carnea lui era mâncată de închinătorii săi sub formă de pâine, iar sângele lui era băut sub formă de vin. El a intrat în pământ şi a înviat. Urmaşii săi erau numiţi Demetreioi, sau cei binecuvântaţi aparţinând Demeterei."

dumnezei. Şi există nu numai primejdia ca această meserie a noastră să cadă de dispreţ, ci şi templul marii zeiţe Diana să fie dezgustat şi ea să fie decăzută din mărimea ei, căreia i se închină toată Asia şi lumea." Când au auzit ei aceste lucruri, s-au umplut de mânie şi au strigat: „Mare este Diana din Efes!"»[173]

• **Apocalipsa 2:1-7** «*Îngerului bisericii din Efes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ţine cele şapte stele în mâna dreaptă, Cel ce umblă prin mijlocul celor şapte sfeşnice de aur: „Ştiu faptele tale, osteneala ta şi răbdarea ta şi că nu poţi supăra pe cei răi; i-ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, dar nu sunt; şi i-ai găsit mincinoşi; ai răbdare şi ai răbdare şi, pentru Numele Meu, te-ai trudit şi n-ai obosit. Dar am împotriva ta: că ţi-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ţi aminte, dar, de unde ai căzut şi pocăieşte-te şi fă faptele dintâi; iar dacă nu, vin curând la tine şi-ţi voi lua sfeşnicul din locul lui, dacă nu te poţi pocăi. Dar ai aceasta: că urăşti lucrările nicolaiţilor*[174]*, pe care şi Eu le urăsc. Cine are urechi, să asculte ce zice Duhul bisericilor: „Celui ce biruieşte îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Elohim!"*»

---

173 AMAZOANELE cultivau virtuţile bărbăteşti şi se spune că li se tăia sânul drept tuturor femeilor, pentru ca acestea să nu fie împiedicate de el în aruncarea suliţei. Dar păstrau sânii stângi pentru a putea suge, deoarece dădeau naştere copiilor prin acte sexuale normale cu celălalt sex. Unii au menţionat oraşele Cyme, Myrine, Efes şi Smyrna ca fiind fondate de AMAZOANE, conform tradiţiei. Templul lui Artemis din Efes este atribuit lui Otrere, regina AMAZOANELOR, care l-a ridicat pentru prima dată. Dar, deoarece unele oraşe sunt fondate de mai multe ori, există şi un anume Efes, fiul râului Elohim Cayster, despre care se spune că a fondat oraşul care îi poartă numele. În rest, fondarea Efesului este atribuită lui Androcle, fiul regelui Codrus 1 al Atenei, fiul lui Melanthus 1, fiul lui Andropompus 1, fiul lui Bonis 3, fiul lui Penthilus 2, fiul lui Periclymenus 1, fiul lui Neleus şi fratele lui Nestor. Androclus a fost unul dintre cei care au colonizat Ionia, iar perioada sa ar putea fi estimată la aproximativ 1020 î.Hr. (aproximativ 200 de ani după războiul troian). Efes, îşi amintesc unii, a fost la un moment dat numit Smirna, fiind numit astfel după o amazoană, Smirna, care a luat în stăpânire oraşul. Mai târziu, oraşul Smirna a fost fondat din Efes de emigranţi din acest oraş. Datorită Efesului şi datorită obiceiurilor lor, amazoanele sunt considerate închinătoare ale zeiţei Artemis, care poate lua diferite forme. Fiul lui Tezeu, Hippolytus 4, fiul unei amazoane, a fost, de asemenea, un închinător al zeiţei Artemis.

174 Evident, doctrinele *nicolaiţilor* implicau consumul de alimente jertfite idolilor. Aceasta ar implica cultul lui Artemis (Diana). *Dicţionarul biblic al lui Peloubet* spune despre ei: „Se pare că au susţinut că este permis să mănânci lucruri jertfite idolilor şi să comiţi excesele imorale ale păgânilor, în opoziţie cu decretul Bisericii redat în *Faptele Apostolilor* 15:20, 29. Amestecându-se în orgiile sărbătorilor idolatre, ei aduceau impurităţile acelor sărbători în întâlnirile Bisericii Creştine. Şi toate acestea se făceau, trebuie amintit, nu doar ca o îngăduinţă a poftei, ci ca parte a unui SISTEM, susţinut de o «doctrină», însoţită de lăudăroşenia unei iluminări profetice" (p. 449). *Manualul biblic al lui Halley* ne spune despre ei: „Viciul sexual era de fapt o parte a cultului păgân şi recunoscut ca un lucru potrivit în festivalurile păgâne. Preotesele Dianei şi ale zeităţilor înrudite erau prostituate publice. Problema fusese o problemă dificilă pentru bisericile neamurilor de la început... Între timp, o mare mulţime de păgâni deveniseră creştini şi aduseseră unele dintre vechile lor idei în noua lor religie... Firește, au existat tot felul de încercări de a armoniza aceste practici păgâne cu religia creştină. Mulţi învăţători creştini declaraţi, pretinzând că sunt inspiraţi de Dumnezeu, susţineau dreptul la liberă participare la imoralităţi păgâne. În Efes, pastorii creştini, ca grup, i-au exclus pe aceşti învăţători. Însă în Pergam şi Tiatira, deşi nu trebuie să credem că majoritatea pastorilor susţineau astfel de învăţături, totuşi i-au tolerat în rândurile lor pe cei care le susţineau" (p.694). Dicţionarul biblic al interpretului ne spune: „Întrucât aceeaşi practică şi învăţătură despre imoralitate şi idolatrie apare în biserica din Tiatira, nicolaiţii, deşi nu sunt numiţi, erau probabil prezenţi şi în această biserică (Apocalipsa 2:20-25)" (p.547). Până în vremea epocii bisericii din Tiatira, problema devenise mult mai gravă, căci la acea vreme o femeie, „Izabela", reprezenta grupul ereticilor apostaţi şi erezia lor - o biserică puternică în conflict cu adevărata Biserică, deghizată în adevărata Biserică. Ioan i-a scris Tiatirei: „Totuşi, am puţine lucruri împotriva ta: pentru că PERMIŢI ca ISABELA, femeia aceea, care se numeşte prorociţă, să înveţe şi să-i ademenească pe slujitorii mei să comită imoralitate sexuală şi să mănânce lucruri jertfite idolilor." (Apocalipsa 2:20). Dumnezeu spune despre acea „biserică" păgână, care a inculcat practici şi festivaluri păgâne masive în calendarul său bisericesc: „Iată, o voi arunca în pat de suferinţă şi pe cei ce comit ADULTERIU [idolatrie!] împreună cu ea, în MARE NECAZ, dacă nu se pocăiesc de faptele lor" (v.22). Primii părinţi ai bisericii au vorbit şi despre nicolaiţi. Tertulian relatează pofta şi luxul nicolaiţilor, citează dovezi din Apocalipsa şi adaugă că exista un alt fel de nicolaiţi, o sectă satanică, numită erezia gaiană [închinarea la Mama Pământ, care şi-a ridicat capul urât astăzi]... Clement din Alexandria cunoaşte adepţi ai lui Nicolaus, "ţapi desfrânaţi", care i-au pervertit spusele că era necesar să se abuzeze de carne... Clement se angajează să demonstreze că Nicolaus [diaconul menţionat în Faptele Apostolilor 6:1-6, un slujitor credincios al lui Dumnezeu] a fost un adevărat ascet şi că nicolaiţii imorali de mai târziu nu au fost adepţii săi, deşi l-au susţinut ca învăţător al lor... Mai târziu, numele lor a înflorit ca o denumire pentru eretici.

Aceste versete arată că devoţiunea efesenilor faţă de Diana era atât de mare încât creştinii din Roma o considerau cea mai mare rivală a lor. Statuia Dianei cu mai mulţi sâni de la Templu demonstra capacitatea ei de a hrăni toate creaturile şi de a le întreţine. Era cunoscută sub multe nume, inclusiv Regina Cerului; Marea Zeiţă[175]; Fecioara Lunară;[176] Mama Animalelor; Doamna Creaturilor Sălbatice; Vânătoarea; Patroana Naşterii, Alăptării şi Vindecării; şi Regina Vrăjitoarelor.

În secolul al IV-lea d.Hr., creştinii păgâni, care o numeau pe Diana Madonna, au preluat acest altar dedicat Dianei din Efes şi l-au rededicat Fecioarei Maria. Una dintre cele mai vechi biserici a fost dedicată „Doamnei Noastre" şi a existat în Efes în anul 431 d.Hr. În 1432 d.Hr., episcopii au încercat să abolească cultul Dianei, dar primii creştini au strigat: „Daţi-ne-o pe Diana noastră din Efes".

În „*Enciclopedia Femeii în Mituri şi Mistere*", Barbara Walker face paralele între cultul Dianei la Efes şi redenumirea ulterioară a Madonei creştine. Închinătorii din Efes o adorau atât de mult pe Diana, încât singura modalitate prin care creştinii puteau scăpa oamenii de zeiţa lor era să o integreze în noua lor religie. Astfel, Efesul a devenit un loc dedicat Mariei, Maica lui Dumnezeu. Biserica a inventat chiar şi poveşti despre Maria care trăia la Efes şi era înmormântată acolo.

În tradiţia evreiască există două forme ale legendei **Lilith**. Într-o tradiţie, ea este creată împreună cu Adam şi se simţea egală cu el; era puţin mai egală pentru că dorea să fie mereu deasupra (dominantă)[177] în timpul relaţiilor sexuale[178]. În cealaltă versiune, ea este un fel de fiinţă angelică şi perechea lui HaSatan[179], pe care o părăseşte pentru a încerca să aibă relaţii cu Adam. Teoria este că HaSatan o seduce pe Chawah[180] şi astfel omoloaga sa feminină îl seduce pe Adam[181].

Deci, care este adevărata versiune a originilor ei? Ce se ascunde cu adevărat în spatele acestor două versiuni diferite ale legendei antice **Lilith**[182]? Cine este această **Lilith**[183]? Este adesea descrisă ca o femeie seducătoare a nopţii, întunecată, dar strălucitoare, cu păr negru luxuriant, un ten lăptos şi deschis şi ochi care strălucesc precum luna. Un alt nume ebraic al lui Lilith este cel al lui **Agrat bat Mahalat**, despre care se spunea că era guvernanta a peste 180.000 de rase diferite de demoni.

---

175 Titlul de Zeiţă Albă este identificat cu antica Zeiţă a Lunii din Europa, care vine într-o diversitate de identităţi. Aşa cum Marea Zeiţă vine frecvent într-o trinitate de faze, fecioara iubirii sexuale, mama îngrijirii şi baba morţii, tot aşa Zeiţa Lunii este identificată cu o varietate de aspecte trinitare care uneori identifică aspectele mamei şi ale copilului ei divin cu luna în creştere şi în descreştere.

176 Astraea era zeiţa virgină a dreptăţii. În timpul Epocii de Aur, ea a locuit pe pământ alături de omenire, dar a fost alungată de fărădelegile din epoca bronzului târzie. Zeus a plasat-o apoi printre stele ca fiind constelaţia Fecioara. A fost strâns identificată cu Dike, zeiţa dreptăţii, şi cu Nemesis, zeiţa indignării drepte.

177 Canaaniţii venerau aspectele iubirii libere ale Zeiţei Aşera. Femeile canaanite refuzau să accepte poziţia culcat în timpul actului sexual sau să primească doar penetrare vaginală. În schimb, femeile din Canaan, la fel ca cele din Grecia şi Sumeria, preferau poziţia activă călare pe bărbat atunci când nu erau angajate în felaţie sau sodomie - ambele fiind interzise de preoţii lui Israel. Femeile israelite trebuiau să se supună fără emoţie coitului asensual în decubit dorsal. Femeile nu trebuiau să participe la actul sexual ca egale şi nici să arate plăcere sau satisfacţie. Florile sacre ale lui Lilith erau cele ale trandafirului şi macului, folosite pentru fabricarea opiumului. În tradiţia ocultă clasică, trandafirul roşu reprezintă sexualitatea feminină, în timp ce trandafirul alb este metafora Zeiţei pure sau virgine. În sacrificiile rituale canaanite antice aduse Ashotoreth şi Baal, petalele de trandafir roşii erau presărate pe altarul consacrat înainte de vărsarea sângelui. După ce avea loc sacrificiul, petalele albe erau împrăştiate pentru a reprezenta noua puritate descoperită, despre care se credea că s-a născut din sacrificiile umane sau animale.

178 Musulmanii spun că „Blestemat fie cel care face din femeie cerul şi din el însuşi pământul". Catolicii susţin că orice altă poziţie decât cea în care bărbatul domină este păcătoasă.

179 Satana este „Elohimul" care era venerat de hitiţi. Ei îl numeau *Samal*, nume care ulterior a devenit Samael.

180 Nu era vorba de sex fizic, aşa cum îl cunoaştem noi. Era sex la nivel spiritual, la nivelul „cunoaşterii". Era legătura Sufletului Unic cu al şaptelea cer.

181 **Sefer Rasiel** o numeşte pe Lilith „prima Eva".

182 În folclor, ea este asociată cu Elena din Troia sau cu Frau Venus din mitologia germană. În Anglia este numită şi „Doamna Diavolului".

183 Figura poate fi atribuită demonologiei babiloniene (posibil chiar sumeriene), care identifică spiritele masculine şi feminine similare, **Lilu** şi respectiv **Lilitu** - care nu au legătură etimologică cu cuvântul ebraic **laylah** („noapte").

Poate că putem arunca o lumină asupra acestei stăpâne a „celeilalte părți”[184]: În poveștile antice, ea este „Vrăjitoarea Nopții”[185], care bântuie bărbații în somn ca o succubus[186] - extrăgându-le sămânța pentru a produce o rasă de „**Lilem**” sau ființe astrale care o servesc drept armată a nopții.[187] Iată o vrajă împotriva lui **Lilith** ca „**Striga**”, o vrăjitoare, datată 1531 d.Hr. Există o legătură lingvistică în ebraică între **Striga** și **hystera** - *pântece*.

> • *Striga Neagră, negru și negru Sânge va mânca și sângele va bea; ca un bou va mugi ca un urs, va mârâi ca un lup, îl va zdrobi. R. Hanina a spus: Nu poți dormi singur într-o casă, iar cine doarme singur într-o casă este prins de Lilith.*
>
> Talmud, Shahbat 151b

> • *Și nu ieși singur noaptea, căci s-a învățat: Nimeni nu ar trebui să iasă singur noaptea, adică în nopțile de miercuri și de Sabat, pentru că Igrath, fiica lui Mahalath, ea și o sută optzeci de mii de îngeri distrugători pornesc și fiecare are permisiunea de a provoca distrugerea independent.*
>
> Talmud, Pesach 112b

Fiecare sursă este de acord că inițial, într-un anumit sens, ea a fost contemporană cu Adam.[188] Și se spune că este egala lui sau, în unele relatări, un **malak** (înger). Putea să-și schimbe forma ca un înger și să devină o „femeie frumoasă cu păr lung[189]” sau o pasăre a cerului sau un animal al nopții (cum ar fi o bufniță sau o lupoaică). Totuși, ea este descrisă și ca un om asemenea lui Adam, dar care pretinde un fel de superioritate față de Chawah. Uneori, cititorului i se pare foarte confuz.[190]

---

184 Principalul termen kabbalistic pentru **rău** este s**itra achra**, care înseamnă „cealaltă parte”. În profunzimea subtilă a acestui termen se află o parte din înțelepciunea cea mai transformatoare a Cabalei. Deși adesea mitologizată în termeni de demoni și diavoli, ”Cealaltă Parte”, la rădăcina sa, nu este separată de Divin. Monedele au două fețe; hârtiile au două fețe; Elohim are două fețe, cel puțin din perspectiva noastră. Toate sunt în esență un singur lucru; ceea ce experimentăm ca rău este la fel de divin ca ceea ce experimentăm ca bine. A renunța la realitatea răului separat și a accepta cu adevărat că **sitra achra** este o latură a Divinității este ușor pe hârtie și foarte dificil în realitate. Stând într-un fotoliu confortabil, este posibil să medităm asupra unității întregii ființe, chiar și a celor oribile.

185 Paralizia în somn poate fi atribuită în majoritatea cazurilor unui lucru numit „Vrăjitoarea Nopții” sau un vis treaz. Majoritatea oamenilor vor suferi de cel puțin un incident în viața lor. În timpul somnului profund, corpul visează. Este o modalitate naturală prin care mintea se regenerează după rigorile activității constante. Părți ale minții se opresc și permit celulelor să se odihnească. Alte părți ale minții continuă să funcționeze și în aceste momente visăm. Uneori, visele sunt amintiri plăcute, viziuni fantastice și peisaje onirice. Alteori sunt coșmaruri, teroare sau „Vrăjitoarea Nopții”. Sistemul de credințe evreiesc are o varietate de demoni cărora li se atribuie atacul oamenilor în somn. Cei mai cunoscuți sunt **Incubus** (un demon care se preface a fi un bărbat), **Succubus** (un demon care se preface a fi o femeie voluptuoasă) și Teroarea Nopții (un demon care atacă bărbații, copiii și femeile care nasc. Cel mai adesea, atacurile *incubilor* și *succubilor* sunt de natură sexuală, dar prezintă și multe asemănări cu pietrele Vrăjitoarei Bătrâne.

186 Un nume comun pentru **succubus** era Brizo, după zeița greacă a somnului, al cărei titlu provenea de la **brizein**, care înseamnă „a vrăji”, și se referea la un tip special de incubație cunoscut sub numele de *brizomanție*. La fel ca zeița babiloniană a viselor, Nanshe, Brizo aducea vise profetice care au fost numite mai târziu vise umede.

187 Evacuațiile genitale erau considerate într-un fel „necurate”, necesitând purificarea celor care le emiteau și a celor care erau afectați de acestea. Astfel, un bărbat și o femeie trebuiau să se îmbăieze în apă după actul sexual dacă avusese loc o evacuare de spermă și erau considerați ritualic necurați pentru ziua respectivă (Lev. 15:16-18). (Același lucru era valabil și pentru un bărbat care avea întâmplător o evacuare nocturnă (Deut. 23:10-111)

188 Literatura midrașică extinde legenda conform căreia Adam, după ce s-a despărțit de soția sa după ce fusese rânduit să moară, a născut demoni din spirite care se atașaseră de el. Se spune că „a fost întâlnit de o Lilith pe nume Piznai care, captivată de frumusețea lui, s-a culcat cu el și a născut demoni masculi și femele”. Primul născut al acestei uniuni demonice a fost Agrimas (Ha-Goren. 9 (1914), 66-68: Dvir, 1 (1923), 138; și L. Ginzbers. Legendele evreilor. 5 (1925). 166. Urmașii acestei Lilith umplu lumea.

189 Părul unei femei este o sursă de potență și un semn al puterii sexuale și, prin urmare, trebuie ascuns de toți, cu excepția soțului ei, după ce se căsătorește. O femeie căsătorită cu părul desfăcut este considerată o prostituată. În tradiția medievală, vampirii au puterea de a zbura odată ce își eliberează părul.

190 Aceste **mazikim** („spirite dăunătoare”) au diverse roluri: unul dintre ele - **Ardat-Lilith** - se hrănește cu bărbații, în timp ce altele pun în pericol femeile la naștere și copiii acestora. Un exemplu al celui de-al doilea tip

Kabbaliștii au spus că se împodobea ca o prostituată într-o rochie stacojie, bijuterii strălucitoare și ținând o cupă de vin otrăvit cu care să-și ademenească și să-și seducă victimele nevinovate. Puterile ei erau în ascensiune în timpul lunii noi și în timpul întunericului lunii.

> • **Nah 3:4** *"Din cauza abundenței desfrânărilor unei prostituate, Bunătatea harului doamnei vrăjitorilor, Care vinde națiuni prin desfrânările ei, Și familii prin vrăjitorii ei*."

> • **Apocalipsa 17:1-6** «*Și a venit unul dintre cei șapte îngeri, care aveau cele șapte potire, și a vorbit cu mine și mi-a zis: „Vino, îți voi arăta judecata desfrânatei celei mari, care șade pe ape multe, cu care împărații pământului au desfrânat; și cei ce locuiesc pământul s-au îmbătat cu vinul desfrânării ei.“ Și m-a dus în Duhul într-un pustiu. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu și împodobită cu aur, pietre scumpe și perle. În mână, avea un pahar de aur plin de urâciuni și de necurăția desfrânării ei. Și pe fruntea ei era scris un nume: „Taina, Babilonul cel Mare, Mama Desfrânatelor și urâciunile pământului.” Și am văzut femeia beată de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Iisus și m-am mirat cu mare uimire, văzând-o*.»

Legendele evreiești au fost subiectul unei intense inspirații pentru feministe. La început, Lilith și Adam sunt făcuți din același praf. Ei au relații sexuale, dar Lilith obiectează la această poziție, spunând: „Sunt făcută din același pământ, de ce ar trebui să fiu tratată ca inferioară?” Ea scapă de Adam rostind numele sacru al lui YHWH și zboară în deșert. YHWH trimite trei îngeri să o aducă înapoi, dar ea refuză. Așadar, în locul ei, Chawah este făcută din partea lui Adam pentru a-i fi subordonată. În ambele legende, Lilith zboară în deșert, unde este liberă.[191]

Testamentul lui Solomon, care a supraviețuit într-un text grecesc, despre care se spune că a fost scris între secolul I și secolul al IV-lea, are cea mai veche versiune a ceea ce a devenit legenda lui Lilith. De asemenea, servește ca cel mai vechi rezumat al demonilor, care îi apar lui Shlomo Melek (regele) Israelului succesiv la invocația sa și este cel mai vechi text care îl prezintă pe regele Solomon în rolul unui fel de vrăjitor, care a devenit modelul principal pentru el în folclorul evreiesc ulterior. Printre demonii obligați să apară se numără unul care are caracteristicile vrăjitoare ale lui Lilith[192]. După ce își folosește puterile pentru a invoca demoni, regele Solomon le poruncește să se identifice. Printre ei se numără Obizuth, care se descrie în termeni identici cu cei asociați ulterior cu Lilith:

---

este **Lamashtu**, împotriva căreia s-au păstrat formule de incantație în asiriană. Demonii feminini înaripați care strangulează copiii sunt cunoscuți dintr-o inscripție ebraică sau canaanită găsită la Arslan-Tash în nordul Siriei și datând din secolul al VII-lea sau al VIII-lea î.Hr.

191 Lilith din ebraică este, fără îndoială, împrumutat de la demonul babilonian **Lilitu**, un spirit al nopții, deși nu este probabil ca Lilith să aibă vreo legătură cu **Lailah** din ebraică, "noapte". Era poate inevitabil ca rabinii să presupună o astfel de derivațiune și trebuie admis că comparația părea suficient de plauzibilă, deși s-a demonstrat, pe baza dovezilor cuvântului asirian **Lilu**, că vechea teorie nu mai trebuie menținută, iar Lilith trebuie aproape sigur referită la **Lalu**, „desfrânare” și **lulti**, "lascivitate, desfrânare". Această fantomă a nopții este menționată în Isaia xxxiv. 14, unde *Vulgata* are: „*Et occurrent daemonia. onocentauris. et pilosus clamabit alter ad alterum: ibi cubauit lamia, et inuenit sibi requiem*". Ceea ce Douay traduce: „Și demonii și monștrii se vor întâlni, iar cele păroase vor striga unii către alții: acolo s-a culcat **lamia** și și-a găsit odihnă". Versiunea autorizată spune: „Fiarele deșertului se vor întâlni și ele cu fiarele insulei, iar satirul va striga către tovarășul său; și bufnița țipătoare se va odihni acolo și își va găsi un loc de odihnă." Pe bufniță țipătoare există o notă marginală: „Sau. monstru de noapte." Versiunea revizuită preferă: „Și fiarele deșertului se vor întâlni cu lupii, iar satirul va striga către tovarășul său; da. monstrul de noapte se va așeza acolo și își va găsi un loc de odihnă." Există note marginale; satir, "sau. țap"; monstrul de noapte, „Ebr. Lilith." În latina clasică, **lamia** este definită de Lewis și Short ca „o vrăjitoare despre care se spunea că suge sângele copiilor, o vrăjitoare și o fermecătoare."

192 **Mechashefah** în ebraică. În iudaism, vrăjitoria este în mare parte o activitate feminină (Exod 22:17 - se folosește forma feminină a substantivului). Mai multe pasaje din *Talmud* subliniază legătura dintre vrăjitorie și femei (Talmud - Avol 2:7; Eruv 64b; Sanh.67a). Vrăjitoarele sunt acuzate de activități malefice, cum ar fi interferarea cu fertilitatea și nașterile sănătoase, blestemul rivalilor și uciderea celor nebănuitori. Vrăjitoarele par a fi sursa deochiului, indicând faptul că sunt motivate de gelozie și invidie. Conform *Sefer Hasidim*, ele își pot schimba forma, au sete de sânge și pot deveni nemuritori.

• *Noaptea nu dorm, ci fac rondul meu prin toată lumea şi vizitez femeile care nasc. Ghicind ora la care mă aşez şi, dacă am noroc, strangulez copilul...! sunt un spirit feroce cu nenumărate nume şi multe forme*.[193]

.

• *„Când sufletul unui om se înalţă sus în timp ce doarme, dacă este păcătos, atunci sufletul său este aruncat din loc în loc de forţele puterilor răului, acesta este motivul pentru care cineva se vede în vis într-un alt ţinut - sau într-o altă ţară*."

Zohar III p. 222b

În acest moment, regele Solomon cere să ştie prin ce înger poate fi învinsă (deoarece fiecare demon are un înger advers care este duşmanul său), iar Obizuth răspunde:

• *„Prin îngerul lui Elohim numit Afarol, cunoscut şi sub numele de Rafael, dacă vreun bărbat îi cunoaşte numele şi îl scrie pe o amuletă pentru o femeie care naşte, atunci nu voi putea intra în ea*".

Acesta este cel mai vechi text care se referă la tradiţia amuletică de a alunga această demonică, care a devenit o parte atât de centrală a legendei Lilith. Această descriere o leagă şi mai strâns pe Obizuth de Lilith, deoarece numele Lilith a fost mult timp asociat cu **laylah** „noapte", chiar dacă această legătură nu poate fi dovedită de ebraică.

Se pare că cuvântul **LIL** este legat de vânturile furtunoase. În textele **AKK**, **lilu**, **lilitu** şi **ardat lil** apar adesea împreună ca trei demoni strâns înrudiţi, a căror stăpânire se exercită asupra vânturilor furtunoase. **Lilu** poate fi văzută în vântul de sud-vest, **lilitu** poate fugi dintr-o casă pe fereastră precum vântul sau oamenii şi-o imaginează zburând ca o pasăre. De asemenea, ei caută un bărbat pe care să-l seducă printr-o fereastră a unei case. Astfel, putem conecta aceşti demoni cu Ishtar[194], care stă la o fereastră căutând un bărbat pentru a-l seduce, a-l iubi şi apoi a-l ucide. Demonul feminin **lilitu** poate fi considerată o tânără fată care nu a atins maturitatea şi, prin urmare, trebuie să se plimbe neîncetat în căutarea unui tovarăş masculin. Neîmplinită sexual, ea este seducătoarea perpetuă a bărbaţilor.

---

193 Timp de mai bine de patru decenii, oamenii de ştiinţă au căutat fără succes o soluţie la misterul chinuitor al Sindromului Morţii Subite a Sugarului (SMSS). SMSS a fost definit în mod tradiţional ca fiind ucigaşul tăcut al oricărui sugar sau copil mic care doarme în pătuţ, o situaţie inexplicabilă în istorie şi pentru care o examinare post-mortem amănunţită nu reuşeşte să demonstreze o cauză adecvată a morţii. Un bebeluş care moare în aceste circumstanţe misterioase nu s-a înecat, strangulat sau sufocat. Nici o răceală uşoară nu a fost cauza morţii. Se ştie că există mai mulţi bărbaţi care au murit din cauza SMSS decât femei. Se subliniază faptul că, deoarece SMSS este un diagnostic de excludere, este posibil ca adevărata incidenţă a SMSS să fie supraevaluată. De exemplu, SMSS este adesea listat drept cauză a decesului în absenţa unei autopsii.

194 Fiecare dintre Zeiţe [Inanna, Hathor, Anat, Atena şi Kali, printre altele] este descrisă explicit ca un corp ceresc, identificabil cu planeta Venus; iar imaginile care înconjoară fiecare Zeiţă sunt în concordanţă cu cele asociate universal cu cometele (de exemplu, păr lung şi ciufulit; formă şerpuitoare; identificare cu o torţă; asociere cu eclipsele de soare; etc.)." - **Fundaţia de Cercetare Efenteral, *"Explorarea mitului lui Saturn"*** „Zeiţă suverană, doamnă a abisului de jos, mama Elohimilor, regina pământului, regina fecundităţii... Ca umiditate primordială, de unde a provenit totul, Belita este Tamti sau marea, mama oraşului Erech, prin urmare, o Zeiţă infernală." „În lumea stelelor şi a planetelor, ea este cunoscută sub numele de Ishtar sau Astoreth." - **M. P. Blavatsky, *Insulele dezvăluite***. În artă, Innana este de obicei reprezentată ca o zeiţă războinică, adesea înaripată, înarmată până la mâner sau înconjurată de un nimb de stele. Chiar şi în acest aspect, ea îşi poate trăda - prin postura şi starea vestimentară - rolul de zeiţă a sexului şi a prostituatelor. În arta neo-asiriană şi neobabiloniană, o femeie, reprezentată frontal şi nud, sau nud de la brâu în jos, care are aripi şi poartă boneta cu coarne a divinităţii, probabil o înfăţişează pe Ishtar mai specific în aspectul ei sexual. „Fiara lui Ishtar era un leu. Simbolul ei obişnuit era steaua sau discul stelar. Este posibil să fi fost simbolizată o vreme şi de rozetă." - Negru şi Verde, Elohimi, Demoni şi Simboluri ale Mesopotamiei Antice Ishtar „a fost o zeitate foarte complexă. Era Zeiţa fertilităţii şi a activităţii sexuale, Zeiţa războiului, iar în manifestarea sa astrală, era steaua Venus de pe cer." - **Magnus Masnusson, BC - Arheologia Ţărilor Biblice**.

Epopeea sumeriană *Ghilgameș* include povestea eroului Ghilgameș și a arborelui *Huluppu*. În această legendă vedem deja o oarecare influență patriarhală, unde Zeița Inanna insistă să i se construiască un tron din acest copac special, iar eroul este nerăbdător să-l taie pentru a face acest lucru. Dar în copac se află trei ființe - o pasăre în coroană, un „șarpe care nu cunoaște farmec" la bază, iar în centru, Lilith își construise o casă. Este numită „slujitoare pustie". Când Ghilgameș taie copacul, toate aceste ființe îl părăsesc, iar Lilith zboară în deșert.

Legendele arabe o prezintă pe **Alilat** (o formă a lui Lilith) ca fiica lui Allah și „Zeița nopții", iar simbolul ei este o bufniță. De asemenea, este consemnată ca Mama Reginei din Saba[195], care este atât de înțeleaptă încât îl poate testa chiar și pe Maestrul Înțelepciunii - Solomon - cu ghicitori și poate câștiga. Un basorelief inscripționat cu numele ei a fost găsit în nordul Siriei și datează din jurul anului 2000 î.Hr. Acesta prezintă o femeie frumoasă, goală, cu picioare și gheare de pasăre, aripi uriașe și o coroană; Este însoțită de două bufnițe și stă pe doi lei (posibil leoaice).

Regina din Saba, al cărei regat Sabia, împreună cu marele oraș Marib, făcea parte din Yemen. Era bogată și foarte frumoasă - „întunecată și atrăgătoare". Titlul tradițional pentru Regina din Sabia era **Makeda** sau MAGDA (Marea Doamnă). A dispărut în Etiopia și, conform tradiției, a născut un fiu, tatăl regelui Solomon. Era o închinătoare a soarelui și a lunii - o zeiță mamă care era o versiune a lui Asherah[196], numită de canaaniți **Qaniyatu elima** sau cea care dă naștere Elohimilor, sau **Rabbatu arthiratu yammi**. Doamna care traversează Marea - altfel spus, luna.

Cuvântul **Magda** este același cuvânt folosit pentru a o descrie pe Maria numită Magdalena (numele ei nu a fost niciodată Maria Magdalena). **Magdala**, pe țărmurile Galileii, se numea **Tarichea** în perioada celui de-al Doilea Templu, conform lui Josephus. A existat un Magdolum în Egipt și o Magdala în Etiopia. Magdalena - ca în „Magdalena" - este un titlu, care înseamnă „Marea Doamnă", la fel ca Regina din Saba. Este posibil ca Maria să nu fi „lucrat niciodată pe străzi", așa cum se credea și se învăța pe scară largă. "Curvia" de care se făcea vinovată era de fapt devoțiunea față de Astoreth. Nardul (cu care l-a uns pe Yahshua)[197] era folosit pe scară largă în căsătoriile sacre și alte rituri sexuale ale sistemelor antice de taoism și tantrism, fiind rezervat pentru a unge capul și picioarele.[198]

Asherah a devenit mai târziu Marea Zeiță Mamă și o metaforă pentru Iad. Potrivit cercetătoarei Barbara Walker, Scriptura spune că Lucifer va fi coborât în iad, pe marginile gropii. Această groapă era o metaforă pentru Helel sau Asherah, Mireasa-Mamă a Elohimilor; iar coborârea sa ca un șarpe fulgerător în groapa ei reprezenta fertilizarea abisului prin focul masculin din cer. Pe

---

195 În „**Livnat ha-Sappir**", Joseph Angelino susține că ghicitorile pe care regina din Saba i le-a pus regelui Solomon au fost aceleași cuvinte de seducție pe care Lilith i le-a spus lui Adam. Conform mitologiei evreiești și arabe, regina din Saba era un *djinn*, pe jumătate om și pe jumătate demon.

196 **Așerah** era numele unei zeițe siriene. În tăblițele El-Amarna din secolul al XV-lea î.Hr., numele ei apare cu denumirea pentru zeitate, ca parte a numelui **Arad-Asirta** (sau **'Ebed-Așerah**). Apare și într-un imn sumerian publicat de Reisner („*Sumerisch-Babylonische Hymnen*", p. 92), pe un cilindru de hematit („Zeit. f". Assyr." vi. 161) și într-un text astronomic din perioada Arsacide (ib. vi. 241). Se pare că a fost consoarta Elohimului **Amuru**, un Baal din regiunea Libanului (compară cu Jensen, „Zeit. f. Assyr." xi. 302-305). Arad-Ashirta din tăblițele El-Amarna reprezintă nu doar un șeic, ci un clan și este posibil cea care a devenit ulterior tribul lui Asher. Posibil o urmă a acestei Zeițe se găsește într-o inscripție din Citium din Cipru, care dedică un obiect „Doamnei mele mame Ashera". De asemenea, s-a spus că este consoarta lui YHWH, conform inscripțiilor *Khirbet El Qom* și Kuntifllet Arjud.

197 Conform lui Matei 26:16-7, acest lucru a avut loc în casa unui „lepros". Întrebarea este următoarea: De ce ar locui un lepros în orașul Ierusalim? Aceasta este o încălcare a *Torei* (Lev. 3:45-46). Problema se rezolvă prin consultarea textului aramaic original și nu a copiei grecești. Cuvintele aramaice „**garba**" și „**garaba**" au inflexiuni care le dezvăluie semnificația. Întrucât nu au fost folosite surse orale, scribul pur și simplu s-a uitat la sul și a făcut alegerea greșită.

198 Peter Redgrove. *Zeița Neagră* (1989). Ishtar l-a uns pe **Tammuz** înainte ca acesta să meargă în lumea de dincolo și se întorcea la porunca ei. Ishtar sau preoteasa ei era numită Marea Curvă din cauza ritului de **horasis**, un orgasm al întregului corp care o ducea pe consoartă într-o viziune. Acesta este același cuvânt folosit în *Faptele Apostolilor* 2:17 referitor la „tinerii voștri vor avea **viziuni**" (greacă # 3706 Strong). În căsătoria sacră, *hieros gamos*, regina îl unge pe rege cu ulei pe organele genitale ca pregătire pentru ritualul de **horasis**.

scurt, Aducătorul de Lumină l-a provocat pe Elohimul solar suprem căutând favoruri de la Mamă."[199]

> • **Dicţionarul Interpretării Bibliei, vol. 3, pag. 975**, *spune despre Ištar: „Ištar, Zeița iubirii și a fertilității, care a fost identificată cu STEAUA VENUS și este de fapt intitulată «Stăpâna Cerului» în Amama tăblițe. Dificultatea este că STEAUA VENUS era considerată în Palestina o zeitate masculină..."*
> • **Dicţionarul biblic al lui Unser**, la pagina 412, spune: *„Ashtoreth, Astarte, o zeiță canaanită. În arabă de sud, numele se găsește ca „Astar", un ELOHIM identificat cu planeta VENUS. Numele este înrudit cu Ištar (Învierea) babiloniană, zeița iubirii senzuale, a maternității și a fertilității. În tăblițele Ras Shamara se găsesc ATÂT forma masculină „Ashtar", cât și cea feminină „Ashtart"...."*

> • **Istoria religiilor, de Universitatea din Chicago, 1991**, pag. 261-278, confirmă: *„Inanna-Ištar este o figură luminală; ea este ANDROGYNOUS (având caracteristicile ambelor sexe, bărbat, cap, femeie) marginală, ambiguă. Inanna-Ištar combină agresivitatea masculină cu forța supraabundenței sexualității feminine. Ea însăși este „Prostituata Cerului". (Apoc. 17-19) Zeițele necunoscute sunt asociate în special cu Ištar. Ea este singura Zeiță care are epitetul de leoaică, iar cu ferocitatea și puterea ei furioasă, este într-adevăr un epitet potrivit, chiar mai potrivit cu MASCULINITATEA Zeiței. Principalii participanți și actori ai cultului Zeiței sunt bine cunoscuți pe nume. Există o ambiguitate cu privire la sexualitatea lor - fie că erau eunuci, hermafroditi sau pur și simplu travestiți. Travestitismul lor simula androginia dintre Inanna și Ištar. Probabil că inversarea opoziției binare bărbat-femeie a neutralizat astfel această opoziție. Prin emularea Zeiței lor, CARE ERA ATÂT MASCULIN, CÂT ȘI FEMEIE, au spulberat granița dintre sexe.*

Simbolurile care vin odată cu Lilith, precum și traducerile din Scripturi, spun o poveste care trebuie legată de Înțelepciune. Bufnița este în mod universal o pasăre a înțelepciunii; **Alilat** a fost identificată cu Atena, antica „Zeiță a Înțelepciunii"; ea este, de asemenea, a nopții, la fel ca și bufnița, și în întunericul pântecelui și al pământului germinează întreaga natură; iar în întunericul minții se nasc ideile, înainte de a izvorî la lumină.

Deși nu este numită Lilith, ci prin cuvântul ebraic pentru Înțelepciune, **Chochmah**, ea apare în *Cartea Înțelepciunii lui Solomon* (cca. 200 î.Hr.)

> • *„Deși este doar una, ea poate face toate lucrurile și, rămânând în ea însăși, ea reînnoiește toate lucrurile... ea se întinde cu putere de la un capăt al lumii la altul și ea ordonează toate lucrurile bine."*
>
> Cartea Înțelepciunii lui Solomon, 7:27 8:1

Afirmația că *ea se întinde cu putere de la un capăt al lumii la altul* amintește de aripile ei extraordinare. Ea este spiritul vântului și al aerului, "Doamna Cunoașterii și a Înțelepciunii". În tradiția evreiască, **Shekinah**, prezența divină feminină deasupra chivotului lui YHWH, are și aripi uriașe și întinse. Mai târziu, **Chochmah** devine **Sofia** greacă, Doamna înțelepciunii, iar în imaginea gnostică, **creatrix**, în timp ce pentru mulți dintre primii creștini ea era **pneuma** - Duhul Sfânt. O legendă a gnosticilor mandeeni dezvăluie că Lilith cunoaște „secretele întunericului și luminii și unește raiul și iadul". Aspectul ei este cel al Înțelepciunii.

Totuși, unul dintre misterele lui Lilith este revelat chiar de la început și se află în numele ei. Tot restul decurge din acesta. Diversele traduceri ne ajută să deducem ce ni se ascunde. Lilith este legată de două cuvinte rădăcină - **Layil**, ebraică pentru **noapte**, și **Lil**, sumeriană (cca. 3000 î.Hr.) pentru **vânt** sau respirație. În mod tradițional, până când informațiile din Sumer au ieșit la iveală,

199 Barbara G. Walker, *The Women's Encyclopedia of Myths and Secrets*. N.Y.. 1983 p.552.

Lilith a fost întotdeauna derivată din „noapte”, dar astăzi unii cercetători insistă că este mai corect să se folosească **Lil**. Acest cuvânt sumerian însemna *respirație* sau *spirit* și a fost împrumutat de babilonieni pentru aceeași utilizare, devenind **lillitu**.[200] Una dintre zeitățile lor principale, En-Lil, este Stăpânul Lilimului, o mulțime de spirite fantomatice care zboară în jur.

Lilith este încă venerată în epoca modernă sub forma ritualurilor Beltane/Mayday, care au loc între 1 și 5 mai. Miezul nopții din 30 aprilie dă startul festivităților „păgâne” cunoscute sub numele de „Ajunul lui Lilith”, în cinstea acestei demonițe.

Sora lui Samael, Lilith, și-a lăsat și ea numele în limbă. Rădăcina „**LIL**” poate fi completată de diverse terminații feminine: „Lilah, Lilette, Lolita, LoLa, Lilina, Lily, Delilah etc.” „**LIL**” înseamnă că strălucește alb pal, culoarea morții și a ciumei sau albul pal al lunii.

Mitul unicornului alb, ”virgina” care se opune violent oricărui bărbat care o conduce, ar putea fi o cheie pentru a ajunge la Lilith. Se spune că unicornul este o creatură foarte periculoasă, nu dulcele și inocentul ponei din desenele animate pentru copii. Unicornul era cunoscut ca fiind consoarta falică secretă a Fecioarei Maria, reprezentată în grădina ei închisă a virginității, în mostre din arta creștină. Unicornul este sacru pentru Lilith, dar ea însăși nu este virgină - cu excepția sensului tehnic în care nu a fost niciodată îndrăgostită cu adevărat de vreun bărbat. Ea are relații sexuale doar în scopuri utilitare, nu pentru că ar avea vreo afecțiune sau dragoste naturală pentru bărbați. Adevărata sursă a mitului unicornului ar putea fi dragonul-fiară babilonian, alcătuit dintr-un corp de cal, cu picioare anterioare de leu, solzi, un gât asemănător unui șarpe și un cap plat cu coarne, cu un singur vârf care crește din centrul nasului său. O teorie spune chiar că unicornul ar fi putut fi inițial taurul primăverii, care se ridica și se lupta cu leul verii. În arta babiloniană, taurul avea un singur corn. Stema britanică are leul și unicornul, ceea ce face trimitere la această veche legendă babiloniană. Sumerienii au scris despre un „Enlil” - „Cel Iluminat” sau „Cel care strălucește”, cunoscut și sub numele de Bel (ceea ce înseamnă YHWH). Bel a devenit „YHWH al lumii”. Conducătorii pământeni erau considerați vicari ai lui Enlil. Consoarta sa era numită ”Ninlil - Doamna. Cuvintele „Ilustru”, ”Iluminat”, ”bolnav”, ”Iluzie” și „Rău” sunt doar câteva care pot păstra memoria numelui sau titlului său și a reputației pe care a dobândit-o.

Conform istoriilor sau legendelor sumerienilor, Enlil (și sora-soția sa „NIN-HUR-SAG”) au fugit de pe pământ în momentul potopului. Teama de înec pare destul de ciudată pentru îngeri, deși se spune că ființele demonice nu pot trece prin apă și se presupune că astfel pot atinge „odihna” în interiorul corpurilor umane și animale, care sunt în mare parte făcute din apă. Așadar, apa ar putea servi și drept închisoare pentru astfel de ființe.

---

200 **Lamastu** (scrisă și Lamashiu) a fost o Zeiță demonică malefică și răuvoitoare în panteonul mesopotamian - fiind fiica lui Elohim An și acționând din proprie inițiativă, mai degrabă decât la instrucțiunile Elohimilor, ea reprezenta ceva mai mult decât puterea demonică obișnuită. Scrierea numelui ei în cuneiform sugerează în continuare că Lamastu era considerată o Zeiță în sine. Lamastu practica răul aparent de dragul său, victimele sale principale fiind considerate a fi copiii nenăscuți și nou-născuții. Prin urmare, femeile însărcinate erau și țintele ei, Lamastu fiind în general considerată responsabilă pentru avortul spontan și moartea bebelușilor. Se credea, în primă instanță, că purtarea de către viitoarea mamă a unui cap amuletic de bronz al demonului **Pazuzu** ar putea zădărnici planurile malefice ale Zeiței. Un alt dispozitiv apotropaic pentru a o îndepărta pe Lamastu a fost amplasarea așa-numitelor „plăci Lamastu” de metal sau piatră în jurul casei, acestea incluzând o reprezentare a lui Pazuzu forțând-o pe Lamastu să se întoarcă în Lumea de Dincolo de unde provenea. În loc să fie o femeie însărcinată, aceste plăci înfățișează un bărbat imobilizat la pat, sugerând că Lamastu era asociat și cu bolile. În cele din urmă, ofranda rituală de miriapode și broșe, printre alte obiecte, era considerată a o distrage pe Lamastu de la intenția ei. În incantații, Lamastu este descrisă ca având cap de leu, dinți de măgar, sâni goi și un corp păros, mâini pătate de sânge cu degete și unghii lungi și picioarele în formă de gheare, asemănătoare cu cele ale demonului-pasăre Anzu (**Im-dugud**). Reprezentările iconografice ale lui Lamastu din secolele IX-VII î.Hr. o prezintă purtând urechi verticale, ca cele ale unui măgar, în timp ce un purceluș și un pui îi sug la sâni. Ea stă frecvent în picioare sau îngenunchează pe figura unui măgar și ține șerpi în ambele mâini. Fiara ei particulară era măgarul și obiectul ei asociat o barcă, în care se credea că Lamastu navighează pe râul Lumii de Dincolo. **Lamashtu** este ca o altă femeie demonizată numită **Lamia**, o zeiță șarpe libiană, al cărei nume este probabil o variantă greacă a lui Lamashtu. La fel ca Lamashtu, **Lamia** ucidea și copii. Sub deghizarea unei femei frumoase, ea seducea și tineri. În *Biblia Vulgata* latină, **Lamia** este dată ca traducere a numelui ebraic **Lilith** (iar în alte traduceri este... dată ca „bufniță țipătoare” și „monstru al nopții”).

Tradiția scripturală spune că Nefilimii sau „Cei Căzuți” au fost pe pământ înainte de Potop și după, dar se pare că au dispărut în timpul Potopului. Ei erau „bărbații de renume” din elită, numiți „uriași”[201] și care erau urmașii „Fiilor lui El” sau ai Îngerilor Căzuți care violau femei. Un spirit care întreține relații sexuale cu o femeie era cunoscut și sub numele de *Incubus*, omologul masculin[202] al Succubusului[203], acesta fiind rolul acordat în mod tradițional lui Lilith. Astfel, *Incubusul* ar fi HYLEL.

> *• R. Jose a spus: „Când descendenții lui Kayin s-au răspândit prin lume, obișnuiau să taie pământul și aveau trăsături comune atât cu ființele superioare, cât și cu cele inferioare.” R. Isaac a spus: „Când Uzza și Azael au căzut din lăcașul sfințeniei lor de sus, le-au văzut pe fiicele omenirii și au păcătuit împreună cu ele și au născut copii. Aceștia erau Nefilimii (uriașii), despre care se spune: NEFIUMII ERAU PE PĂMÂNT (Gen. VI, 4).” R. Hiya a spus: „Descendenții lui Kayin erau «fiii lui El» (Ibid. 2). Căci Kayin s-a născut din Samael și aspectul său nu era ca cel al altor ființe umane, iar toți cei care proveneau din neamul său erau numiți «fiii lui El».” R. Judah a spus că și Nefilimii erau numiți așa. ACEIAȘI ERAU ȘI EROII. Erau șaizeci pe pământ, corespunzând numărului de mai sus, așa cum este scris: ”Sunt șaizeci de viteji care se ocupă de asta” (S.S. III, 7). CARE ERAU DIN VECHIME, OAMENII CU NUME. R. Jose a văzut în cuvântul „nume” o indicație că proveneau din lumea superioară, în timp ce R. Hiya a văzut în cuvântul **me'olam** („din vechime” sau „din lume”) o indicație că proveneau din lumea terestră și că de acolo Elohim i-a mutat.*
>
> Zohar - Bereshith Sec. 1 pg.37a

> *• a) Până la a zecea generație, rasa lui Adam crescuse enorm. Lipsiți de compania femeilor, îngerii cunoscuți ca „Fiii lui Elohim” și-au găsit soții printre frumoasele Fiice ale*

---

201 Nefilimii („Cei Căzuți”) purtau multe nume tribale, cum ar fi Emim („Terori”), Repha'im („Slăbitori”), Gibborim („Eroi Giganți”), Zum zummim („Cei care Realizează”), Anakim („Cu Gât Lung” sau „Purtători de Coliere”), Awwim („Devastatori” sau „Șerpi”). Se spune că unul dintre Nefilimi, pe nume Arba, a construit orașul Hebron, numit „Kiriat-Arba” după el, și a devenit tatăl lui Anak, ai cărui trei fii, Șeșai, Ahiman și Talmai, au fost ulterior expulzați de către camaradul lui Iosua, Caleb. Întrucât, însă, **arba** înseamnă „patru” în ebraică, Kirialh-Arbamay ar fi însemnat inițial „Orașul celor Patru”, o referință la cele patru cartiere ale sale legate mitic de clanurile anakite: Anak însuși și „fiii” săi, Șeșai, Ahiman și Talmai.

202 Cuvântul „**incubus**” derivă din latinescul „**incubus**” (coșmar) și „incubare” (a se întinde pe, a se apleca pe și a cloci). În utilizarea psihologică modernă, termenul a fost aplicat tipului de „nocturne” care dă cuiva senzația unei greutăți mari sau a unei apăsări pe piept și stomac. Aceștia pot intra în case neinvitați și se pot bucura de apariția altor persoane ca schimbători de formă; adesea vor vizita aceeași victimă în mod repetat. O victimă a unui „incubus” va experimenta vizitele ca pe niște vise.

203 Cuvântul provine dintr-o alterare a latinescului târziu **succuba**, care înseamnă „prostituată”. Cuvântul în sine este derivat din prefixul latin „**sub**-”, care înseamnă „dedesubt, sub”, și verbul „**cubo**”, care înseamnă „mă întind”. Așadar, un **succubus** este cineva care stă întins sub o altă persoană. În timp ce un **incubus** (latinismul „*in*-” înseamnă în acest caz „*deasupra*”) este cineva care stă întins deasupra altei persoane. Marc a fost, de asemenea, un termen pentru suspinul, gâfâitul sufocant sau o rostire interceptată, cu o senzație de presiune pe piept, care apare în timpul somnului. Aceste simptome erau, de asemenea, considerate a fi ale unui *incubus* (sau succubus), o ființă preternaturală malefică, care provoacă coșmaruri și/sau emisii nocturne. Acest fenomen este considerat acum o experiență de paralizie în somn. Aspectul *succubilor* variază aproape la fel de mult ca cel al demonilor în general; nu există o singură descriere definitivă. Cu toate acestea, ele sunt aproape universal descrise ca femei atrăgătoare cu o frumusețe nepământeană, adesea cu aripi demonice asemănătoare liliacului; Ocazional, li se vor atribui alte trăsături demonice (coarne, o coadă cu vârful ascuțit, ochi de șarpe, copite, colți etc.). Ocazional, apar pur și simplu ca femei atrăgătoare în vise, la care victima nu pare să și le scoată din minte. Ele ademenesc masculii și, în unele cazuri, masculul pare să se „îndrăgostească” de ea. Chiar și în afara visului, ea nu-i va părăsi mintea. Va rămâne acolo, drenând încet energia din el. O versiune din Orientul Mijlociu a *succubei*, cunoscută sub numele de „**um al duwayce**”, o înfățișează pe această succubă ca pe o femeie frumoasă, cu un parfum ademenitor, care rătăcește prin deșert pe copitele unui măgar. În timp ce alte forme de *succube* participă la acte sexuale pentru a colecta spermă și a rămâne însărcinate, această succubă anume este, în schimb, o judecătoare de caracter și se răzbună pe cei care comit adulter. Ea încearcă să-i ademenească pe acești bărbați să aibă relații sexuale cu ea, moment în care un brici ascuțit din vaginul ei îi tăie penisul partenerului, lăsându-l într-o durere agonizantă. După ce l-a lăsat pe bărbat neajutorat, ea se transformă în adevărata ei formă și îl ucide; unii cred că îl mănâncă de viu.

Oamenilor. Copiii uniunilor lor ar fi moștenit viața veșnică de la tatăl lor, dar Elohim decretase: „Să nu rămână duhul Meu în trup pentru totdeauna!” „De acum înainte, anii omului sunt limitați la o sută douăzeci.” (b) Aceste noi creaturi erau giganți, cunoscuți sub numele de „Cei Căzuți”, ale căror căi rele l-au hotărât pe Elohim să șteargă de pe fața pământului toți bărbații și femeile, împreună cu giganticii lor corupători. (c) Fiii lui Elohim au fost trimiși pentru a învăța omenirea adevărul și dreptatea: și timp de trei sute de ani l-au învățat într-adevăr pe fiul lui Kayin, Enoch, toate secretele Cerului și Pământului. Mai târziu, însă, au poftit după femei muritoare și s-au pângărit prin relații sexuale. Enoch a consemnat nu numai instrucțiunile lor divine, ci și căderea lor ulterioară din har; înainte de sfârșit, se bucurau fără discriminare de fecioare, matroane, bărbați și animale.

Mituri ebraice: Cartea Genezei
De Robert Graves și Raphael Patai Capitolul 18 p. 100-107

CAPITOLUL 11 - ADAM A CRESCUT UN CAIN

• **Soncino Zohar, Bereshith, Secţiunea 1, Pag. 55a** -... *ŞI A NĂSCUT DUPĂ ASEMĂNAREA SA, DUPĂ CHIPUL SĂU, indică faptul că ceilalţi fii ai săi nu erau pe deplin după asemănarea sa, ci că acesta i-a reprodus calităţile atât trupeşti, cât şi sufleteşti. Acest lucru este în acord cu ceea ce a spus R. Simeon în numele lui R. Yeha, cel Bătrân, că ceilalţi fii ai săi au fost concepuţi în păngărire prin ataşamentul şarpelui şi al călăreţului său, Samael, şi, prin urmare, nu erau o reproducere completă a lui Adam. Am spus mai înainte, este adevărat, că Abel nu era din aceeaşi parte precum Cain; cu toate acestea, amândoi erau asemănători prin faptul că nu erau înzestraţi cu figura umană completă. R. Jose a spus: „Această opinie este confirmată de limbajul textului, care, referitor la naşterea lui Cain, spune: «Şi Adam şi-a cunoscut soţia şi ea a zămislit şi l-a născut pe Cain», şi la fel şi despre Abel: «şi ea l-a născut din nou pe fratele său Abel», dar despre Set se spune: «Şi a născut chipul şi asemănarea sa».” R. Simeon a spus: „Timp de o sută treizeci de ani, Adam s-a despărţit de soţia sa şi în acest timp a născut multe duhuri şi demoni, prin forţa impurităţii pe care o absorbise. Când acea impuritate s-a epuizat, s-a întors din nou la soţia sa şi a născut de la ea un fiu, despre care este scris: «a născut după chipul şi asemănarea sa». Căci atunci când un om merge în partea stângă şi umblă în impuritate, el atrage la sine tot felul de duhuri impure, iar un duh necurat se agaţă de el şi refuză să-l părăsească, deoarece aceste duhuri se agaţă doar de cei care se agaţă de ele mai întâi. Fericiţi sunt cei drepţi care umblă pe calea cea dreaptă, ei fiind cu adevărat drepţi; copiii lor sunt, de asemenea, binecuvântaţi şi despre ei este scris: «Căci cei drepţi vor locui în pământ» (Prov. II. 21).” ŞI SORA LUI TUBAL CAIN A FOST NAAMAH. R. Hiya a spus: „De ce o menţionează Scriptura în mod special pe Naamah? Motivul este că ea a fost marea seducătoare nu numai a oamenilor, ci şi a spiritelor şi demonilor.” R. Isaac a spus: „«Fiii lui Elohim» menţionaţi în Scriptură (Gen. VI, 4), care erau Uzza şi Azael, au fost seduşi de ea.” R. Simeon a spus: „Ea a fost mama demonilor, fiind de partea lui Cain, şi ea este cea care, împreună cu Lilith, aduce epilepsia la copii.” R. Abba i-a spus: „Nu ai spus mai devreme că funcţia ei este de a seduce bărbaţii?” El a răspuns: „Aşa este; ea se distrează cu bărbaţii şi uneori naşte spirite de la ei. Şi ea încă există pentru a seduce bărbaţii.” R. Abba i-a spus: „Dar aceşti demoni nu mor ca fiinţele umane? Cum de atunci există ea până în zilele noastre?” El a răspuns: „Aşa este. Lilith, Naamah şi Iggeret, fiica lui Mahlath, care au provenit din partea lor, vor continua să existe până când Cel Sfânt, binecuvântat fie El, va îndepărta duhul necurat, aşa cum este scris: «Voi face ca duhul necurat să plece din ţară»” (Zah. XIII, 2).” R. Simeon a spus: „Vai de orbirea fiilor oamenilor, care, deşi nu sunt conştienţi de cât de plin este pământul de fiinţe ciudate şi invizibile şi de pericole ascunse, dacă le-ar putea vedea, s-ar mira cum pot ei înşişi să existe pe pământ. Această Naamah a fost mama demonilor şi din ea provin toate acele duhuri rele care se amestecă cu oamenii şi trezesc în ei concupiscenţa, care îi duce la întinăciune. Deoarece un astfel de eveniment vine din partea duhului necurat, implică nevoia de purificare prin abluţiune, aşa cum au explicat colegii noştri.”*

Se pare că confuzia despre natura lui Lilith ar putea avea legătură cu natura ei dual, parte femeie, parte **malek**. Ar putea fi urmaşul unui Înger Căzut, moştenind caracteristicile ambilor părinţi. Asta ar însemna că fratele ei, HYLEL, este, de asemenea, un hibrid - fiul unui Înger Căzut şi al unei mame pământeşti.[204]

---

204 Rav Shaul foloseşte acest exemplu ca avertisment pentru adevăraţii credincioşi şi adepţii lui Mesia, spunând: „V-am logodit cu un singur soţ, ca să vă înfăţişez lui Mesia ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca nu cumva, aşa cum şarpele a PĂCĂLIT-o pe Chawah prin viclenia lui, tot aşa mintea voastră să fie CORUPTĂ de la simplitatea care este în Mesia” (II Corinteni 1:2-3). Cuvântul grecesc tradus aici prin „amăgit” este **exapatao** şi înseamnă „a seduce complet, a amăgi, a înşela” (Strong's Concordance, #1818). Acest cuvânt este compus din două cuvinte greceşti - **ex** care înseamnă „pe deplin, în întregime, complet” şi **apatao** care înseamnă „amăgit, sedus sau

Rabinii antici au o astfel de legendă. Uniunea a avut ca rezultat doi descendenți: gemeni masculi și femei[205] . Vechea poveste rabinică îl implică pe îngerul „Samael" care a condus al 5-lea cer, adică casa Berbecului, care este condusă de Marte ca o stea în creștere. Samael a părăsit Marte și a venit pe pământ unde a întâlnit-o pe Chawah în grădină. În calitate de incub, el a fost tatăl lui Kayin[206] și al surorii gemene a lui Kayin, "Luluwa", pe care a avut-o cu Chawah.[207] Sufixul ebraic „**-uwa**" înseamnă „*a lui Chawah*" sau, pur și simplu, "*o femeie*". Este similar cu „**-ith**" din numele Lilith. În ebraică, "**Lil-ith**" și "**Lil-uwa**" au același sens de bază. *Cartea Jubileelor*[208] o numește pe sora sa: „Awan".

> • **Soncino Zohar, Bereshith, Secțiunea 7, Pag. 61a** - „*prin păcatul său, el a părăsit Grădina de unul singur și a avut urmași în afara acesteia; aceștia nu au dăinuit în lume, iar acest ideal nu s-a realizat, prin urmare." R. Hizkiah a spus: „Cum ar fi putut să aibă copii acolo, având în vedere că, dacă înclinația spre rău nu l-ar fi ispitit să păcătuiască, Adam ar fi locuit pentru totdeauna singur în lume și nu ar fi avut copii? În același fel, dacă Israelul nu ar fi păcătuit făcând vițelul de aur, nu ar fi avut copii și nicio nouă generație nu ar fi venit pe lume." R. Abba a răspuns: „Dacă Adam nu ar fi păcătuit, nu ar fi născut copii din partea înclinației spre rău, ci ar fi născut urmași din partea Duhului Sfânt. Dar acum, întrucât toți copiii oamenilor se nasc din partea înclinației spre rău, ei nu au permanență și sunt doar de scurtă durată, pentru că în ei există un element al „celei de-a doua părți". Dar dacă Adam nu ar fi păcătuit și nu ar fi fost alungat din Grădina Edenului, el ar fi născut*

înșelat". Este un cuvânt puternic care denotă o înșelăciune completă și absolută - atât morală, cât și mentală, și spirituală! În relatarea King James despre episodul din grădină, Chawah i-a spus lui Elohim: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat" (Geneza 3:13). Aici, cuvântul ebraic pentru „amăgit" este **nasha**, care înseamnă „a duce în rătăcire, adică (mental) a amăgi sau (moral) a seduce -- a păcăli, a înșela" (Strone's #5377). Gesenius Hebrew-Caldean Lexicon definește acest cuvânt ca „a duce în eroare, a face să se rătăcească, de unde: 1) a înșela... 2) a seduce, a corupe". Luând aceste cuvinte la sensul și valoarea lor deplină, aflăm că Chawah a fost „total înșelat", "complet sedusă", "absolut amăgită și coruptă" de influența lui Satan în acest incident. Este timpul să aruncăm o privire mai atentă, mai precaută și mai completă asupra acestor versete.

205 **Soncino Zohar, Vayikra, Secțiunea 3, Panoul 87a** - Kayin era de tipul **kilaim**-ului, deoarece el venea parțial dintr-o altă parte care nu era din specia lui Adam și Eva; și jertfa lui a venit și din partea aceea. În cazul lui Abel, cele două părți au fost unite în pântecele Evei și, pentru că au fost unite, nici un folos nu a venit lumii de la ele și au pierit. Prin urmare, cel care face această unire trezește ambele părți împreună și poate veni la rău, iar un spirit greșit se odihnește asupra lui.

206 Cuvântul ebraic pentru „a câștigat" este **qanithi**, care este legat de „Kayin".

207 Unii spun că Samael s-a deghizat în șarpe și, după căderea lui Adam, a conceput-o pe Kay cu Chawah. Acest act a pângărit toată descendența rezultată din uniunea ei ulterioară cu Adam. Abia când Israel a primit Tora pe Muntele Sinai a fost ridicat acest blestem. El continuă să afecteze celelalte națiuni.

208 *Cartea Jubileelor*, scrisă probabil în secolul al II-lea î.e.n., este o relatare a istoriei lumii de la creație până la Moise. Este împărțit în perioade ('Jubilee') de 49 de ani. În cea mai mare parte, narațiunea urmează relatarea familiară din Bereshith, dar cu câteva detalii suplimentare, cum ar fi numele fiicelor lui Adam și Chawah, și un rol activ pentru o entitate demonică numită „Mastema". Mastema pare să fie identificat cu Satana. El i-a cerut lui YHWH ca unora dintre spirite să li se permită să rămână cu el pentru a-și face voia. YHWH a dat curs cererii sale și a permis ca o zecime din spirite să rămână cu Mastema, în timp ce celelalte nouă părți vor fi condamnate. El pare să fie de altă natură decât acele spirite rele pentru care pledează. Nu are nicio grijă că va fi legat de ceilalți. Numele Mastema este probabil derivat din ebraică, "**mastim**", participiul Hiphil al lui „**Satam**", și înseamnă „cel care este advers" sau „inamic". Cuvântul este echivalent cu Satana (adversarul). Termenul este uneori folosit la plural, ceea ce indică faptul că a existat o clasă de „Mastema", precum și un prinț, Mastema. Aceasta este similară cu Satana principală și cu clasa sa de Satani (1 Enoh 40:7). Jubileele implică faptul că Mastema este supus lui Elohim. Sarcina lui este pur și simplu să-i ispitească pe oameni să păcătuiască și, dacă o fac, el îi acuză în fața Tronului lui YHWH. El nu inițiază procesul păcatului, dar Mastema și spiritele sale îi conduc apoi la o greșeală mai mare. Aceasta este legată de funcția Satanei, în care oamenii pot obține dreptate dacă sunt ispitiți și rezistă. Autorul anonim al cărții **Jubilees** a avut o preocupare pentru reforma calendaristică și folosește Jubilees ca platformă pentru a propune un calendar solar de 364 de zile și 12 luni; aceasta ar fi fost o abatere radicală de la Calendarul ebraic, care se bazează pe luna. Există, de asemenea, câteva pasaje mesianice, apocaliptice, deși destul de puține decât *Cartea lui Enoh*. Singura versiune completă a Jubileelor este în etiopiană, deși sunt cunoscute și fragmente mari în greacă, latină și siriacă. Se crede că a fost scrisă inițial în ebraică. R.H. Charles, un cărturar biblic academic, a concluzionat că **Jubilees** a fost o versiune a Pentateuhului, scrisă în ebraică, părți din care mai târziu au fost încorporate în cea mai veche versiune greacă a Bibliei ebraice, *Septuaginta*.

urmași din partea Duhului Sfânt – urmași sfinți ca îngerii cerești, care ar fi dăinuit până în eternitate, după modelul celest. Însă, întrucât el a păcătuit și a avut copii în afara Grădinii Edenului, aceștia nu au prins rădăcini nici măcar în această lume până la apariția lui Noe, care era un om neprihănit și a intrat în arcă, astfel încât din arcă au ieșit toate generațiile viitoare ale omenirii, care s-au răspândit de acolo în cele patru colțuri ale pământului."

• **Cartea Jubileilor-IV**. *Și în săptămâna a treia, în al doilea jubileu, ea a născut pe Cain, iar în a patra a născut pe Abel, iar în a cincea a născut pe fiica ei Awan.* ***2.*** *Și în primul (an) al celui de-al treilea jubileu, Cain l-a omorât pe Abel pentru că (Elohim) a primit jertfa lui Abel și nu a primit jertfa lui Cain,* ***3.*** *Și l-a omorât pe câmp; și sângele lui a strigat de la pământ la cer, plângându-se că l-a ucis.* ***4.*** *Și YHWH l-a mustrat pe Cain din pricina lui Abel, pentru că l-a omorât și l-a făcut fugar pe pământ din cauza sângelui fratelui său și l-a blestemat pe pământ.*

• *Observați că la crearea lui Adam Sfântul, binecuvântat să fie El, l-a făcut bărbat și femeie împreună, femeie în spate și bărbat înainte. Atunci El i-a văzut în despărțire și a păcălit-o pe femeie și a adus-o la Adam; și când au fost aduși astfel față în față, dragostea s-a înmulțit în lume și au născut urmași, lucru care nu era încă înainte. Dar când Adam și soția lui au păcătuit și șarpele a avut relații cu Eva și a injectat în ea veninul său, ea a născut pe Cain, a cărui imagine provenea în parte din sus și în parte din veninul părții necurate și joase. Prin urmare, Șarpele a fost cel care a adus moartea în lume, deoarece partea lui a fost cauza acesteia. Este calea șarpelui să stea la pândă pentru a ucide și, astfel, cel care a izvorât din el a urmat același curs. Așa că Scriptura spune: „Și s-a întâmplat, pe când erau pe câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât" (Gen. IV, 8). Găsim că este scris în Cărțile Antice că, în actul de a ucide pe Abel, Cain l-a mușcat în mod repetat după felul șarpelui, până când i-a făcut sufletul să-l părăsească. Abel a fost astfel ucis și trupul său a fost divizat în elementele sale. Dacă Cain nu ar fi fost în parte descendentul părții necurate, nu s-ar fi comportat așa față de fratele său. Adam, așadar, văzându-l pe Abel ucis și pe Cain alungat, și-a spus: „De ce să nasc de acum înainte copii?" Apoi s-a despărțit de soția sa timp de o sută treizeci de ani, perioadă în care duhurile feminine necurate au conceput de la el și au născut duhuri și demoni, [Tr. nota: v. T. B. Erubin, 18.] așa-numitele „plăgi ale copiilor oamenilor" (2 Sam. VII, 14). După aceea, Adam a devenit gelos, s-a alăturat cu nevastă-sa și l-a născut pe Set, după cum citim, "și [el] a născut un fiu după asemănarea lui, după chipul lui; și i-a pus numele Set" (Geneza v, 3): cu accent „după asemănarea lui, după chipul lui", ceea ce nu s-a întâmplat înainte, adică cu urmașii născuți înainte de acel timp. Căci înainte, relația cu Adam era de alt fel, dar acum Cel Sfânt, binecuvântat fie El, a adus-o pe Eva, în toată splendoarea ei, în fața lui Adam, iar ei s-au unit față în față. De aceea este scris: „Aceasta se va numi femeie" (Ibid. II, 23), adică aceasta și nu alta.*

Zohar 2:231a-b

Legenda evreiască despre Kayin[209] și sora sa, Luluwa[210] sau Lilith, sugerează că Kayin[211] este Cel Strălucitor, Purtătorul de Lumină, HYLEL. Era oare Kayin cunoscut pentru faptul că „strălucea" sau „lumina"? Ar fi putut moșteni vreun fel de „iluminare" angelică de la tatăl său

209 Dar când Adam și soția sa au păcătuit, iar șarpele a avut relații cu Eva și i-a injectat veninul său, ea l-a născut pe Cain, a cărui imagine provenea în parte din înălțimi și în parte din veninul părții necurate și josnice. De aceea, șarpele a fost cel care a adus moartea în lume, întrucât partea sa a fost cauza acesteia. Este firea șarpelui să pândească pentru a ucide, și astfel cel care a izvorât din el a urmat aceeași cale. Zohar- Vol. 2, p. 231a

210 Fiecare dintre fiii lui Adam avea o soră geamănă cu care urma să se căsătorească. Deoarece sora geamănă a lui Abel era mai frumoasă, Cain a dorit să o ia de soție și a căutat să scape de Abel (Pirke R. Eliezer, xxi; Gen. K. xxii. 7, conform emendării lui Ginzher; Epiphanius, „De Heeresi", xl. 5, „Schatzhohle", ed. Bezold, p. 34: comparați, de asemenea, "Cartea Albinei", ed. Budge, pp. 26, 27).

211 Cuvântul „Kayin" ar putea avea legătură cu termenul ugaritic „tija de stuf" și cu termenul ebraic „qayin" (suliță).

legendar, Samael? Se pare că da. Legenda spune că faţa lui Kayin strălucea puternic încă din copilărie. Chawah ştia că Adam nu era tatăl lui Kayin şi, în inocenţa ei, a proclamat: „Am născut un fiu de la YHWH”.

De ce a vrut Samuel ca Adam să-L nesocotească pe Elohim? Planul său era ca Chawah să mănânce din fructul Pomului Cunoaşterii şi apoi să i-l dea şi lui Adam să mănânce. Deoarece numai lui Adam i se poruncise direct să nu mănânce din acel fruct,[212] Samael a crezut că Chawah va rămâne în viaţă (Gen. 3:4), iar dacă aşa se va întâmpla, **nachash**-ul a crezut că se va căsători cu ea şi se va împerechea cu ea. El ar fi moştenit atunci casa Stăpânului său (Adam) (Gan Eden)[213] şi ar fi preluat conducerea Pământului. Dar, după cum ştim, lucrurile nu au mers conform planului său. Până în ziua de azi, există duşmănie între el şi Sămânţa femeii.

> • *R. Jose a spus: „Când urmaşii lui Cain s-au răspândit pe pământ, obişnuiau să răscolească pământul şi aveau trăsături comune atât cu fiinţele de sus, cât şi cu cele de jos.” R. Isaac a spus: „Când Uzza şi Azael au căzut din lăcaşul sfinţeniei lor de sus, au văzut fiicele omenirii şi au păcătuit cu ele, zămislind copii. Aceştia erau Nefilimii (giganţii), despre care se spune: NEFILIMII ERAU PE PĂMÂNT (Gen. VI, 4).” R. Hiya a spus: „Descendenţii lui Cain erau «fiii lui Elohim» (Ibid. 2). Căci Kayin s-a născut din SamaeI şi înfăţişarea lui nu era ca a celorlalţi oameni, iar toţi cei care proveneau din neamul lui erau numiţi „fiii lui Elohim”. R. Iuda a spus că şi nefilimii erau numiţi astfel. ACEIAŞI ERAU OAMENII PUTERNICI. Erau şaizeci pe pământ, corespunzând numărului de sus, aşa cum este scris: „Şaizeci de oameni puternici sunt în jurul lui” (S.S. III, 7). CARE ERAU DIN VREMURILE DE DEMULT, OAMENII DE NUME. R. Jose a văzut în cuvântul „nume” o indicaţie că aceştia proveneau din lumea de sus, în timp ce R. Hiya a văzut în cuvântul* ***me’olam*** *(„din vremurile de demult” sau „din lume”) o indicaţie că aceştia proveneau din lumea terestră şi că de acolo i-a mutat Elohim.*
>
> Zohar[214] Bereshith 1:37a

Bereshith afirmă de două ori, în ebraica din capitolul 4, că Kayin „S-A ÎNROŞIT FOARTE TARE, şi chipul lui s-a întristat” după ce Elohim nu a reacţionat la jertfa lui în acelaşi mod dramatic în care o făcuse la jertfa lui Hevel. Cuvântul ebraic din *Bereshith* 4, care înseamnă „a străluci” sau „a lumina”, stă la baza unor cuvinte precum „corn” (coarnă), ”corn” (porumb) şi „crown” (coroană). Este folosit în legătură cu Moise după ce acesta coboară de pe munte, iar faţa lui „strălucea” atât de tare încât israeliţii nu puteau să-l privească. Aceasta este o lumină puternică. Iar *Bereshith* spune că faţa lui Cain „strălucea FOARTE TARE” ~ ceea ce înseamnă o lumină FOARTE puternică.

Cuvântul a creat confuzie printre unii cititori. Poate fi tradus şi prin „avea coarne”, iar Moise este adesea reprezentat cu coarne din această cauză. Unii rabini considerau că lui Cain îi creştea un corn din frunte – ca unui unicorn... adică, ca lui Lilith. Alte povestiri spuneau că lui Cain i s-au dat două coarne ca „semn” pe care Elohim i l-a pus pe frunte pentru a-l proteja. Din acelaşi motiv,

---

212 În mitologia greacă, Persefona mănâncă seminţele rodiei, care simbolizează sămânţa lui Hades învelită în pulpa roşie şi dulce. Consumând fructul, Persefona a primit energiile masculine ale acestuia – din proprie voinţă. Odată ce l-a acceptat (pe Hades), ea trebuie să devină soţia lui. Prin consumarea fructului lui Hades, Persefona ajunge să-l cunoască – aceasta fiind modalitatea ebraică de a descrie relaţiile sexuale.

213 Gan Edenul nu este pe acest pământ. Adam a fost o fiinţă astrală, fără corp fizic, şi a locuit în Gan Eden. După cădere, Adam a fost alungat, sau de fapt alungat din nivel după nivel, din cele şapte niveluri ale pământului. Există lumi subterane care există sub a noastră. Aceste şapte pot fi dimensiuni mai uleioase, deoarece *Zoharul* spune că cele şapte pământuri sunt ca cele şapte ceruri. Al şaptelea nivel se numeşte **Tevel**. Fiecare dintre acestea este locuit de fiinţe asemănătoare oamenilor. **Gehinnom** este al 4-lea nivel numit **Gey**. Al 2-lea nivel se numeşte **Adamah**, unde s-au născut Kayin şi Hevel. Dimensiunea a 5-a se numeşte **Nishiyah**, unde toţi locuitorii sunt bărbaţi. Aceşti locuitori bărbaţi nu au nasuri, ci doar 2 fante prin care respiră şi sunt foarte mici de statură. Aceste descrieri sună foarte mult ca presupuşii extratereştri numiţi „cenuşii”. Într-un tărâm numit Arka, există locuitori cu 2 capete. Unul dintre aceştia a fost observat de rabinul Hiya şi rabinul Yosi în *Zohar* 1:157a. Majoritatea înţelepţilor credeau că **mizikin** (demonii) şi îngerii căzuţi locuiesc sub pământul nostru, în aceste pasaje sau lumi subterane.

214 *Zoharul* sau *Cartea Strălucirii* îşi trage numele din Daniel 12:3.

Satana este descris cu coarne; ca „cel strălucitor”, el ar putea fi, de asemenea, considerat ca având coarne datorită dublei semnificații a cuvântului ebraic.

> • *Midraș Rabbah – Geneza XXII: 12-12. Și YHWH i-a zis: „De aceea (Laken), oricine îl va ucide pe Cain”, etc. (IV, 15). R. Iuda a spus: Vitele, fiarele și păsările s-au adunat pentru a cere dreptate pentru Abel.* ***2.*** *Cel Sfânt, binecuvântat fie El, i-a spus: îți spun (**lak ani**): ORICINE ÎL UCIDE PE CAIN, etc.* ***3.*** *R. Nehemiah a interpretat: Judecata lui Cain nu va fi ca judecata altor ucigași. Cain a ucis, dar nu a avut de la cine să învețe [gravitatea crimei sale], decât de atunci încolo. Toți cei care ucid vor fi uciși.* ***4.*** *ȘI YHWH A PUS UN SEMN PENTRU CAIN. R. Iuda a spus: El a făcut ca soarele să strălucească pentru el. I-a spus R. Neemia: Pentru acel nenorocit El ar fi făcut ca soarele să strălucească! Mai degrabă, El a făcut să izbucnească lepra asupra lui, după cum citești. Și se va întâmpla că, dacă nu te vor crede și nu vor asculta de glasul primului semn, etc. (Ex. IV, 8).* ***5.*** *Rab a spus: I-a dat un câine. Abba Jose a spus: A făcut să-i crească un corn. Rab a spus: L-a făcut un exemplu pentru ucigași. R. Hanin a spus: L-a făcut un exemplu pentru pocăiți.* ***6.*** *R. Levi a spus în numele lui R. Simeon b. Lakish: Și-a amânat judecata până când a venit Potopul și l-a măturat, așa cum este scris. Și a nimicit orice ființă vie, etc. (Gen. VII, 23).*

După ce i-a dat naștere lui Kayin și Lilith, lui Samael i s-a dat un nume cu care suntem mai familiarizați: HaSatan, ”Cel care stă ca judecător sau acuzator”. Ideea este că, fiind prins în timp ce o pângărea pe Chawah, a început să acuze toți oamenii de păcat pentru a-și face propria greșeală să pară mai puțin gravă prin comparație. A devenit procurorul rasei umane. În Tarsum Pseudo-Jonathan Bereshith 4:1 citim:

> • *„Și Adam a aflat despre soția sa, Eva, că aceasta rămăsese însărcinată cu Samael, îngerul [rău] al lui YHWH [Samael era, evident, un alt nume pentru Azazel sau Satana], iar ea a născut pe Cain. El semăna cu cei de sus [îngerii] și nu cu cei de jos, iar ea [prin urmare] a spus: «Am dobândit un bărbat, într-adevăr, un înger al lui YHWH.»*”

În *Pirqei* deR. Eliezer, citim:

> • *„Șarpele a intrat în ea și ea a rămas însărcinată cu Kayin, după cum se spune: «Și bărbatul a cunoscut-o pe soția sa, Eva.» Ce a știut el? Că ea era deja însărcinată [cu altcineva]*”
>
> (Pirqei deR. Eliezer 21).

> • **21. Trumah (Zohar): 78.** *Cain, Abel, Set, Enos, Mahalalel Versetul 760. Referitor la ceea ce este mai jos. CE ESTE SCRIS: „Și Adam a cunoscut-o pe Eva, soția sa; și ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain” (Bereshith 4:1). Kuf (al lui Cain). A CUI PICIOARE ERAU ÎMBRĂCATE CU KLIPOT ÎN SECRETUL PASAGELUI: „PICIOARELE EI COBOARĂ SPRE MOARTE” (MISHLE1 5:5) a început să poarte ÎN PÂNTECUL EVEI cu puterea și sprijinul lui Adam după ce primise deja murdărie de la acest Kuf. ÎNTÂI. ȘARPELE A VENIT, CARE ESTE SECRETUL LUI KUF, ASUPRA EVEI ȘI A INTRODUS MURDĂRIE ÎN EA, APOI ADAM A VENIT ASUPRA EI. De aceea, nu este scris: „Și el a zămislit”, ci mai degrabă „Și ADAM a cunoscut... Și ea a zămislit și a născut”, iar resturile au ieșit din femeie, EVA.*

> • **26. Pekudei (Zohar): 21**. Pieptarul și efodul, versetul 203. *După ce Adam și soția sa au păcătuit, iar șarpele a avut relații sexuale cu Eva și i-a insuflat murdăria în ea, Eva l-a născut pe Cain. El avea forma de sus și de jos, în secretul murdăriei Celei de-a Doua Părți, și din partea de jos a FORȚELOR EXTERNE. Prin urmare, el a fost primul care a adus moartea în lume, cauzată de partea sa, DEOARECE A PROVENIT DIN MURDĂRIA*

ȘARPELUI. Natura șarpelui este să pândească pentru a ucide, iar urmașul său, CAIN, i-a învățat căile. Și astfel este scris: „și s-a întâmplat, când erau în câmp, că Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a ucis” (Bereshith 4:8) .

• **33. Kedoshim (Zohar): 20**. Specii amestecate și haine amestecate din in și lână (**sha'atnez**) Versetul 119. Jertfa lui Cain a fost inul, SEMNIFICÂND FRUCTUL PĂMÂNTULUI: Jertfa lui Abel a constat în lână, și anume în primii născuți ai turmei sale. O jertfă nu este ca cealaltă. Secretul acestei chestiuni este că Cain era un amestec, ANUME AL UNEI SPECII CU O ALTA SPECIE, un amestec nepotrivit, DEOARECE EL ERA de pe Cealaltă Parte, nu din specia lui Adam și Eva. Și jertfa lui provenea de pe acea parte. Abel era din aceeași specie cu Adam și Eva, ANUME DIN SFINȚENIE. În pântecele Evei s-au unit aceste două aspecte opuse, ANUME DOUĂ SPECII DIFERITE, și pentru că s-au unit, nu a venit niciun beneficiu lumii, iar ele s-au pierdut.

• **Soncino Zohar, Bereshith, Secțiunea 1, Pag. 28b-29b** *noile suflete cu care israeliții vor fi înzestrați, conform dictonului „fiul lui David nu va veni până când toate sufletele care vor fi închise în trupuri nu vor fi epuizate”, și atunci vor veni cele noi. În acel moment, mulțimea mixtă va dispărea din lume și se va putea spune despre Moise și despre Israel, fiecare referindu-se la sufletul său geamăn, ”și bărbatul și soția lui erau amândoi goi și nu le era rușine”, pentru că necurăția va dispărea din lume, și anume cei care au cauzat captivitatea, mulțimea mixtă. Despre ei se spune în continuare. ȘI ȘARPELE ERA MAI SUBTIL DECÂT ORICE FIARĂ DE PE CÂMP PE CARE O FĂCUSE YHWH ELOHIM; adică sunt mai subtili pentru rău decât toate neamurile și sunt urmașii șarpelui original care a amăgit-o pe Eva. Mulțimea mixtă reprezintă impuritatea pe care șarpele a injectat-o în Eva. Din această impuritate a ieșit Cain, care l-a ucis pe Abel... Din Cain s-a născut Ietro, socrul lui Moise, așa cum este scris: „Și fiii chenitului, socrul lui Moise” (Judecători I, 16), și conform tradiției a fost numit **chenit** pentru că își avea originea în Cain. Moise, pentru a ascunde ocara socrului său, a căutat să convertească „mulțimea mixtă” (descendenții lui Cain), deși Elohim l-a avertizat, spunând: „Sunt dintr-o stirpe rea; ferește-te de ei”. Prin intermediul lor, Moise a fost alungat din locul său potrivit și nu a avut privilegiul de a intra în țara lui Israel, căci prin intermediul lor a păcătuit lovind stânca când i s-a spus să-i vorbească (Numeri XX, 8); ei au fost cei care l-au adus la aceasta. Și, totodată, Elohim ia în considerare un motiv bun și, din moment ce motivul lui Moise în convertirea lor a fost bun, așa cum s-a spus, de aceea Elohim i-a spus: „Te voi face un neam mai mare și mai puternic decât el” (Ibid. XIV, 12). Despre ei este scris: „Pe oricine a păcătuit împotriva mea, îl voi șterge din cartea mea” (Exod XXXII, 33), căci ei sunt din semința lui Amalek, despre care se spune: „vei șterge amintirea lui Amalek” (Dent. XXV, 19): ei au fost cei care au făcut să fie sparte cele două table ale Legii, după care, ȘI OCHII AMÂNDURORA S-AU DESCHIS ȘI AU ȘTIUT CĂ ERAU GOI, adică Israel a devenit conștient că era scufundat în mocirla Egiptului, fiind fără Tora, astfel încât se putea spune despre ei „și tu erai gol și neacoperiți”... Apoi spune: ȘI AU CUSUT FRUNZE DE SMOCHIN, adică au căutat să se acopere cu diverse coji din „mulțimea amestecată”; dar adevăratul lor înveliș sunt franjurile **Țitzith**-ului și curelele filacterelor, despre care se spune: ȘI YHWH ELOHIM A FĂCUT PENTRU BĂRBAT ȘI SOȚIA LUI HAINE DE PIELE ȘI LE-A ACOPERIT; aceasta se referă mai degrabă la filactere, în timp ce franjurile sunt concepute în cuvintele ȘI ȘI-AU FĂCUT BRÂIE, cei răi sunt literalmente **mazikin** (goblinii) lumii; și există o impuritate din partea demonilor și a spiritelor rele; și nu există nimeni atât de blestemat printre ei ca Amalek, care este șarpele malefic, ”**elohimul străin**”. El este cauza oricărei desfrânări și crime, iar sufletul său geamăn este otrava idolatriei, cei doi fiind numiți împreună Samael (lit. poison-el). Există mai mult de un Samael și nu sunt toți egali, dar această parte a șarpelui este blestemată mai presus de toți.*

• *ȘI AU AUZIT GLASUL LUI YHWH ELOHIM ETC. Aceasta face aluzie la momentul când Israel a venit la Muntele Sinai, așa cum este scris: „A auzit vreun popor glasul lui Elohim vorbind din mijlocul focului etc.?” Mulțimea amestecată a pierit atunci, cei care i-au spus lui Moise: „Să nu ne vorbească Elohim, ca să nu murim” (Exod XX, 16). Aceștia sunt prototipurile celor neînvățați (**Am haaretz**), despre care se spune: „blestemat este cel ce se culcă cu vreun fel de fiară” (Dent. XXVII, 21), deoarece ei sunt din partea șarpelui, despre care se spune: „blestemat ești tu dintre toate fiarele” (Gen. III, 14). Diverse impurități sunt amestecate în compoziția lui Israel, la fel ca animalele printre oameni. Un fel este din partea șarpelui; altul din partea neamurilor, care sunt comparate cu fiarele câmpului; altul din partea **mazikin** (goblini), pentru suflete*.

În cartea *Macabeilor* 4, o femeie eroică își amintește de viața ei și spune:

• „*Am fost o fecioară curată și nu am ieșit din casa tatălui meu; am păzit coasta din care [Eva] a fost zidită [din]... și nici Nimicitorul [Satan], șarpele viclean, nu a pângărit puritatea virginității mele*”.

(4 Macabei 18:7-8).

În scrierile *Legământului Reînnoit*, Yahshua este plasat în rolul alternativ de Avocat al Apărării; Yochanan spune: „Avem un AVOCAT înaintea Tatălui, chiar pe Yahshua HaMoshiach cel Drept”. Mesia este pus în contrast cu Ha-Satan și Lucifer, fiul său, Falsul Mesia, spiritul lui Kayin, care l-a ucis pe Hevel, tipul lui Mesia, Bunul Păstor. În toate aceste paralele, vechea rivalitate dintre Kayin și adevărații fii ai lui Adam, Hevel și Sheth, și mai târziu Yahshua, este menită să transmită sensul unei lupte între două linii familiale: cea legitimă din Adam și cea nelegitimă din Samael/Satan. Aceste două fluxuri genetice s-au amestecat pe vremea lui Noach, spune *Bereshith*. Deci, se presupune că cele două tipuri de ADN sunt împletite în noi toți într-o măsură mai mare sau mai mică.

• **1 Ioan 3:10-12** *Prin aceasta se văd copiii lui Elohim și copiii diavolului: oricine nu trăiește în neprihănire nu este din Elohim, nici cel ce nu-și iubește fratele. Căci aceasta este vestea pe care ați auzit-o de la început: să ne iubim unii pe alții. Nu cum Cain, care era din cel rău, și l-a ucis pe fratele său. Și de ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar faptele fratelui său erau drepte*.

Yahshua pare să se refere frecvent la această idee. El vorbește despre „sămânța (umană) semănată de Elohim” și „sămânța semănată de cel rău”. El spune că cele două vor crește împreună până în zilele de pe urmă, când grâul va fi despărțit de pleavă, ceea ce ar însemna că partea nutritivă a grâului va fi despărțită de partea nedigerabilă din fiecare bob.

• **Matei 13:24-30** *Le-a pus înainte o altă alegorie, zicând: „Împărăția cerurilor s-a asemănat cu un om care a semănat sămânță bună în ogorul său”. Dar pe când dormea oamenii, a venit vrăjmașul lui și a semănat neghină [adică neghină care seamănă cu grâul] în mijlocul grâului și a plecat. „Când tulpina a încolțit și a dat rod, atunci a apărut și neghina. Robii stăpânului pământului s-au apropiat de I-au zis: «Stăpâne, n-ai semănat sămânță bună în ogorul tău? De unde are neghina?» El le-a zis: «Un vrăjmaș a făcut una ca asta.» Robii I-au zis: «Vreți să o strângem după ce vă duceți?» El le-a zis: «Nu, ca nu cumva, dacă veți strânge neghina, să smulgeți și grâul odată cu ea. Lăsați să crească amândouă împreună până la seceriș. Și, la vremea secerișului, voi zice secerătorilor: «Strângeți mai întâi neghina și legați-o în snopi ca să o ardeți; iar grâul strângeți-l în hambarul Meu.»”*

Yahshua a recunoscut că descendenții lui Avraham (așa cum El Însuși era prin Mariyam) puteau fi și „fiii tatălui vostru, diavolul... care a fost un UCIGAȘ de la început”. În ebraică, sintagma „de la început” era modul în care Yehudim se referea la cartea *Bereshith*. Deci Yahshua spunea că „diavolul” a fost tatăl urmașilor umani și „a fost un UCIGAȘ în cartea *Bereshith*”.

„UCIGAȘUL” din Bereshith, desigur, era Kayin. Yahshua a indicat că Kayin nu era doar „un” diavol, ci diavolul, cel rău. Kayin l-a întruchipat literalmente pe HaSatan într-un fel, iar modul în care Yahshua indică este biologic că HaSatan era tatăl lui Kayin.

Yochanan, în prima sa epistolă, aproape afirmă acest lucru în mod deschis. El spune:

> • *„În aceasta se văd COPIII lui Dumnezeu și COPIII DIAVOLULUI... Căci aceasta este vestea pe care ați auzit-o DE LA ÎNCEPUT [adică ÎN BEREȘIT] să ne iubim unii pe alții, NU CA PE KAYIN, care era DIN CEL RĂU și a ucis pe fratele său~.*
>
> Ioan 3:10-121”

Expresia „AL CELUI RĂU” în greacă este modul standard de a indica filiația, adică faptul că Kayin era FIUL CELUI Rău, ceea ce ar însemna aici că Kayin era fiul lui Satan.

> • **44. Pinchas (Zohar): 52**. Văz, auz, miros și vorbire, Versetul 327. *Și ea nu este ca roaba rea CARE SE NUMEȘTE Lilith, căci aceasta din urmă este insolentă, neavând umilință și modestie și este mama unei mulțimi mixte. Din acest motiv, Solomon a spus: „O femeie virtuoasă este o diademă pentru soțul ei” FIIND SHECHINAH „dar cea care acționează rușinos este ca putregaiul în oasele lui” (Mishlei 12:4). ACEASTA ESTE ROABA LILITH, care nu are umilință și nici modestie înaintea Celui Sfânt, binecuvântat fie El. Și copiii ei sunt similari, fiind o mulțime mixtă, iar Cel Sfânt, binecuvântat fie El, o va îndepărta în viitor pe ea și pe copiii ei din lume, căci sunt bastarzi, născuți din cele nouă atribute, așa cum sunt descrise de înțelepți, ANUME: COPIII A) UNEI SOȚII VIOLATE DE SOȚUL EI: B) UNEI SOȚII URÂTE; C) LA MENSTRUAȚIE (ÎN MOMENTUL ACTULUI SEXUAL); D) O SOȚIE AL CĂREI SOȚ, ÎN MOMENTUL ACTULUI SEXUAL, CREDEA CĂ ESTE ALTĂ PERSOANĂ SAU CEALALTĂ SOȚIE A LUI; E) O SOȚIE REBELĂ (ÎN MOMENTUL ACTULUI SEXUAL); F) UN SOȚ BEAT (ÎN MOMENTUL ACTULUI SEXUAL); G) A AVUT RELAȚII CU O SOȚIE DIVORȚATĂ ÎN INIMA LUI; H) O SOȚIE INSOLENTĂ; I) COPII NĂSCUȚI DE O SOȚIE CARE A AVUT RELAȚII IMEDIAT ÎNAINTE DE CĂSĂTORIA EI. Aceștia sunt considerați bastarzi de către Tora.*

Lilith nu era doar sora lui Lucifer; a devenit și soția lui. De îndată ce Kayin este exilat la est de Eden și, prin urmare, spre Iordan și Valea Eufratului, în ceea ce este acum Irakul, *Bereshith* spune că „și-a cunoscut soția”. Dar povestea antică de acest fel este Prometeu. După ce a adus iluminarea sau focul omenirii, a fost pedepsit de Elohim și „ÎNLĂNȚUIT DE O STÂNCĂ” unde NU POATE MURI, ci ficatul îi este mâncat încontinuu de un GRIFON: Aceasta era o fiară angelică mutantă care fusese hrănită cu copii umani în „tinerețea” sa. Cuvântul „**G'R'Ph'ON**” derivă din **Ch'R'B** sau Heruvim. Satan este numit „heruvim” în *Ezeckiel* 28. Astfel, se pare că Prometeu era mâncat de un heruvim, care ar putea fi Satan însuși. „Heruvimul” NU era un înger bebeluș drăguț și gol, ci o ființă asemănătoare unui dragon cu patru fețe, cu o fire posomorâtă. Prometeu[215] este fratele lui

---

215 PROMETEU nu era un prost, dar de ce altfel s-ar fi răzvrătit împotriva lui ZEUS? A încercat să-l păcălească pe Zeus (care știe totul și vede totul) cu un sacrificiu fals. Prometeu a furat și focul de la Zeus și l-a dat muritorilor de pe pământ. Zeus nu l-a pedepsit doar pe Prometeu; a pedepsit întreaga lume pentru îndrăzneala acestui elohim rebel. Prometeu era fiul lui APETOS și KLYMENE (Clymene). Numele său înseamnă **Prevedere**. Prometeu a fost un elohim cu mult înainte ca Zeus să preia Tronul Eternității. A luptat pentru Zeus împotriva născocitorului KRONOS (Cronos), dar Prometeu nu a avut niciodată un respect adevărat pentru Zeus. Se temea că noii olimpieni nu aveau compasiune unii pentru alții sau pentru muritorii de pe pământul de jos. Pentru a-și arăta disprețul, Prometeu a pregătit două jertfe și, în încercarea de a-l umili pe tatăl său Zeus, a adus o jertfă din grăsime

Epimeteu („**gând ulterior**” sau „**cel care acţionează după ce a gândit**”. Fratele primordial a fost asociat cu îngerul căzut în această versiune a poveştii *Bereshith*. El este pedepsit de Elohim pentru actul său nechibzuit. Elohim îl exilează pe o „STÂNCĂ” - care în originalul grecesc era cuvântul „PETRA”.

Adam şi Chawah se presupune că au fost exilaţi în Petra. Se pare că legenda greacă i-a amestecat pe Adam, HYLEL/Kayin şi Satan într-o singură poveste, căci toţi au păcătuit, au fost exilaţi şi au adus „iluminarea” omului.

Monstruosul „Grifon” este un heruvim devorator, la fel ca şi Satan, despre care se spune că umblă prin lume ca un leu furios, căutându-i pe cei pe care să-i devoreze. Leul era una dintre cele patru „feţe” ale heruvimului. Rădăcina „**K'R'B**” în limba egipteană era folosită pentru a descrie un gândac asemănător unui Scarabeus de mare, care era simbolul luminii la orizontul estic şi, de asemenea, semnul lor zodiacal pentru Scorpion. Chiar şi cuvântul „SCORPION” se descompune în „**S-K'oR'P-io**” sau „**s-K'R'B-io**”; un „**K'R'B**” sau heruvim. Scorpionul este, desigur, semnul Morţii şi, prin urmare, al lui Satan. În astrologia rabinică, Scorpionul este semnul lui **Dan**, şarpele de lângă cărare.

Dar a existat o tradiţie şi mai veche a cerurilor printre evrei. Josephus spune că Sheth, fiul lui Adam, a numit stelele, iar fiii săi au format o preoţie care ţinea hărţi ale cerurilor. Dacă ne uităm la structura cerului, vedem şase seturi de semne masculine şi feminine. Fiecare pereche de semne se referă la o formă antică de muncă umană: Berbecul şi Taurul sunt ambele semne de păstorit, de exemplu. Vărsătorul şi Peştii sunt semne de pescuit. Scorpionul şi Balanţa au fost odată un singur scorpion gigantic legat de agricultură, ocupaţia lui Kayin. În cea mai veche formă a zodiacului, aşadar, se pare că Scorpionul şi Balanţa îl reprezentau pe Kayin şi pe soţia sa, **LULuwa** sau Lilith. Steaua sa cheie, Antares („Înlocuitor pentru Marte”), era plasată simbolic pe pieptarul Marelui Preot sub forma unui ametist, a cărui culoare este VIOLET, culoarea preferată a lui Ulith - culoarea SÂNGELUI ROŞU ŞI ALBASTRU combinat.

Povestea greacă a lui Prometeu include CANIBALISM şi referinţe subtile la HERUVIMI MUTANŢI care se hrănesc cu umanitate. Într-un sens, Prometeu este înlănţuit de PETRA, dar în alte privinţe, este înlănţuit de planetă. În *Bereshith* se spune că Satana este „blestemat” să meargă pe „burta” PE PĂMÂNT. În *Apocalipsa*, Satana este ARUNCAT PE PĂMÂNT din „locul” său din rai. Povestea lui Prometeu a fost în mod clar compusă într-un mod poetic, cu multiple semnificaţii. El este Kayin, fratele Iluminat, exilat şi condamnat să fie chinuit, dar nu să moară. Chinul său vine de la heruvimul Satana care, de fapt, îl roade înăuntru. Există chiar şi un indiciu al naturii sale satanice care l-a determinat să mănânce carnea lui Abel în tinereţe.

Dacă Kayin a moştenit un anumit grad de „nemurire” de la tatăl său HaSatan, atunci şi sora sa geamănă, **LILith**, ar putea. Chiar şi fără astfel de avantaje genetice, fiii lui Set par să trăiască până la vârste înaintate, apropiindu-se de 1000 de ani. Ceea ce mulţi oameni trec cu vederea este că Scripturile nu menţionează nicăieri cât timp au trăit Kayin şi urmaşii săi sau când sau dacă fiecare dintre ei a murit. Deşi cei de PE PĂMÂNT s-ar fi înecat în genul de Potop global descris în *Bereshith*, există indicii în Scripturi şi în alte scrieri antice că UNII din linia lui Kayin - şi Kayn/HYLEL însuşi - au supravieţuit Potopului, PĂRĂSIND PĂMÂNTUL şi întorcându-se după aceea. Se spune că ŞEFUL Nefilimilor, urmaşii liniei lui Kayin, a fost numit „H'LEL” [R. Saadaiah,

---

şi oase, iar pe cealaltă din cea mai bună carne. Trucul consta în faptul că Prometeu înfăşurase grăsimea în aşa fel încât să pară cel mai sincer omagiu dintre cele două. Zeus a văzut dincolo de înşelăciune şi şi-a stăpânit cu mărinimie mânia. L-a avertizat pe Prometeu, dar nu l-a pedepsit. Prometeu nu i-a spus lui Zeus profeţia conform căreia unul dintre fiii lui Zeus îl va detrona. Ca pedeapsă, Zeus a poruncit ca Prometeu să fie înlănţuit pentru eternitate în Caucaz. Acolo, un vultur (sau, conform altor surse, un uliu) îi mânca ficatul, iar în fiecare zi ficatul se regenera. Aşadar, pedeapsa era fără sfârşit, până când Heracle a ucis în cele din urmă pasărea. Prometeu este cunoscut ca fiind unul dintre cele mai interesante personaje din mitologia greacă.

„Polemică împotriva lui Hiwi Al Balkhi”, pp. 64-66 (secolul al IX-lea)], care este în esenţă acelaşi nume cu „HYLEL” în Yeshayahu 14. ŞEFUL Nefilimilor, adică cel care a fost moştenitorul sau ÎNTÂIUL NĂSCUT al lui Satan, ar fi fost Kayin dacă ar fi fost încă în viaţă, aşa cum Numele „**H’LEL**” sugerează că el era. Textul menţionează că acest „**HeLEL**” plecase înainte de Potop şi se întorsese pe pământ pentru a construi Turnul Babel. Cuvântul ebraic Nephilim provine din rădăcina „NaFaL-**נפל**” care înseamnă **a cădea**, deoarece ei au căzut şi îi fac şi pe alţii să cadă.[216]

> • **Soncino Zohar, Bereshith, Secţiunea I, Pag. 37a.** *R. Jose a spus: „Când descendenţii lui Kayin s-au răspândit prin lume, obişnuiau să taie pământul şi aveau trăsături comune atât cu fiinţele superioare, cât şi cu cele inferioare.” R. Isaac a spus: „Când Uzza[217] şi Azael au căzut din lăcaşul sfinţeniei lor de sus, le-au văzut pe fiicele omenirii şi au păcătuit împreună cu ele şi au născut copii. Aceştia erau Nefilimii (uriaşii), despre care se spune: NEFILIMII ERAU PE PĂMÂNT (Gen., VI, 4).” R. Hiya a spus: „Descendenţii lui Kayin erau «fiii lui Elohim» (Ibid. 2). Căci Kayin s-a născut din Samael şi aspectul său nu era ca cel al altor fiinţe umane, iar toţi cei care proveneau din neamul său erau numiţi «fiii lui Elohim».” R. Judah a spus că şi Nefilimii erau numiţi aşa. ACEŞTIA ERAU OAMENII PUTERNICI. Erau şaizeci pe pământ, corespunzând numărului de mai sus, aşa cum este scris: „Şaizeci de oameni puternici sunt în jurul lui” (S.S. III. 7). CARE ERAU DIN VECHIME, OAMENII CU NUME. R. Jose a văzut în cuvântul „nume” o indicaţie că proveneau din lumea de sus, în timp ce R. Hiya a văzut în cuvântul **me'olam** („din vechime” sau „din lume”) o indicaţie că proveneau din lumea terestră şi că de acolo i-a mişcat Elohim.*
>
> • **Soncino Zohar, Bereshith, Secţiunea 1, Pag. 58a** *NEFILIMII ERAU PE PĂMÂNT. R. Jose spune, urmând o tradiţie, că aceştia erau Uzza şi Azael, pe care, aşa cum s-a menţionat deja, Elohim i-a lipsit de sfinţenia lor cerească. Cum, s-ar putea întreba, pot ei exista în această lume? R. Hiya răspunde că ei erau din clasa spiritelor la care se face referire în cuvintele „Şi păsările care zboară pe pământ” (Gen. I, 20), iar acestea, aşa cum am spus, apar oamenilor sub formă de fiinţe umane. Dacă se întreabă, cum se pot transforma? Răspunsul este, aşa cum s-a spus, că ei se transformă de fapt în tot felul de forme, deoarece atunci când coboară din cer devin la fel de concrete ca aerul şi iau formă umană. Aceştia sunt Uzza şi Azael, care s-au răzvrătit în cer şi au fost aruncaţi de Elohim şi au devenit corporali pe pământ şi au rămas pe el, neputând să se dezbrace de forma lor pământească. Ulterior, au rătăcit după femei şi până în ziua de azi există şi îi învaţă pe oameni artele magiei. Au născut copii pe care i-au numit Anakim (uriaşi), în timp ce Nefilimii înşişi au fost numiţi „fii ai lui Elohim”, aşa cum s-a explicat în altă parte.*

• **Soncino Zohar, Bemidbar, Secţiunea 3, Pag. 160b.** R. Isaac a spus: „Când au ajuns în prezenţa Anakimilor, le-au arătat toiagul lui Moise şi astfel au fost eliberaţi.” R. Judah a spus: „Avem o tradiţie conform căreia Moise le-a transmis Sfântul Nume şi, prin aceasta, au fost eliberaţi.” R. Hiya a spus: „Uriaşii erau numiţi cu trei nume: Nephilim, Anakim, Refaim. Numele lor original era

---

216 Nefilimii sunt menţionaţi de 3 ori în **TaNaK**, o dată cu scriere completă şi de două ori cu erori. *Niddali* 61a din *Talmud* afirmă că Sihon şi Og au fost fiii lui Samhazai şi Azael care au căzut din ceruri în generaţia Potopului. *Biblia* de studiu evreiască şi traducerea *Etz Chayim* traduc cuvântul „Nefilim-” ca „fiinţele divine”. Deşi Rashi, Onkelos şi Hirsch au înţeles că fiinţele divine sunt descendenţii drepţi ai lui Shet, care s-au căsătorit cu descendenţii lui Kayin.

217 Menţionată în *Our'an* (Sura 53:20), **al-Suzza** „cea mai puternică” sau „cea puternică” (derivată din rădăcina **ʕzy**) a fost o zeiţă arabă preislamică a fertilităţii, una dintre cele trei zeiţe principale ale Meccăi. Ea, Manat şi al-Lat erau cunoscute drept „fiicele lui Elohim”. Uzza era venerată de nabateeni, care o echivalau cu zeiţele greco-romane Afrodita, Urania, Venus şi Caelestis. Un cub de piatră de la Ta'if (lângă Mecca) era considerat sacru ca parte a cultului ei. În a 3-a carte a lui Enoh şi în *Zohar*, el este unul dintre îngerii căzuţi pedepsiţi pentru că au convieţuit cu femei umane şi au fost tatăl anakimilor. Uzza este, de asemenea, identificat cu Abezi Thibod („tată lipsit de sfat”) care, în tradiţia evreiască timpurie, este folosit şi ca un alt nume pentru Samael şi Maestru, referindu-se la un spirit puternic care a împărţit principatul Egiptului cu Rahab şi s-a opus lui Moise, care în cele din urmă s-a înecat în Marea Roşie.

Nephilim, iar când se asociau cu fiicele oamenilor, erau numiți Anakim, iar apoi, când umblau prin lume și-L neglijau pe Cel Ceresc, erau numiți Refaim. Au trăit până la o vârstă înaintată, până când, în cele din urmă, jumătate din corpul lor a devenit paralizată, în timp ce cealaltă jumătate a rămas viguroasă. Apoi luau o anumită iarbă și o aruncau în gură și mureau, iar pentru că se sinucideau astfel, erau numiți Refaim.” R. Isaac a spus că obișnuiau să se înece în mare, așa cum este scris: „Refaimii sunt uciși sub ape” (Iov XXVI, 5).

CAPITOLUL 12 - DUPĂ POTOP

Dacă Kayin a supraviețuit Potopului părăsind pământul, atunci se pare că și Lilith ar fi putut. Cu siguranță avea capacități care ar fi putut-o salva. Legendele atribuie lui ULith puterea de a-și schimba forma. Fiind urmașul unui înger, ar fi trebuit să aibă astfel de abilități. Se spune că îngerii sunt capabili să se deghizeze în oameni cu aspect obișnuit sau să se manifeste ca „îngeri ai luminii" atunci când doresc. Se spunea că Lilith se transformă atât într-o pasăre, cât și într-o femeie frumoasă - ceea ce implică faptul că nu era atât de atrăgătoare în forma ei naturală. Expresia „Vrăjitoarea Nopții"[218] este a ei, dar la fel este și „Maria Nopții", originea cuvântului nostru „coșmar" - însemnând inițial experiența unui bărbat care se trezește și găsește o Succubus (Lilith) deasupra lui.[219]

> • **49, Ki Tetze: 25.** *„Și o roabă care este moștenitoarea stăpânei sale" Versetul 123. Stăpâna ei este o grădină. Roaba este gunoi murdar din punctul de vedere al mulțimii amestecate. Gunoiul este amestecat în grădină pentru a crește semințe din punctul de vedere al Pomului Cunoașterii Binelui și Răului. Din punctul de vedere al idolatriei, ROABĂ este numită Saturn. Lilith. gunoi murdar, deoarece este excremente amestecate cu diferite tipuri de murdărie și viermi, în care sunt aruncați câini morți. Copiii lui Esau și Ismael sunt îngropați în ea. Ea este un mormânt pentru idolatrie, unde sunt îngropați cei necircumcișii, care sunt câini morți, viermi, cu miros urât și murdari, și care au devenit murdari prin ea, care este aderența atașată mulțimii amestecate care este amestecată în Israel, și care este atașată de oasele și carnea care sunt copiii lui Esau și Ismael. care sunt un os mort și o carne necurată, carne sfâșiată de fiarele din câmp, despre care se spune: „s-o aruncați câinilor"*. (Semot 22:30).
>
> • **44. Pinchas: 46.** *Cele patru Klippoth care înconjoară cele patru creaturi vii. Versetul 270. Pentru Mihail, Gabriel, Nuriel și Rafael. CINE SUNT CREATURILE VII ALE CARULUI, controlează cele patru elemente bune ale omului, care sunt apa, focul, vântul și pământul, CARE SUNT SECRETUL LUI CHESED ȘI GVURAH. TIFERET ȘI MALCHUT. fiecare dintre ele având patru fețe: LEU, BOU, VULTUR, OM. Și păcat. Distrugerea, furia și urgia depind de fierea albă, care este plămânul în care se aderă, și de fierea roșie din ficat, care se înroșește cu Marte (ebr.* ***Ma'adim****, din „roșu"): și de fierea verde (ebr.* ***marah****) care este atașată de ficat, care este sabia Îngerului Morții, despre care se spune: „sfârșitul ei este amar (ebr.* ***marah****) ca pelinul, ascuțit ca o sabie cu două tăișuri" (Mishlei 5:4): și de fierea neagră, care este Lilith. CARE ESTE PLANETA (ebr.* ***Shabtai****) Saturn, care este controlată de splină, care este melancolia, Șeolul inferior, sărăcia și întunericul, plânsul și jalea și foametea.*

Este posibil ca „Maria Nopții" să se arate încă persoanelor sensibile, îmbrăcată ca o femeie frumoasă, strălucind de lumină. Există multe astfel de relatări. Majoritatea cazurilor, în ciuda a ceea ce s-ar putea aștepta, nu spun că femeia se identifică. În schimb, se pare că îi lasă pe observatorii

---

218 Ea este numită și **Meyalleth** sau *Cea care Urlă*.

219 Din aceste tradiții străvechi, imaginea lui Lilith a fost fixată în demonologia cabalistică. Și aici, ea are două roluri principale: strangulatoarea copiilor (uneori înlocuită în *Zohar* de Naamah) și seducătoarea oamenilor, din ale cărei emisii nocturne naște un număr infinit de fii demonici. În acest ultim rol, ea apare în fruntea unei vaste oștiri, care participă la activitățile ei. În *Zohar,* ca și în alte surse, ea este cunoscută sub denumiri precum Lilith, prostituata, cea rea, cea falsă sau cea neagră. (Combinația de motive menționată mai sus apare în ***Zohar*** **I, 14b, 54b**; **II, 96a, Ilia; III, 19a, 76b**.) Ea este în general numărată printre cele patru mame ale demonilor, celelalte fiind Agrat, Mahalath și Naamah. Complet nou în conceptul cabalistic al lui Lilith este apariția ei ca parteneră permanentă a lui Samael, regina tărâmului forțelor răului (**sitra achra**). În acea lume (lumea **klippoth**), ea îndeplinește o funcție paralelă cu cea a **Shekinah** („Prezența Divină") în lumea sfințeniei: așa cum *Shekinah* este mama Casei lui Israel, tot așa Lilith este mama oamenilor nesfinți care au constituit „mulțimea mixtă" (**erev-rav**) și au condus peste tot ceea ce este impur.

locali să o identifice. Uneori este numită nimfă[220] sau Zeiță. Alteori prezice sfârșitul. Îi place să-și schimbe forma și aspectul în fața martorilor.

Una dintre formele ei preferate este cea de bufniță,[221] care poate fi văzută flancând-o pe reliefurile sumeriene antice. Ca primă „femeie înțeleaptă" sau vrăjitoare a nopții, Lilith era, de asemenea, Minerva[222] sau Atena, zeița războinică și virgină a înțelepciunii – renumită pentru profeții și pentru afinitatea ei față de bufnițe.[223]

Se pare că Lilith este cunoscută pentru setea ei de putere, aparițiile ei înșelătoare, transformarea ei într-o femeie frumoasă și dorința ei de a domina bărbații și de a speria copiii.

Există patru referințe la Lilith în *Talmud*, toate aparent întâmplătoare. Acestea o identifică pe Lilith într-un mod care, până în acest moment, cel puțin în înregistrările literare, nu a fost definit în mod explicit: ea este atât un demon al nopții, cât și o succubă. Referințele, preluate din *Talmudul* babilonian, sunt următoarele:

• „*Nu se poate dormi singur într-o casă, iar cine doarme singur într-o casă este prins de Lilith.* "

(Shab. 773: v1. pt1 151b — nota de subsol „Demonul nopții.")

• 2) „*Îi crește părul lung ca al lui Lilith...*"

('Er. 698: v1, Pt2, 100b — nota de subsol „Un demon feminin al nopții notoriu."]

• 3) „*Am văzut cum Hormin, fiul lui Lilith, alerga pe parapetul zidului din Mahuza...*"

(BB. 290: v3, pt2 — nota de subsol pentru Hormin „un demon":
pentru Lilith „un demon feminin al nopții")

---

220 Nimfele sunt ca zânele prin faptul că erau imprevizibile, puțin înfricoșătoare și apăreau adesea în poveștile populare. Dar, având în vedere că provin dintr-o cultură diferită, sunt și complet diferite. În primul rând, nimfele sunt toate femei. Acest lucru este cu siguranță semnificativ prin modul în care erau înfricoșătoare. Nu ar trebui să vă surprindă faptul că aceste spirite oarecum înfricoșătoare sunt cele mai înfricoșătoare pentru bărbații muritori atunci când intră în scenă sexul. Femeile sunt adesea asociate cu natura și sălbăticia ca lucruri aflate în afara controlului „civilizației". Se spune de obicei că acest lucru se datorează întregii capacități a cromozomului XX de a avea copii.

221 Demonul feminin „Lilith", prima soție a lui Adam, se deghizează uneori în bufniță, dar mai frecvent în pisică. Următoarea poveste relatată de o evreică spaniolă ilustrează această credință. „Este întru totul adevărat că "**La-Brusha**" (adică Lilith) „ia adesea forma unei pisici. Asta mi-a spus mama că s-a întâmplat când s-a născut. I-a fost spus de mama ei, bunica mea. Ambele erau femei foarte sincere. Timp de nouă zile după nașterea unui copil, mama și bebelușul nu ar trebui lăsați niciodată singuri într-o cameră. Iată ce s-a întâmplat când s-a născut mama mea. Străbunica mea, care o alăpta pe bunica mea, ieșise din cameră, lăsând-o pe aceasta din urmă și pe copil (care a devenit mai târziu mama mea) moțăind. Când s-a întors, pacienta i-a spus că avusese un vis ciudat în timpul absenței sale. Văzuse o pisică neagră mare intrând în cameră imediat ce mama ei s-a întors cu spatele. A intrat într-un colț al camerei și s-a întredeschis. Apoi s-a auzit o pisică mieunând pe stradă, iar borcanul s-a transformat din nou într-o pisică. S-a apropiat de pat (bunica mea fiind paralizată de frică și neajutorată), a luat bebelușul, s-a dus cu el la fereastră și a strigat „Să arunc?" „Aruncă", "a fost răspunsul dat de pisica de afară. De trei ori pisica din camera bolnavului a pus aceeași întrebare și a primit același răspuns. Apoi l-a aruncat pe copil (pe mama mea) pe fereastră. Chiar în acel moment, străbunica mea s-a întors și pisica a dispărut brusc. Străbunica mea, observând că copilul nu era nici în leagăn, nici în patul mamei sale, cu mare prezență de spirit și-a ascuns alarma și i-a spus bunicii mele: „Bineînțeles că doar visai. Eu am fost cea care a venit și l-a luat pe micuț ca să-i schimb hainele în timp ce tu dormeai dus și îl voi aduce înapoi imediat." „Așa zicând, a ieșit în liniște din cameră, dar imediat ce a ieșit afară și a închis ușa în urma ei, s-a repezit din casă și a văzut o pisică uriașă traversând un câmp cu copilul în gură. Dragostea i-a dat viteză. Curând a ajuns din urmă cumplita creatură și, fiind o femeie înțeleaptă care știa exact ce să facă într-o astfel de situație de urgență, a rostit o formă de îndemnare care l-a forțat pe demon nu numai să-și lase prada să cadă, ci și să jure că timp de unsprezece generații viitoare nu-i va molesta familia sau descendenții. Străbunica mea a adus apoi copilul înapoi, dar abia după ce mama lui s-a însănătoșit și s-a întărit, i-a spus că presupusul ei vis fusese o realitate înfricoșătoare."

222 Minerva este numele roman al zeiței Atena, zeița înțelepciunii și a virginității.

223 Cea mai folosită expresie pentru a o descrie este „cea cu ochii strălucitori". Ea este prima dintre cele trei zeițe virgine; este cunoscută și sub numele de Fecioară, Parthenos, iar de la acest nume a fost preluată denumirea celui mai important templu dedicat ei: Parthenonul. În poezie, ea este întruchiparea Înțelepciunii, Rațiunii și Purității. Atena este orașul ei; măslinul, creat de ea, este copacul ei; bufnița este pasărea care îi este consacrată.

• 4) *„Dacă un făt avortat ar avea înfățișarea lui Lilith, mama sa este impură din cauza nașterii, căci este un copil, dar are aripi. Așa s-a învățat și: R. Jose a afirmat. S-a întâmplat odată la Simoni ca o femeie să avorteze un făt cu înfățișarea lui Lilith, iar când cazul a fost adus în fața Înțelepților pentru a fi judecat, aceștia au hotărât că era un copil, dar că avea și aripi. ...”*

(Nid. 166: v6, 24b — notă de subsol la Lilith
„Un demon feminin al nopții, despre care se spune că are aripi și chip uman.”)

Rețineți că în aceste referințe, numele lui Lilith este tot ce este necesar pentru a evoca o imagine în mintea cititorului. Trebuie doar să ni se spună că „oricine doarme singur într-o casă este prins de Lilith”, iar restul poveștii urmează presupuneri, nu cuvinte. Chiar și faptul că este un demon al nopții și nu o persoană reală este scos în evidență doar de notele de subsol, nu de corpul textului în sine. Povestea lui Lilith, așa cum se deduce din aceste pasaje, o zugrăvește ca o *succubus* înaripată, malefică, nocturnă și, cel puțin parțial, umană ca înfățișare.

Unii spun că acest portret al lui Lilith este o proiecție a temerilor și dorințelor negative ale rabinilor care au creat-o. Acest lucru pare deosebit de probabil, având în vedere obiceiurile evreiești asociate cu pângărirea. Se spunea, de exemplu, că o femeie evreică se putea pângări pur și simplu având un gând imoral, deoarece virginitatea era mai mult o stare mentală decât o condiție fizică. Pentru bărbați, însă, exista posibilitatea unor emisii nocturne (*tumat keri*), un eveniment pe care niciun rabin nu voia să-l atribuie propriilor gânduri impure. Din acest motiv, Lilith - *succubusul* uman, înaripat, al nopții - a fost creată pentru a fi cauza acestor „întinări”, scuzându-i astfel pe rabini în lumina obiceiurilor religioase.

„Atena”[224] înseamnă „Doamnă” și era cunoscută sub numele de „Fecioara”, iar templul ei din Atena, Partenonul, era dedicat „Doamnei Fecioare”. Era foarte căutată pentru profețiile și înțelepciunea ei, precum și pentru priceperea ei militară.

Lilith cere adesea să fie construite altare în jurul locului unui izvor sau a unei fântâni unde apare. Pelerinii sunt apoi invitați să vină și să bea apele. Se crede că izvoarele bântuite ale izvoarelor din stânci adânci adăpostesc entități spirituale. Altarele sunt de obicei închise în întuneric. Astfel, ființele pot ieși din pământ și pot intra în pelerini fără a risca vreodată expunerea la lumina soarelui. Deoarece aceste spirite ar putea avea puterea de a crea „semne” și anumite tipuri de vindecare, publicul este adesea dornic să ingereze aceste ape „miraculoase”. Scripturile și multe alte tradiții antice avertizează asupra ființelor spirituale prinse sub pământ, de unde provin astfel de ape. (*Apocalipsa* 9:1-11)

Lilith, ca Vindecătoare/Femeie Înțeleaptă, este Patroana Vrăjitoarelor, o vrăjitoare „albă” care își folosește „puterile” pentru vindecare. Dar ea AMENINȚĂ și oamenii cu pedepse oribile care refuză să o asculte.

---

224 Zeița greacă Atena, numită mai târziu Minerva de către romani, era zeița înțelepciunii, a bătăliei și a anumitor meșteșuguri și era protectoarea conceptului de orașe. Măslinul îi era sacru, iar pasărea ei sacră era bufnița (motiv pentru care înțelepciunea este asociată cu bufnițele). Poseidon, Elohimul Mării, și Atena se aflau în competiție pentru a deveni patronul unui nou oraș. Poseidon, drept mită, a dat primii cai oamenilor, dar Atena a lovit pământul cu o nuia și a răsărit primul măslin, măslinii devenind o bază agricolă pentru greci. Ea a fost aleasă ca zeiță protectoare a orașului care se numea Atena, în onoarea ei. Atena s-a născut din capul lui Zeus, principalul Elohim olimpian. Zeus avea o durere de cap care se înrăutățea până când, în cele din urmă, l-a pus pe meșteșugarul Elohim, Hefaistos, să-i spargă capul cu un topor, și a ieșit Atena, complet crescută și în armură completă. Sună ca un mit destul de absurd, dar simbolic, aceasta o arată pe Zeița înțelepciunii venind din capul principalului Elohim. Unii dintre grecii mai practici au decis că Zeus a înghițit-o pe prima sa soție, Metis (o zeiță titan a înțelepciunii), iar ea a născut-o pe Atena în interiorul lui Zeus. Atena s-a mutat apoi pe capul lui Zeus pentru a-și face intrarea grandioasă. Numele ei se scrie și Athene. Este adesea identificată în mitologie ca fiind Atena cu ochi gri sau cu ochi strălucitori și este uneori numită Pallas Athena pentru că l-a ucis accidental pe Pallas, o fiică a Elohimului mării, Triton. O altă explicație pentru nume, Pallas Athena, este că a luat numele când l-a ucis pe gigantul Pallas în timpul bătăliei dintre Giganți și Olimpieni. Este identificată ca Athena Nike și este de obicei înfățișată cu aripi atunci când este Zeița bătăliei victorioase. Este numită și Athena Parthenos, pentru a-i onora virtutea. *Parthenos* înseamnă *fecioară*. Templul sacru al Atenei de pe acropolele din Atena, Grecia, se numește Partenon (templul fecioarei) deoarece era una dintre cele trei zeițe olimpice virgine.

O caracteristică ciudată a aparițiilor moderne este că multe dintre ele au loc chiar înainte de calamități locale teribile, majoritatea fiind provocate de om (de exemplu, războaie, persecuții etc.). „Profețiile” par a fi legate de pedepse provocate de om, mai degrabă decât de mânia divină de sus.

Lilith pare să aibă o afinitate pentru armate. Manifestările ei militare erau atât de comune, încât grecii au portretizat-o în armură de luptă completă. Chiar şi astăzi, există relatări despre apariția unei entități feminine în fața soldaților americani din Haiti.

CAPITOLUL 13 - EXACT CA O FEMEIE[225]

Atât Kali, cât şi Lilith sunt „cealaltă femeie”. Amândouă au soţi care sunt căsătoriţi cu alte femei. Aceste femei au o legătură mai strânsă cu soţii lor decât ele. Niciuna dintre aceste femei nu se încadrează în rolul de soţie, amândouă sunt prea independente pentru a îndeplini suficient acest rol. La fel ca Lilith, Kali este Zeiţa frumuseţii hinduse[226]. Are patru braţe şi piele neagră uscată care atârnă pe ea ca o haină funerară. Poartă bijuterii, coliere şi o coafură făcută din părţi ale corpului uman, şi ţine o sabie şi un scut făcute din oase umane. Faţa ei este hidoasă şi pătată de sânge şi este de obicei înfăţişată ca o figură dansatoare cu un cap uman atârnând de una dintre mâini. La fel ca Lilith, floarea sacră a lui Kali este trandafirul pe care îl poartă la gât în „rozariul mantrelor”. Ea este imaginea arhetipală a Mamei care simbolizează naşterea şi moartea, fiind în acelaşi timp pântece şi mormânt, cea care dă viaţă şi cea care îşi devorează copiii.

În mare parte din iconografia Mamei Întunecate (Kali), ea este înfăţişată dansând deasupra corpului întins pe spate al lui Shiva şi devorându-i măruntaiele. Dar merge mai departe de atât. Nu numai că dansează pe corpul lui, dar acest dans este şi un dans al sexului. Kali îl încalecă pe Shiva. Ea este deasupra. Ea deţine controlul. El este pasiv, permiţându-i să deţină controlul. El îi potoleşte dorinţa de a distruge oferindu-i sex, şi sex în care ea deţine controlul.[227]

---

225 Israelul antic, la fel ca alte naţiuni din Orientul Mijlociu antic, era o societate patriarhală, ceea ce înseamnă că era centrată pe taţii de familie, descendenţa şi moştenirea fiind patrilineare sau prin linie masculină. (O fiică putea moşteni proprietatea de la un tată care nu avea fiu, dar trebuia să se căsătorească în cadrul tribului tatălui ei: Numeri 27:1-8 şi 36:6-12 despre fiicele lui Zelophehad.) Femeile din această societate aveau un statut subordonat şi erau sub controlul sexual al bărbaţilor. Astfel, o fiică trebuia să rămână virgină până la căsătorie (putea fi ucisă cu pietre dacă nu o făcea), câştigând tatălui ei un preţ de mireasă **mohar** din partea familiei mirelui. Odată căsătorită, rolul principal al femeii era acela de a îngriji copiii. Ea era considerată, în toate scopurile practice, proprietatea soţului ei (ebraică **baal**, ”stăpân”), care era liber să aibă mai multe soţii - monogamia era idealul. În perioada celui de-al Doilea Templu, un bărbat evreu era de obicei stăpânul unei singure soţii la un moment dat. Însă imaginea femeii a suferit de pe urma accentului pus de preoţii postexilici asupra purităţii rituale, care, pentru a o cita pe Leonie J. Archer, făcea femeile, din cauza sângelui menstruaţiei şi al naşterii, ”necurate pentru o mare parte din viaţa lor”. Scriitorii evrei elenişti au început să exprime acelaşi dispreţ faţă de femei care a făcut ca opiniile grecilor asupra genului, în cuvintele Giuliei Sissa, să fie „deosebit de neplăcute”. Astfel, filosoful evreu Filon (secolul I î.Hr.) identifică bărbatul cu mintea şi raţiunea, iar femeia cu iraţionalitatea şi simţurile. „O soţie tăcută”, spune apocriful Sirah (secolul al II-lea î.Hr.), ”este un dar de la YHWH” (26:14). Istoricul evreu Josephus, un contemporan al lui Filon, o spune succint: „Femeile sunt inferioare bărbaţilor în toate privinţele” (Împotriva lui Apion 11: 201).

226 Kali era cunoscută şi sub numele de Durga, zeiţa riturilor sexuale extatice şi orgiastice. Ea reprezintă aspectul distructiv care a luat naştere prin vieţile create ca urmare a abandonului sexual. Durga are un chip senin şi zece braţe, fiecare dintre ele ţinând o armă.

227 Empusae, Mormolyceae şi Lamiae erau Daimone de temut din lumea subterană care ademeneau tineri sub pretextul unor femei frumoase în paturile lor, în carnea şi sângele lor. În spatele iluziei înşelătoare a unei femei frumoase, erau cu adevărat demonice - Lamiai aveau cozi şerpuitoare în loc de picioare, în timp ce Empousai aveau părul în flăcări şi picioare neasortate din alamă şi măgar. Autorii ulteriori au descris Lamiai ca fantome bântuitoare (*phasma*) care foloseau şi ele iluzia în seducţia tinerilor. Erau tovarăşe ale Hecatei, Zeiţa vrăjitoriei şi a fantomelor bântuitoare, care ieşea cu ea din adâncurile lumii subterane. Empousai şi Lamiai erau echivalentul antic al vampirilor şi *succubilor.* Lamiaiae, care seduceau bărbaţii adormiţi, le sugeau sângele şi le mâncau carnea, aşa cum făceau Lilith şi demonesele ei, erau cunoscute şi sub numele de Empusae, Forţatoare; sau Mormolyceia, lupi înfricoşători; şi descrise ca Copii ai Hecatei. Un relief elenistic înfăţişează o Lamie goală, călare pe un călător adormit pe spatele acestuia. Grecii antici credeau că Lamia era o vampiriţă care fura copii mici pentru a le bea sângele. Era portretizată ca o creatură asemănătoare unui şarpe, cu cap şi sâni de femeie. De obicei, era femeie, dar uneori era denumită bărbat sau hermafroditâ. Conform legendei, ea a fost odată o regină (sau prinţesă) libiană care s-a îndrăgostit de Zeus. Soţia geloasă a lui Zeus, Hera, a transformat-o într-un monstru şi i-a ucis urmaşii. De asemenea, a făcut-o pe Lamia incapabilă să închidă ochii, astfel încât să nu-şi poată găsi odihnă de imaginea obsedantă a copiilor ei morţi. Când Zeus a văzut ce i se făcuse Lamiei, i s-a făcut milă de ea şi i-a dat fostei sale iubite un dar: îşi putea scoate ochii şi apoi să-i pună la loc. În acest fel, deşi nedormită, se putea odihni de nenorocirea ei. Lamia le invidia pe celelalte mame şi s-a răzbunat furându-le copiii şi devorându-i. În Lamia şi alte poezii (1820), poetul englez John Keats scrie şi despre Lamia. În această versiune, bazată pe informaţiile pe care le-a găsit în *Anatomia melancoliei* din anii 1600, Lamia are capacitatea de a se transforma într-o tânără femeie frumoasă. Aici ea ia o formă umană pentru a câştiga dragostea unui bărbat. Empusae sunt devotate zeiţei Hecate. Ele pot lua forma oricărui animal (chiar şi uman), dar indiferent de forma pe care o iau, poartă întotdeauna sandale de aur. Devorează pe cei vii, lăsându-le oasele la răscruci pentru a-i speria pe călătorii neatenţi. În forma lor umană,

Dacă Shiva nu cedează în faţa lui Kali şi nu o lasă să fie controloarea, ea va distruge lumea. Credinciosul bărbat al zeiţei Kali „se închină la picioarele femeilor”, considerându-le pe acestea drept învăţătoarele sale de drept.[228]

În relaţia lui Shiva cu cealaltă soţie a sa, ”gospodina” Parvati, ea este cea care trebuie să-l împiedice să distrugă lumea. Dar rolurile sunt inversate cu Kali. Ea este mai lipsită de inhibiţii chiar şi decât Shiva. Merge mai departe decât el, iar el trebuie să recunoască faptul că ea reprezintă un pericol mai mare decât propriul său sine. Ca atare, el preia rolul lui Parvati, soţia perfectă care suferă, alături de Kali, pentru a încerca să o îmbuneze şi să o menţină fericită. Kali şi Lilith preiau controlul asupra sexului. Se bucură din plin de asta. Sexul nu mai este o „sarcină” de îndeplinit, nici măcar ceva de care se bucură amândoi partenerii, dar iniţiat de bărbat. Au control deplin asupra propriei sexualităţi.

Numele Evei ar putea proveni din **Ieva** sau **Jiva** lui Kali, principiul feminin primordial al manifestării; ea a dat naştere primei sale forme manifestate şi l-a numit **Idam** (Adam). Ea a fost numită şi „Mama tuturor celor vii” (**Jaganmata**). De asemenea, ca Tara (pământ), ea a devenit **Terah** în Scripturile ebraice, mama terafimilor. Aceeaşi Kali a devenit Tara celţilor, Taranii galilor, Turan etruscilor şi Terra sau Mama Pământ în latină, care este interschimbabilă cu Venus.

Matrkas sunt fraţii lui Kali. Sunt şi ei născuţi din Durga, deşi aceşti copii ai lui Durga nu au o identitate individuală la fel de mare. Sunt văzuţi mai degrabă ca un grup, al cărui număr este adesea într-o stare de flux. Ei se hrănesc cu copiii. Sunt sperietoarele de sub pat care ar putea să-ţi ia copilul noaptea şi să-l stranguleze. Nu sunt sperietoare pentru copii atât de mult cât pentru părinţi. Teama constantă că copilul tău s-ar putea opri din respirat noaptea, o boală care apare în tăcere şi fură un copil, rata ridicată a mortalităţii infantile, acestea sunt Matrkas.

Aceste două Zeiţe reprezintă aspecte ale naturii umane pe care suntem învăţaţi să le reprimăm. Studiile psihologice au arătat că emoţiile şi sentimentele reprimate tind să iasă la suprafaţă, mai devreme sau mai târziu. Şi adesea, la fel ca presiunea care se acumulează sub un vulcan, explodează -- uneori violent. Asta pentru că am fost învăţaţi în societatea noastră tradiţională iudeo-creştină să negăm latura întunecată sau sinele din umbră. Nu trebuie să arătăm furie, să nu ne demonstrăm sexualitatea, să nu arătăm o gamă largă de emoţii, să fim calmi, concentraţi, întotdeauna părinţi buni şi, mai presus de toate, trebuie să arătăm bine conform standardelor societăţii.[229]

---

unul dintre picioarele lor este cel al unui măgar, iar celălalt este făcut din alamă. O modalitate de a scăpa de Empusae este de a le insulta. Este caracteristic culturilor în care femeile sunt tratate ca bunuri ca acestea să adopte postura culcată în timpul actului sexual, lucru pe care Lilith l-a refuzat. Vrăjitoarele greceşti care o venerau pe Hecate favorizau poziţia superioară, ştim de la Apuleius; şi apare în reprezentările sumeriene timpurii ale actului sexual, deşi nu şi la hitiţi. Malinowski scrie că fetele melaneziene ridiculizează ceea ce ele numesc poziţia misionarului, care le cere să stea pasive şi culcate.

228 Tradiţia indiană a căii stângi o exaltă pe zeiţa neagră Kali, atât pentru puterea sa erotică mistuitoare, cât şi pentru capacitatea sa distructivă de războinică şi distrugătoare a universului. Setul egiptean, Ishtar/*Babalon* mesopotamian, Tezcatlipoca aztec şi Odin nordic sunt în principal divinităţi ale războiului - expresia supremă a contrarietăţii. Există o diferenţă vastă între soldatul bun care urmează ordinele ca slujitor al statului şi războinicul căii stângi, care luptă pentru propria iluminare.

229 „Blestemul” purtat de Chawah şi fiicele ei este esenţial pentru toate dogmele şi doctrinele lor care au urmat şi a dus la proliferarea vinovăţiei cauzate de Evul Mediu şi preoţia sa, precum şi la moştenirea culturală a creştinismului de astăzi. Moaşele au căzut victime ale dogmei vânătorilor de vrăjitoare din secolul al XV-lea, care afirmau că nimeni nu face mai mult rău credinţei catolice decât moaşele (*Maaleus Maleficarum*). Moaşele ştiau cum să amelioreze durerea naşterii prin utilizarea plantelor. Termenul „moaşă” provine din cuvântul anglo-saxon „**med-wyf**”, care înseamnă *femeie înţeleaptă*, un alt termen pentru vrăjitoare. *Maaleus Maleficarum* afirma, de asemenea, că: „Toată vrăjitoria provine din pofta carnală, care este la femei insaţiabilă”. Procesele vrăjitoarelor şi Inchiziţia din Salem, America, sunt doar un mic exemplu al isteriei mondiale cauzate de ignoranţa şi superstiţia bisericii. Orice femeie care practica vindecarea, meseria de moaşă, avea viziuni sau trăia singură era suspectată de a fi vrăjitoare. Această isterie colectivă a otrăvit psihicul european timp de secole. În 1554 d.Hr., moaşelor li s-a interzis să folosească orice mijloace pentru a ameliora durerea naşterii, în afară de rugăciunile care ar putea „să fie în conformitate cu legile şi rânduielile Bisericii Catolice”. Chiar şi în secolul al XIX-lea, utilizarea drogurilor pentru a ameliora durerea naşterii era considerată un păcat împotriva lui YHWH, şi chiar cloroformul era considerat un instrument al lui Satan. Astfel, dogma preoţilor a îmbrăţişat necesitatea de a blestema femeile cu durere şi cu

Lilith reprezintă mai multe lucruri pe care femeile le-au reprimat de mult timp - libertatea, independența și sexualitatea - „Femeia Sălbatică”. Societatea ne-a spus că aceste trăsături trebuie înăbușite dacă vrem să fim considerate „bune”. Bărbaților, pe de altă parte, li s-a acordat un nivel de libertate, independență în care sexualitatea lor nu era considerată rea, chiar dacă era exprimată sălbatic. Kali și Lilith sunt doar două dintre Zeițele care reprezintă latura întunecată a naturii.

Atât Kali, cât și Ulith sunt forme ale Marii Zeițe Mamă, ale cărei diverse încarnări pot fi fie virgine, fie prostituate.[230] Se pare că există întotdeauna o amestecare a diferitelor ei forme. Această imagine duală nu are un arhetip masculin corespondent. Fantezia virgină/curvă are o influență chiar și în societatea de astăzi. Mai jos este o poezie indiană străveche dedicată puterilor distructive și regenerative ale Zeiței Kali:

> • „*Eu sunt dansul morții care se află în spatele oricărei vieți, Oroarea supremă, Extazul suprem. Eu sunt existența, Eu sunt dansul distrugerii care va pune capăt acestei lumi, Vidul atemporal, Gura devoratoare fără tăcere Eu sunt renașterea. Lasă-mă să te dansez până la moarte. Lasă-mă să te dansez până la viață. Vei păși prin temerile tale ca să dansezi cu mine? Mă vei lăsa să-ți tai capul și să-ți beau sângele? Apoi îmi vei tăia și mie? Vei înfrunta toată oroarea, toată durerea, toată tristețea și vei spune «da?» Eu sunt tot ceea ce te temi, Tot ceea ce te îngrozește. Eu sunt frica ta. Mă vei întâlni?*”

cetățenie de mâna a doua în materie de sănătate și spiritualitate. În secolul al XII-lea, Odo de Cluny a făcut ecou „părintele bisericii” Tertulian când a afirmat că „a îmbrățișa o femeie înseamnă a îmbrățișa un sac de bălegar”.

230 Mi se pare interesant că fiecare dintre *Miriam*-urile din *Brit Chadasha* poate fi reprezentată ca această separare între virgină și prostituată.

CAPITOLUL 14 - NU-ȚI PIERDE CAPUL

Matei 27:33 *Şi au ajuns la un loc numit Golgota*[231]*, adică locul unui craniu*.

La sfârşitul secolului al XI-lea, un călugăr pe nume Bernard a primit instrucţiuni detaliate de la o apariţie feminină care a apărut în sudul Franţei. Ea l-a pus să creeze o armată de cavaleri care urmau să depună jurăminte de castitate. Aceştia au devenit templieri, bărbaţi care erau faimoşi pentru războaiele lor violente din timpul cruciadelor.

Acuzaţia că templierii venerau capul a fost formulată pentru prima dată în timpul proceselor organizate împotriva grupării în secolul al XIV-lea. Vineri, 13 octombrie 1307, regele Filip a ordonat arestarea tuturor templierilor din Franţa, sancţionată prin bula *Pastoralis Praeeminentiae* emisă de Papa Clement al V-lea. Teoria sugerează că templierii practicau cultul capului tăiat, un cult care datează din cele mai vechi timpuri şi care a fost asociat şi cu cultul celtic. Cultul celtic al capului este reprezentat în sculpturi ale culturii La Tène, o cultură din epoca fierului numită după situl arheologic descoperit în Elveţia, la nord de Lacul Neuchâtel. În cartea sa, ”*Crime extrem de abominabile*”, autorul Edman Burman prezintă următoarele informaţii:

> • „*Un cap cu o faţă sau două feţe, uneori cu barbă, alteori fără, făcut din argint sau din lemn, o imagine a unui bărbat sau a unei femei, un cap îmbălsămat care strălucea în întuneric sau un demon.*”

Deşi menţionat doar de câteva ori în procesele templierilor, conceptul de Baphomet[232] a devenit ataşat la şold miturilor templiere. O scurtă examinare a teoriei este relevantă pentru acuzaţiile de venerare a capului de către templieri.

Regele Filip al IV-lea al Franţei, care poftea bogăţia templierilor, le putea lua doar dacă erau eretici. Acuzaţiile de pruncucidere, homosexualitate, venerare a demonilor, sărutarea organelor genitale şi altele asemenea erau acuzaţii comune de erezie care au durat de la distrugerea catarilor la Albi până la vânătoarea de vrăjitoare din Salem a coloniilor americane.

Templierii au fost supuşi unor torturi hidoase. Procesele spun puţin despre capul propriu-zis, dar există câteva relatări textuale despre acesta. Guillaume de Arbley, preceptorul casei templiere din Soissy, în dioceza de Meaux, a mărturisit pe 22 octombrie 1307 d.Hr. că a văzut capul cu barbă de două ori, despre care susţinea că era aurit şi făcut din argint şi lemn. Trei ani mai târziu, pe 10 noiembrie 1310 d.Hr., el a susţinut că acel cap aurit plasat pe altarele templiere reprezenta cele 11.000 de fecioare. Alţii spun că a fost găsit un relicvariu de argint în formă de cap, conţinând craniul unei femei. Acesta purta o etichetă care îl denota drept „**Caput LVIIIm**”. Există o poveste veche despre un grup de nobile din Cornwall care au fost atacate şi ucise de un grup de huni în drum spre Roma. Totuşi, această relatare nu susţine teoria lui Baphomet şi, prin urmare, pune la îndoială existenţa unui Baphomet, dacă într-adevăr a existat un astfel de idol, fiind capul despre care se presupune că era venerat de templieri.

---

231 H1538-**gulgoleth** - Prin reduplicare de la H1556; un craniu (ca formă rotundă); prin extensie, un cap (în enumerarea persoanelor): - cap, fiecare om, cap de populaţie, craniu. H1556-**galal** - O rădăcină primitivă; a se rostogoli (literal sau figurativ): - a comite, a îndepărta, a rostogoli (departe, în jos, împreună), a alerga în jos, a căuta ocazia, a avea încredere, a se tăvăli. Golgota este legată de semnul Capricornului - jumătate *capră*, jumătate *peşte* sau şarpe. *Capri* înseamnă în latină *capră* sau *cap*, iar **corn** înseamnă corn. Acesta este deci *capul* sau *capra* - Golgota.

232 Templul lui Solomon se numea *Templi ominium hominum pacis abhas* (Dumnezeul Templului Păcii printre oameni). Prescurtat, acesta s-ar însemna **Tem Oph Ab**, iar scris invers, se traduce prin „Baphomet”. Acesta era „capul” pe care templierii erau acuzaţi că îl venerează. **Baphe** înseamnă *imersiune*, iar **metis** este înţelepciune. Baphomet putea fi atunci numit „imersiunea în Înţelepciune”, care este adevăratul Templu. Acest lucru l-ar lega şi pe Baphomet de Yochanan (Ioan) Botezătorul .

Este posibil ca Baphomet să fi fost fie o corupție a profetului islamic Mahomed[233], care ar sincroniza o condamnare pentru erezie la proces, fie un cod ebraic pentru Zeița Sofia „Înțelepciunea”. În ambele cazuri, există puține dovezi concrete care să demonstreze sau să infirme oricare dintre afirmații. Alții au sugerat posibilități mai interesante - un respectat cercetător al manuscriselor de la Marea Moartă, Dr. Hugh Schonfield, crede, de asemenea, că Baphomet este un cifru cabalistic pentru Zeița Sofia. Codul, cunoscut sub numele de „*Cifru Atbash*”, este un cifru comun de substituție cabalistic, în care alfabetul ebraic este așezat de două ori în direcții opuse, fiecare literă din rândul de sus înlocuind-o pe una de pe rândul inferior. Folosind acest sistem, numele Baphomet scris cu caractere ebraice dă numele Sofia. Sofia este un nume pentru puterea și înțelepciunea lui **Ruach HaKodesh** sau Kundalini, care este puterea pe care a întruchipat-o Yochanan Botezătorul. Prin urmare, Baphomet ar putea fi un nume de cod pentru Yochanan! În mod curios, o serie de artefacte templiere poartă imaginea unei androginii neobișnuite cu barbă, care seamănă cu desene alchimice ale *Anima Mundi*, sau sufletul lumii, care este identică cu Sofia (Sofia era adesea numită de gnostici o zeitate hermafroditică). Și mai curios, textele gnostice o echivalează adesea pe Sofia cu Maria Magdalena, care este uneori implicată ca iubita sau tovarășa lui Yahshua. (De asemenea, seamănă cu reprezentările lui Abraxis, o zeitate solară, și cu unele imagini ale lui Osiris folosite de grupurile gnostice).

Era foarte obișnuit ca Biserica să „creștineze” fântâni și crânguri antice care fuseseră odinioară priveliștea ritualurilor naturii și a cultului Zeiței. Cel mai sacru dintre aceste locuri a început să se mândrească cu Madone Negre - reprezentări ale unor fecioare cu fețe întunecate și ale copiilor lor. Aceste Madone negre au fost asociate cu Cybele, Diana și Isis, toate având pielea neagră. Toate erau inițial Zeițe ale Lunii, arhetipuri feminine divine ale celor trei manifestări ale lunii: luna nouă sau faza virginală; luna plină, sau faza fertilă a maternității; și luna întunecată, când Zeița atinge apoteoza sa ca întruchipare a înțelepciunii, sub forma unei bătrâne, a unei vrăjitoare sau a unei bătrâne înțelepte.

> • „*În limba bască, cuvintele pentru zeitate și lună erau aceleași. Indienii sioux numeau luna «Bătrâna care nu moare niciodată». Iroquois o numeau «Cea eternă». Conducătorii din Eritreu, o zonă a Africii de Sud, purtau numele Zeiței - «Lună». Numele gaelic al lunii,* ***gealach****, provenea de la Gala sau Galata, mama lunii originale a triburilor gaelice și galice. Britanicii se numeau Albion, Zeița Lunii Albă ca Laptele. Perșii numeau luna Metro (****Matra-mamă****), a cărei dragoste pătrundea peste tot... Purtarea semilunei lunare era o venerație vizibilă a Zeiței. De aceea, profetul Isaia a denunțat femeile din Sion pentru că purtau amulete lunare (Isaia 3:18). Semiluna purtată de Diana și folosită în venerarea altor Zeițe se spune că este Arca sau vasul în formă de barcă, simbol al fertilității, în Recipientul Germenului întregii vieți. Aceeași arcă a purtat Elohimi, precum Osiris, în moarte...*”
>
> Enciclopedia Feminină a Miturilor și Secrete, Barbara G. Walker

Faimoasa zeiță lunară egipteană, Isis, care era de culoare, a avut cea mai mare influență asupra concepției Madonei negre, cunoscută și sub numele de Maria Magdalena. Isis domnea asupra vindecării și artelor magice. La fel ca Magdalena, ea este asociată cu corăbiile: călărea în barca sa, transportând sufletele omenirii, și își căuta și jelea mereu iubirea pierdută, Osiris. Isis, la fel ca Magdalena, este asociată și cu Franța și se crede că Parisul, orașul iubirii - numit inițial Para Isidos (greacă pentru *aproape de Isis*) - i-a fost dedicat, la fel ca și templul pe care a fost construită catedrala Notre Dame. Încă din secolul al XV-lea, femeile din Franța încă aprindeau lumânări în cinstea lui Isis, așa cum o venerau pe Fecioara Maria. Înainte de venirea templierilor, existau foarte puține statuete de cult ale Madonelor Negre. Fenomenul Madonei Negre a coincis aproximativ cu

233 Strigătul sarazinilor era „Trăiască Allah!”. Unii susțin că ar putea însemna în arabă „Yah Allah” sau „Yallah” și că ar fi fost îndreptat către Baphomet. Acest lucru este foarte puțin probabil, deoarece Islamul este strict monoteist și se opune idolilor sub orice formă. Este mai probabil ca strigătul templierilor, Yallah, să fi fost o versiune a lui Jahla Sidna, un nume care înseamnă „Yah, Stăpânul nostru”. Yalilah este înrudit cu Yahya, numele mandean pentru Botezător. Astfel, Yallah ar fi putut fi Yahya, adică Ioan (Yochanan), iar Yalilah Sidna ar fi putut fi o salutare care denotă „Yahya, Stăpânul nostru” sau „Ioan, Mântuitorul nostru”.

zilele templierilor de la mijlocul-sfârşitul secolului al XIII-lea, aproape sigur ca un produs al influenţei lor. Isis a fost portretizată ca o tânără femeie de culoare nubilă, statuetele ei sculptate din piatră de abanos. A fost venerată ca o fecioară sfântă şi apoi prototip pentru Maria Maica Domnului din Biserică. Maria a fost numită Regina Cerului şi Steaua Mării. La fel ca Isis, Maria a fost reprezentată cu stele în jurul capului şi o semilună la picioare. Maria, la fel ca Isis, care îl ţinea pe Horus în braţe, era înfăţişată ţinând Pruncul Sfânt în braţe. Dar „părinţii Bisericii" au respins-o pe evidenta „Isis creştină", Maria Magdalena. Era prea sexuală, puternică şi de culoare. Acum este recunoscut de către cercetători că Isis/Madonele Negre au fost legate de Maria Magdalena şi nu de Maria Maica Domnului.

Soldaţii templierilor erau închinători ai Mariei şi ai lui Mesia, dar grupul interior, ezoteric, era format din ioaniţi[234] şi închinători ai Magdalenei. Acest cerc interior a ascuns secretele Ordinului în decoraţiunile marilor catedrale gotice, cum ar fi Chartres. Investigaţiile au dezvăluit o concentrare de Madone Negre în zona Lyon/Vichy/Clermont-Ferrand, concentrate pe dealurile numite Monts de la Madeleine (Dealurile Magdalenei).

Unii experţi cred, de asemenea, că cavalerii templieri venerau **Caput Mortuum** (capul morţii), un simbol alchimic, la care se credea că templierii au fost expuşi în timpul cruciadelor.[235] Simbolul era reprezentat folosind o imagine stilistică a unui craniu uman. Un cercetător care a studiat 24 de gravuri ale templierilor susţine că gravurile aveau feţe pe faţă şi pe spate, similare cu idolul roman cu două capete Janus, şi manifestări androgine ale lui Kundalini. Janus, care a fost consortul Dianei, a fost, de asemenea, o manifestare a lui Lucifer şi personificarea „Omului Verde".

Ar putea legenda Graalului să se refere de fapt la capul tăiat al lui Yochanan? Anumite legende ale Graalului, cum ar fi Peredur, unde Sfântul Graal este sinonim cu un **cap tăiat**, indică faptul că acesta trebuie să fi fost considerat cel puţin una dintre cele mai valoroase manifestări ale Graalului ale templierilor. Graalul din Peredur[236], care este adus Regelui Pescar, este un platou pe care se află „un cap de bărbat... şi sânge din abundenţă în jurul capului". Capul din Peredur aparţine vărului lui Peredur, viitorul Rege Pescar, ceea ce ne oferă un mesaj codificat cu privire la capul lui Yochanan, vărul lui Yahshua.

Culturile antice foloseau craniul ca o cupă pentru a bea apă luată dintr-o fântână sacră. Apa, cum ar fi pâraiele, lacurile, bălţile sau râurile, este văzută ca o uşă sau un portal către celălalt tărâm. Luarea apei într-o cupă sacră topea o putere specială în apă - similar conceptului roman de apă sfinţită.

Etimologia craniului ne oferă mai multe indicii despre secretul Graalului şi al templierilor. În germana veche, craniul este „**Scala**", care înseamnă o *scoică*; simbolul folosit de pelerini în drumul lor spre un altar sfânt al Sfântului Iacob din Spania - un simbol al vieţii. În limba nordică veche este „**Skel**", care înseamnă „*a avea solzi*" sau „a fi asemănător cu solzii". Cuvântul „**skoal**", folosit ca un toast înainte de a bea, este înrudit şi înseamnă „a toasta din craniu". Cuvântul

---

234 Ioan, omul sălbatic al pustiului, are asocieri cu negrii: sărbătoarea decapitării sale, pe 29 august, este ziua de după cea a călugărului tâlhar etiopian, Sfântul Moise cel Negru, care şi-a sfârşit zilele în Delta Nilului, iar călăul lui Ioan este înfăţişat în mod tradiţional ca fiind negru.

235 Elias Levita, comentatorul ebraic din secolul al XV-lea, consemnează tradiţia conform căreia terafimii pe care Rahela i-a furat de la tatăl ei, Lavan, erau capete oraculare mumificate şi că printre ele se afla şi capul lui Adam. Capul lui Esav, strămoşul edomiţilor, a fost, de asemenea, îngropat la Hebron; iar acest lucru este, de fapt, furnizat de *Talmud*, cum că trupul lui Esav a fost dus pentru a fi înmormântat pe Muntele Seir de către fiii săi; şi că capul său a fost îngropat la Hebron de către Iosif.

236 Atunci Peredur şi unchiul său au discutat între ei, iar el a văzut doi tineri intrând în sală şi urcând în cameră, purtând o suliţă de dimensiuni uriaşe, din care curgeau trei şiroaie de sânge curgând din vârf până la pământ. Şi când toţi cei din companie au văzut aceasta, au început să se vaiete şi să se lamenteze. Dar, cu toate acestea, omul nu şi-a întrerupt discuţia cu Peredur. Şi, cum nu i-a spus lui Peredur semnificaţia a ceea ce a văzut, s-a abţinut să-l întrebe despre asta. Şi când zarva s-a potolit puţin, iată că au intrat două fecioare, cu o tavă mare între ele, în care se afla un cap de bărbat, înconjurat de o abundenţă de sânge. Şi atunci, compania curţii a scos un strigăt atât de mare încât era iritant să se afle în aceeaşi sală cu ele. Dar în cele din urmă au tăcut. - **Peredur, Fiul lui Evrawc**.

ucrainean „**Cherep**” se referă atât la *craniu*, cât şi la un *potir.* Aceste cuvinte ne dau dovada că în Europa de Vest craniul era folosit ca vas de băut.

În vremea lui Bruce, tradiţia celtică, mistica Graalului şi valorile templiere se contopiseră într-un singur amalgam. „Cultul Capului” - vechea credinţă celtică conform căreia capul conţinea sufletul, a dus la tăierea şi apoi conservarea capetelor duşmanilor lor. Mitul lui Bran cel Binecuvântat, al cărui cap a fost îngropat ca un talisman protector în afara Londrei, cu faţa întoarsă spre Franţa. Se credea că capul proteja Londra, făcea pământul fertil şi alunga ciuma. Astfel, capul servea aceluiaşi scop în tradiţie ca şi Sfântul Graal. Ieşea la suprafaţă mai târziu ca aşa-numitul „Om Verde”, Elohim-ul vegetaţiei şi tutorele fertilităţii.[237] „Omul Verde” era un cap uman cu viţă de vie care ieşea din gură şi urechi şi apoi se întindea sălbatic pe pereţi. În Capela Rosslyn există „Oameni Verzi” care privesc după fiecare colţ. Capul său era ca capetele de care templierii erau acuzaţi că se închină sau ca capetele tăiate din legendele celtice. Celţii credeau că capul decapitat reprezenta capturarea sufletului duşmanului şi există multe legende celtice despre urmărirea bandelor celtice de duşmani ai lor. Capul tăiat era un simbol al puterii spirituale şi era adesea înfipt într-un băţ, deoarece se credea că acel cap cânta şi, prin urmare, îi avertiza pe celţi că duşmanii lor avansau.

Interesant este că Sărbătoarea Naşterii Sfântului Ioan este stabilită în calendarul papal pentru 24 iunie, sau ziua solstiţiului de vară. Aceeaşi perioadă a fost memorabilă în calendarul babilonian. Chiar de Sânziene, adică de la solstiţiul de vară, începea luna numită în Caldeea, Siria şi Fenicia cu numele de „Tammuz”; şi în prima zi - adică în jurul datei de 24 iunie - se sărbătorea unul dintre marile festivaluri originale ale lui Tammuz. La sfatul Papei Grigore I, Biserica Romană ar trebui, prin toate mijloacele, să-i întâmpine pe păgâni la jumătatea drumului şi astfel să-i aducă în Biserica Romană. Politica gregoriană a fost respectată cu atenţie; şi astfel, ziua de solstiţiu de vară, care fusese consacrată de păgânism închinării la Tammuz, a fost încorporată ca festival sacru în calendarul roman.

O altă cheie care ajută la rezolvarea acestui puzzle complicat este faptul că Biserica Romei reprezenta sfinţii canonizaţi, despre care se spune că au suferit martiriul prin sabie, ca imagini fără cap, cu capul tăiat ţinut în mână. Originea imediată a poveştii sfântului mort care se ridică şi pleacă cu capul în mână a fost împrumutată din păgânism şi preluată într-un mod care îl leagă pe Sfântul roman Denys din Paris cu Dionysus[238]. Dionysus sau Bacchus era reprezentat ca Capricorn, ”peştele cu coarne de capră”; şi există motive să credem că în această formă avea numele de Oannes.[239] În

---

237 Chiar şi povestea lui Robin Hood are o legătură cu acest misterios Om Verde. Robin Hood era iniţial o fiinţă mitologică derivată din vechii zei celtici şi saxoni ai fertilităţii, numiţi Elohim, sau din zeitatea vegetariană cunoscută sub numele de „Omul Verde”. Robin Hood era cunoscut şi sub numele de Robin din Pădurea Verde, Robin Verde, Robin Goodfellow, Puck al lui Shakespeare din *„Visul unei nopţi de vară”*, care la solstiţiul de vară prezida fertilitatea, sexualitatea şi nunta. Robin Hood din legendă era o deghizare pentru riturile de fertilitate ale păgânismului antic. De 1 Mai, dansau în jurul Stâlpului de Mai (un simbol pentru un falus), iar de Ziua Solstiţiului de Vară, fiecare virgină devenea o Regină a Lunii Mai de tip Venus. Multe erau conduse în pădurea verde, unde îşi treceau iniţierea sexuală din mâna unui tânăr care se juca de-a Robin Hood sau Robin Goodfellow. Ziua Mai era pur şi simplu o orgie păgână.

238 El era înfăţişat fie ca un Elohim mai în vârstă, cu barbă, fie ca un tânăr drăguţ şi efeminat, cu părul lung. Printre atributele sale se numărau tirsul (un toiag cu vârful unui con de pin), o cupă de băut, un leopard şi o viţă de vie roditoare. De obicei, era însoţit de o ceată de satiri şi *menade* (devote sau nimfe feminine). Dionysos a devenit unul dintre cei mai importanţi Elohimi din viaţa de zi cu zi. A fost asociat cu mai multe concepte cheie. Unul era renaşterea după moarte. Aici, dezmembrarea sa de către Titani şi revenirea la viaţă este reflectată simbolic în îngrijirea viţei de vie, unde viţa de vie trebuie tăiată brusc şi apoi să devină latentă iarna pentru ca aceasta să dea roade. Cealaltă este ideea că, sub influenţa vinului, cineva se putea simţi posedat de o putere mai mare. Spre deosebire de ceilalţi Elohimi, Dionysos nu era doar în afara credincioşilor săi, ci şi în interiorul lor. În aceste momente, un om putea fi mai mare decât el însuşi şi să facă lucrări pe care altfel nu le-ar fi putut face.

239 Motivul pentru care se crede că Oannes, despre care se spune că a fost prima dintre creaturile fabuloase care au ieşit din mare şi i-au instruit pe babilonieni, a fost reprezentat ca peşte cu coarne, este următorul: În primul rând, numele Oannes, aşa cum se arată în altă parte, este doar forma grecească a lui **He-annesh**, sau „*Omul*”, care este un sinonim pentru numele primului nostru părinte, Adam. Acum, se poate dovedi că Adam este originalul lui Pan, care era numit şi Inuus, care este doar o altă pronunţie a lui Anosh fără articol, care, în traducerea noastră a Genezei 5:7, este făcut Enos. Acest nume, aşa cum este universal recunoscut, este numele generic pentru om după

această formă, în India, sub numele „**Souro**”, care este evident „**sămânța**”. În Persia, el nu era reprezentat doar ca Capricorn, ci și în formă umană; și exact așa cum este reprezentat Sfântul Denys. Nimrod a avut capul tăiat; și în comemorarea acestui fapt, pe care închinătorii săi îl jeleau atât de jalnic, imaginea sa a fost astfel reprezentată. Se spunea că acel cap tăiat, în unele dintre versiunile poveștii, a făcut lucruri la fel de spectaculoase ca oricare altele făcute de trunchiul fără viață al Sfântului Denys. Bryant a dovedit, în această poveste a lui Orfeu, că este doar o versiune a poveștii lui Osiris. Așa cum Osiris a fost tăiat în bucăți în Egipt, tot așa Orfeu a fost sfâșiat în Tracia. Acum, când membrele mutilate ale acestuia din urmă fuseseră împrăștiate pe câmp, capul său, plutind pe Hebrus, a dat dovadă de caracterul miraculos al celui care îl deținea.

Potrivit unor scriitori, regele Irod a transportat capul lui Yochanan în orașul Damasc pentru a-i convinge pe romani că Yochanan era mort. Mai târziu, în anul 330 d.Hr., împăratul roman Teodosie a închis capul într-o catedrală din Damasc dedicată lui Yochanan. În anul 636 d.Hr., această catedrală a fost transformată într-o moschee. Musulmanii din Damasc susțin că capul este încă acolo.

O altă relatare susține că capul a fost înmormântat mai întâi la Eliseus în Samaria și mai târziu dat Sfântului Atanasie, care l-a ascuns într-un zid al bisericii sale. Capul a găsit în cele din urmă un loc de odihnă într-o biserică construită peste templul antic Serapis[240] din Alexandria, Egipt.

O altă relatare susține că capul a ajuns la Constantinopol. Se presupune că capul a fost dus de Luca la Antiohia sau Cezareea, iar apoi transportat de credincioși la Constantinopol. Biserica Ortodoxă Greacă susține că capul a ajuns la Constantinopol după ce a fost păstrat inițial de Irod și apoi mutat la Emmesia, în Fenicia. Biserica Ortodoxă Greacă sărbătorește două sărbători în fiecare an. Pe 24 februarie, ei se adună pentru a cinsti ziua în care capul a fost descoperit de doi călugări în casa regelui Irod și apoi dus la Emmesia. Apoi, pe 25 mai, Biserica sărbătorește ziua din anul 823 e.n. când capul a fost dus la Constantinopol. Se presupune că capul a fost găsit de templieri la Constantinopol în timpul celei de-a patra cruciade.

---

cădere, ca fiind slab și bolnav. **O** din Enos este ceea ce se numește **vav**, care uneori se pronunță **o**, alteori **u** și alteori **v** sau **w**. Prin urmare, o pronunție legitimă a lui Enos este doar Enus sau Enws, același sunet ca Inuus, numele roman antic al lui Pan. Numele Pan în sine înseamnă „Cel care s-a abătut”. Așa cum cuvântul ebraic pentru „dreptate” înseamnă „a merge drept pe cale”, tot așa fiecare abatere de la linia dreaptă a datoriei era Păcat: **Hata**, cuvântul pentru *păcat*, însemnând generic „a se abate de la linia dreaptă”. Se admite că Pan era Capul Satirilor - adică „primul dintre Cei Ascunși”, căci Satyr și Satur, ”Cel Ascuns”, sunt evident același cuvânt: iar Adam a fost primul dintre oameni care s-a ascuns. Se spune că Pan a iubit o nimfă numită Pitho sau, așa cum este dată într-o altă formă, Pitys (SMTTH, ”Pan”): și ce este Pitho sau Pitys decât numele femeii amăgitoare, care, fiind amăgită ea însăși, a jucat rolul unei amăgitoare a soțului ei și l-a determinat să facă pasul, drept urmare a căruia a câștigat numele de Pan, ”Bărbatul care s-a abătut”. Pitho sau Pitys provin evident din Peth sau Pet, ”a amăgi”, verb din care și-a derivat numele și faimosul șarpe Python. Această concluzie în ceea ce privește identitatea personală a lui Pan și Pitho este confirmată în mare măsură de titlurile date soției lui Faunus. Faunus, spune Smith, este „doar un alt nume pentru Pan”. În caldeeană, aceeași literă care se pronunță P se pronunță și Ph, adică F, prin urmare Pan este doar Faun. Acum, soția lui Faunus se numea Oma, Fauna și Fatua, nume care înseamnă în mod clar „Mama care s-a abătut, fiind amăgită”. Această mamă amăgită este numită indiferent și „sora, soția sau fiica” soțului ei; și cum se potrivește acest lucru cu relațiile Evei cu Adam, cititorul nu trebuie să i se spună. Acum, un titlu al lui Pan era Capricornus, sau „Cel cu coarne de capră” (DYMOCK, „Pan”), iar originea acestui titlu trebuie urmărită până la ceea ce s-a întâmplat când primul nostru părinte a devenit Capul Satirilor - „primul dintre cei Ascunși”. El a fugit să se ascundă; iar Berkha, ”un fugar”, înseamnă și „un țap”. De aici vine epitetul Capricornus, sau „cu coarne de capră”, aplicat lui Pan. Dar, întrucât Capricornus în sferă este în general reprezentat ca „Peștele-capră”, dacă Capricornus îl reprezintă pe Pan, Adam sau Oannes, aceasta arată că trebuie să fie Adam, după ce, în virtutea metempsihozei, a trecut prin apele potopului: capra, ca simbol al lui Pan, reprezentând pe Adam, primul tată al omenirii, combinat cu peștele, simbolul lui Noe, al doilea tată al rasei umane; dintre amândoi Nimrod, ca fiind în același timp Kronos, „tatăl Elohimilor”, și Souro, ”sămânța”, a fost o nouă încarnare. Printre idolii Babilonului, așa cum sunt reprezentați în *Comentariul* Ilustrat al lui KITTO, găsim o reprezentare a acestui Capricornus, sau pește cu coarne de capră; iar Berosus ne spune că reprezentările binecunoscute ale lui Pan, din care Capricornul este o variantă, au fost descoperite în Babilon încă din cele mai vechi timpuri. S-ar putea aduce mult mai multe dovezi pe această temă; dar mă adresez cititorului în cazul în care afirmația de mai sus nu explică suficient originea figurii remarcabile din Zodiac, ”Peștele cu coarne de capră”. **Cele două Babilonuri** - Alexander Hislop.

240 Reprezentările grecești ale lui Serapis îl înfățișează cu părul lung și barbă lungă. El este așezat pe un tron, cu Cerber, câinele cu trei capete al lui Hades, la picioarele sale. Reprezentările egiptene ale lui Elohim îl înfățișează ca pe un om mumificat cu cap de taur. El este încoronat cu o semilună și două pene.

De asemenea, zona din sudul Franței din care se trăgeau templierii și liderii lor avea legături străvechi cu familia regală a lui Irod, a cărui mamă era o prințesă din Petra. În anul 39 d.Hr., Irod Antipa a fost exilat în această zonă a Franței împreună cu soția sa, Irodiada[241], o strănepoată a liniei regale a Petrei și a lui Esau, femeia care a cerut ca capul lui Yochanan Botezătorul să-i fie servit pe un platou.

Fiica vitregă a lui Irod, Salomeea, a dansat dansul celor șapte văluri și a cerut capul lui Yochanan.[242] Iosif Flaviu o numește în *Antichitățile evreilor,* dar, dintr-un motiv ciudat, ea nu este numită în Scripturi. Dansul celor șapte văluri făcea parte din drama sacră, înfățișând moartea regelui-surogat, coborârea sa în lumea de dincolo și recuperarea sa de către Zeiță, care i-a îndepărtat una dintre cele șapte veșminte la fiecare dintre cele șapte porți către lumea de dincolo. Salomeea a reprezentat-o pe Ișstar trecând prin cele șapte porți din templul din Ierusalim. Salome (Salmaone) a fost Zeița din Marea Egee de la care Salim/Salma/Solyma (un Elohim semit) și-a luat numele.

Ca Ishtar, numele ei se traduce prin Irene, a treia dintre prostituatele sacre numite Horae. Este posibil să fi fost identică cu „prostituata” Maria Magdalena sau Maria a Templului, ai cărei șapte demoni erau aceiași paznici ai porților lumii subterane cărora dansatoarea le-a dat vălurile. Aceste văluri, la fel ca vălurile curcubeu ale Mayei, semnificau straturile de aparențe pământești sau iluzii care cad de la cei care se apropie de Misterul central al adâncurilor. Și Isis avea șapte văluri cu aceeași semnificație mistică.

Cererea canibală a Irodiadei include deținerea craniului lui Yochanan Botezătorul.[243] Se spune că acest craniu a devenit cea mai sacră relicvă deținută de conducătorii templierilor. Cum se presupune că au obținut craniul lui Yochanan, dacă nu de la Irodiade?

A.T. Mann și Jane Lyle, în cartea lor „*Sexualitatea sacră*”, afirmă: „În Catedrala Pireneză din St. Bernard-de-Comminges, Lilith a ajuns într-o biserică: o sculptură de acolo înfățișează o femeie înaripată, cu picioare de pasăre, dând naștere unei figuri bronzate a lui Dionysos, un Om

---

241 „Cultul Irodiadei”, în folclorul medieval, era un grup de vrăjitoare care se închinau zeiței romane Diana și personajului biblic Herodia. Fabulele despre acest cult au început să se răspândească cândva înainte de secolul al X-lea, au fost denunțate de Biserica Romană ca superstiții sau înșelăciuni diabolice și au dispărut în mare parte până în timpul Reformei. Poveștile au fost reluate la începutul secolului al XX-lea de către unele grupuri de păgâni moderni, care au adăugat elemente care nu se regăseau în basmele populare originale. După ce creștinismul a interzis practicile non-heterosexuale și orgiile, odinioară comune printre romani, a apărut zvonul că un grup de femei din Italia înființase un cult centrat pe zeița Diana. Acest cult, conform poveștii, era destinat în principal femeilor, de preferință lesbienelor, deoarece multe o considerau pe Diana o zeiță lesbiană. Unele versiuni ale poveștii au adăugat ceea ce părea a fi un personaj explicit anticreștin: Irodiada, regina evreică care a pus la cale moartea lui Ioan Botezătorul, care fusese divinizată ca fiică a Zeiței fecioare.

242 Există o sectă străveche care îl consideră pe Yochanan ultimul mare învățător, numită mandeenii. Mandeenii sunt o sectă religioasă care există încă în număr limitat în teritoriile de graniță din sudul Irakului și Iranului. Nici creștină, nici musulmană, nici evreiască, nici zoroastriană, religia mandeeană conține o varietate de elemente antice care atestă vechimea lor. Adepții credinței pot fi găsiți în orașele și satele din ținuturile Eufratului inferior, ale Tigrului inferior, ale râurilor care înconjoară Shatt-al-Arab și în provincia iraniană adiacentă Khuzistan (numită cândva Arabistan). Religia lor este o proto-religie în care descendenți din Adam, care a fost primul care a primit instrucțiunile religioase ale mandeenilor. Ultimul lor mare învățător și vindecător a fost Yochanan Botezătorul. Originile atât ale poporului, cât și ale religiei sunt unul dintre misterele continue ale cercetării mandeene. Prin intermediul călugărilor portughezi au apărut numele de creștini ai Sfântului Ioan sau Chrsitiani S. Ioannis. Prima dată când acest termen este folosit este într-un raport datat 1555, scris de călugării portughezi din Ormuz. Văzând ritualurile lor de botez și auzind poveștile despre Yochanan, portughezii i-au numit pe mandeeni „creștinii Sfântului Ioan” sau Christiani di San Giovanni. Presupunând că acești oameni erau pur și simplu ultimele rămășițe ale adepților lui Yochanan Botezătorul și că pur și simplu nu auziseră cuvântul lui Yahshua, călugării au decis că tot ce aveau nevoie mandeenii era un mic imbold pentru a deveni buni catolici.

243 Moartea lui Yochanan ar fi putut fi un sacrificiu ritualic mai degrabă decât o crimă. Ca esenian, Yochanan a fost un sacrificiu sacru și ales să moară ca rege surogat, al cărui sânge era necesar pentru fertilitatea pământului. Yochanan a fost decapitat, o formă comună de moarte în cultura egeeană timpurie și levantină, practicată și astăzi în unele temple ale cultului Zeiței (cu animale ca victime). El a fost prizonier politic, iar decapitarea nu era un obicei al evreilor. Acest fapt puțin cunoscut prezintă dovezi ale supraviețuirii cultului Tammuz-Ishtar în Israel, unde cineva trebuia să moară ca rege surogat, iar femeile intonau în Templu vechiul cântec de jale pentru victimă. (Ezechiel 8:14) Oare sacrificiul său a fost un fel de preludiu pentru viitorul rege care urma să fie sacrificat?

Verde."[244] Dionysus[245] era un zeu al vinului rustic din Orientul Mijlociu, Elohim[246], ale cărui ceremonii includeau orgii în stare de ebrietate, în cadrul cărora preotesele sale, Menadele, sfâșiau bărbații în bucăți.[247]

Potrivit lui Flavius Josephus, micul oraș St. Bernard-de-Comminges a fost locul unde Irod, Irodiada și Salomeea s-au stabilit în cele din urmă. Acest lucru ar putea fi adevărat, deoarece mulți iudei bogați aveau moșii în sudul Galiei. Exilat la Lugdunum Converarum, Irod dispare din istorie, iar în aceeași zonă din sudul Franței unde Lilith poate fi găsită în biserică, există legende despre Irodiada care și-a încheiat zilele înecându-se într-un pârâu. După moartea ei, s-a alăturat surorilor sale, babele nopții, și încă rămâne acolo pentru a prinde în capcană orice mascul neatent.

> • *„O altă legendă languedociană colorată se referă la Regina Sudului (Reine du Midi), un titlu pentru contesa de Toulouse. În folclor, protectoarea orașului Toulouse este La Reine Pedaque (Regina cu picioare de gâscă). Aceasta ar putea fi o referință în limbajul ezoteric, plin de jocuri de cuvinte, al păsărilor la Pays du Oc, dar cercetătorii francezi au identificat*

---

244 Sacred Sexuàlity ,1995,pg. l37

245 Cultul lui Dionysos era sălbatic și extatic, adepții săi participau la orgii în care animale vii (de obicei un pui de căprioară pătat, o capră, un bou sau un taur) erau sfâșiate și devorate crude. Se credea că Elohimii intrau în închinători și îi posedau prin această Euharistie din carne vie, numită Omophagia. Se purtau piei de animale și măști, iar pentru a imita tunetul lui Zeus se folosea un „bull-roarer" (în formă de romb). Pe măsură ce Dionysos și alaiul său călătoreau prin lume răspândindu-și cultul, cei care îl acceptau erau răsplătiți cu extaz. Cei care i se opuneau erau cuprinși de nebunie și doborâți de rezultatele hidoase ale propriilor atrocități demente. După ce și-a stabilit cultul în întreaga lume cunoscută, s-a întors în Grecia, aducând cu el riturile sale orgiastice frigiene. Nu a fost bine primit. Pentheus, regele Tebei, l-a arestat, judecat, biciuit și aruncat în închisoare. Pentru aceasta, Dionysos a înnebunit toate femeile din Teba, inclusiv pe Agave, mama lui Pentheus. S-au transformat în menade și au ieșit în dealuri pentru a-și desfășura orgiile dionisiace. Pentheus le-a urmat în mod imprudent. Agave și tovarășii ei l-au detectat pe spion și, în furie sălbatică, s-au năpustit asupra lui și l-au sfâșiat în bucăți.

246 Se crede că Dionysos sau Bachus era grec, dar este o replică a Elohimului egiptean Osiris, al cărui cult s-a extins într-o mare parte a lumii antice timp de mii de ani. Religia lui Dionysos era bine dezvoltată în Tracia, nord-estul Greciei, și Frigia, care a devenit Galatia, unde a domnit mai târziu și Attis. Deși Dionysos este cel mai bine amintit pentru sărbătorile zgomotoase în numele său, care a fost latinizat ca Bachus, el a avut multe alte funcții și a contribuit cu mai multe aspecte la caracterul lui Iisus: Dionysos s-a născut dintr-o fecioară pe 25 decembrie și, ca Prunc Sfânt, a fost pus într-o iesle. A fost un învățător călător care a făcut miracole. A „călărit într-o procesiune triumfală pe un măgar" - A fost un rege sacru ucis și mâncat într-un ritual euharistic pentru fecunditate și purificare. Dionysos a înviat din morți pe 25 martie. El era Elohimul Viței de Vie și a transformat apa în vin. El a fost numit „Regele Regilor" și „Elohim al Elohimilor". A fost considerat „Singurul Fiu Născut", "Mântuitor", "Răscumpărător", "Purtător de Păcate", "Uns" și "Alfa și Omega". A fost identificat cu Berbecul sau Mielul. Titlul său sacrificial de „Dendrites" sau „Tânărul Copacului" sugerează că a fost spânzurat de un copac sau crucificat. Simbolul lui Dionysos/Bacchus era „**IHS**" sau „**IES**", care a devenit „Iesus" sau „Iisus". "**IHS**" este folosit și astăzi în liturghia și iconografia catolică. Religia creștină modernă nu este decât o modificare a cultului oriental al Soarelui, atribuit lui Zoroastru. Aceleași litere **IHS**, care se află în textul grecesc, sunt citite de creștini „**Jes**", iar preoția creștină romană a adăugat terminusul „**us**". Dionysos a devenit salvatorul universal-Elohim al lumii antice. Și nu a existat niciodată altul asemenea lui: primul căruia i-au fost atribuite atributele, îl numim Osiris: odată cu moartea păgânismului, caracteristicile sale centrale au fost asumate de Isus. Vița de vie a fost în mod preeminent o încarnare a lui Dionysos, sau Bacchus, în rolul său de salvator sacrificial. Jertfa sa a fost asemănată cu tăierea viței de vie, necesară renașterii sale sezoniere. În Siria și Babilon, vița de vie era un arbore sacru al vieții. În Creta, Dionysos era numit Iasius, un titlu și al omului-zeu din misterele orfice din Samotracia. Iasius, Iesius sau Jason este de fapt echivalent cu Isus.

247 Majoritatea culturilor timpurii par să fi considerat forța cauzală din spatele lumii ca fiind feminină, o Zeiță, o Mare Mamă, care, în grija ei pentru umanitatea aflată în dificultate, deși virgină fără consort, naște un fiu care este atât uman, cât și divin și care, ca muritor, trebuie să moară, dar în viață este pe Pământ pentru a ajuta omenirea cu ceea ce are nevoie. În multe dintre legende, acest fiu este legat de un copac. Din acesta pare să fi fost generat Omul Verde, fiul Zeiței aici pentru a ne ajuta. Imagini similare apar mai devreme în artă, provenind din mitologia greacă și romană antică: Silvanus, Elohimul roman al pădurilor și Dionysos (Bacchus). Și celții antici își înfățișau Elohimul Cernunnos cu coarne și păr înfrunzit.

această figură cu zeița siriană Anath[248]*, care este la rândul ei strâns legată de Isis. Și există o asociere evidentă cu Lilith, cea cu picioare de pasăre*."

Revelația Templierilor, Lynn Picknett și Clive Prince.

• „*Un cap cu o față sau două fețe, uneori cu barbă, alteori fără, făcut din argint sau din lemn, o imagine a unui bărbat sau a unei femei, un cap îmbălsămat care strălucea în întuneric sau un demon.*"

Edman Burman: Supremely Abominable Crimes

• „*O mare doamnă din Maraclea a fost iubită de un templier, un YHWH din Sidon; dar a murit în tinerețe și în noaptea înmormântării, acest iubit rău s-a strecurat la mormânt, i-a dezgropat trupul și l-a violat. Apoi, o voce din vid i-a poruncit să se întoarcă peste nouă luni, căci va găsi un fiu. El a ascultat porunca și, la momentul stabilit, a deschis din nou mormântul și a găsit un cap pe oasele picioarelor scheletului (craniu și oase încrucișate). Aceeași voce i-a poruncit „să-l păzească bine, căci va fi dătătorul tuturor lucrurilor bune", așa că l-a luat cu el. A devenit geniul său protector și a putut să-și învingă dușmanii doar arătându-le capul magic. În cele din urmă, a trecut în posesia ordinului*."

Michael Baigent, Richard Leigh și Henry Lincoln: „Holy Blood-Holy Grail"

Se spune că Yochanan Botezătorul, care a fost decapitat, este sursa idolatriei templiere. Oricât de absurd ar părea la prima vedere, este cunoscut faptul că mai multe capete contrafăcute ale lui Yochanan Botezătorul au existat în această perioadă. Ar fi putut templierii să dețină unul dintre aceste capete? Este posibil, deoarece se spunea că templierii dețineau multe dintre relicvele religioase ale vremii. Ca presupuși Cavaleri, este foarte posibil ca acest cap a lui Yochanan Botezătorul să fie un obiect de devoțiune și îndrumare, deoarece sărbătoarea sa urma să fie celebrată prin porunca Regulii Ordinului Templierilor.[249] Michael Lamy, în cartea sa despre templieri, citează ultima propoziție a lui Jacob de Voragine ca fiind: „Ioan este numit Lucifer sau luceafărul dimineții..."[250] Yochanan a fost numit și „Făcătorul și Mântuitorul" Ordinului Templierilor. Conform Inchiziției, "catarii"[251] dețineau capul lui Yochanan. Unele legende sugerează că acest cap tăiat era

---

248 Zeița semitică occidentală a iubirii și războiului, sora și ajutorul lui Elohim Baal (Bel). Odată i-a ucis pe toți dușmanii la o sărbătoare. Este o zeiță cu patru aspecte diferite: mamă, fecioară, războinică și desfrânată. Deși „mamă", a fost întotdeauna „virgină". Pofta ei de sânge și/sau sex era legendară. Era venerată în tot Canaanul, Siria și Fenicia. Era o zeiță populară a războiului și fertilității. Era în mare parte sincretizată cu Așera și Astarteea, așa că există o oarecare confuzie cu privire la miturile și relația ei cu alte zeități din zonă.

249 La procesele lor, templierii nu au fost acuzați doar de venerarea capului sacru, ci și de venerarea șarpelui. Andrew Sinclair subliniază în cartea sa "*The Secret Scroll*" că o altă emblemă a templierilor era toiagul înfrunzit al lui Moise, același toiag care s-a transformat într-un șarpe și care era, la rândul său, simbolul cultului religios al șarpelui și al vindecării. Misalul de la Rosslyn, redactat de călugări irlandezi în secolul al XII-lea, prezintă cruci templiere însoțite de dragoni impunători și discuri solare. Pe însăși Pergamentul Secret se află simbolul celor douăsprezece triburi ale lui Israel, pieptarul lui Aaron (al cărui toiag cu șarpe se spune că se află în Chivot), cu douăsprezece pătrate care reprezintă cele douăsprezece triburi, surmontate de un șarpe. Șarpele, conducând triburile. "... Șarpele ca simbol a obținut un loc proeminent în toate inițierile și religiile antice."

250 Steaua Dimineții și Steaua Serii sunt aceeași planetă, Venus. Steaua Dimineții era legată de Lucifer, iar Steaua Serii era legată de Venus, pe care ereticii o asociau cu Maria Magdalena.

251 Catarii, cunoscuți și sub numele de albigensieni, au fost un grup cvasi-creștin dominant în sudul Franței și în anumite părți ale Italiei în secolele al XII-lea și al XIII-lea. Aceștia se aflau în principal în regiunea Languedoc, iar existența lor este documentată încă din secolul al XI-lea. Se crede că termenul **cathar** provine din cuvântul grecesc **Katheroi**, care înseamnă **pur**. Biserica Catolică a trimis numeroase misiuni de predicare catarilor, inclusiv persoane precum Sfântul Bernard, ci și Sfântul Dominic în secolul al XIII-lea. Catarii au fost considerați eretici de Biserica Catolică, care susținea că sunt un tip de dualiști neo-manihei, crezând în doi zei, unul al lumii spirituale și unul al lumii fizice. Conform înregistrărilor Inchizitorilor, catarii credeau că lumea spirituală este rea și, prin urmare, susțineau vegetarianismul și sexul nereproductiv. Scopul final era eliberarea spiritului din închisoarea cărnii. În plus, se pare că aceștia credeau în reîncarnare, respingeau **TaNaK**, respingeau sacramentele Bisericii Catolice, respingeau posesiunile materiale și respingeau imaginea crucii. De asemenea, aveau un cler cunoscut sub numele de „perfecți", care se distingeau de alți catari, cunoscuți sub numele de „creștini buni", prin hainele negre. Perfecții se abțineau de la carne și căsătorie, pentru care populația generală de catari le arăta reverență și respect.

de fapt „Sfântul Graal”. Este posibil să-l fi moştenit de la o sectă de gnostici, păstrându-l pentru a-şi menţine sclavia „magică”.

Este posibil să fi făcut parte din comoara catară pe care cei patru Perfecţi ar fi luat-o cu o noapte înainte ca ceilalţi să o predea cruciaţilor. Acesta ar putea fi motivul pentru care mulţi templieri au fost atât de prietenoşi faţă de ei, în ciuda îndemnurilor Papei în sens contrar. Biserica Romană a cerut o cruciadă împotriva catarilor în 1205 d.Hr. ... Aceştia au fost acuzaţi că sunt eretici, că practică sodomia (ironic, o astfel de acuzaţie venind din partea Bisericii Romane) şi că resping justificarea necesităţii unui Papă.[252] Aceasta ar lega erezia de cultul diavolului şi vrăjitoria.[253] Astfel, seminţele Inchiziţiei de tip Gestapo, condusă de fanaticul Dominic de Guzman şi dominicanii săi,

---

Deşi doctrinele ascetice erau susţinute şi respectate de *perfecţi*, alţi catari au continuat să deţină bunuri materiale, să aibă familii şi probabil să mănânce carne. Ei credeau într-un singur sacrament, cunoscut sub numele de *Consolamentum*, în care un *perfect* îşi punea mâinile fie peste un credincios pe moarte, fie peste unul care dorea să adopte stilul de viaţă ascetic al *perfecţilor.* Se presupune că, după ce primeau sacramentul, *perfecţii* nu se mai temeau de moarte. Interesant este că unii protestanţi moderni i-au considerat pe albigensi ca un fel de precursor al mişcării protestante. Acest lucru se datorează rezistenţei albigensienilor faţă de autoritatea catolică, dar se pare că aceştia nu sunt conştienţi de unele dintre doctrinele mai neobişnuite ale catarilor. Prima episcopie catară a fost înfiinţată în Franţa în 1150, iar până la sfârşitul secolului al XII-lea aveau cel puţin unsprezece episcopii în Franţa şi Italia. Acestea creşteau în mod clar ca număr şi influenţă în întreaga regiune, iar Biserica Catolică era din ce în ce mai îngrijorată. Biserica şi-a extins activitatea în regiune în timpul domniei Papei Inocenţiu al II-lea, ceea ce a dus în cele din urmă la uciderea legatului papal Petru Castelnau în 1208. Incidentul a fost citat ca scânteia care a declanşat de către Inocenţiu al II-lea ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Cruciada Albigensiană. Nobilimea din nordul Franţei era dispusă să poarte război împotriva nobilimii bogate din sudul Franţei, iar cruciada a continuat cu grade diferite de intensitate timp de peste douăzeci de ani, încheindu-se în cele din urmă cu Tratatul de la Paris din 1229. Apoi, Inchiziţia a intrat în regiune şi a început îndelungatul proces de extirpare a ereziei, cu izbucniri ocazionale de violenţă în asaltul diferitelor cetăţi catare fortificate cu castele. Ultimul *perfect* catar cunoscut a murit la începutul secolului al XIV-lea. Încă se poate călători în sudul Franţei şi se pot vizita ruinele numeroaselor castele catare, inclusiv Queribus şi Montsegur. Acestea au devenit o parte integrantă a industriei turistice moderne din regiune şi merită cu prisosinţă o excursie pentru un student al cruciadei împotriva albigenzilor sau al catarilor. O notă interesantă despre cruciada împotriva albigenzilor este că aceasta oferă baza proverbului binecunoscut şi popular printre membrii armatei americane: „Omoară-i pe toţi şi lasă-l pe Dumnezeu să-i sorteze”. Acest proverb este imprimat pe tricouri şi auzit în bazele militare americane ca un crez informal pentru grupuri militare mai intense, cum ar fi puşcaşii marini, rangerii şi forţele speciale. Iniţial, Arnaud Armaury, starețul de Citeaux, a fost cel care, atunci când a fost întrebat cum să distingă care cetăţeni din Beziers erau catolici şi care erau catari, ar fi răspuns: „Omoară-i pe toţi. Dumnezeu îşi va cunoaşte ai săi”. Este posibil să nu fi spus-o niciodată, deoarece provine dintr-o singură sursă scrisă la decenii după eveniment. Catarii se numeau Puri, după Zeiţa cunoscută sub numele de Pura, termenul lor pentru Fecioara Marea Mamă Creatoare, Mari (care înseamnă „iubire”). Motivul pentru care Biserica a recurs la uciderea în masă a sute de mii de catari a avut cu siguranţă legătură cu opiniile lor alternative despre Mesia. Aceştia pretindeau că deţin o Carte secretă a Iubirii (Mari, TARA). Acest manuscris misterios este atribuit Maestrului care i-a dat-o lui Ioan cel Divin. A fost transmisă de-a lungul secolelor până când Cavalerii Templieri şi Catarii au adoptat-o. *Cartea Iubirii* a fost fundamentul Bisericii Catare a Iubirii sau Amor (inversul lui Roma). Existenţa acestei evanghelii pierdute (sau ascunse) a fost dezvăluită atunci când Biserica Catolică i-a supus torturii pe catari şi templieri (în 1308). Conţinutul acesteia era o abilitate secretă (simbolizată de craniul templierului) despre care se spune că oferă cuiva capacitatea de a controla forţele naturii şi de a transforma sângele uman obişnuit în sângele înţelept, sfânt şi pur al vieţii nemuritorilor. Este echivalată cu Sfântul Graal.

252 Un cronicar al acestui măcel a scris: „Este mai sigur să pui la îndoială puterea lui Dumnezeu decât să pui la îndoială puterea papei”.

253 **Exodul 22:18** - Cuvântul ebraic **kasaph** nu înseamnă vrăjitoare, ci mai degrabă înseamnă clarvăzător, văzător, a şopti, a vrăji. Acest verset tradus greşit a dus la uciderea şi torturarea de către biserică a mii de femei nevinovate pe baza unor acuzaţii false. Abuzul sexual şi tratamentul sado-masochist al femeilor acuzate erau larg răspândite şi conduse de clerici brutali. Multe dintre metodele de tortură folosite de inchizitori îi fac pe naziști să pară cercetaşi. Metode de tortură teribile au fost folosite pentru a extrage „mărturisiri” false de la victimele lor. Călugărul dominican Johann Herolt a spus: „Majoritatea femeilor îşi contrazic credinţa catolică cu farmece şi vrăji după modelul Evei, prima lor mamă, care credea că diavolul vorbeşte prin şarpe, mai degrabă decât prin Dumnezeu însuşi... Orice femeie singură ştie mai multe despre astfel de superstiţii şi farmece decât o sută de bărbaţi.” În anul 1692 d.Hr., în Salem, Massachusetts, isteria vrăjitoarelor a cuprins 23 de comunităţi, 141 de persoane fiind arestate, 19 spânzurate, una zdrobită de moarte, iar multe torturate şi jefuite de bunurile lor. Iacob I (1566-1625) şi-a răspândit fobia prin diviziuni religioase, comploturi şi paranoia. În lucrarea sa „*Daemonologie*” (1597), el a dat permisiunea de a persecuta medicii medicinali şi vindecătorii ca vrăjitoare.

au fost dezlănțuite asupra tuturor ereticilor Bisericii Romane.[254] Acesta a devenit un război de exterminare a Catarilor. Toți cei suspectați de *catarism*, indiferent de vârstă sau sex, erau tăiați, arși și torturați, cu ochii scoși, buzele tăiate și nasurile tăiate. Primatul papei a dus dreptatea înapoi în Evul Mediu.

Referitor la catari, Sfântul Bernard a scris:

> • *„Catarii îl neagă pe Hristos, iar templele lor seamănă cu sinagogile. Caracterul sacru al sanctuarelor lui Dumnezeu este ignorat; sacramentele nu sunt considerate sfinte. Zilele de sărbătoare nu sunt respectate cu solemnitatea cuvenită. Oamenii mor în păcatele lor, iar sufletele lor sunt duse, din păcate, în fața teribilului Scaun de Judecată fără a fi împăcați cu Domnul și fără a li se oferi sfintele sacramente. Copiii nu învață să-l cunoască pe Hristos, iar harul botezului nu le este conferit.”*

O altă legătură interesantă între templieri și catari poate fi găsită în romanele arturiene despre Graal. Imaginea misteriosului cap cu barbă reapare în romanele despre Graal ale lui Chrétien de Troyes, unde templierii abia deghizați sunt Gardienii Sfântului Graal. Graalul din această poveste nu este cupa lui Mesia din versiunile ulterioare, ci un vas misterios însoțit de o lance.

Povestea, comandată de un nobil templier, este plină de alegorii alchimice și sexuale. Eroul Percival vizitează un castel misterios, *Montsalvat* - considerat de mulți a fi identic cu fortăreața catară Montsegur. În timpul ședерii sale, el observă două procesiuni ciudate: o fecioară care poartă un platou (graalul) cu o singură hostie pe el și un paj care poartă o lance care sângerează continuu. Din respect, evită să întrebe despre obiecte.

Se trezește și găsește castelul pustiu. Afară, îl întâlnește pe misteriosul Rege Pescar, care este rănit în mod grăitor „în coapsă” (o aluzie la pierderea potenței sexuale) și îl avertizează pe erou că eșecul său de a descoperi secretul Graalului și al lăncii a blestemat pământul cu infertilitate (majoritatea poveștilor despre Graal urmează o linie similară, părând să sugereze ritualuri sexuale pre-Mesia care asociază sănătatea pământului cu virilitatea regelui). O pictură din secolul al XIV-lea subliniază mesajul ascuns al poveștilor despre Graal - îi înfățișează pe cavalerii Graalului îngenuncheați în fața unei viziuni strălucitoare a Zeiței Venus. Un fapt curios legat de aceasta: simbolurile graffiti neobișnuite lăsate în urmă de templierii închiși la Castelul Chilian din Franța includ un simbol al lui Venus.

Un desen popular al lui Baphomet a fost realizat de misticul din secolul al XIX-lea, Eliphas Levi (Alphonse Constant). Bazat pe garguiele hermafrodite găsite în capelele templiere, figura a fost desenată cu capul unei capre, un corp uman cu picioare și aripi despicate. Potrivit lui Levi, era o figură revelatoare, care necesita studiu pentru a fi înțeleasă:

> • *Țapul de pe frontispiciu poartă semnul pentagramei pe frunte, cu un punct în vârf, simbol al luminii, cu cele două mâini făcând semnul hermetismului, una îndreptată în sus spre luna albă a lui Chesed din **Cabala**, iar cealaltă îndreptată în jos spre cea neagră a lui Gevurah. Acest semn exprimă armonia perfectă dintre milă și dreptate. Unul dintre brațele sale este feminin, celălalt masculin, asemenea celor ale androginului Khunrath, ale cărui atribute a trebuit să le unim cu cele ale caprei noastre, deoarece el este același simbol. Flacăra inteligenței care strălucește între coarnele sale este lumina magică a echilibrului universal,*

254 În anul 1210 d.Hr., Papa Inocențiu al III-lea a dezlănțuit „ordine de foc și sabie” împotriva unui grup de eretici din întreaga Europă, majoritatea amintiți drept catari. De menționat în mod special, în marele oraș Beziers, Franța, a avut loc un masacru teribil de eretici. Deși numărul real nu va fi cunoscut niciodată, se crede că probabil 100.000 de oameni au fost în cele din urmă măcelăriți. Forțele papale au asediat Beziers și tuturor celor dinăuntru li s-a ordonat să se predea și să se pocăiască. Ereticii dinăuntru, cunoscuți și sub numele de valdenzi sau albigensi, credeau într-o formă răspândită de gnosticism care amenința obiectivele lacome și materialiste ale papalității. Politica stabilită de Roma la acea vreme este încă în vigoare din punct de vedere doctrinal. Aceasta este cunoscută sub numele de „*Nulla salus extra ecclesiam*” („În afara Bisericii nu există mântuire”). Era „sezon deschis” împotriva celor care propovăduiau orice altă doctrină decât cea permisă de Papa, iar acest lucru îi făcea pe acești oameni dușmani ai Bisericii Catolice.

imaginea sufletului ridicat deasupra materiei, aşa cum flacăra, deşi este legată de materie, străluceşte deasupra ei. Capul urâtei fiare exprimă oroarea păcătosului, a cărui parte materială, unică, responsabilă, trebuie să suporte exclusiv pedeapsa; deoarece sufletul este insensibil conform naturii sale şi poate suferi doar atunci când se materializează. Toiagul care înlocuieşte organele genitale simbolizează viaţa veşnică, corpul acoperit cu solzi simbolizează apa, semicercul de deasupra lui simbolizează atmosfera, iar penele de deasupra simbolizează elementul volatil. Umanitatea este reprezentată de cei doi sâni şi braţele androgine ale acestui sfinx al ştiinţelor oculte.

În cartea sa, ”*Capul lui Dumnezeu*”, Dr. Keith Laidler a prezentat teoria conform căreia templierii practicau un cult al capului, care datează din cele mai vechi timpuri. Teoria lui Laidler susţine că capul lui Yahshua a fost tăiat după răstignirea Sa şi ulterior a căzut în mâinile templierilor care l-au venerat ca parte a cultului lor. Acest cap, susţine Laidler, este îngropat în Pilonul Ucenicului de la Capela Rosslyn din Scoţia.[255] Simbolul craniului şi al oaselor încrucişate folosit de templieri este, de asemenea, asociat cu răstignirea lui Yahshua şi, mai precis, atât cu locul, cât şi cu modul în care Yahshua a murit.

Cristalele de cuarţ transparente au o legătură străveche şi cu templierii. Se spune că aceştia foloseau cranii de cristal în ritualurile lor. Potrivit unor cercetători, faimosul craniu de cristal, craniul Mitchell-Hedges, ar fi putut fi în posesia templierilor. Se spune că acest craniu provine din oraşul pierdut Atlantida şi a ajuns la templieri, care l-au dus în Belize, unde a fost descoperit ulterior de Mitchell-Hedges. Acest lucru ar putea fi adevărat, deoarece în Patagonia au fost descoperite lespezi de piatră sculptate cu cruci templiere, ceea ce dezvăluie că templierii ar fi putut vizita America de Nord, de Sud şi Centrală.

Aceste cranii ritualice ar fi putut fi oase umane acoperite cu aur şi argint sau metale preţioase. Ar fi putut fi cranii ale unor fraţi decedaţi, ca în legenda *Perlesvaus*, unde o doamnă trage un conte care ţine capetele a 150 de cavaleri sigilate în aur, argint şi plumb. Însă misterul craniilor templiere s-ar putea să nu fie niciodată rezolvat, deoarece majoritatea au fost ascunse înainte de arestarea Cavalerilor în secolul al XIV-lea, cu excepţia a două cranii încapsulate în argint, găsite în Templul Templierilor din Paris de către Inchizitori. De asemenea, un craniu de aur sau argint a fost menţionat în mărturia unui templier din Burgundia în 1307 d.Hr.

Se spune că faimosul steag cu craniu şi oase încrucişate asociat cu piraţii provine dintr-un craniu deţinut de un templier, un YHWH din Sidon. Simbolul otrăvii este legat de ritualurile alchimice timpurii ale templierilor. În primele rituri, cranii reprezentau „*Caput Mortum*” sau „Capul Mort”.

Ar fi potrivit, aşadar, ca Lilith să-i aleagă pe moştenitorii Herodiadei ca nucleu al armatei sale speciale de templieri. Sigiliul oficial al Ordinului Templierilor era o cruce cu opt colţuri, deoarece aceştia erau educaţi în efectul ezoteric al numărului opt (numărul alchimic al lui Venus).

---

255 Ce s-a întâmplat cu capul lui Ioan Botezătorul este dificil de stabilit. Nichifor şi Simeon Metafrast spun că Irodiada l-a îngropat în fortăreaţa Machaer (conform spuselor lui Iosefus). Alţi scriitori spun că a fost înmormântat în palatul lui Irod din Ierusalim; acolo a fost găsit în timpul domniei lui Constantin I şi de acolo dus în secret la Emesa, în Fenicia, unde a fost ascuns, locul rămânând necunoscut ani de zile, până când a fost manifestat prin revelaţie în 453. În 1016, călugării de la Saint-Jan-d'Angely din Aquitania au susţinut că au descoperit moaştele capului patronului lor, Ioan Botezătorul.

Civilizațiile timpurii ale perșilor, musulmanilor și mesopotamienilor au recunoscut steaua cu opt colțuri ca simbol al zeiței Venus. Întrucât templierii locuiau lângă moscheea al-Aqsa din Ierusalim, au ajuns să înțeleagă puterea cupolei cu opt laturi și chiar au construit Biserica octogonală a Sfântului Mormânt și Biserica Înălțării. De asemenea, adoptând steaua cu opt colțuri ca design definitiv al crucii lor, templierii își dezvăluiau propria afiliere specială la zeița Venus și la calea ei antică a alchimiei. Dacă Lilith a lansat aceste războaie cruciate și Inchiziții, acest lucru explică secolele de vărsare de sânge monstruoasă și conflictul actual din Orientul Mijlociu.

CAPITOLUL 15 – ARME DE DEZINFORMARE ÎN MASĂ

„În vremuri de înșelăciune universală, a spune adevărul este revoluționar.”

George Orwell

Este posibil ca ea să fie Falsa Profetă din Apocalipsa? Textul grecesc NU spune că este vorba de un bărbat, chiar dacă traducătorii au presupus acest lucru. Dar un indiciu major este că acest Profet va „face” ca lumea să SE UNEASCĂ POLITIC ȘI MILITAR și să adopte un SISTEM GLOBAL DE SCHIMB MONETAR. De asemenea, va „cauza” o PERSECUȚIE RELIGIOASĂ GLOBALĂ a credincioșilor care refuză să se supună.

Există zeci de avertismente despre falșii profeți care fac „semne și minuni” pe măsură ce se apropie sfârșitul. Și Yahshua avertizează în special despre falșii profeți care încearcă să-i „alarmeze” pe nazarineni vorbind despre „RĂZBOAIE și ZVONURI [AVERTISMENTE] DESPRE RĂZBOAIE”. Yahshua le-a spus talmidim-ilor Săi: „Luați seama ca nimeni [nici măcar Lilith] să nu vă înșele... căci [înainte să vină sfârșitul veacului] ... profeți falși... vor arăta semne mari și minuni, până acolo încât, dacă este posibil, să înșele chiar și pe cei aleși.” Adică, chiar și liderii de top ai bisericii ar putea cădea în înșelăciune DIN CAUZA MINUNILOR. Răul vrea întotdeauna să se deghizeze în bine. În acest fel, îi înșală pe oameni, făcându-i să creadă că fac binele.

Scriptura spune că un profet fals va face „minuni mari, încât [ea?] face să coboare foc din cer... în fața oamenilor și îi înșală pe locuitorii pământului prin acele minuni pe care [ea?] avea puterea să le facă... și face ca toți cei ce nu se închină [așa cum poruncește ea] să fie uciși.” [**Apocalipsa** 13:11-15]

> • *(c) Distincția dintre „dreapta” și „stânga” din **Zohar** corespunde nu numai distincției dintre recompensă și pedeapsă în lumea următoare, ci și dintre bine și rău, și în mod specific binelui și răului moral în această lume. Samael, puterea răului, ispititorul, acuzatorul, Șarpele malefic, este plasat în stânga și este identificat cu gradul Gevurah. Acum, Samael este reprezentat ca adversarul nu al lui Hesed, ci al lui Tiferet. El este Marele Dragon, care de Anul Nou înghite Luna, adică împiedică unirea Matronei cu Sfântul Rege, până când Israel, prin sacrificiul lor din Ziua Ispășirii, îl determină să se abțină. De asemenea, el, prin intermediul slujitorilor săi, Lilith și alții, seduce oamenii să-și pângărească sufletele, contrar dorinței Sfântului Rege. **Notă**: Se poate observa aici că Zoharul distinge **zelem** (forma) și **demuth** (asemănarea) omului (v. Geneza I, 26) ca fiind „stânga” și „dreapta” și identifică **demuth** cu **neshamah**. Astfel, un aspect al distincției dintre dreapta și stânga din **Zohar** este un conflict între Samael și Regele Sfânt. Acest conflict este evident un lucru foarte diferit de conflictul de vedere dintre Hesed și Gevurah, deși descris în aceiași termeni, iar dacă ne întrebăm cum apare, răspunsul nu este nicidecum ușor de găsit în **Zohar**. O posibilă explicație este următoarea. S-a menționat mai sus că fiecare nivel este considerat a „absorbi” din cel de deasupra lui. Acum, nu este neobișnuit să presupunem că cel care este „absorbit” ar trebui să opună o anumită rezistență acestui proces, astfel încât să existe întotdeauna două tendințe opuse în acțiune. Acest lucru pare a fi implicit în interpretarea oarecum obscură dată de **Zohar** unui text pe care îl citează frecvent ca conținând un principiu fundamental cu referire la grade, și anume: „În locul de unde au venit râurile, acolo se întorc mereu” (Eclesiastul I, 7). Pe baza acestui principiu ar trebui să existe un conflict între toate gradele adiacente: dar putem presupune că motivul pentru care **Zoharul** se oprește asupra conflictului dintre Samael și Regele Sfânt este din cauza importanței sale pentru mântuirea sufletului omului și bunăstarea poporului Israel.*
>
> Zohar: Definiții

Lilith iubește să înșele, să păcălească, să-și schimbe forma și să-i facă pe oameni să-i facă voia. Aceasta este tema comună a fiecărei povești antice despre Lilith. Având în vedere legendele despre ea, Lilith ar putea chiar să devină înșelătoarea despre care a vorbit Yahshua: cea pe care am putea-o numi într-o zi „Prorociţa falsă”.

• **Isaia 47:1-7** *Coboară-te și șezi în țărână, fecioară, fiică a Babilonului, șezi pe pământ fără tron, fiică a haldeilor; căci nu vei mai fi numită fragedă și delicată. Ia pietrele de moară și macină făină; scoate-ți vălul, desface-ți trena, descoperă-ți piciorul, treci prin râuri. Goliciunea ta va fi descoperită și rușinea ta va fi văzută; Mă voi răzbuna și nu voi lăsa pe nimeni să mijlocească. Mântuitorul nostru, DOMNUL oștirilor este Numele Lui. Sfântul lui Israel. Șezi tăcută și du-te în întuneric, fiică a haldeilor, căci nu vei mai fi numită stăpâna împărățiilor. M-am mâniat pe poporul Meu, Mi-am pângărit moștenirea și i-am dat în mâinile tale; nu le-ai arătat milă; ți-ai așezat jugul foarte greu peste cei bătrâni. Și ai zis: „Pe veci voi fi stăpână!” Și nu ți-ai pus la inimă aceste lucruri și nu ți-ai amintit de sfârșitul lor.*

• **Apocalipsa 2:20-23** *Dar am puține lucruri împotriva ta: că lași pe Izabela, femeia care se zice prorociță, să învețe și să-i înșele pe robii Mei să curvească și să mănânce jertfe de idoli; dar i-am dat vreme ca să se pocăiască de curvia ei, și ea nu s-a pocăit. Iată, o voi arunca în pat și pe cei ce comit adulter cu ea într-un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor; și voi ucide pe copiii ei cu moartea. Și toate Bisericile vor ști că Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inimile și le voi da fiecăruia după faptele tale*.

• **Apocalipsa 18:4-10** *Și am auzit un alt glas din cer, zicând: „Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți din urgiile ei! Căci păcatele ei s-au suit până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplătiți-i așa cum v-a răsplătit ea și îndoiți-i dublu după faptele ei, în paharul pe care l-a amestecat cu ea. Pe cât s-a slăvit ea însăși și a veselit, pe atâta chin și întristare dați-i, pentru că în inima ei zice: „Șezu-i ca împărăteasă și nu sunt văduvă și nu voi vedea întristare!” De aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, întristarea și foametea; și va fi arsă de tot în foc, pentru că puternic este DOMNUL Dumnezeu, care o judecă. Împărații pământului, care au curvit și s-au veselit împreună cu ea, vor plânge și se vor întrista din cauza ei, când vor vedea fumul arderii ei, stând de departe de frica chinurilor ei și zicând: „Vai, vai, cetatea cea mare! Babilon, cetatea cea tare! Pentru că într-un singur ceas a venit judecata ta!”*

Dacă ne apropiem acum de sfârșitul prezis al veacului, atunci ar trebui să-l vedem deja pe Falsul Profet - sau pe Falsa Profetă - profețind în public, în timp ce făcea semne și minuni și înșela milioane de oameni la scară globală.

• *Când omul s-a ridicat, femeia lui a fost fixată de coasta lui, iar Duhul Sfânt din el s-a răspândit în ambele părți, perfecționându-se astfel. După aceea, Elohim l-a tăiat pe om în două, i-a modelat femeia și a adus-o la el ca pe o mireasă la baldachin. Când Lilith a văzut aceasta, a fugit și este încă în orașele de pe coasta mării, încercând să prindă omenirea în capcană. Și când Cel Atotputernic va distruge Roma cea rea, El o va așeza pe Lilith printre ruine, deoarece ea este ruina lumii, așa cum este scris: „Căci acolo Lilith se va așeza și îi va găsi un loc de odihnă” (Isaia XXXIV, 14). În cărțile antice se spune că ea a fugit de om înainte de aceasta, dar noi am învățat altfel, că ea s-a asociat cu omul până când acest suflet (**neshamah**) a fost plasat în el, și apoi a fugit la malul mării, unde încearcă să rănească omenirea*.

Zohar 111:19a

Interesant este că un triplu 6 (666) era numărul magic pentru ISHTAR sau Afrodita sub masca Destinului. *Cartea Apocalipsei* îl numește numărul „fiarei”.

> • **Apocalipsa 13:18** *Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să numere numărul fiarei; căci este numărul unui om: și numărul ei este șase sute șaizeci și șase*.

„Bestia cu două fețe” este androginia iubirii trupești. Regele Solomon a făcut o căsătorie sacră cu Zeița și a dobândit 666 de talanți de aur.

> • **1 Regi 10:13-14** *Și regele Solomon i-a dat reginei din Seba tot ce a dorit, orice a cerut, pe lângă ceea ce i-a dat Solomon din darul său regal. Și ea s-a întors și s-a dus în țara ei, ea și slujitorii ei. Acum, greutatea aurului care venea la Solomon într-un an era de șase sute șaizeci și șase de talanți de aur.*

Creștinii conservatori și fundamentaliști numesc numărul 666 „numărul diavolului” și au făcut milioane exploatând ignoranța cititorilor ocazionali ai Apocalipsei. Ei văd numărul peste tot ca fiind influența diabolică din guvern sau pe oricine vor să demonizeze. Cu toate acestea, există multe recurențe ezoterice ale acestui număr. Un bun exemplu este labirintul de la Catedrala Chartres, care a fost planificat și proiectat să aibă exact 666 de metri lungime.

CAPITOLUL 16 - ÎNTÂLNIRI DE GRADUL TREI

Multe cărți ar putea fi pline de întâlniri moderne cu OZN-uri.[256] Aproape toate aceste cărți sunt doar *science fiction* pur și născociri ale imaginației bolnave a oamenilor. Aceste povești exagerate sunt cele care îl fac chiar și pe cel mai deschis cercetător să devină sceptic în ceea ce privește orice tip de ființă extraterestră existentă. Majoritatea acestor așa-numite răpiri de către extratereștri pot fi explicate ca manifestări ale unui tip de dezechilibru psihologic sau boală, cum ar fi fantezia sau proiecția. Dar multe cazuri nu pot fi explicate, deoarece provin de la oameni sănătoși la minte care își trăiesc viața normală de zi cu zi.

> • *„Fenomenul răpirii este, prin urmare, de mare importanță clinică, chiar dacă nu pentru alt motiv decât faptul că persoanele răpite sunt adesea traumatizate de experiențele lor.”*
>
> Dr. David M. Jacobs, profesor de psihologie la Harvard Medical School

Din acest motiv, în contextul acestui studiu, trebuie să căutăm cel puțin orice legătură OZN-Lilith/demon. În acest context, mulți bărbați care susțin răpirea de către un OZN descriu o agresiune sexuală din partea unei „femei extraterestre frumoase”. Un aspect major, consistent cu aproape toate relatările despre răpiri, este preocuparea extratereștrilor pentru un anumit tip de experiment sau experiență sexuală. Poate fi vorba de o tânără violată de un extraterestru deghizat în soțul ei sau de un bărbat răpit și agresat de o femeie extraterestră. Majoritatea oamenilor resping aceste relatări, dar având în vedere poveștile similare despre Lilith din întreaga lume, ar fi înțelept să luăm mai în serios relatările acestor bărbați și femei îngrozite.

Chiar și în folclorul evreiesc există relatări despre femei răpite de demoni și duse să trăiască cu ei în peșterile lor subterane. Acolo sunt violate și forțate să nască și să crească o rasă mixtă de copii, pe jumătate demoni și pe jumătate oameni. Un rabin hasidic din Brooklyn a declarat că printre evreii maghiari au existat femei care au fost violate de demoni și au dat naștere unui copil pe jumătate om și pe jumătate demon. Rabinul Fatiyah[257] a fost un maestru în detectarea prezenței

---

256 Astronomul Frank Drake a dezvoltat o ecuație bazată pe șapte factori pe care oamenii de știință îi consideră necesari pentru viața inteligentă, numită ecuația lui Drake. Ecuația sa sugerează că în univers ar putea exista până la 10.000 civilizații inteligente. Se estimează că universul nostru are 17 miliarde de ani-lumină (1 an-lumină = cele 9,46 trilioane de mile pe care lumina le parcurge într-un an) de la un capăt la altul. Calea Lactee are un diametru de 100.000 de ani-lumină. Există aproximativ 200 miliarde de galaxii, fiecare conținând între 200 și 500 de miliarde de stele.

257 Printre numeroasele sale lucrări, care includ multiple comentarii la sfântul *Zohar* și la *Etz Chaim*, Rabi Yehuda a scris „*Minchat Yehuda*”. În aceasta, el relatează experiențele sale cu sufletele legate de pământ și exorcismele pe care le-a efectuat. Chiar și printre cabaliști, acest lucru nu este obișnuit. Rabi Fatiyah era cu un pas deasupra celorlalți. Rabi Fatiyah era un maestru în detectarea prezenței spiritelor și demonilor și un expert în arta exorcismului. Cu toate acestea, el știa și că oamenii inventează sau își imaginează adesea lucruri care nu sunt adevărate. Nu accepta niciodată cuvântul cuiva că ar fi în contact cu un spirit sau demon. Pentru a verifica credibilitatea, Rabi Yehuda îi testa pentru a vedea dacă persoana trăia cu adevărat o experiență din altă lume sau nu. „*Minchat Yehuda*” de Rabi Fatiyah este una dintre cele mai revelatoare lucrări despre demoni, cum acționează și înșală oamenii în cele mai malefice moduri. Rabi Fatiyah enumeră o serie de experiențe personale în care a fost martor la modul în care demonii apăreau oamenilor în vise și în stare de veghe sub tot felul de forme, cu intenția de a-i înșela în scopuri necunoscute și perfide. Rabi Fatiyah era un expert în demascarea acestor demoni și în alungarea lor. El a înregistrat procedurile pentru a face aceste lucruri în lucrarea sa. Rabi Yehudah Fatiyah explică în detaliu cum să deosebești visele care vin de la îngeri de cele care vin de la demoni. El avertizează că demonii nu sunt proști și știu foarte bine cum să seducă omenirea în timpul somnului. Aceste entități necurate au învățat arta replicării și pot arăta unei persoane în vise simboluri spirituale false, cerești și sublime. Persoana va crede că primește un mesaj sfânt ceresc, când de fapt sufletul este înșelat, devenind un agent al răului. Așa cum există oameni fără scrupule în această lume care caută să păcălească și să înșele pe alții pentru propriul câștig personal, la fel există ființe spirituale care doresc să facă același lucru. Lumea viselor este tărâmul inconștientului; ca atare, este domeniul legitim al spiritelor, atât bune cât și rele. Prin urmare, fiecare dintre noi, când visează, trebuie să fie foarte precaut. Trebuie să învățăm cum să ne controlăm visele. Un interpret de vise trebuie, de asemenea, să fie conștient că nu toate visele cu mesaje provin din surse sfinte. Rabi Fatiyah aduce exemple despre cum demonii apar în vise sub forma unor **țadikim** sau ca „maeștri înălțați”. Ei pot arăta visătorilor imagini ale cerurilor, ale tronului sfânt sau chiar simbolism cabalistic. Toate acestea sunt încercarea lor de a convinge visătorul să creadă în ceea ce îi trimit. În acest fel, forțele răului prind în capcană un alt suflet. Demonii încep întotdeauna prin a arăta imagini de sfințenie

demonilor şi în arta exorcizării. El consemnează mai multe poveşti despre femei şi iubiţii lor demonici care sună foarte asemănător cu relatările despre întâlniri cu extratereştri.

Dacă legendele lui Lilith sunt legate de răpirile moderne ale OZN-urilor şi de „semnele şi minunile" văzute în ceruri, atunci devine foarte relevant faptul că mulţi răpiţi susţin că au „profeţii" sumbre despre războaie globale şi catastrofe ecologice, date de presupuşii lor extratereştri.

De-a lungul timpului, au fost raportate lumini ciudate pe cer. Chiar şi marele istoric Josephus a relatat că, chiar înainte de distrugerea Ierusalimului în anul 68 d.Hr., exista o armată de lumini ciudate deasupra oraşului. El a susţinut că arăta ca o armată de îngeri care îşi aşteptau ordinele pentru a apăra oraşul. Dar, după cum ştim, acele ordine nu au venit niciodată. Odată cu venirea zorilor, luminile au dispărut, iar Ierusalimul a fost lăsat în voia sorţii.

În **TaNaK** există un verset din *Mispatim* (Judecători) 5:23 care spune:

• **Judecătorii 5:23** *„Blestemaţi pe Meroz", a spus îngerul lui YHWH, "Blestemaţi amarnic locuitorii lui, pentru că nu au venit în ajutorul lui YHWH, în ajutorul lui YHWH împotriva celor puternici.*"

Rabinul Pinchas Horowitz (secolul al XVIII-lea), care a scris *Sefer HaBrit*, afirmă că *Talmudul* din *Moed Katan* 16a consemnează o opinie conform căreia Meroz este numele unei planete. Acest lucru pare să implice faptul că planeta Meroz este locuită. Rabinul Horowitz scrie în capitolul trei al cărţii sale: „Conform opiniei mele, există planete locuite şi acest lucru este implicit şi în *Tikkunei Zohar.*" Conform acestei opinii, faptul că Scriptura afirmă: „Blestemat este Meroz - blestemaţi sunt locuitorii lui" este o dovadă clară din cuvintele înţelepţilor noştri pentru viaţa extraterestră. Desigur, chiar şi această dovadă este supusă respingerii, deoarece *Zoharul* urmează şi opinia că Meroz este o stea, dar afirmă că „locuitorii săi" se referă la „tabăra" sa, adică, cel mai probabil, la planetele care o înconjoară. Cu toate acestea, sensul simplu al versetului pare să susţină opinia *Sefer HaBrit*.

Sefer HaBrit continuă spunând că nu ar trebui să ne aşteptăm ca creaturile altei lumi să semene cu viaţa pământească, la fel cum nici creaturile marine nu seamănă cu cele de pe uscat.[258] El

---

pentru a convinge persoana că ceea ce vede în vise este „**cuşer**". Apoi, după ce sufletul este convins şi crede în ceea ce i se arată, demonii îl conduc pas cu pas până când, în cele din urmă, persoana se scufundă în boală mintală. În această stare, demonii pot controla mintea şi corpul persoanei. Singura modalitate de a evita declanşarea unui astfel de atac demonic este recitarea ordinii complete a rugăciunilor de noapte ale lui „*Şema Israel*". Rabi Fatiyah explică diferenţa dintre visele angelice şi visele demonice după cum urmează. Un vis angelic este un vis cu mesaj. Prin urmare, în timpul visului, visătorul va rămâne calm şi liniştit, aproape neemoţional, indiferent de ceea ce vede. Visătorul va urmări viziunea visului ca pe un film, în timp ce semnificaţiile interioare ale imaginilor se vor imprima cumva în mintea sa. La trezire, visătorul nu este speriat sau alarmat. Deşi este perplex cu privire la ce să facă mai departe, următorul pas pare întotdeauna să se manifeste. Aşa a fost cazul cu Faraon. După ce s-a trezit din vis, a ştiut că are nevoie de interpretare. Intuitiv, a simţit în interiorul său că interpretările pe care i le dădeau înţelepţii săi erau toate greşite. Ştia că lipseşte ceva. Abia atunci paharnicul său vorbeşte cu Faraon despre Iosif. Faraon nu auzise de Iosif până în acea zi. Totuşi, acea zi a schimbat pentru totdeauna vieţile ambilor bărbaţi şi ale ambelor naţiuni. YHWH i-a dat lui Faraon visele sale. YHWH a lovit cu prostie înţelepţii lui Faraon. YHWH l-a adus pe Iosif în Egipt, l-a făcut un maestru al viselor şi l-a adus în faţa lui Faraon, totul conform planului divin. Un vis demonic ia o formă diferită. În timpul unui vis demonic, se simte o mare agitaţie. Se poate simţi o greutate pe piept, ca şi cum cineva ar sta pe tine. Imaginile visului sunt confuze şi neclare. Nu se primeşte niciun mesaj mental clar. Te trezeşti cu sentimente de anxietate şi panică. Simţi o convingere interioară către o anumită direcţie de acţiune, dar nu se ivesc mijloace logice sau permise. Persoana este apoi condusă să creadă că familia, prietenii sau comunitatea îi ascund o formă de „destin nemanifestat". Forţele răului se întorc apoi în vise pentru a încurca şi mai mult persoana, făcând-o suspicioasă faţă de cei din jur. În cele din urmă, paranoia se instalează şi este urmată curând de schizofrenie. Toate acestea s-au întâmplat pentru că persoana s-a deschis influenţelor externe străine fără a fi mai întâi la un nivel adecvat de **kedusha** (sfinţenie) pentru a se apăra.

258 Rabinul Horowitz îi critică pe cei care cred că orice formă de viaţă extraterestră este ca oamenii şi respinge astfel de gânduri ca fiind minciuni şi o risipă. Cei care le consideră sunt „nişte naivi care vor crede orice". Nici măcar planetele, spune el, nu sunt făcute din materie ca a noastră. El dă soarele ca exemplu (conform iudaismului, soarele este o planetă).

afirmă în continuare că, deşi formele de viaţă extraterestre pot poseda inteligenţă, cu siguranţă nu pot avea libertate de voinţă. Aceasta din urmă este un atribut exclusiv al omului, căruia i-au fost date *Tora* şi poruncile ei. El dovedeşte ultima teză pe baza învăţăturii talmudice conform căreia toate stelele din universul observabil au fost create de dragul omului.

Premisa de bază a existenţei vieţii extraterestre este puternic susţinută de *Zohar. Midrashul* ne învaţă că există şapte pământuri. Deşi Ibn Ezra încearcă să susţină că acestea se referă la cele şapte continente, *Zoharul* afirmă clar că cele şapte sunt separate de o întindere şi sunt locuite. Deşi nu sunt locuite de om, ele sunt domeniul creaturilor inteligente. Prin urmare, găsim teza fundamentală a *Sefer HaBrit* susţinută de o serie de afirmaţii clare ale Înţelepţilor. Pot exista chiar şi alte forme de viaţă inteligentă în univers, dar astfel de forme de viaţă nu au *liber arbitru* (**behirah**) şi, prin urmare, nu au responsabilitate morală. El recunoaşte că aceste forme de viaţă sunt „**ba'alei sekhel u 'madah**” (maeştri ai inteligenţei şi ştiinţei).

DACĂ presupunem că acest lucru este adevărat, ne punem întrebarea fundamentală: Dacă astfel de creaturi nu au niciodată vreo utilitate pentru om, care este raţiunea lor de a exista? Găsim un răspuns la această întrebare în *Tikkunei Zohar.* Vorbind despre versetul (Fiii Cântărilor 6:8). „Lumi fără număr”, *Tikkunei Zohar* afirmă: „Stelele sunt cu siguranţă fără număr. Dar fiecare stea este numită o lume separată. Acestea sunt lumile fără număr.” *Tikkunei Zohar* afirmă în continuare că fiecare **tzadik** (persoană dreaptă) va domni peste o stea şi, prin urmare, va avea o lume pentru sine. Cele 18.000 de lumi menţionate mai sus ar fi, prin urmare, acel număr de stele, prezidate de cei 18.000 de **tzaddikim** la care se face aluzie în versetul (Ezechiel 48:35), ”În jurul Lui sunt 18.000”. Cu toate acestea, acestea se pot referi doar la acele lumi vizitate zilnic de prezenţa divină, dar pot exista nenumărate lumi pentru **tzaddikim** mai mici. Avem un motiv pentru care stelele au fost create şi de ce acestea ar putea conţine viaţă inteligentă. Întrucât un Pământ supraaglomerat nu le va oferi **ţadikim**-ilor spaţiul de care au nevoie, fiecăruia i se va da propria planetă, cu întreaga sa populaţie, pentru a-i spori creşterea spirituală.

Odată ce ştim că stelele şi planetele lor au fost create ca o locuinţă pentru **ţadikim**, ne-am putea întreba în mod firesc cum vor fi transportaţi la ele. Cu toate acestea, *Talmudul* oferă chiar şi un răspuns la această întrebare. Discutând pasajul (Isaia 40:31), ”Se vor înălţa cu aripi ca vulturii”, *Talmudul* afirmă că în lumea viitoare, YHWH le va acorda **ţadikim**-ilor aripi pentru a scăpa de pe pământ. *Zohar* merge un pas mai departe şi afirmă că „YHWH le va da aripi să zboare prin întregul univers”. Această predicţie a înţelepţilor antici vorbeşte despre iniţierea unui fel de călătorie spaţială ca parte a prologului Erei Mesianice.

Un avertisment pentru student: DOAR PENTRU CĂ ÎNŢELEPŢII RECUNOSC CĂ AR PUTEA EXISTA ALTE FIINŢE CARE LOCUIESC ÎN ALTE LUMI, ASTA NU ÎNSEAMNĂ CĂ ACELE FIINŢE ŞI NAVELE LOR SPAŢIALE SUNT CELE VĂZUTE DE MII DE OAMENI CARE AFIRMĂ CĂ AU AVUT O ÎNTÂLNIRE APROPIATĂ DE TIPUL AL TREILEA. EXISTĂ ŞI ALTE CONCLUZII CARE POT FI FORMULATE PENTRU A DEZVĂLUI ADEVĂRATA IDENTITATE A VIZITATORILOR NOŞTRI. ÎNŢELEPŢII AU IDENTIFICAT VIZITATORII NOŞTRI INVIZIBILI CA FIINŢE APARŢINÂND LA DIVERSE RASE DE ÎNGERI ŞI DEMONI. SPRE DEOSEBIRE DE OAMENII RELIGIOŞI NEINSTRUIŢI, ÎNŢELEPŢII ANTICI ŞTIAU CĂ DEMONII ERAU O RASĂ DISTINCTĂ DE CELE ÎNGEREŞTI ŞI CĂ AU FOST CREAŢI CA ATARE.

> • *S-a învăţat: Abba Benjamin spune: Dacă ochiul ar avea puterea să-i vadă, nicio creatură nu ar putea suporta demonii. Abaye spune: Sunt mai numeroşi decât noi şi ne înconjoară ca creasta din jurul unui câmp. R. Huna spune: Fiecare dintre noi are o mie în stânga şi zece mii în dreapta.* ***2.*** *Raba spune: Zdrobirea din prelegerile Kallah* ***3.*** *vine de la ei.* ***4.*** *Oboseala genunchilor vine de la ei. Uzura hainelor învăţaţilor se datorează frecării lor de ele*.
>
> Talmud Mas. Berakot 6a

• SĂ NU DESCOPERI NUDITATEA SURORII TATĂLUI TĂU. Am aflat în altă parte că Adam s-a despărţit de soţia sa la o sută treizeci de ani ***2.*** *după ce Cain l-a ucis pe Abel. R. Jose a spus: „Când moartea a fost decretată pentru el şi pentru întreaga omenire, el a spus: De ce să nasc copii pentru confuzie?” şi, prin urmare, s-a despărţit de soţia sa. Apoi, două spirite feminine veneau la el şi năşteau din el. Urmaşii lor erau demoni şi erau numiţi „plăgi ale copiilor oamenilor”. Am învăţat că atunci când omul a coborât pe pământ în asemănarea cerească, toţi cei care l-au văzut, atât fiinţe superioare, cât şi inferioare, au venit la el şi l-au făcut rege al acestei lumi. Eva l-a născut pe Cain din murdăria şarpelui şi, prin urmare, din el au descins toate generaţiile rele, iar din partea lui este lăcaşul spiritelor şi al demonilor. Prin urmare, toate spiritele şi demonii sunt jumătate din clasa fiinţelor umane de jos şi jumătate din clasa îngerilor de sus. La fel, şi cei care s-au născut din Adam după aceea au fost jumătate din sfera inferioară şi jumătate din sfera superioară. După ce acestea s-au născut din Adam, el a născut din acele spirite fiice cu frumuseţea fiinţelor cereşti şi, de asemenea, cu frumuseţea fiinţelor inferioare, astfel încât fiii lui Elohim s-au rătăcit după ele. Un bărbat a venit pe lume din partea spiritului din partea lui Cain şi l-au numit Tubal Cain. O femeie a venit cu el, care se numea Naama, din care au ieşit alte spirite şi demoni; acestea plutesc în aer şi spun lucruri celorlalţi de jos. Acest Tubal Cain a produs arme de război, iar această Naama s-a agăţat de propria ei parte şi ea încă există, avându-şi locuinţa printre valurile mării celei mari. Ea merge mai departe şi se distrează cu oamenii şi concepe din ei prin visele lor pofticioase. Din această poftă rămâne însărcinată şi aduce la naştere alte specii în lume. Fiii pe care îi naşte din fiinţele umane se arată femeilor omenirii, care rămân însărcinate din ele şi nasc spirite şi toate merg la antica Lilith, care îi creşte.*

Zohar, Vayikra, Secţiunea 3:76b

Răpirile moderne ale OZN-urilor prezintă multe asemănări cu relatările mai vechi ale lui Lilith. Lilith îşi lua victimele noaptea. La fel ca extratereştrii, mulţi nu se mai întorceau niciodată. Se spunea că bea sânge uman şi îşi mânca victimele, iar acelaşi lucru este adesea raportat de extratereştrii văzuţi de martorii răpiţilor sau de alţi martori care nu au fost răpiţi - ca să nu mai vorbim de relatările despre mutilările de vite şi OZN-urile asociate. Un număr îngrijorător de mare de copii sunt implicaţi în aceste răpiri ale lui Lilith şi ale OZN-urilor. Atât poveştile despre Lilith, cât şi despre OZN-uri implică fenomene de schimbare a formei şi interdimensionale. Agresiunea sexuală din partea extratereştrilor este frecventă în poveştile martorilor, ca şi în legendele lui Lilith. Ambele folosesc paralizia în somn pentru a imobiliza victimele. Ambele profeţesc. Ambele efectuează ocazional „vindecări” şi lasă în urmă cicatrici. Ambele folosesc teroarea ca armă de control. Ambele folosesc transe hipnotice.

În mod uimitor, înţelepţii antici au scris relatări despre un fel de fiinţe care locuiesc în „pământul interior”. Descrierile sunt similare cu întâlnirile cu extratereştri care au fost raportate în ultimii ani. Ei credeau în lumi subterane, fiecare locuită de diferite forme de viaţă. De fapt, rabinii încă mai cred că îngerii căzuţi şi **mazakim**-ii (demonii) îşi au domeniul în adâncurile de sub pământul nostru. Poate că întâlnirile cu extratereştrii din zilele noastre nu provin din „spaţiul cosmic”, ci de fapt sunt vizite ale acestor diverse fiinţe care locuiesc sub pământ.[259]

259 O legendă indiană Hopi spune că sub Los Angeles există un complex de tuneluri foarte vechi, care, spun ei, a fost ocupat de o rasă de „şopârle” acum aproximativ 5.000 de ani. Conform legendelor lor, Hopi au trăit odată în interiorul Pământului şi au fost îmbrăcaţi şi înfrumuseţaţi de „oameni-furnică”, posibil extratereştrii cunoscuţi sub numele de Gri. Hopi se referă la strămoşii lor ca la „fraţii-şarpe”, iar cel mai sacru dintre ritualurile lor subterane este dansul şarpelui. Hopi spun că într-o zi, la ordinul Zeiţei lor, Femeia Păianjen, au urcat la suprafaţa Pământului şi au ieşit prin peştera pe care au numit-o Sipapuni. Odată ajunşi afară, spun Hopi, o pasăre zeflemitoare a sosit pentru a le amesteca limba şi a face diferite triburi să vorbească limbi diferite. Aceasta este o repetare atât de mare a poveştii biblice a Turnului Babel, încât o legătură este evidentă. Până în ziua de azi, Hopi nu vor recrea imaginile strămoşilor lor şarpe de teama morţii.

• 117. Dar pedeapsa acelui corp, până când se ridică ŞI ÎNVIAZĂ, este mare, deoarece nu a meritat creşterea PRIN COPII, aşa că este adus în Adamah, aproape de Arka. CĂCI SUNT ŞAPTE ŢĂRI, ERETZ (ŢARĂ), ADAMAH (PĂMÂNT). GAl (VALE), NISHYAH (UITARE), TZIYAH (PĂMÂNT), TEVEL (LUME). Acolo este pedepsit. Apoi este adus la Tevel, UNDE SUNTEM NOI, şi coboară ÎNAPOI LA ADAMAH. Acum se ridică şi acum coboară. Nu are odihnă, cu excepţia Shabbatot, a sărbătorilor şi a primelor zile ale lunilor.

Zohar: Mishpatim 117

• Dacă nu, atunci PĂCATUL PĂZEŞTE LA UŞĂ. Prin „uşă" se înţelege tribunalul ceresc, care este uşa prin care intră toţi, aşa cum este scris: „deschideţi-mi uşile dreptăţii" (Ps. CXVIII, 19). Prin „sin coucheth" se înţelege că partea care s-a agăţat de tine şi a fost atrasă spre tine te pândeşte pentru a-ţi cere pedeapsa." R. Isaac a spus: „Când Kayin a vrut să-l omoare pe Abel, nu a ştiut cum să-l facă să-şi dea duhul, aşa cum au explicat colegii noştri. Elohim şi el au rătăcit prin lume fără să găsească niciun loc de odihnă până când, punându-şi mâinile pe cap, s-a pocăit înaintea Stăpânului său." R. Jose a spus: „Pământul i-a permis să rămână la suprafaţa sa, aşa cum este scris: «Şi YHWH a pus asupra lui Kayin un semn»." R. Isaac a spus: „Nu este aşa. Pământul i-a găsit un loc într-un anumit nivel inferior, aşa cum este scris: «Iată, m-ai izgonit astăzi de pe faţa pământului», ceea ce înseamnă că a fost alungat de la suprafaţă, dar nu şi din subteran. Nivelul pe care şi-a găsit un loc de odihnă a fost Arka, locuitorii despre care este scris: «Aceştia vor pieri de pe pământ şi de sub ceruri» (Ieremia X, 11). Acolo şi-a stabilit locuinţa şi aceasta este ceea ce se înţelege prin cuvintele: ŞI A LOCUIT ÎN ŢARA NOD, LA EST DE EDEN. R. Isaac a spus mai departe: Din momentul în care Kayin l-a ucis pe Abel, Adam s-a despărţit de soţia sa. Două spirite feminine veneau atunci şi aveau relaţii sexuale cu el, iar el năştea din ele spirite şi demoni care zburau prin lume. Acest lucru nu trebuie să surprindă, deoarece şi acum, când un bărbat visează în somn, spiritele feminine vin adesea şi se joacă cu el şi astfel concep din el şi ulterior dau naştere. Creaturile astfel produse sunt numite „ciumele omenirii": ele apar întotdeauna sub formă de fiinţe umane, dar nu au păr pe cap. La ei se face referire în versetul „şi îl voi pedepsi cu toiagul oamenilor şi cu plăgile fiilor oamenilor" (11 Sam. VII, 14). În acelaşi fel, spiritele masculine vizitează femeile şi le lasă însărcinate, astfel încât acestea nasc spirite care sunt numite şi „plăgile fiilor oamenilor".

Bereşit 1 Zohar-145 b

• În timp ce mergeau, au auzit o voce spunând: „Voi, locuitori ai corturilor, care luaţi o cale strâmbă, întoarceţi-vă spre terenul înalt şi nu coborâţi pe calea care duce în jos." R. Jose a spus: „Aceasta dovedeşte că Elohim ne păzeşte calea." Apoi au luat-o pe calea de munte şi au urcat pe un deal situat între stânci uriaşe, spunându-şi: „Din moment ce Elohim doreşte să mergem pe acest drum, cu siguranţă vom vedea ceva de remarcat sau vom experimenta vreo minune." Au mers mai departe şi s-au aşezat lângă o crăpătură în stâncă şi au fost uimiţi să vadă un om ieşind brusc din ea. „Cine eşti tu?", a spus R. Jose. „Aparţin locuitorilor din Arfa[260]", a răspuns el. „Sunt fiinţe umane acolo?", au întrebat ei. „Da", a răspuns el, "şi seamănă şi seceră. Unii dintre ei au o înfăţişare ciudată, diferită de a mea[261]; şi motivul pentru care m-am înălţat la voi este ca să aflu de la voi numele pământului pe care locuiţi." "Acest pământ", a răspuns R. Jose, "se numeşte ***erez****." şi anume,* ***erezul*** *(ţara) vieţii, despre care este scris: „Cât despre pământ (****erez****), din el iese pâinea" (Iov XXVIII, 5), ceea ce înseamnă că numai din acest pământ iese pâinea, dar nu din altul, sau dacă iese, nu este pâine din niciuna dintre cele şapte feluri.' Omul s-a întors apoi la locul*

260 Unul dintre cele şapte niveluri ale pământului. Cain a fost exilat în Arfa de pe faţa pământului şi a generat urmaşi demonici.

261 Conform legendei, urmaşii lui Cain au două capete.

său, lăsându-i uimiți. Ei au spus: „Cu siguranță, Elohim dorește să ne reamintească ceva prin acest incident."

Zohar 1-157a

• **Soncino Zohar, Vayikra, Secţiunea 3, Pag. 10a** - *unul mai înalt decât celălalt. Țara Israelului fiind cea mai înaltă dintre toate și Ierusalimul fiind cel mai înalt punct din întreaga lume locuită. Colegii noștri care locuiesc în Sud au văzut toate acestea în cărțile anticilor și în Cartea lui Adam. Între fiecare pământ și următorul există o întindere care le desparte unele de altele. Prin urmare, toate au nume separate, printre care se numără Grădina Edenului și Gehinnom. Creaturile din ele sunt, de asemenea, diferite, corespunzătoare celor de sus, unele cu două fețe, altele cu patru și altele cu una; și aspectele lor diferă, de asemenea. Dar, s-ar putea spune, nu sunt toți oamenii descendenți din Adam și Adam a coborât apoi pe fiecare dintre aceste pământuri și a născut fii acolo? Adevărul este, însă, că omul se găsește doar pe acest pământ cel mai înalt, care se numește Tebel (lume locuită) și care este atașat de întinderea superioară și de Numele suprem. Prin urmare, omul este superior tuturor celorlalte creaturi. Căci, așa cum sus există o întindere înaltă, care este tronul Celui Sfânt, binecuvântat fie El, tot așa jos, pe acest Tebel, este regele tuturor, și anume omul. Cât despre creaturile inferioare, acestea sunt produse din umezeala pământului sub influența cerurilor, care produc creaturi de diferite feluri, unele cu piele, altele cu solzi - roșii, negre sau albe și așa mai departe, niciuna dintre ele nerezistând mai mult de zece ani. În Cartea lui Rab Hamnuna cel Bătrân se explică în continuare că întreaga lume locuită este circulară ca o minge, astfel încât unele sunt sus și altele jos, iar înfățișările ciudate ale anumitor rase se datorează naturii aerului, dar ele trăiesc la fel de mult ca alți oameni. Mai mult, există o parte a lumii unde este lumină, când în altă parte este întuneric, astfel încât unii au noapte, în timp ce alții au zi. De asemenea, există un loc unde este întotdeauna zi și unde nu există noapte decât pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Toată această relatare care se găsește în cărțile anticilor și în* ***Cartea lui Adam*** *este confirmată de Scriptură, care spune: „Îți voi mulțumi, căci sunt făcut în mod minunat și înfricoșător, minunate sunt lucrările Tale" (Ps. CXXXIX. 15), și din nou: „O, DOAMNE, cât de multe sunt lucrările Tale" (Ps. CIV, 24). Acest mister [Notă trad.: „Că există șapte pământuri care se înconjoară unul pe altul] a fost încredințat maeștrilor înțelepciunii [Notă trad.: Kabbaliștii], dar nu este cunoscut de cei care marchează granițe [Notă trad.: Geografii]. În mod similar, marea este plină de diferite creaturi, dar în toate lumile nu există alt conducător decât omul și Elohim deasupra lui*.

• **Iuda 1: 6-7 –** *De asemenea, pe îngerii care nu și-au păstrat rangul, ci și-au părăsit locuința cuvenită, El i-a ținut în întuneric, în lanțuri veșnice, pentru judecata zilei mari, la fel ca pe Sodoma și Gomora și cetățile din împrejurimi; aceștia, care s-au dedat curviei și au umblat după altă carne, au fost puși ca exemplu, suferind pedeapsa focului veșnic.*

De fapt, asemănările sunt atât de izbitoare încât există cercetători medicali serioşi care cred că ambele sunt de fapt acelaşi fenomen, pe care îl atribuie tulburărilor din creier în timpul paraliziei în somn. Dar, la fel ca Lilith, se spune frecvent că OZN-urile răpesc şi oameni care sunt treji, nu în pat, deşi singuri în locuri cu puțini martori.

Chiar şi în starea de vis, oamenii relatează că extratereştri le dau avertismente profetice şi alte mesaje. Lilith a făcut la fel. Ca Diana sau Atena, de exemplu, ea apărea adesea în formă de vis. Diana i-a dat lui Brutus ordinul de a merge în Britania după ce acesta a mințit Troia, când ea i-a apărut în vis. Atena era patroana profeției datorită tuturor avertismentelor ei din vis. Acei rabini care au clasificat-o pe Lilith drept „înger" o numeau de fapt un spirit „mesager" sau o ființă profetică.

Unii oameni susțin acum că Prințesa Diana le apare sau le face profeții în vise și le dă profeții. Natura similară a mesajelor din vis cu avertismentele OZN ar putea fi un indiciu despre adevărata natură a acestor rapoarte. Se pare că activităţile lui Lilith nu se schimbă; doar „numele” ei pare să varieze. În cele din urmă, toate aceste fenomene pot fi la fel de ușor clasificate sub steagul antic al lui Lilith.

CAPITOLUL 17 - LILITH ȘI JUNG[262]

„Trebuie să citim Biblia sau nu vom înțelege psihologia. Psihologia noastră, întreaga noastră viață, limbajul și imaginile noastre sunt construite pe Biblie."

- C.G. Jung, Seminariile Viziunilor

Familiaritatea limitată a Dr. Carl Jung cu textele și ideile cabalistice nu l-a împiedicat în niciun fel să comenteze profund anumite simboluri din scrierile înțelepților, cum ar fi Adam Kadmon. Jung nu a întreprins niciodată un studiu al Cabalei în sine, iar munca sa a fost aproape exclusiv un complement al celeilalte lucrări a sale, care a fost psihologia. Cu toate acestea, dacă ar fi fost conștient de aceste simboluri înainte de 1954, acestea i-ar fi fost foarte valoroase în exprimarea propriei sale psihologii a sinelui. Trebuie să luăm în considerare și ideea că Dr. Jung a suprimat originile mistice evreiești ale ideilor sale din cauza vremurilor în care a trăit (anii 1930).[263]

Psihologia jungiană este în măsură să ofere omului o conștientizare directă a arhetipurilor din propriul său psihic. Acest lucru, consideră Jung, se poate realiza prin interpretarea proiecțiilor simbolice ale inconștientului în fantezie, artă și vise, ghidată de o nouă înțelegere psihologică a imaginilor arhetipale de bază care au fost prezentate în istoria mitologiei și religiei.

• *„Afirmațiile făcute în Sfintele Scripturi sunt, de asemenea, exprimări ale sufletului... ele indică realități care transcend conștiința. Aceste entități sunt arhetipurile inconștientului colectiv."*

Dr. Carl Jung, Răspuns la Iov

Psihologia jungiană explică „arhetipurile"[264] ca fiind limbajul secret, colectiv, simbolic pe care îl recunoaște întreaga omenire. El le considera proiecții ale inconștientului colectiv; adică reflecții ale celor mai profunde și universale structuri ale minții umane. Azriel din Gerona (secolul al XIII-lea d.Hr.) susținea că energia sufletului uman derivă din *sefirot*, arhetipurile prin care Elohim se exprimă în creație. Abraham Abulafia (1240-1291 d.Hr.) a înțeles numele *sefirot* ca referindu-se la procese care au loc în mintea și corpul omului.

Faptul că legenda lui Lilith se confruntă cu un fel de renaștere ne spune multe despre nevoile și dorințele feminine, odinioară reprimate, și care acum ies la suprafață în societatea de astăzi. Lilith contestă viziunile patriarhale despre femei, statutul și rolul lor în lumea modernă. Ea reprezintă femeia eliberată supremă în mintea multora dintre adepții ei.

Jung[265] avea un nume pentru această femeie otrăvitoare -

---

262 Naziștii numeau psihanaliza „știința evreiască", iar Ann Freud a afirmat că evreii purtau cu mândrie această denumire ca pe o „insignă de onoare". Sigmund (Shlomo) Freud, părintele psihologiei moderne, provenea dintr-o familie hasidică, iar străbunicul și bunicul său fuseseră rabini.

263 Discipola lui Jung, Aniela Jaffe, consemnează că afirmațiile antievreiești anterioare ale lui Jung despre mentalitatea evreiască s-au datorat lipsei sale de înțelegere a iudaismului și a culturii evreiești. De asemenea, el i-a recunoscut savantului evreu Leo Baeck că a greșit în ceea ce privește unele dintre opiniile sale despre iudaism.

264 Cuvântul „arhetip" a fost inventat de Carl Jung, care a teoretizat că oamenii au un inconștient colectiv, „depozite ale experiențelor repetate constant ale umanității... un fel de disponibilitate de a reproduce iar și iar aceleași idei mitice sau similare...". Această memorie comună a experiențelor a dus la o rezonanță a conceptelor de erou și eroină care transcende timpul, locul și cultura. Jung a numit aceste personalități recurente *arhetipuri*, din cuvântul grecesc **archetypos**, care înseamnă „primul de acest fel".

265 Jung a susținut că rădăcinile psihanalizei pot fi găsite în *Cabala* și hasidim. Potrivit lui Jung, o înțelegere deplină a lui Freud: „ne-ar purta dincolo de ortodoxia evreiască, în lucrările subterane ale hasidimilor și apoi în complexitățile *Cabalei*, care rămâne încă neexplorată psihologic." **Carl Jims, Scrisori, Vol. 2, pg. 175**. Jung ar putea fi numit un cabalist contemporan, dar unul care oferă baza pentru o interpretare psihologică radicală a simbolurilor și ideilor din *Cabala*. Jung a dus procesul de psihologizare mai departe decât ar fi putut spera vreodată oricare dintre înțelepții antici sau hasidimii să o facă. Părea să fie familiarizat cu scrierile lui Gershom Scholem, *Zoharul*, *Cabala Descoperită* și anumite doctrine ale *Cabalei lurianice*.

anima negativă[266]. Aceasta este femeia, personificarea inconștientului masculin. Este vorba despre toate tendințele psihologice feminine din psihicul unui bărbat, cum ar fi schimbările vagi de dispoziție, intuiția, iraționalitatea, sentimentul pentru natură, nevoia sa de iubire personală și relația sa cu inconștientul său. **Anima**[267] negativă existentă în personalitatea unui bărbat poate fi dezvăluită prin remarci vehemente, otrăvitoare, efeminate, prin care devalorizează totul.[268] Aceasta este simbolizată în istorie și culturi ca o domnișoară otrăvitoare. Este o creatură frumoasă care are arme ascunse în corp sau o otravă secretă cu care își ucide iubiții în prima lor noapte împreună.[269] Sub această înfățișare, **anima** este o femeie rece și nesăbuită, care mai târziu a fost încorporată în credința în vrăjitoare.

Există o dimensiune a psihicului unui bărbat care se comportă ca o femeie, o femeie care nu este văzută clar, una care apare pentru o clipă și apoi dispare. Ea este, la rândul ei, frumoasă și atrăgătoare, obsedându-ne cu dorință și apoi poate disprețuitoare și respingătoare, împingându-ne să contemplăm fapte întunecate. Dar conduita ei nu este pur și simplu capricioasă. Este adesea puternic influențată de atitudinea conștientă pe care o avem față de ea. Dacă suntem respingători și reci, ea va reacționa în consecință. Dacă suntem primitori și iubitori, chipul ei poate deveni frumos, iar sentimente profund armonioase ne pot inunda inimile.

Cel mai greu lucru legat de **anima** este să creadă că ea există cu adevărat. Bărbații o vor nega vehement, în timp ce planurile lor riguros logice sunt inundate de sentimente de jos.[270] Ei

---

266 Psihiatrul Carl Jung a reînviat termenii **animus** și **anima** pentru a descrie părțile raționale și intuitive ale minții (adică emisferele stânga și dreaptă). **Anima** fiecărei persoane este „adesea conectată simbolic atât cu pământul, cât și cu apa. Este reprezentată atât ca fiind atemporală, cât și profund înțeleaptă... Prima experiență formativă a fiecărui bărbat cu **anima** este cu mama sa. Adevărata ei funcție în minte, potrivit lui Jung, este creativitatea.” **Anima**, pentru Jung, este personificarea naturii feminine în inconștientul masculin. **Animusul** este, prin urmare, personificarea inversă în inconștientul feminin. Această bisexualitate psihologică reflectă faptul biologic că numărul excesiv de gene masculine sau feminine care compun individul determină sexul său dominant. Un număr mai mic de gene contrasexuale par să producă o persoană contrasexuală corespunzătoare, care de obicei rămâne inconștientă. Personificările **anima** și **animus** iau de obicei forme de figuri în vise sau fantezii iraționale; în mod obișnuit, ele sunt vizualizate ca „fata din vis” și „iubita din vis” sau pot fi raționalizarea sentimentului unui bărbat sau a gândirii unei femei. Atât **anima**, cât și **animus**, ca regulatori ai comportamentului, sunt considerate arhetipuri extrem de influente. **Anima** este arhetipală, conform lui Jung, deoarece fiecare bărbat poartă în el o imagine feminină eternă, definitivă, care nu este imaginea vreunei femei anume. O astfel de imagine este fundamental inconștientă, un factor ereditar de origine primordială gravat în sistemul organic al omului, o amprentă sau un arhetip al tuturor experiențelor feminine ancestrale, cum ar fi depozitul tuturor impresiilor făcute de femeie. Întrucât această imagine este inconștientă, este proiectată constant asupra persoanei iubite și este un motiv principal al afecțiunii sau aversiunii pasionale.

267 Conform legendei germane, a existat odată o tânără și frumoasă fată, pe nume Lorelei, care s-a aruncat cu capul înainte în râu, disperată de iubitul său necredincios. La moartea sa, s-a transformat într-o sirenă și de atunci încolo a putut fi auzită cântând pe o stâncă de-a lungul râului Rin, lângă St. Goar. Muzica ei hipnotică i-a ademenit pe marinari la moarte. Legenda se bazează pe o stâncă cu același nume, lângă Sankt Goarshausen, Germania.

268 Marea Preotească în simbolul cărții de Tarot. Aceasta este de obicei Zeița Isis sau Artemis, vânătoarea. Pachetul de cărți Marseilles o prezintă pe Zeița Junon (Juno), soția lui Elohim Jupiter, și un păun. Simbolurile de aici sunt lunare și sugerează o viziune lunară (de exemplu, intuiția, spre deosebire de bunul simț). În pachetul Thoth, ea este reprezentată goală, îmbrăcată doar într-un Voal alb de Lumină și așezată pe un tron. Arcul ei se odihnește în poală. De asemenea, sunt prezentate săgeți, patru cristale, o plasă (simbolică pentru Zeița Egipteană Neith), o cămilă, flori și fructe. Această carte reprezintă intuiția, iar imaginile sugerează arhetipurile inconștientului într-un sens general și ale **anima** într-un sens specific. Nichols (1984) numește simbolismul din această carte arhetipul fecioarei.

269 Când Lilith refuză dominația lui Adam, ea invocă numele inefabil al lui YHWH și îl părăsește. Trebuie remarcat faptul că și inversul era adevărat, deoarece, părăsindu-l pe Adam, Lilith pierde și o jumătate din ea însăși. În opinia mea, această separare este reflectată minunat în psihologia lui Carl Jung, unde personalitatea are mai multe aspecte: latura masculină sau **Animus**, latura feminină sau **Anima** și latura întunecată reprimată sau Umbra. Munca de „integrare”, conform lui Jung, este de a vindeca separarea dintre aceste aspecte ale sinelui și de a deveni o persoană pe deplin activată, în care fiecărui aspect i se acordă egalitate. Povestea lui Lilith este o ilustrare perfectă a „simbolurilor arhetipale” ale lui Jung care reflectă acest adevăr uman fundamental.

270 Conform Zoharului, toate sufletele, înainte de coborârea lor în această lume, sunt atât masculine, cât și feminine (**anima** și **animus**). Numai atunci când bărbatul își găsește jumătatea feminină, este complet. Așa cum

neagă existența **anima**, nu doar pentru că este inconștientă și, prin urmare, ascunsă vederii, ci și pentru că poate fi tânără și imatură și nu este în armonie cu imaginea masculină pe care o au despre ei înșiși, sau poate fi chiar urâtă și respingătoare pentru că a fost ignorată și abuzată atât de mult timp.

Însă *Zoharul* susține viziunea psihanalitică conform căreia toți indivizii sunt bisexuali prin natură, iar psihicul fiecărei persoane este o juxtapunere și un amestec de **anima** și **animus**. Acest lucru este atribuit poveștii lui Chawah, care a fost luată din coasta lui Adam, care susține că toate sufletele, înainte de coborârea lor în această lume, sunt atât masculine, cât și feminine.

> • **Zohar Secţiunea I; 49b** - *R. Jose și R. Judah și R. Hiya. Pe drum l-au văzut pe R. Phineas venind spre ei. Când s-au întâlnit, au descălecat și s-au așezat sub un copac mare. R. Phineas a spus: „Acum, că stau aici, aș dori să aud câteva dintre acele idei minunate pe care le rostești zilnic." R. Simeon a deschis apoi un discurs cu textul și a pornit în călătoriile sale de la Sud până la Betel, până la locul unde era cortul său la început, între Betel și Ai (Geneza XIII, 3). El a spus: „Cuvântul «călătorii» este folosit aici acolo unde ne-am fi putut aștepta la «călătorie» pentru a indica faptul că Shekinah călătorea cu el. Este de datoria unui bărbat să fie mereu «bărbat și femeie», pentru ca credința sa să fie fermă și ca Shekinah să nu se îndepărteze niciodată de el. Ce veți spune atunci despre un bărbat care pleacă într-o călătorie și, fiind absent de soția sa, nu mai este «bărbat și femeie»? Remediul său este să se roage la Elohim înainte de a-și începe călătoria, cât timp este încă «bărbat și femeie», pentru a atrage la sine prezența Stăpânului său." Când și-a oferit rugăciunea și mulțumirea și Shekinah se odihnește asupra lui, atunci poate pleca, căci prin unirea sa cu Shekinah a devenit „bărbat și femeie" la țară, așa cum era „bărbat și femeie" în oraș, așa cum este scris: „Dreptatea (**zedek**, femeia lui **zaddik**) va merge înaintea lui și îi va îndrepta pașii pe cale" (Psalmul LXXXV, 14).*

Anima unui bărbat are multe fațete. El poate fi fericit căsătorit și totuși asediat de fantezii în care încearcă să se relaționeze cu alte femei. Aceste fantezii sunt celelalte fețe ale **animei** și, dacă nu reușește să înțeleagă că sunt aspecte interioare ale propriei personalități care trebuie integrate și începe să pună în practică aceste fantezii, își poate distruge propria fericire și pe cea a soției și familiei sale. Bărbații pot fi obsedați de vânătoarea femeii perfecte. Femeile din viața reală nu sunt niciodată suficient de bune. Dar ceea ce caută ele este să ia din nou contact cu propriile sentimente profunde, iar o goană perpetuă după femei nu va atinge niciodată acest scop. **Anima** poate fi, de asemenea, scindată. Bărbații pot pune unele femei pe un piedestal și le pot venera ca și cum ar fi Zeițe, dar pot, de asemenea, să umilească alte femei sau chiar aceeași femeie și să o trateze într-un mod grosolan și abuziv. În esență, bărbații își trăiesc sentimentele și fanteziile **animei** în relațiile lor cu femei reale. **Anima** poate fi, de asemenea, prinsă într-un sfat de tragere a frânghiei în care ego-ul încearcă să o tragă la conștiință, în timp ce profunzimile instinctive ale inconștientului rezistă atracției. „Această dramă interioară, de mare importanță pentru maturizarea psihologică, se proiectează în exterior și confundă relațiile exterioare ale bărbaților cu femeile. În cazuri mai extreme, bărbații care nu pot lua contact cu propriile sentimente interioare profunde, cu propria **anima**, riscă să se rănească pe ei înșiși și pe ceilalți. **Anima** se poate manifesta în fantezii erotice alimentate de filme, pornografie sau spectacole de *striptease*. Pot deveni obsedați, de exemplu, de fete mai tinere cu care doresc să aibă contact sexual nepotrivit și pe care uneori le rănesc și le ucid. Suntem îngroziți de acest comportament, dar este important să înțelegem situația psihologică interioară care îl generează."[271]

---

fiecare suflet este inițial bisexual, la fel sunt și **sefirot** (cum ar fi Chochmah și Binah). Chayim Vital a spus: „Întregul univers funcționează conform principiului masculinului și femininului".

271 Acestea sunt ceea ce Jung a numit „imaginea sufletului", care este una dintre imaginile arhetipale. Pentru un bărbat, aceasta este „**anima**"; pentru o femeie, este „**animus**". **Anima** reprezintă aspectele feminine ale psihicului masculin; de exemplu, a fi blând, tandru, răbdător, apropierea de natură. **Animusul** este aspectul masculin al psihicului feminin; a fi agresiv, asertiv, controlor, asumarea controlului, spiritul de luptă.

Una peste alta, una dintre marile provocări ale vieții pentru un bărbat este să învețe cum să se raporteze la propria **anima**.

> • *„Dacă ne întoarcem la imaginea noastră despre Adam ca **ego** și Lilith ca **Sine Profund**, atunci descoperim că **ego**-ul reprimă și împinge în **Sinele Profund** ceea ce nu poate accepta și ceea ce consideră nelegitim. Iar ceea ce este reprimat se întoarce asupra **ego**-ului sub forma demonicului, distrugând ceea ce este acceptabil și «legitim» (simbolizat de urmașii Evei).”*
>
> -- Jeffrey Smith

Din ani de muncă psihiatrică și cercetare fenomenologică în religii și mitologii, Jung a identificat câteva motive cheie pe care arhetipurile le pot lua. Cele pe care le-a considerat deosebit de importante includ: **persona**, **umbra**[272], **anima/animus**, mama, copilul, bătrânul înțelept și **sinele**. Pentru Jung, figurile abstracte, situațiile, locurile și procesele le pot da, de asemenea, expresie.

> • *Femeia este compensată de un element masculin și, prin urmare, inconștientul ei are, ca să spunem așa, o amprentă masculină. Acest lucru are ca rezultat o diferență psihologică considerabilă între bărbați și femei și, în consecință, a numit „**animus**” factorul care determină proiecția la femei, care înseamnă minte sau spirit.*
>
> (Din Sizigia: Anima și Animus, Opere complete, 9ii, par. 28 și următoarele.)

> • ***Animusul** este depozitul, ca să spunem așa, al tuturor experiențelor ancestrale ale femeii cu privire la bărbat - și nu numai atât, el este și o ființă creativă și procreatoare, nu în sensul creativității masculine, ci în sensul că aduce la lumină ceva ce am putea numi... cuvântul spermatic.*
>
> (Din Anima și Animus, Opere complete 7, par. 336.)

Umbra (corespunzătoare Celeilalte Părți) este un termen psihologic introdus de Dr. Carl G. Jung. Este tot ceea ce este în noi inconștient, reprimat, nedezvoltat și negat. Acestea sunt aspecte întunecate, respinse, ale ființei noastre, precum și lumină, deci există un potențial pozitiv nedezvoltat în **Umbră** despre care nu știm, deoarece orice este inconștient, nu știm. **Umbra** este un arhetip. Și ceea ce înseamnă pur și simplu un arhetip este că este tipic în conștiință pentru toată lumea. Toată lumea are o **Umbră**.[273] Acesta nu este ceva ce au una sau două persoane. Cu toții avem

---

Caracteristicile „imaginii sufletului” sunt în opoziție cu cele posedate de **persoana** ta. Dacă persoana ta este una intelectuală, imaginea sufletului tău va fi caracterizată de sentiment și emoție; dacă ești tipul intuitiv, imaginea sufletului tău va fi pământească și senzuală. Obiectivul este să recunoști (prin vis) aceste „imagini sufletești” și să le încorporezi în persoana ta.

272 **Umbra** este un termen psihologic introdus de regretatul psihiatru elvețian, Dr. Carl G. Jung. Este tot ceea ce este în noi inconștient, reprimat, nedezvoltat și negat. Acestea sunt aspecte întunecate, respinse, ale ființei noastre, precum și lumină, deci există un potențial pozitiv nedezvoltat în Umbră despre care nu știm, pentru că nu știm despre orice este inconștient. Umbra este un arhetip. Iar ceea ce înseamnă pur și simplu un arhetip este că este tipic în conștiință pentru toată lumea. Toată lumea are o Umbră. Acesta nu este ceva ce are una sau două persoane. Cu toții avem o Umbră, iar o confruntare cu Umbra este esențială pentru conștientizarea de sine. Nu putem învăța despre noi înșine dacă nu învățăm despre Umbra noastră, așa că o vom atrage prin oglinzile altor oameni.

273 Procesul de judecată, de acuzare a unor aspecte ale noastre ca fiind rele sau greșite, duce la condamnarea sinelui și a celorlalți. Odată ce am denunțat ceva din noi, îl alungăm din conștientizarea noastră. Îl retrogradăm în inconștientul întunecat, unde trăiește în ciuda oricărei iluzii contrare. Această alungare este definită ca negare. Negarea este suprimarea sau reprimarea a ceea ce este în noi, lucru pe care nu-l putem sau nu vrem să-l înfruntăm. Așadar, devenim două sine. Sinele acceptabil social și geamănul nostru inacceptabil, care a fost retrogradat să trăiască în subsolul întunecat al ființei noastre. Acesta constă din toate acele calități pe care vrem să le renunțăm. Acest **sine** întunecat se ascunde în spate, foarte asemănător propriei noastre umbre fizice. Se târăște, așteptând oportunitatea de a se arăta. Ca un copil abandonat, neglijat, tânjește după recunoaștere. Uneori este mic și abia vizibil, dacă nu este văzut deloc. În astfel de momente cauzează puține sau deloc probleme. Dar, alteori, sare în față, mai mare decât viața, și devorează tot ce-i stă în cale. Carl Jung a observat că o persoană care își neagă **umbra** este într-adevăr un agent periculos. După ce s-au convins că nu au calități inferioare, își proiectează calitățile inacceptabile asupra celorlalți. Numită proiecție, este actul adesea practicat de a urî la altcineva ceea ce nu vrem să

o **Umbră**, iar o confruntare cu **Umbra** este esențială pentru conștientizarea de sine. Nu putem învăța despre noi înșine dacă nu învățăm despre **Umbra** noastră, așa că o vom atrage prin oglinzile altor oameni.

> • ***PERSONA****: este masca pe care o purtăm pentru a face o anumită impresie asupra celorlalți; poate dezvălui și ascunde natura noastră reală. Se numește personalitate artificială și reprezintă un compromis între individualitatea reală a unei persoane și așteptările societății - de obicei, cerințele societății au prioritate. Este alcătuită din lucruri precum titluri profesionale, roluri, obiceiuri de comportament social etc. Servește atât la garantarea ordinii sociale, cât și la protejarea vieții private a individului. Adică, atunci când* ***eul*** *se identifică cu* ***persona****, individul devine deosebit de susceptibil la inconștient*.
>
> • ***UMBRA****: Este un pas mai departe către autorealizare atunci când o recunoaștem și o integrăm. Este latura negativă sau inferioară (nedezvoltată) a personalității. Se spune că este alcătuită din toate caracteristicile reprobabile pe care fiecare dintre noi dorește să le nege, inclusiv tendințele animalice pe care Jung susține că le-am moștenit de la strămoșii noștri infra-umani. Se spune că coincide cu inconștientul personal și, deoarece cu toții avem unul, pare a fi un fenomen colectiv.*

Cu cât suntem mai inconștienți de **umbră**, cu atât aceasta este mai neagră și mai densă. Cu cât este mai disociată de viața conștientă, cu atât va afișa mai mult un dinamism demonic compensatoriu. Adesea este proiectată spre exterior, asupra unor indivizi sau grupuri, despre care se crede apoi că întruchipează toate elementele imature, malefice sau reprimate ale propriului psihic individual. (Simbolurile diavolului și șarpelui conțin elemente ale **umbrei**). Când o persoană încearcă să-și vadă **umbra**, devine conștientă de ea și se rușinează de acele calități și impulsuri pe care le neagă la **sine**, dar le vede la alți oameni. Acestea sunt calități negative precum egoismul, lenea, fanteziile, motivele, iubirea de bani și lucruri materiale și alte mici „păcate" despre care și-a spus că nu contează cu adevărat, pentru că și alții fac asta. Dacă oamenii își observă propriile tendințe de **umbră** la alți oameni, aceasta se numește proiecție. Agitația politică și religioasă din societăți este plină de astfel de proiecții, la fel de mult ca bârfele și bârfele din grupurile mai mici. Proiecțiile ne întunecă viziunea asupra aproapelui nostru, creat după chipul lui Elohim, stricându-i obiectivitatea și distrugând orice speranță de relații umane autentice și pașnice.

Când cineva îți aduce în atenție oricare dintre trăsăturile tale negative și te trezești înfuriat din cauza asta, probabil că este **umbra**, care este ascunsă în mintea ta inconștientă. Chiar și visele tale te pot critica din cauza **umbrei** - judecătorul interior din propriul tău suflet. Atunci este momentul în care **egoul** este prins. Atunci începe munca interioară de **tikkun** sau corecție. **Umbra** nu constă doar în omisiuni, ci se materializează și în acte impulsive sau neintenționate. Înainte ca cineva să aibă timp să se gândească, se spune o remarcă malefică sau se ia o decizie greșită. Rezultatele sunt de obicei dezastruoase și nu sunt ceea ce a fost intenționat în mod conștient. **Umbra** poate fi, de asemenea, influențată de cuvintele sau acțiunile întregului colectiv sau ale grupului. De îndată ce alții fac lucruri întunecate și malefice, începe să se teamă că, dacă nu se alătură la ceea ce face grupul (chiar dacă știe conștient că este greșit), va fi numit prost. Acest lucru se întâmplă de obicei în grupuri de persoane de același sex, deoarece suntem de obicei dispuși să

---

vedem la noi înșine. Este mult mai ușor să ne simțim îndreptățiți și să condamnăm defectele altuia, decât să vedem aceleași defecte la noi înșine. Ori de câte ori te trezești având o reacție negativă uriașă față de cineva, ți se oferă oportunitatea de a-ți întâlni propriul geamăn întunecat proiectat. Nu înseamnă că acea persoană nu este atât de nepotrivită, iresponsabilă, dominantă etc. pe cât crezi. Înseamnă că nu ai reacționa cu atâta vehemență dacă nu ai recunoaște în ea ceva nerevendicat al tău. Desigur, acele calități pe care le-ai judecat ca fiind abominabile la antagonistul tău s-ar putea să nu fie la fel de evidente la tine, pur și simplu pentru că ai depus un efort atât de inconștient pentru a le reprima! Astfel de oameni care ne declanșează pot fi numiți „dușmanul nostru bun", deoarece ne oferă o oportunitate de a conștientiza aspecte negate ale noastre.

iertăm acțiunile **umbrei** la persoanele de sex opus. În vise, **umbra** apare de obicei ca o persoană de același sex cu cea a visătorului.

> • *Toată lumea poartă o **umbră** și, cu cât este mai puțin întrupată în viața conștientă a individului, cu atât este mai neagră și mai densă. În orice caz, ea formează un obstacol inconștient, zădărnicind cele mai bine intenționate intenții ale noastre*.
>
> — Dr. Carl G. Jung

Umbra poartă valori necesare conștiinței, dar acestea există într-o formă care face dificilă integrarea lor în propria viață. Există o impulsiune obscură în partea de **umbră** a sinelui împotriva căreia rațiunea s-ar putea să nu învingă. Uneori este nevoie de **Sine** pentru a ajuta individul să ducă la bun sfârșit dorința de a opri impulsurile **umbrei**. Dacă **umbra** devine prietenul sau dușmanul nostru depinde de propriile noastre acțiuni. **Umbra** nu este întotdeauna adversarul nostru. De fapt, este exact ca orice ființă umană cu care trebuie să ne înțelegem, uneori făcând compromisuri, alteori rezistând - indiferent de ce necesită situația. **Umbra** este ostilă doar atunci când este ignorată sau înțeleasă greșit.

Dacă **umbra** conține forțe vitale și valoroase, acestea trebuie asimilate în experiență și nu reprimate. Depinde de **ego** să renunțe la mândria sa pentru a trăi ceva ce poate considera a fi rău, dar de fapt s-ar putea să nu fie. Acest lucru poate necesita un sacrificiu al **ego**-ului pentru a trăi dificultatea etică. Uneori este dificil de stabilit dacă figura **umbrei** dintr-un vis este **umbra** sau **Sinele**, sau ambele în același timp. Simbolurile din vis sunt adesea subtile, dificil și complicat de interpretat. Tot ce se poate face este să se accepte îndoiala etică - să nu se ia decizii finale și să se continue să se urmărească visele. Cu toate acestea, în adâncul propriei ființe, se știe, în general, unde ar trebui să meargă și ce ar trebui să facă. Când vine vorba de întrebări etice dificile, nimeni nu poate judeca cu adevărat motivele sau acțiunile altui om. Acesta este momentul în care fiecare om trebuie să se judece pe sine și să determine singur care este cursul corect de acțiune.

ANIMA / ANIMUS: după ce o persoană se împacă cu **umbra** sa, aceasta se confruntă cu problema **animei/animusului**, arhetipul despre care se spune că personifică sufletul sau atitudinea interioară. De obicei, este o **persona** și adesea preia caracteristicile sexului opus. Se spune că **anima** reprezintă femininul la bărbați și provine din trei surse: [1] experiența individuală a bărbatului cu femeia ca și tovarășă; [2] feminitatea proprie a bărbatului - înrădăcinată probabil în minoritatea genelor și hormonilor feminini prezenți în corpul bărbatului; și [3] imaginea colectivă moștenită care s-a format din experiența colectivă a bărbatului cu femeia de-a lungul secolelor.

Anima apare adesea în vise, atâta timp cât rămâne inconștientă. De asemenea, poate fi proiectată spre exterior asupra diferitelor femei - mai întâi mama, apoi iubita și soția pe măsură ce aceasta se maturizează. Se spune că această proiecție este responsabilă pentru atracția sau aversiunea pasională și pentru înțelegerea generală a unui bărbat cu privire la natura femeilor. Dacă un bărbat se identifică în mod eronat cu **anima**, spune Jung, ea poate produce efeminare sau homosexualitate. **Anima** rămâne într-o relație compensatorie cu atitudinea exterioară, conștientă. Cu cât un bărbat se identifică mai mult cu **persona** masculină, cu atât va fi mai supus proiecțiilor **animei** sale. La toți bărbații, **anima** este responsabilă pentru stările de spirit și reprezintă o complicație în toate relațiile emoționale.

După mijlocul vieții, potrivit lui Jung, **anima** este esențială pentru vitalitate, flexibilitate și bunătate umană. Ea apare într-o varietate de manifestări care reflectă bipolaritatea sa. Poate fi atât pozitivă, cât și negativă de la un moment la altul, tânără și apoi bătrână, mamă și apoi iubită, bună și apoi rea și așa mai departe. Este o imagine ambivalentă și are legături oculte cu misterele antice și, prin urmare, o tentă religioasă.

Proiecția **animei** se poate manifesta într-o relație amoroasă bruscă care poate perturba căsnicia unui bărbat și poate duce la „triunghiul amoros” uman. Femeile care sunt „zâne” atrag

astfel de proiecţii **anima**. Acest lucru se datorează faptului că bărbaţii pot atribui aproape orice unei creaturi atât de fascinant de vagi şi, astfel, pot ţese multe fantezii în jurul acestui tip de femeie. Această dramă poate fi rezolvată atunci când persoana recunoaşte **anima** ca o putere interioară care există. Scopul secret al inconştientului este de a forţa un om să se dezvolte şi să-şi aducă propria fiinţă la maturitate prin integrarea cu succes a unei părţi mai mari din personalitatea sa inconştientă în viaţa sa reală.

Anima joacă un rol pozitiv, servind ca un „radio" interior care se acordă la o anumită lungime de undă ce exclude totul în afară de vocea **Sinelui Superior**. Astfel, poate servi ca ghid sau mediator către lumea interioară şi către **Sine**. Ea mediază între **ego** şi **Sine**. Acest rol pozitiv funcţionează permiţând unui bărbat să îşi ia sentimentele, stările de spirit, aşteptările şi fanteziile transmise de **anima** sa şi să le fixeze într-o formă de artă, cum ar fi dansul, pictura, sculptura sau muzica.

Animusul[274] este omologul comparabil în psihicul feminin. Se spune că este imaginea unui bărbat pe care o are femeia. Spre deosebire de **anima**, **animusul** apare într-o pluralitate de forme. Pentru Jung, aceasta reflectă diferenţele dintre atitudinile conştiente masculine şi feminine. El spune că conştiinţa femeii tinde să fie exclusiv personală şi centrată pe familie; bărbatul este alcătuit din diverse lumi, dintre care familia este doar una. Astfel, el consideră că **anima** şi **animusul** sunt opusele fiecăreia dintre aceste atitudini conştiente, respectiv plural şi singular.

Pentru **anima**, Eros este principiul inconştient nediferenţiat (rădăcina tuturor emoţiilor), pentru **animus** este *logos* (despre care, în mintea femeii, se spune că este responsabil pentru opinia nejustificată şi disputa critică). **Animus** se manifestă cel mai adesea în cuvinte şi nu în imagini, de obicei ca o voce care comentează situaţia unei persoane sau transmite reguli generale. Atunci când ia o formă, de obicei în vise, apare ca o „pluralitate de bărbaţi, un grup de taţi, un consiliu, o curte sau o adunare de înţelepţi" etc. Se poate manifesta şi în figura unică a unui bărbat real - tată, iubit, frate, profesor, judecător, înţelept etc. Pe scurt, este o manifestare a unui bărbat distins într-un fel prin capacităţi mentale sau alte calităţi masculine. Formele sale pozitive sunt caracteristic binevoitoare, cunoscătoare sau înţelegătoare; aspectele sale negative sunt exigente cu cruzime, violent tiranice, seducătoare, moraliste sau critice. De asemenea, poate funcţiona, la fel ca acea **anima**, ca o punte între lumea interioară şi cea exterioară.

> • **ARHETIPUL MAMEI**, *gama de imagini ale arhetipului matern este aproape inepuizabilă - de obicei o formă de aspect matern, lumea de dincolo, asemănător pântecului etc. Cel mai important exemplu al acestui arhetip este reprezentat de mame în sens literal, urmat de cele figurativ. Poate fi simbolizat şi într-o varietate de forme impersonale (paradis [al naşterii/Împărăţia Elohimilor], biserică, universitate, oraş sau ţară, pământ, păduri, mare, lună, grădini, peşteri, vase de gătit, anumite animale - vacă, iepure). Simbolurile malefice includ, în contextul occidental, dragoni, vrăjitoare, morminte, ape adânci şi moarte.*

274 Conform psihiatrului Carl Jung, **animusul** este personificarea naturii masculine în inconştientul feminin. **Anima** este, prin urmare, personificarea inversă în inconştientul masculin. Această bisexualitate psihologică reflectă faptul biologic că numărul excesiv de gene masculine sau feminine care compun individul determină sexul său dominant. Un număr mai mic de gene contrasexuale par să producă o persoană contrasexuală corespunzătoare, care de obicei rămâne inconştientă. Personificările **anima** şi **animus** iau de obicei forme de figuri în vise sau fantezii iraţionale; în mod obişnuit, sunt vizualizate ca „băiatul din vis" şi „iubitul din vis" sau pot fi raţionalizarea sentimentelor unui bărbat sau a gândirii unei femei. Atât **anima**, cât şi **animusul**, ca regulatori ai comportamentului, sunt considerate arhetipuri extrem de influente. **Animusul**, în forma sa primară „inconştientă", este un compus de opinii spontane, nepremeditate, care exercită o influenţă puternică asupra vieţii emoţionale a femeii, în timp ce **anima** este în mod similar compusă din sentimente care ulterior influenţează sau distorsionează înţelegerea bărbatului - ea i-a întors capul. Prin urmare, **animusul** pare să influenţeze intelectualii şi eroii, inclusiv tenorii, artiştii, celebrităţile sportive etc. **Anima** are o predilecţie pentru tot ceea ce este inconştient, întunecat, echivoc şi fără legătură la femeie, precum şi pentru vanitatea, frigiditatea, neputinţa ei şi aşa mai departe.

• **ARHETIPUL COPILULUI**: *De asemenea, ia multe forme - copil, elohim, pitic, hobbiți, elf, animale - maimuță - sau obiecte: bijuterii, potire sau mingea de aur (asemănătoare șarlatanilor). Reprezintă condiții originale sau asemănătoare copiilor în viața individului sau a speciei și, astfel, amintește minții conștiente de originile sale și ajută la menținerea continuității acestora. O reamintire necesară atunci când conștiința devine prea unilaterală, prea voit progresivă, într-un mod care amenință să despartă individul de rădăcinile ființei sale. De asemenea, semnifică potențialitatea dezvoltării viitoare a personalității; anticipează sinteza contrariilor și atingerea plenitudinii. Astfel, se spune că reprezintă impulsul și compulsia spre autorealizare. Acesta este un motiv pentru care atât de mulți dintre „Elohimii salvatori" mitici sunt de natură copilărească*.

Mitul lui Lilith pare a fi un amalgam între **Anima** și **Umbră** și poate fi un arhetip puternic pentru un bărbat care nu a reușit, prin alte mijloace, să-și reintegreze **Anima** în sine. Este ca și cum **Anima** ar fugi apoi de el, ca în relatarea tradițională a poveștii, și s-ar asocia în schimb cu **Umbra**. Uniunea rezultată creează o figură puternică care se întoarce pentru a se impune asupra lui în somn, încărcată cu puterea și energia psihică a unei ființe dominante sexual. Această ființă, în alianța sa cu **Umbra**, este acum pe deplin capabilă să-și supună **Animusul**, sau sinele egocentric masculin, făcându-l neputincios și paralizat, în timp ce uniunea îi este impusă.

Din punct de vedere psihologic, simbolismul lui Lilith aparține Arhetipului Mamei, în special în manifestările sale de Mamă Teribilă. Permiteți-mi să dau câteva citate scurte din Jung din „*Aspecte psihologice ale arhetipului Mamei*".

• *Simbolurile malefice sunt vrăjitoarea, dragonul (sau orice animal devorator și înfășurător, cum ar fi un pește mare sau un șarpe), mormântul, sarcofagul, apa adâncă, moartea, coșmarurile și nălucile (Empusa, Lilith etc.)... Pe partea negativă, arhetipul mamei poate nota orice secret, ascuns, întunecat; abisul, lumea morților, orice devorează, seduce și otrăvește, care este terifiant și inevitabil precum soarta. Efectele complexului matern asupra fiului pot fi observate în ideologia tipului Cybil și Attics: autocastrare, nebunie și moarte prematură.*

Următorul citat al unui alt jungian (Eric Neumann, "*Originele și istoria conștiinței*") poate fi aproape interpretat ca niște descrieri astrologice moderne ale lui Lilith:

• *Astfel, Marea Mamă este uroborică: teribilă și devoratoare, binefăcătoare și creativă; o ajutătoare, dar și atrăgătoare și distructivă; o vrăjitoare înnebunitoare, dar totuși o aducătoare de înțelepciune; bestială și divină, prostituată voluptuoasă și fecioară inviolabilă, bătrână imemorial și veșnic tânără...*

Jung a împărțit „complexul matern", așa cum se manifestă la femei, în 4 tipuri diferite. Lilith întruchipează mai multe aspecte ale ceea ce Jung numește „**eros supradezvoltat**", care se poate manifesta ca o tendință spre „distrugerea fără scrupule a căsniciilor". Adesea este reacția împotriva mamei pur instinctive și atotdevoratoare, "robia naturii":

• *Intensificarea reactivă a eros-urilor fiicei este îndreptată către un bărbat care ar trebui salvat de preponderența elementului masculin partener-femeie din viața sa...* (id.)

CAPITOLUL 18 - SEMNIFICAȚII SIMBOLICE

Adam se traduce prin „Omenire”. El este noi toți - bărbați și femei, tineri și bătrâni. El este civilizația. Adam este Imaginea Divinului; el, și toate lucrurile fizice, sunt rezultatul final al Manifestării Divine. Pe Arborele Vieții, Adam este Malkuth (Regatul), lumea fizică. În psihologie, Malkuth se referă la mintea conștientă. Astfel, Adam este conștiința noastră. El este ego-ul nostru, sinele nostru treaz. Adam este tot ceea ce ne impune „comportamentul corect” în cadrul societății.

Lilith, creată împreună cu el, este Sinele Umbrei. Ea este subconștientul nostru, acea parte din noi care este cea mai animalică, sfidătoare, necivilizată, pasională și practic naturală. Ea este tot ceea ce societatea noastră dezaprobă; o societate care a fost învățată timp de mii de ani să suprime totul. Ea este descrisă de religie ca Babilon.

Chawah este, de asemenea, subconștientul nostru. Cu toate acestea, ea este acea mică parte a sinelui nostru interior asupra căreia sinele nostru conștient a obținut control deplin. Ea nu are liber arbitru propriu - fiind în întregime o parte din Adam. Ea este acea parte din noi înșine pe care, ca popor civilizat, o vom arăta altora. Chawah este ceea ce a fost programat în noi ca fiind „acceptabil”. Ea este opusul lui Lilith. Ea și Lilith formează împreună întregul sine interior.

Samael este Arhanghelul Gevurah (Severitatea) pe Arborele Vieții. El este întruchiparea Severității Divine. El este Prințul Serafimilor - acei Șerpi Înflăcărați pe care, la un moment dat, YHWH i-a trimis să-i pedepsească pe israeliți în pustiu.

Copiii demoni ai lui Lilith sunt propriii noștri demoni personali. Ei sunt nevroze și comportamente criminale dăunătoare. Ei sunt dezechilibrele din minte care pot duce la propria noastră distrugere.

Acestea sunt personajele miturilor lui Lilith. Interpretările de mai sus trebuie ținute minte în permanență. Dacă este așa, anumite aspecte ale mitului încep să aibă sens. De exemplu, insistența lui Adam de a se împerechea cu Lilith în poziția misionarului devine încercarea minții civilizate de a stăpâni și suprima animalul din interior - de a fi superioară acestuia. Fuga lui Lilith din Gan Eden și în Peșteră este exilarea instinctelor noastre animale naturale în adâncurile întunecate ale minții noastre. Chiar și atunci când Adam își dorește să se întoarcă, este prea târziu și răul a fost făcut.

Lilith a dat naștere la mii de copii demoni. Acești demoni se nasc în părțile încuiate și uitate ale minții noastre. Chiar dacă încercăm să vânăm și să ucidem cât mai mulți dintre ei putem, valul este prea mare pentru a fi schimbat; am suprimat ceea ce nu poate fi suprimat. Lilith, în întunericul ei, a crescut gheare de bufniță. Prin natura ei, o creatură frumoasă - așa cum este de fapt frumos sinele nostru real - Lilith are acum mijloacele și motivul de a ne sfâșia în bucăți mici. Ne atacă în timp ce dormim; și cu sperma noastră - semințele vieții noastre de zi cu zi - ea generează tot mai mulți demoni. Înainte de a termina, se va strecura înapoi în mințile noastre - precum șarpele din Grădină. Sinele nostru conștient nici măcar nu o va vedea venind; în timp ce suntem ocupați cu viața de zi cu zi, Lilith o va fermeca pe Chawah să ia acea mușcătură fatală din fruct. Ne va ataca sub suprafață; în acea parte din noi înșine pe care am crezut de mult că am cucerit-o. Într-un moment ne trezim brusc cu eșecuri, izbucniri, provocând rău altora și ruină socială și personală.

Acest simbolism se aplică și la nivel social, nu doar în mintea individului. Privind mitul dintr-un unghi mai larg, vedem unde intră în joc Satnael. Ce se întâmplă când lucrurile care au fost create naturale și frumoase sunt brusc etichetate ca fiind greșite? Apoi încep să atragă gunoiul societății. Odată exista o viziune sfântă asupra căsătoriei și sexului, dar acum avem prostituție, cluburi de *striptease*, pornografie și bordeluri, care sunt semințe de abuz, droguri și boli teribile. Oamenii care frecventează aceste locuri sunt de obicei oameni fără scrupule, imorali și imaturi. Individualitatea și exprimarea de sine sunt acum activitate de bandă și presiune a colegilor pentru a se conforma rebeliunii.

Aici intervine viziunea rabinică asupra lui Lilith. Cluburile murdare, bandele, comportamentul criminal sunt toate foarte seducătoare la suprafață. Oamenii strălucitori, celebrităţile şi vedetele sunt cele care încalcă legea şi le fac rău altor oameni. Totuşi, dacă îi permitem lui Lilith să ne seducă cu farmecul şi frumuseţea ei exterioară, ea ne va arăta în cele din urmă urâţenia care se ascunde sub hainele ei. Membrul bandei este împuşcat într-un **drive-through**, iar astfel se pune capăt aşa-zisei sale glorii. Prostituata are gâtul tăiat sau moare din cauza unei supradoze de droguri. Iar bărbatul care frecventează cluburile de sex moare de SIDA sau chiar mai rău. Perversiunea sexuală duce la dezechilibre psihologice de cele mai mari tipuri şi invocă violenţă în rândul practicanţilor săi. Pe măsură ce societatea noastră devine supra-sexuală, devine şi excesiv de violentă. Corelaţia dintre sex şi violenţă este precisă şi absolută.

Aceasta este căsătoria lui Lilith cu Samuel. El este ghearele lui Lilith. El este jumătatea inferioară păroasă, masculină, a corpului ei. Aceste lucruri care sunt atât de frumoase şi naturale DEVIN de fapt necurate şi distructive. Aceasta, la rândul său, alimentează ideea că aceste lucruri sunt dăunătoare în sine. Societatea se autodistruge literalmente din interior spre exterior - şi aceasta este căsătoria lui Lilith cu Elohim. Ca şi în interpretarea *Cabalei*, fluxul Divinităţii a fost poluat; Samael/Lilith deţine controlul, iar ceea ce este bine s-a transformat în rău.

Şi există încă un personaj în mitul lui Lilith: **Kayin**. După cum este documentat mai sus, Kayin s-a născut - nu din Adam şi Chawah - ci din Chawah şi şarpe în timpul ispitei. Astfel, Kayin este de fapt copilul interacţiunii dintre Chawah şi Lilith/Samael. Conflictul dintre acceptabil şi inacceptabil. Kayin - plin de ură, gelozie şi furie, care în cele din urmă explodează în crimă - este societatea coruptă descrisă aici. Fratele său, Hevel, care s-a născut din Adam şi Chawah, este umanitatea pe care ne-o dorim să existe. Hevel este speranţa care este încă ucisă de Kayin.

Există câţiva care au refuzat să-i permită lui Samael să se căsătorească cu Lilith. În schimb, au invitat-o pe Lilith să se întoarcă în Gan Eden - promiţându-i că ea poate juca rolul de stăpână la fel cum el joacă rolul de stăpân. Au încercat să le unească pe Lilith şi pe Chawah şi să le readucă pe amândouă la locul lor de drept în Adam. Se străduiesc să devină Adam Kadmon - acel Om (tip) Supernal care este mai mare decât **malakim**-ii.

Aşa cum Kabbaliştii medievali s-au străduit să unească pe YHWH şi Shekinah-ul Său, tot aşa şi noi ne străduim să-i unim pe Chawah şi Lilith, şi pe amândouă cu Adam în noi înşine. Numai atunci vom avea puterea de a reconstrui Templul interior şi de a ajuta la întoarcerea Shekinah-ului la YHWH. Numai atunci are Hevel o şansă de supravieţuire.

ANEXĂ

Proverbe 7 (Biblia Amplificată) de Fundaţia Lockman

1. FIUL MEU, păzeşte cuvintele Mele, păstrează în tine poruncile Mele şi preţuieşte-le.

2. Păzeşte poruncile Mele şi trăieşte, păzeşte Legea şi învăţătura Mea ca lumina ochilor tăi.

3. Leagă-le de degete şi scrie-le pe tabla inimii tale.

4. Spune-i Înţelepciunii iscusite şi divine: „Tu eşti sora mea şi priveşte priceperea ca pe o prietenă apropiată!”

5. Ca să te păzească de desfrânată, de cea neastâmpărată care îşi linguşeşte cuvintele.

6. Căci la fereastra casei mele priveam prin zăbrele.

7. Printre cei nebuni, am zărit printre tineri un tânăr lipsit de minte.

8. Umblând pe stradă lângă colţul [desfrânatei] şi s-a dus pe drumul spre casa ei.

9. În amurg, seară; Noaptea neagră şi densă se lăsa [peste viaţa tânărului].

10. Şi iată, l-a întâmpinat o femeie, îmbrăcată ca o prostituată, vicleană şi vicleană la inimă.

11. Ea este turbulentă şi încăpăţânată; picioarele ei nu-şi stăteau în casă;

12. Când pe ulițe, când în piețe, îşi pune pânze la fiecare colţ.

13. Aşa că l-a apucat, l-a sărutat şi cu o faţă obraznică i-a zis:

14. Jertfe de pace se cuveneau de la mine; astăzi mi-am împlinit jurămintele.

15. Aşa că am ieşit să te întâmpin [ca să împărtăşeşti cu mine ospăţul din ofranda mea]; am căutat cu sârguinţă faţa ta şi te-am găsit.

16. Mi-am acoperit patul cu pături şi perne de tapiserie, cu cearşafuri de in fin din Egipt, cu dungi.

17. Mi-am parfumat patul cu smirnă, aloe şi scorţişoară.

18. Veniţi, să ne săturăm de iubire până dimineaţa; să ne mângâiem şi să ne desfătăm cu iubire.

19. Căci bărbatul nu este acasă; este plecat într-o călătorie lungă;

20. A luat cu el o pungă cu bani şi se va întoarce acasă în ziua hotărâtă [la lună plină].

21. Ea îl convinge cu multe argumente îndreptăţitoare şi ademenitoare, cu ispitele buzelor ei îl conduce [să-i învingă conştiinţa şi temerile] şi îl obligă să meargă mai departe.

22. Deodată el [cedează şi] o urmează fără tragere de inimă, ca un bou care merge la tăiere, ca unul în lanţuri care merge la mustrare pentru un nebun sau ca un câine ademenit de mâncare la bot.

23. Până când o săgeată [a pasiunii] îi străpunge și îi inflamează măruntaiele; atunci, ca o pasăre care zboară direct în plasă [se grăbește], fără să știe că îl va costa viața.

24. Ascultați-mă dar acum, fiilor, și luați aminte la cuvintele gurii mele!

25. Nu vă înclinați inima spre căile ei și nu vă rătăciți pe cărările ei.

26. Căci a doborât mulți răniți; toți cei uciși de ea sunt o oștire puternică.

27. Casa ei este calea spre Locuința Morților, coborârea în cămările morții.

Ea a fost imortalizată de Dante Gabriel Rossetti:

Despre prima soție a lui Adam, Lilith, se spune
(Vrăjitoarea pe care a iubit-o înainte de darul Evei)
Că, înainte de șarpe, limba ei dulce putea înșela,
Și părul ei fermecat era primul aur.
Și încă stă, tânără în timp ce pământul este bătrân.
Și, subtil contemplativă în sine,
Atrage oamenii să privească pânza strălucitoare pe care o poate țese.
Până când inima, trupul și viața sunt în strânsoarea ei.
Trandafirul și macul sunt florile ei; căci unde
Nu se găsește el, o, Lilith, pe care parfumul vărsat
Și săruturile blânde vărsate și somnul blând îl vor prinde?
Așa cum ochii acelui tânăr au ars la ai tăi,
așa a trecut vraja ta prin el și i-a lăsat gâtul drept îndoit
Și în jurul inimii sale un fir de păr auriu strangulat.

ALFABETUL LUI BEN SIRA (CIRCA 800 d.Hr.)

Alfabetul lui Ben Sira este cel care introduce încarnarea lui Lilith, care, până în prezent, a fost invocată doar vag, dacă nu a fost invocată deloc: cea a primei soții a lui Adam. Istoria acestui text, însă, este vitală pentru înțelegerea și interpretarea conținutului său, așadar este necesară o descriere destul de extinsă. Cea mai mare parte a acestei descrieri se va baza în mare măsură pe *Fanteziile Rabinice*, editate de David Stern și Mark J. Mirsky, deoarece acest text foarte recent (1998) conține informații peste care studiile anterioare doar trec cu vederea.

Alfabetul lui Ben Sira este o lucrare anonimă, care a fost datată între secolul al VII-lea și al XI-lea. Deși în 1900 s-a afirmat că acest text „datează, după toate probabilitățile, din secolul al VII-lea", studiile mai recente l-au plasat în secolele al VIII-lea, al IX-lea sau al X-lea (Gaster 155, Stern și Mirsky, eds. 167, Pereira 79). Prin urmare, secolul al IX-lea a fost ales ca o medie a acelor date citate mai recent. Locul său de compoziție este incert, dar o examinare a dovezilor textuale interne i-a determinat pe cercetători să-l plaseze într-o țară musulmană (Stern și Mirsky, eds. 167).

Textul în sine este în stilul unui *Midrash aggadic* (comentariu la Biblie) și povestește despre concepția, nașterea și educația timpurie a „profetului" Ben Sira. Secțiunea finală a lucrării, unde este menționată Lilith, are loc la curtea regelui babilonian Nebucadnețar. Aici, Nebucadnețar prezintă diverse încercări pentru Ben Sira, care răspunde cu douăzeci și două de povești (imitând cele douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic) pentru a răspunde la întrebările puse de rege. Ceea ce face ca acest text să fie deosebit de unic și fascinant este tonul său ireverențios, în special în tratarea diferitelor personaje biblice și motive rabinice și parodiile evidente ale unor pasaje talmudice specifice. Textul începe, de exemplu, cu un grup de bărbați care se masturbează în baie și continuă să vorbească „serios" despre „pârțuri", măgari care urinează și copulația corbilor.

Din acest motiv, unii cercetători l-au denunțat drept „o satiră antievreiască", în timp ce alții au presupus că era „un tract antirabinic menit să denigreze genul *agadah*" (Segal 2, Stern și Mirsky, eds. 167). Cu toate acestea, punctul de vedere oferit de Norman Bronznick în introducerea sa la ediția lui Stern și Mirsky a lucrării *Alfabetul* pare a fi cel mai justificat. El afirmă: „*Alfabetul*" ar putea fi una dintre cele mai vechi parodii literare din literatura ebraică, un fel de burlesc academic - poate chiar divertisment pentru cercetătorii rabinici înșiși - care includea vulgarități, absurdități și tratamentul ireverențios al unor „sancte" recunoscute" (168). Acest lucru este confirmat de faptul că se știe că *Alfabetul* a fost „citit ca divertisment popular în majoritatea comunităților rabinice de-a lungul Evului Mediu" (168).

Pasajul care spune povestea lui Lilith este al cincilea dintre răspunsurile lui Ben Sira către regele Nebucadnețar. Este reprodus aici în întregime:

> *La scurt timp după aceea, tânărul fiu al regelui s-a îmbolnăvit. Nebucadnețar a spus: „Vindecă-mi fiul. Dacă nu o faci, te voi ucide." Ben Sira s-a așezat imediat și a scris o amuletă cu Sfântul Nume și a înscris pe ea îngerii însărcinați cu medicina, după numele, formele și imaginile lor, precum și după aripile, mâinile și picioarele lor. Nebucadnețar s-a uitat la amuletă. „Cine sunt aceștia?"*
>
> *„Îngerii care se ocupă de medicină: Snvi, Snsvi și Smnglof. După ce Elohim l-a creat pe Adam, care era singur. El a spus: «Nu este bine ca omul să fie singur» (Geneza 2:18). Apoi a creat o femeie pentru Adam, din pământ, așa cum îl crease pe Adam însuși, și a numit-o Lilith. Adam și Lilith au început imediat să se certe. Ea a spus: «Nu voi sta jos», iar el a spus: «Nu voi sta sub tine, ci doar deasupra. Căci tu ești potrivit doar să fii în poziția de jos, în timp ce eu trebuie să fiu cea superioară». Lilith a răspuns: «Suntem egali unul cu celălalt, întrucât amândoi am fost creați din pământ». Dar ei nu s-au ascultat unul pe celălalt. Când Lilith a văzut aceasta, a rostit Numele Inefabil și a zburat în aer. Adam a stat în rugăciune înaintea Creatorului său: «Suveranul universului!», a spus el, «femeia pe care*

mi-ai dat-o a fugit».” Imediat, Cel Sfânt, binecuvântat fie El, a trimis aceşti trei îngeri să o aducă înapoi.

„Cel Sfânt i-a spus lui Adam: «Dacă este de acord să se întoarcă, bine. Dacă nu, trebuie să permită ca o sută dintre copiii ei să moară în fiecare zi.» Îngerii l-au părăsit pe Elohim şi au urmărit-o pe Lilith, pe care au ajuns-o în mijlocul mării, în apele puternice în care egiptenii erau sortiţi să se înece. I-au spus cuvântul lui Elohim, dar ea nu a vrut să se întoarcă. Îngerii au spus: «Te vom îneca în mare.»”

”«Părăseşte-mă!», a spus ea. «Am fost creată doar pentru a provoca boli copiilor. Dacă copilul este de sex masculin, am stăpânire asupra lui timp de opt zile după naştere, iar dacă este de sex feminin, timp de douăzeci de zile.»”

Când îngerii au auzit cuvintele lui Lilith, au insistat să se întoarcă. Dar ea le-a jurat pe numele Elohimului viu şi etern: «Ori de câte ori vă voi vedea pe voi sau numele voastre sau formele voastre într-o amuletă, nu voi avea nicio putere asupra acelui copil.» De asemenea, a fost de acord ca o sută dintre copiii ei să moară în fiecare zi. Prin urmare, în fiecare zi pier o sută de demoni şi, din acelaşi motiv, scriem numele îngerilor pe amuletele copiilor mici. „Când Lilith le vede numele, îşi aminteşte de jurământ, iar copilul îşi revine.”

(Stern şi Mirsky, ed. 183-184)

Acest text este probabil cel mai important dintre textele fondatoare ale mitului lui Lilith, deoarece introduce partea poveştii care a fost cel mai citată, însuşită şi vestită astăzi: cea a lui Lilith ca prima soţie a lui Adam, care fuge din Grădina Edenului pentru că refuză să fie supusă. Ceea ce îl face atât de important pentru acest studiu particular, însă, este contrastul dintre textul ireverenţios, netradiţional, parodic şi povestea în sine. Acest lucru aduce o serie de revelaţii importante.

În primul rând, trebuie menţionat că această poveste este spusă doar ca răspuns la rugămintea regelui ca Ben Sira să-i vindece fiul. Regele vrea să ştie semnificaţia îngerilor pe care Ben Sira îi înscrie pe o amuletă: Snvi, Snsvi şi Smnglof. Răspunsul lui Ben Sira explică existenţa acestei tradiţii amuletice şi apoi continuă să spună această poveste a lui Lilith ca o explicaţie a „cum” „Lilith a dobândit puterea de a răni copiii, adică modul în care a devenit un demon care fură şi strangulează copii şi motivul pentru care invocarea acelor trei nume misterioase are efectul de a o alunga şi de a salva pacientul” (Caster 1571).

Întrucât povestea se concentrează pe faptul că Ben Sira a creat această amuletă salvatoare de copii pentru Rege, este sigur că tradiţia amuletică trebuie să fi fost ceva cu care rabinii şi alţii care ar fi putut citi *Alfabetul* ar fi fost familiarizaţi. Prin urmare, se pare că această poveste despre Lilith este complet întâmplătoare şi unică. A fost creată de autorul anonim al *Alfabetului* cândva între anii 600 şi 1000 d.Hr. şi folosită pur şi simplu ca o altă faţetă pentru a parodia *Biblia*, *Talmudul* şi alte învăţături rabinice. Acest lucru este evidenţiat în continuare în faţetele poveştii în sine.

În primul rând, există tonul ireverenţios al pasajului (ca în întreaga carte) şi, mai precis, referinţele sale explicite la sex. Refuzul lui Lilith de a „zăcea jos” nu a fost cu siguranţă ceva ce rabinii ar fi aplaudat. Mai degrabă, ar fi fost văzut ca un divertisment sarcastic, ceva pur şi simplu de neconceput şi, prin urmare, ridicol. Asocierea lui Lilith cu Adam şi Eva, în plus, a fost cel mai probabil făcută pentru a extrage o parodie din *Biblie* care ar fi uşor de recunoscut.

Aşadar, această poveste a lui Lilith ca primă Evă pare a fi pur incidentală, ceva care să explice tradiţia amuletică ce ar putea, de asemenea, să stârnească interes şi râsete, să se inspire din *Biblie* şi *Talmud* şi să se potrivească cu tonul ireverenţios al restului acestei opere medievale. Ceea ce este deosebit de ciudat la aceasta este că această poveste - una care cu siguranţă nu a fost menită să fie luată în serios - a prins rădăcini în cultura modernă. Într-adevăr, acest pasaj este citat mai mult decât oricare altul în explicarea mitului lui Lilith, în timp ce faţetele amuletelor, uciderea copiilor şi mitul *succubusului* sunt de obicei ignorate.

Întrucât acest pasaj a devenit baza pentru majoritatea interpretărilor ulterioare ale lui Lilith, este important să observăm o serie de idei care apar. Lilith este într-adevăr egala lui Adam, căci este făcută din țărână, așa cum a fost și el; capacitatea ei de a fugi vine din puterea de a rosti Numele Inefabil; și este mama a nenumărați copii, dintre care o sută mor în fiecare zi. Acest ultim punct este important prin faptul că, deși Lilith este construită ca o vrăjitoare ucigașă de copii, ea este, totuși, la nesfârșit fertilă. Progresia poveștii pare, de asemenea, să indice că decizia lui Lilith de a deveni ucigașă de copii provine din furia ei față de faptul că o sută dintre propriii ei copii sunt uciși de Elohim în fiecare zi. Astfel, ea menține echilibrul dintre Bine și Rău în lume. În cele din urmă, numele îngerilor sunt cele care o împiedică pe Lilith să facă rău copiilor, căci lor, nu lui Elohim, și-a făcut jurământul.

TRATAT DESPRE EMANAȚIA STÂNGĂ
R. ISAAC B. JACOB HA-KOHEN

6.1 voi trece acum numele prinților geloziei și dușmăniei. Totuși, întrucât esența și slujirea lor sunt adevărate și pure, gurile lor sunt lipsite de minciună și nici minciunile, nici falsitățile nu trec între ei.

Primul prinț și acuzator, comandantul geloziei, este maleficul Samael, însoțit de alaiul său. El este numit „rău” nu datorită naturii sale, ci pentru că dorește să se unească și să se amestece intim cu o emanație care nu este de natura sa, așa cum vom explica.

Al doilea prinț este numit adjunctul său, iar numele său este **Za'afi'el**, însoțit de anturajul său.
Al treilea prinț este numit al treilea comandant, iar numele său este **Za'ami'el**, însoțit de toiagul său.
Al patrulea prinț este **Qasfi'el**, însoțit de alaiul său.
Al cincilea prinț este **Ragzi'el**, însoțit de toiagul său.
Al șaselea prinț este '**Abri'el**, însoțit de toiagul său.
Al șaptelea este Meșulhiel, însoțit de toiagul său.
Aceștia din urmă alcătuiesc delegația îngerilor răi.

---

19. Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră referitoare la Lilith, vă voi explica esența problemei. În ceea ce privește acest punct, există o tradiție primită de la vechii Înțelepți care au folosit *Cunoașterea Secretă a Palatelor Mici*, care este manipularea demonilor și o scară prin care se urcă la nivelurile profetice. În această tradiție este clarificat faptul că Samuel și Lilith s-au născut ca unul, similar cu forma lui Adam[275] și Chawah[276] care s-au născut și ei ca unul, reflectând ceea ce este sus. Aceasta este relatarea despre Lilith care a fost primită de Înțelepți în *Cunoașterea Secretă a Palatelor.* Matroana Lilith este perechea lui Samuel. Amândoi s-au născut în aceeași oră după chipul lui Adam și Chawah, împletite una în cealaltă. Asmodeus, marele rege al demonilor[277], o are ca

275 Adam se referă la omenire în general și nu la o persoană anume.

276 Acesta este adevăratul nume al mamei tuturor celor vii. Nu este Eva, așa cum cred mulți.

277 Considerat „al treilea” dintre păcatele capitale, demonul Asmodeu reprezintă POFTĂ. Pofta este dusă din iad de către țap, un animal considerat mult timp lasciv, sau de către măgar, care a jucat același rol în Roma antică. Se spune că acest „păcat al firii” duce la „necurăție” și îl îndepărtează de virtutea sa opusă, Castitatea. Asmodeu apare pentru prima dată în *Cartea lui Tobit*. Conform lui Tobit iii. 8, vi. 14, spiritul malefic Asmodeu - „regele demonilor”, în versiunile ebraică și caldeeană, este o adăugare ulterioară - s-a îndrăgostit de Sara, fiica lui Raguel și, din acest motiv, a împiedicat-o să aibă un soț. După ce a ucis șapte bărbați succesiv în nopțile căsătoriei lor cu ea, a fost făcut inofensiv când Tobias s-a căsătorit cu ea, urmând instrucțiunile date de îngerul Rafael. Asmodeu „a fugit în cele mai îndepărtate părți ale Egiptului și îngerul [Rafael] l-a legat” (ib. iii. 8, vi. 14 și următoarele. viii. 2-4). Asemănătoare acestei reprezentări din Tobit este descrierea lui Asmodeu din *Testamentul lui Solomon*, o lucrare pseudoepigrafică, ale cărei porțiuni originale datează din secolul I. Asmodeu a răspuns la întrebarea regelui Solomon cu privire la numele și funcțiile sale după cum urmează: Test, al lui Solomon, trad. în „Jewish Quarterly

pereche pe Lilith cea Mică (mai tânără), fiica regelui al cărui nume este *Qafsefoni*. Numele perechii sale este Mehetabel, fiica lui Matred, iar fiica lor este Lilith.

Acesta este textul exact al ceea ce este scris în *Capitolele Palatelor Mici*, așa cum l-am primit, cuvânt cu cuvânt și literă cu literă. Iar învățații acestei înțelepciuni posedă o tradiție foarte profundă din antici. Ei au găsit menționat în acele Capitole că Samuel, marele prinț al tuturor, a devenit extrem de gelos pe Asmodeus, regele demonilor, din cauza acestei Lilith care este numită Lilith Fecioara (cea tânără). Ea are forma unei femei frumoase din cap până în brâu. Dar de la brâu în jos este un foc arzător, ca o mamă, ca o fiică. Ea este numită Mehetabel, fiica lui Matted, iar sensul este ceva scufundat (*mabu tabal*). Înțelesul aici este că intențiile ei nu sunt niciodată spre

---

Review", xi. 20. „Sunt numit Asmodeu printre muritori și treaba mea este să complotesc împotriva celor proaspăt căsătoriți, astfel încât să nu se cunoască unul pe altul. Și îi despart complet prin multe nenorociri; și risipesc frumusețea fecioarelor și le înstrăinez inimile. ... Îi transmit pe bărbați în accese de nebunie și dorință atunci când au propriile lor soții, astfel încât le părăsesc și se retrag noaptea și ziua la altele care aparțin altor bărbați; cu rezultatul că comit păcat și cad în fapte ucigașe." Solomon a obținut informații suplimentare, cum că arhanghelul Rafael era cel care îl putea face pe Asmodeu inofensiv și că acesta din urmă putea fi pus pe fugă de fumul fierei unui anumit pește (compară cu Tobit viii. 2). Regele s-a folosit de această cunoaștere și, prin intermediul fumului din ficat și fiere, a zădărnicit „răutatea insuportabilă" a acestui demon. Asmodeu a fost apoi obligat să ajute la construirea Templului; și, legat în lanțuri, a lucrat lutul cu tamburul său și a scos apă. Solomon nu i-a dat libertatea „pentru că acel demon feroce Asmodeu știa chiar și viitorul" (ib. p. 21). Astfel, în *Testamentul lui Solomon*, Asmodeu este legat, pe de o parte, de Asmodeu al lui Tobit și posedă, pe de altă parte, multe puncte de contact cu Ashmedai din literatura rabinică, în special în relația sa cu Solomon și construirea Templului. Hagada relatează că Solomon, atunci când a construit Templul, nu știa cum să dea formă blocurilor de marmură, deoarece, conform legii (Exod xx. 26), acestea nu puteau fi prelucrate cu o unealtă de fier. Înțelepții l-au sfătuit să obțină „**șamirul**" (**שמיר**), un vierme a cărui simplă atingere putea despica pietre.

A obține viermele **shamir** nu a fost o sarcină ușoară; căci nici măcar demonii, care cunoșteau atâtea secrete, nu știau unde se găsește. Cu toate acestea, ei bănuiau că Ashmedai, regele demonilor, deținea secretul și i-au spus lui Solomon numele muntelui pe care locuia Ashmedai și i-au descris modul său de viață. Pe acest munte exista un izvor din care arhi-demonul își lua apa de băut. Îl închidea zilnic cu o stâncă mare și îl asigura în alte moduri înainte de a merge la cer, unde mergea în fiecare zi pentru a lua parte la discuțiile din casa de studii cerească ("**Metibta**"). Acolo cobora din nou pe pământ pentru a fi prezent – invizibil – la dezbaterile din casele de învățătură pământești. Apoi, după ce verifica încuietorile fântânii, pentru a vedea dacă au fost mânuite, bea apa. Solomon și-a trimis omul său de încredere, Benaiah ben Jehoiadah, să îl captureze pe Ashmedai. În acest scop, i-a oferit un lanț, un inel pe care era gravat Tetragrama, un mănunchi de lână și un burduf de vin. Benaiah a scurs apa din fântână printr-o gaură pe care a făcut-o și, astupând izvorul cu lâna, a umplut fântâna cu vin. Când Ashmedai a coborât din cer, spre uimirea sa, a găsit vin în loc de apă în fântână, deși totul părea neatins. La început, nu a vrut să bea și a citat versete biblice împotriva vinului (Proverbe 20:1 și Osea 4:11), pentru a-și inspira curaj moral. În cele din urmă, Ashmedai a cedat setei sale mistuitoare și a băut până când simțurile i-au fost copleșite și a căzut într-un somn adânc. Benaiah a aruncat apoi lanțul în jurul gâtului demonului. Ashmedai, la trezire, a încercat să se elibereze, dar Benaiah i-a strigat: "Numele Stăpânului tău este asupra ta. Deși Ashmedai s-a lăsat acum condus fără rezistență, s-a comportat foarte ciudat pe drumul spre Solomon. S-a lovit de un palmier și l-a smuls din rădăcini; s-a izbit de o casă și a răsturnat-o; și când, la rugămintea unei femei sărace, s-a dat la o parte de coliba ei, și-a rupt un os și a întrebat cu umor sumbru: «Nu este scris: "Limba moale [rugămintea femeii] zdrobește osul"?» (Proverbe 25:15). Un orb care rătăcea l-a îndreptat pe calea cea bună și o bunătate asemănătoare a făcut pentru un beţiv. A plâns când o nuntă a trecut pe lângă ei și a râs de unul care i-a cerut cizmarului său să-i facă pantofi care să țină șapte ani și de un magician care își etala public iscusința. Ajungând în sfârșit la capătul călătoriei, Ashmedai, după câteva zile de așteptare, a fost adus în fața lui Solomon, care i-a spus că nu dorește nimic de la el decât viermele **shamir**. Ashmedai l-a informat atunci pe rege unde poate fi obținut. Solomon l-a întrebat apoi despre comportamentul său ciudat din timpul călătoriei. Ashmedai a răspuns că a judecat persoanele și lucrurile după caracterul lor real și nu după aparența lor în ochii oamenilor. A plâns când a văzut nunta pentru că știa că mirele nu mai are o lună de trăit; și a râs de cel care voia pantofi care să țină șapte ani, pentru că omul nu i-ar fi avut nici măcar șapte zile; de asemenea, a râs de magicianul care pretindea că dezvăluie secrete, pentru că nu știa că sub propriile sale picioare se afla o comoară îngropată. Ashmedai a rămas cu Solomon până când Templul a fost finalizat. Într-o zi, regele i-a spus că nu înțelege în ce constă măreția demonilor, dacă regele lor poate fi ținut în lanțuri de un muritor. Ashmedai a răspuns că, dacă Solomon i-ar scoate lanțurile și i-ar împrumuta inelul magic, el (Ashmedai) și-ar dovedi propria măreție. Solomon a fost de acord. Demonul a stat atunci în fața lui cu o aripă atingând cerul și cealaltă ajungând la pământ. Smulgându-l pe Solomon, care se despărțise de inelul său protector, l-a aruncat la patru sute de *parasanghe* departe de Ierusalim și apoi s-a dat drept rege. După lungi rătăciri, Solomon s-a întors să-și revendice tronul. La început, oamenii l-au crezut nebun; dar apoi înțelepții au decis că ar fi bine să-l privească pe Ashmedai mai atent. S-

bine. Ea caută doar să incite războaie și diverși demoni ai războiului și războiul dintre Fiica Lilith și Matroana Lilith.

Se spune că din Asmodeu și partenera sa Lilith s-a născut un mare prinț în ceruri. El este conducătorul a optzeci de mii de demoni distructivi și este numit „sabia regelui Asmodeu”. Numele său este *Alefpene'ash,* iar fața lui arde ca un foc mistuitor ('**esh**). El este numit și Gurigur, pentru că antagonizează și luptă cu prințul lui Iuda, care se numește *Gur Aryeh Yehudah* (puiul de leu al lui Iuda). Din aceeași formă care a dat naștere acestui demon războinic, un alt prinț, un prinț a cărui rădăcină este în Împărăție, s-a născut în ceruri. El este numit „sabia lui Mesia”. Și el are două nume: *Meshihi'el* și *Kokhvi'el*. Când va veni vremea și când Elohim va dori, această sabie își va părăsi teaca și versetele profeției se vor adeveri: *„Căci sabia Mea va fi beată în ceruri; iată, se va coborî peste Edom*” (Isaia 34:5). „O stea răsare din Iacov” (Numeri 24:17). Amin. În curând, în zilele noastre, fie ca noi să merităm să vedem fața lui Mesia, cel drept al nostru; noi și tot poporul nostru...

22. Vă voi învăța acum o minunată inovație. Știți deja că maleficul Samael și cea rea Lilith sunt ca o pereche sexuală care, prin intermediul unui intermediar, primește o emanație malefică și ticăloasă de la unul și emană către celălalt. Voi explica acest lucru bazându-mă pe sensul ezoteric din versetul *„În ziua aceea, YHWH va pedepsi cu sabia Sa cea mare, crudă și puternică pe Leviatan, șarpele răsucit, și pe Leviatan, șarpele întortocheat” - aceasta este Lilith - „și va ucide dragonul mării”* (Isaia 27:1). Așa cum există un Leviatan pur în mare și este numit șarpe, tot așa există un șarpe mare și spurcat în mare, în sens literal. Același lucru este valabil și mai sus, într-un mod ascuns. Șarpele ceresc este un prinț orb, imaginea unui intermediar între Samael și Lilith. Numele său este Tanin 'iver [24] Maeștrii tradiției au spus că, așa cum acest șarpe se târăște fără ochi, tot așa șarpele divin are imaginea unei forme spirituale fără culoare - acestea sunt „ochii”. Tradiționaliștii îl numesc o creatură fără ochi, prin urmare, numele său este Tanin'iver. El este legătura, însoțitorul și uniunea dintre Samael și Lilith. Dacă ar fi fost creat întreg în plenitudinea emanației sale, ar fi distrus lumea într-o clipă.

Când Voința divină va sosi și emanația lui Samael și Lilith va slăbi emanația realizată de prințul orb, ei vor fi complet anihilați de Gabriel, prințul Puterii, care instigă război împotriva lor cu ajutorul prințului Bunătății Iubitoare, atunci versetul pe care l-am expus conform sensului său secret se va adeveri....

24. Am găsit scris în numele unui tradiționalist antic și în numele perfectului Hasid de binecuvântată memorie [25] că Lilith este și Taninsam.[26] Ei au spus că acest nume este bazat pe șarpele care este în imaginea unui intermediar între Lilith și partenerul ei. El va mânca otravă mortală din mâinile prințului Puterii; este un elixir al vieții pentru toți cei a căror înclinație îi învinge. Apoi participă alături de Mihail, prințul Bunătății Iubitoare, la înfrângerea domniei răului

---

a dovedit la cercetare că nici măcar Benaiah, primul în serviciul regelui, nu fusese vreodată primit în prezența sa și că Ashmedai, în relațiile sale maritale, nu respectase preceptele evreiești. Mai mult, declarația femeilor regelui că el purta întotdeauna papuci a întărit suspiciunea; căci demonii, după cum se spune, aveau picioare de cocoș. Solomon, prevăzut cu un alt inel magic, a apărut în cele din urmă brusc în fața lui Ashmedai, care și-a luat imediat zborul (Git. 68; pasaje paralele, Midr. Teh. pe Ps. 78:45; Yalk. ii. 182; compară Num. R. 11:3; Targ. pe Eclesiast 1:12 și extrasul dintr-un Midrash manuscris în "Z. D. M. G." xxi. 220, 221. Ashmedai din legenda solomonică, pe de altă parte, nu este deloc un spirit dăunător și distrugător. Ca și diavolul din folclorul creștin medieval, este un "rege al demonilor" (Pes. 110a), degradat și nu mai este temutul arhi-diavol, ci obiectul umorului și ironiei populare. Numele "Ashmedai" a fost probabil luat ca însemnând "blestematul", **שמר** (compară Noldeke, în "Nabataische Inschriften" a lui Euting, pp. 31, 32), la fel cum "**la'in**" (blestematul) este numele arab al lui Satan. Astfel, numele "Shamdon" (**שמדן'**) se găsește în Midrashim palestiniene. Se spune despre Shamdon că, la plantarea primei vițe de vie de către Noe, el a ajutat la muncă, dar i-a spus lui Noe: "Vreau să mă alătur muncii tale și să împart cu tine; dar ai grijă să nu iei din partea mea, ca să nu-ți fac rău" (Gen. R. 36:3); în legenda din *Midrash Abkir,* citată în Yalk. i. 61, Satana apare ca personalitatea principală. Al doilea lucru spus despre acest Shamdon este că, în Epoca de Aur, a avut o întâlnire cu un copil nou-născut în care a fost învins (Lev. R. 5:1, conform lecturii din 'Aruk. .v.r. "**שד**").

în cer şi pe pământ. Atunci se va împlini versetul: „Căci bunătatea Lui ne-a cuprins; adevărul lui Dumnezeu dăinuie pentru totdeauna. Aliluia!” (Psalmul 117:2).

Secretul legământului sării (**melab**) [27] este împărăţia însoţirii frumuseţii [28] De aceea, au sugerat secrete cu privire la peştele sărat [Leviatan] pentru a hrăni pe cei drepţi în viitor. Fericit este cel care înţelege aceste lucruri aşa cum sunt.

Note
[24]. Literal „şarpe orb”.
[25]. Rabinul Iuda Hasidul?
[26]. Literal; „şarpe veninos”, dar şi „orb” (suma').
[27]. Vezi Numeri 18:19.
[28]. Malkhut Leviat Hen.

KABALA: LILITH SEDUCĂTOAREA

În pasajele următoare, Lilith este dezvăluită în rolul ei de *succubus*. Sarcina ei sub această deghizare este să se culce cu bărbaţi (pe care aceştia le experimentează ca nişte vise umede) sau să le colecteze sperma. Apoi rămâne însărcinată cu ei şi naşte copii demonici. Acest proces începe cu Adam, care încearcă celibatul pentru o perioadă de timp. Această separare de soţia sa îl lasă vulnerabil în faţa lui Lilith (şi a lui Naamah, care funcţionează similar). Ar putea exista, în aceasta, o invectivă subiacentă împotriva practicii celibatului ca parte a dedicării religioase. Celibatul făcea evident parte din creştinism la acea vreme, iar povestitorul poate spera să împiedice răspândirea acestuia în cercurile evreieşti. Lilith poate colecta, de asemenea, spermă chiar şi din patul conjugal. Înţeleptul trebuie să fie atent să se asigure că i se refuză accesul în dormitor, prin modestia cuvenită a ambelor părţi. Naamah, la fel ca Lilith, este o seducătoare demonică. În acest sens, rolurile lor par identice. Naamah, însă, nu are rolul de hoaţă de copii (corupătoare) al lui Lilith.

> • **Zohar 3:76b-77a** – *Timp de 130 de ani, Adam a stat separat de soţia sa şi nu a avut urmaşi. După ce Cain l-a ucis pe Abel, Adam nu a mai vrut să se împreuneze cu soţia sa. Rabi Yose a spus: „Din ceasul în care i s-a decretat moartea lui şi a întregii lumi, el a zis: «De ce aş mai zămisli copii pentru groază?» şi îndată s-a despărţit de soţia sa.” Şi două duhuri femeieşti [Lilith şi Naamah] veneau şi se împreunau cu el şi năşteau copii, iar cei născuţi de ele sunt duhurile rele ale lumii, numite „Plăgile Omenirii”. Ele rătăcesc pe fiii oamenilor şi locuiesc în pragul casei, în fântâni şi în latrine... Dar dacă numele sfânt Shaddai, cu cununile cereşti, se află în pragul casei unui om, toate fug şi pleacă de acolo. Şi am învăţat că, în ceasul în care omul a coborât pe pământ în chipul cel de sus, în chipul Sfântului, fiinţele de sus şi de jos l-au văzut, toate s-au apropiat de el şi l-au proclamat rege peste această lume. După ce Şarpele s-a suit asupra Evei şi a injectat în ea murdărie, ea l-a născut pe Cain. De acolo au coborât toate generaţiile rele din lume. Iar sălaşul demonilor şi al duhurilor este de acolo şi din partea lui. De aceea, toate duhurile şi demonii au o jumătate din omul de jos, iar cealaltă jumătate din îngerii tărâmului de sus. Apoi, Adam a zămislit din acele duhuri fiice care sunt frumuseţea celor de sus şi a celor de jos. Şi toţi s-au rătăcit după ele. Şi a venit pe lume un mascul din duhul părţii lui Cain, şi l-au numit Tubal-Cain. Şi o femelă a ieşit cu el, şi făpturile s-au rătăcit după ea, iar numele ei era Naamah. Din ea au ieşit alte duhuri şi demoni, şi ei plutesc în aer şi spun lucruri acelor alţii care se află mai jos. Şi acest Tubal-Cain a adus arme de ucidere în lume. Şi această Naamah s-a aprins şi s-a lipit de partea ei [rea]. Şi până în ziua de azi ea există, iar sălaşul ei este printre valurile mării celei mari. Şi ea iese şi se joacă cu fiii oamenilor, şi se înfierbântă de la ei în vis, în acea poftă pe care o are un om, şi se lipeşte de el, şi ia pofta şi din ea*

*zămislește și aduce pe lume alte soiuri [de duhuri]. Și acei copii pe care ea îi naște din fiii oamenilor vin la femei, și ele zămislesc din ei și nasc duhuri. Și toate merg la Lilith cea Străveche, și ea le crește... (**Patai81:456f**) Și ea iese în lume și își caută copiii. Și vede pe fiii oamenilor și se lipește de ei, ca să-i ucidă și să se absoarbă în sufletele copiilor fiilor oamenilor, și pleacă cu acel copil. Dar trei duhuri sfinte sosesc acolo și zboară înaintea ei și iau acel copil de la ea și îl pun înaintea Sfântului, binecuvântat fie El, și acolo el învață înaintea Lui. De aceea, Tora avertizează: „Fiți sfinți" (Lev. 19:2). Dacă un om este sfânt, el nu este interzis de ea, căci Sfântul, binecuvântat fie El, poruncește acelor trei îngeri sfinți pe care i-am menționat, și ei păzesc acel copil, iar ea nu poate să-i facă rău. Dar dacă un om nu este sfânt și trage un duh din partea necurată, atunci ea vine și se joacă cu acel copil, și când îl ucide, ea pătrunde în acel suflet [care părăsește copilul] și nu-l mai părăsește niciodată... (**Patai81:466**) Uneori se întâmplă ca Naamah să iasă în lume pentru a se înfierbânta de la fiii oamenilor, și un om se găsește într-o legătură de poftă cu ea, și se trezește din somn și apucă pe soția sa și se culcă cu ea. Și această poftă vine din acea dorință pe care a avut-o în vis. Atunci copilul pe care ea îl naște vine din partea Naamah, căci omul a fost mânat de pofta lui pentru ea. Și când Lilith vine și vede acel copil, ea știe ce s-a întâmplat și se leagă de el și îl crește ca pe toți ceilalți fii ai Naamah. Și ea este cu el de multe ori, dar nu-l ucide. Acesta este omul care devine pătat în fiecare Lună Nouă, căci ea nu renunță niciodată la el. Căci lună după lună, când luna se înnoiește în lume, Lilith iese și vizitează pe toți cei pe care îi crește și se joacă cu ei, și de aceea acea persoană este pătată în acel timp.*

(Patai 81:457f)

• **Zohar 2:267b** - *Și acel spirit numit Asirta se instigă și merge la femeia care este sub toate femeile. Și ea este Lilith, mama demonilor. Și un bărbat poate fi instigat de acel spirit malefic numit Asirta, care se atașează de acel bărbat și se leagă de el permanent. Și în fiecare Lună Nouă, acel spirit cu înfățișare rea este instigat de Lilith, iar la un moment dat acel bărbat suferă rău din partea spiritului și cade la pământ și nu se poate ridica, sau chiar moare.*

(Patai 81:462)

• **Bacharach, 'Emeq haMelekh, 19c** - *Și iată, coaja aspră, adică Lilith, se află întotdeauna în cearșaful patului unui bărbat și al unei femei care se copulează, pentru a lua scânteile picăturilor de semințe care se risipesc, pentru că nu poate exista fără acestea, și ea creează din ele demoni, spirite și Lilith. Și există o incantație pentru a o alunga pe Lilin din pat și pentru a naște suflete sfinte, care este menționată în sfântul Zohar.*

(Patai 81:463f)

• **Bacharach, 'Emea haMelekh, 102d-103a** - *Femeia Străină este Lilith și ea este dulceața păcatului și a limbii rele. Și de pe buzele Femeii Străine curge miere. Și deși Femeia Impură nu are mâini și picioare pentru copulație, căci picioarele șarpelui au fost tăiate, totuși Femeia în podoabele ei arată ca și cum ar avea mâini și picioare. Și este misterul podoabelor ei că ea poate seduce bărbații.... Și ea îl părăsește pe soțul tinereții sale [Samael] și coboară și curvește cu bărbați care dorm jos în impuritatea emisiei spontane, iar din ei se nasc demoni și spirite și Lilin, și sunt numiți Fiii Omului.*

(Patai 81:462ff)

• **Zohar 1:54b-55a-R.** *Yitzhaq a spus: Din ceasul în care Cain l-a ucis pe Abel, Adam s-a despărțit de soția sa, [și] două duhuri feminine au venit și s-au împreunat cu el, și el a născut duhuri și demoni care cutreieră lumea. Și acest lucru nu ar trebui să fie dificil pentru tine [de înțeles], căci atunci când un bărbat visează, duhurile feminine vin și se joacă cu el*

*și se înfierbântă din cauza lui și apoi nasc [acei demoni] care sunt numiți Plăgile Omenirii. Și se transformă într-o asemănare a oamenilor, dar nu au păr pe cap.... Și într-un mod similar, duhurile masculine vin la femeile acestei lumi care rămân însărcinate din ele și dau naștere la duhuri și toate sunt numite Plăgile Omenirii. După 130 de ani, Adam s-a îmbrăcat în **har** și a avut unire cu soția sa și a născut un fiu și i-a pus numele Set*.

(Patai 81:471)

Note
[1] *Shekinah*, deschiderea către tărâmul sefirot, care sunt obiectul credinței mistice. [Matei: 227].
[2] Aceeași sintagmă apare în literatura rabinică pentru a descrie călătoria reușită a rabinului Akiva în livada mistică; vezi Tosefta, Hagigah 2:4; Shir ha-Shirim Rabbah 1:28. [Matei:2271]
[3] Aici găsim o altă perspectivă asupra păcatului lui Adam: el a fost sedus de forțe demonice și sexuale; cf. Zohar 1:140b; 2:245a. [Matei: 227]. [4] De exemplu, Lilith. [AH]
[5]. Zoharul asociază Harm cu haron, „mânie”, cf. 1:78b (Sitrei Torah [Matei: 227]
[6]. Conform lui Matei: 227 și sumar, atât Isaac, cât și drojdia menționată aici fac aluzie la puterea și judecata care depășesc iubirea și mila. Acest dezechilibru, conform pasajului, se află la baza originilor demonicului. [AH] [7]. Roșul simbolizează puterea stângii și a demonicului [Matei: 228]
[8]. Despre Lilith = Șarpe = Femeie desfrânată, vezi 'Emeq haMelekh 23c-d. [AH] Zoharul leagă păcatul, pofta și moartea. Toate acestea sunt lucrările lui Lilith acționând în consorțiu cu Samael. Expresia „femeie desfrânată” este din Osea 1:2; „sfârșitul oricărei făpturi” este din povestea Potopului, Geneza 6:13; cf. Zohar 162b-63b. [Matei: 228]
[9]. corespunzând numărului de lovituri de bici administrate de instanță conform legii rabinice; vezi Deut. 25:3; Mișna, Makkot 3:10. Ispitele lui Lilith se transformă curând în pedepse. [Matei: 228]
[10]. Cf. Talmud Bava Batra 16a, unde este descris itinerariul lui Satan: „El coboară și duce în rătăcire, se înalță și stârnește mânia [lui Elohim], obține permisiunea și ia sufletul.” [Matei: 228]
[11] Observați trecerea de la pronumele feminine la masculin. Traducerea lui Patai (Patai81:461f) păstrează pronumele feminine peste tot. Nu am verificat ebraica, dar bănuiesc că Matt o urmează și Patai a corectat ceea ce a perceput a fi o eroare. Dacă Matt are dreptate, atunci acesta este un alt exemplu de amestec de gen între Lilith și Samael. Vezi nota mea despre Bacharach. 'Emeq haMelekh 23c-d. Matt comentează pur și simplu „Lilith devine Samael” (228) [AH]
[12]. S-a expus la demonice și ispita sexuală ca parte a călătoriei sale de transformare. [Matei: 228]

KABALA: LILITH, REGINA DEMONILOR

Există cel puțin două demone pe nume Lilith și numeroase altele cu roluri similare în partea întunecată. Samael și soția sa, Lilith, conduc peste toate.

• **Targum, Iov 1:15** - *Lililh, regina din Zemargad, a lansat un atac și i-a capturat pe [fiii lui Iov] și i-a ucis pe tineri...* (Patai81:465)

• **Școala RaShBA** - *Apoi au venit două prostituate la regele Solomon. Ele erau Lilith și Igrat. Lilith, care strangulează copiii pentru că nu își poate face un văl din ei, care să-i servească drept ascunziș. Și a doua este Igrat. Într-o noapte, regele David a dormit în tabără, în deșert, iar Igrat s-a împreunat cu el în visul său. Și a avut o ejaculare, iar ea a zămislit și l-a născut pe Adad [regele Edomului]. Când l-au întrebat: „Cum te numești?”, el a răspuns: „Sh'mi Ad, Ad Sh'mi [Numele meu este Ad, Ad este numele meu]”, și l-au numit Ashm'dai. El este Ashmodai, regele demonilor, care l-a deposedat pe Solomon de domnia sa*

și s-a așezat pe tronul său și, prin urmare, era din sămânța regelui Edomului (IKi. 11:14), căci venea din partea împărăției răului. Aceste două femei l-au strangulat pe fiul femeii sunamite.... Toate [cele patru regine ale demonilor, Lilith, Igrat, Mahalath și Naamah] și toate cohortele lor nasc copii, cu excepția lui Lilith singură, care nu naște, ci este doar o desfrânare în lume....(Patai81:459)

• **Meir Arama, Sefer Meir T'hillot, p. 91b** - *Și să știți că cabaliștii au scris că femeia din țara Egiptului pe care mama lui a luat-o drept Ismael era fiica lui Kasdiel, vrăjitorul egiptean. Și când Ismael a divorțat de ea, conform instrucțiunilor tatălui său [Abraham, menționat în Pesiqta], ea a rămas însărcinată. Și a născut o fiică, și ea era Mahalath, fiica lui Ismael. Și mama și fiica au participat în acel deșert la multe vrăjitorii. Și un spirit a stăpânit peste el, pe nume Igratiel. Și acel spirit a fost atras de Mahalath, care era foarte frumoasă, până când a conceput din el și a născut o fiică și a numit-o Igrat, după numele spiritului. Și după aceea Mahalath a devenit soția lui Esau și a părăsit deșertul. Nu la fel a făcut și fiica ei, Igrat, căci ea, Naamah, Lilith și Nega' călăresc peste cele patru* ***tequfot*** *[cele două solstiții și cele două echinocții]. Și au spus că Lilith curvește cu toți oamenii, iar Naamah doar cu neamurile, iar Nega' doar cu Israel, iar Igrat este trimisă să facă rău în nopțile dinaintea Sabatelor și miercurea. Și iată, Lilith este măsura mică care este urâciune (Mica 6:10), pe care Igrat și Naamah o duc în Țara lui Shinar, așa cum a spus Zaharia (5:11) [1]. Și despre aceasta li se spune celor care se tem de Elohim: Nicio plagă [Nega'] nu se va apropia de cortul tău* (Psalmul 91:10). (Patai81:459f)

• **Nathan Nata Poira, Tuv haAretz, P 19** - *Să știți că există șaptezeci de patroni cerești, câte unul numit peste fiecare națiune, și toți sunt sub conducerea lui Sainael și Rahab. Rahab a primit ca parte toate granițele Egiptului, care măsoară 400 pe 400 de parsanguri. Samael a primit patru regate, iar în fiecare dintre ele are o concubină. Numele concubinelor sale sunt: Lilith, pe care a luat-o ca soție, și ea este prima: a doua este Naamah: a treia. Even Maskit: și a patra, Igrat, fiica lui Mahalath. Și cele patru regate sunt: primul, regatul Damascului, în care se află casa lui Rimmon: al doilea, regatul Tirului, care este vizavi de țara lui Israel: al treilea, regatul Maltei, care odinioară se numea Rhodos (?); și al patrulea, regatul numit Granata [Granada], iar unii spun că este regatul lui Ismael. Și în fiecare dintre aceste patru regate locuiește una dintre cele patru concubine menționate anterior.* (Patai81:460f)

• **R. Ya'aqob și R. Yitzhaq** - *Bunica Lilith cea Mare - Samael, marele demon și marele rege peste toți demonii, are relații sexuale cu ea. Și Ashmodai, regele demonilor, are relații sexuale cu micuța Lilith. Demonul al cărui nume este Qaftzefoni, în rare ocazii, când i se acordă permisiunea, are relații sexuale cu, se atașează de și iubește o creatură al cărei nume este Lildtha [Lilith], iar ea seamănă cu Agar egipteanca. O mare gelozie a izbucnit între Samael, marele prinț al tuturor, și Ashmodai, regele demonilor, pentru Lilith, care se numește Lilith Fecioara și care are forma unei femei frumoase de la cap până la buric, iar de la buric în jos [este] foc arzător. Asemenea mamei, asemenea fiicei... Și nu există nicio intenție bună decât să stârnească războaie și tot felul de distrugeri. Și sunt ocupați cu războiul, războiul dintre Lilith, Fiica, și Bunica Lilith... (Patai81:464) Și se spune că dintre urmașii lui Ashmodai și ai lui Lilith, soția sa, a fost format un mare prinț în ceruri, care domnește peste optzeci de mii de distrugători și jefuitori, și este numit Sabia lui Ashmodai, Regele. Și fața lui arde ca focul flăcărilor.* (Patai81:469)

• **Moses Cordovero, Pardes Rimmonim 186d** - *Cei antici au explicat că există două Lilith, una mică și una mare. Cea mare este soția lui Samuel și este o femeie desfrânată, iar cea mică este soția lui Ashmodai. Și despre această Lilith, mireasa lui Samael, Geonimii au explicat că ea controlează 480 de legiuni, așa cum este valoarea numerică a numelui ei. Și*

în Ziua Ispășirii, ei merg în deșerturi, mărșăluiesc, iar ea țipă, căci ea este prințesa țipătului. Și Mahalath, fiica lui Ismael, este și ea o concubină a lui Samael, iar cele două [Lilith și Mahalath] merg cu 478 de legiuni. Ea merge și cântă în Limba Sfântă cântece și poeme. Și când cele două se întâlnesc în Ziua Ispășirii, se ceartă acolo în deșert. Se ceartă, una cu cealaltă, până când vocile lor se ridică la cer și pământul se cutremură de gălăgia lor. Și toate acestea sunt aduse de Cel Sfânt, binecuvântat fie El, pentru ca ei să nu acuze pe Israel în timp ce se roagă. Iar alții au scris că acea ființă [adică, demonița] se numește Meshullahel [Mesagerul lui Dumnezeu], iar motivul este că ea trimite îngeri răi, fie ca Cel Milostiv să-i distrugă! Și am găsit scris că răul Samael și reaua Lilith au asemănarea unui cuplu care, cu mijlocirea unui cavaler de onoare, primește o emanație de rău și insolență, curgând de la unul la altul. Și despre această taină este scris: Și în ziua aceea, YHWH, cu sabia Lui dureroasă, mare și puternică, va pedepsi pe Leviatan, Șarpele Răsucit, și pe Leviatan, Șarpele împletit și va ucide Dragonul care este în mare (Isaia 27:1). Leviatanul este legătura și cuplajul dintre cei doi care sunt asemănarea șerpilor. [2] Prin urmare, este dublat: Șarpele Împletit corespunzător lui Samael și Șarpele Răsucit corespunzător lui Lilith... (Patai81:464f) Dragonul de Sus este Prințul Orb care are asemănarea unui cavaler de onoare intermediar între Samael și Lilith, iar numele său este Tanin'iver, Dragonul Orb. Și este ca un dragon orb... și el este cel care realizează aderarea și cuplarea dintre Samael și Lilith. Dacă ar fi fost creat întreg, în completitudinea emanației sale, ar fi distrus lumea într-un minut. (Patai81:458)

• **Yalqut R'uveni 147a** - *Și Kabbaliștii au spus că prințul care slujește înaintea ei se numește Sariel [Prințul meu este Elohim] și au primit tradiția că acest prinț este cel mai mare rege al demonilor care domnesc în aer. În miezul nopții de Yom Kippur [Ziua Ispășirii], forțat de acțiunile înțelepților și bătrânilor, Sariel vine împotriva voinței sale, împreună cu 131 de războinici, zburând în aer, iar fețele lor sunt aprinse de scântei de foc. Și scribul al cărui nume este Pifiron aduce, scrise și pecetluite de mâna lui Sariel, toate secretele firmamentului și le dezvăluie bătrânilor. Și din emanația prințului lui Lilith vin spirite și demoni și Lilith, și spirite rele care au asemănarea oamenilor. Și așa cum în tot acest timp Adam a fost separat de Eva, a născut spirite și demoni și Lilin și tot felul de spirite dăunătoare, tot așa, Sus, ca să spunem așa, un spirit de seducție spirituală a ieșit din Lilith și a adus acuzații împotriva atributului Întemeierii Lumii [3]. Și din acel moment s-au născut cohorte extraterestre și malefice, distrugători ai lumii de Sus și de Jos. Și Sămânța Sfântă nu a avut nicio putere să se materializeze, cu excepția a două sau trei persoane, cum ar fi Set, Enoh, Metusala, Noe, Sem și Eber, dar majoritatea lumii erau idolatri*. (Patai81:467)

• **Bacharach, 'Emeq haMelekh, 179d-180a** - *Lilin se înmulțesc ca oamenii, mănâncă, beau și mor. Și sunt din cele șase pământuri care se află sub noi. Și Lilith a venit împotriva voinței lui Adam și s-a desprins din el. Și ei [locuitorii lui Adamah, al doilea de jos dintre cele șapte pământuri] sunt mereu triști, plini de tristețe și suspine și nu există nicio bucurie printre ei. Și acele cohorte pot zbura de acolo în această lume pe care ne aflăm și devin demoni dăunători. Și apoi se întorc acolo și oferă rugăciuni lui Elohim, Creatorul lumii...*. (Patai81: 469)

KABALA: LILITH, SAMAEL ŞI DRAGONUL ORB

Soţul lui Lilith, Samael, a fost castrat. Pentru a avea o uniune sexuală cu el, trebuie să folosească un al treilea caracter, Dragonul orb. Vezi şi Pardes Rimmonim 186d

• **Bacharach, 'Emeq haMelekh, 84b, 84c, 84d** - *Lilith este o prostituată care curveşte cu bărbaţi. Ea nu are nicio împerechere cu soţul ei, căci El [Elohim] a castrat bărbatul şi a răcit femeia. Şi ea devine fierbinte din cauza fornicaţiei bărbaţilor, prin emisie spontană. Şi destul cu toate acestea.... (Patai81:463) Această Lilith - Cea Milostivă, mântuieşte-ne! - are stăpânire asupra copiilor care provin dintr-un bărbat care are relaţii sexuale la lumina lumânărilor sau cu soţia sa goală sau în momentele în care îi este interzis să aibă relaţii sexuale. Toţi acei copii care provin din aceştia menţionaţi, Lilith îi poate ucide oricând doreşte, pentru că sunt daţi în mâna ei. Şi acesta este secretul copiilor care râd în somn când sunt mici: este de la Lilith, care se joacă cu ei. Şi am auzit că atunci când un copil mic râde în noaptea de Sabat sau în noaptea de Lună Nouă, este pentru că Lilith se joacă cu el şi este bine ca tatăl sau mama lui sau oricine îl vede râzând să-şi atingă nasul cu degetul şi să spună: „Pleacă de aici, blestemat-o tu, căci nu ai loc de odihnă aici." Să spună asta de trei ori şi, de fiecare dată când recită această incantaţie, să-l atingă pe copil peste nas. Şi acest lucru este foarte bine, căci stă în puterea lui Lilith să-i omoare când vrea. Şi din moment ce are permisiunea de a ucide aceşti prunci, aceste suflete sunt numite Suflete Asuprite. (Patai81:463f) Dragonul Orb o călăreşte pe Lilith cea Păcătoasă - fie ca ea să fie extirpată repede în zilele noastre. Amin." - Şi acest Dragon Orb realizează uniunea dintre Samael şi Lilith. Şi aşa cum Dragonul care este în mare (Isaia 27:1) nu are ochi, tot aşa Dragonul Orb care este sus, în asemănarea unei forme spirituale, este fără ochi, adică fără culori... (Patai81:458) Samael este numit Şarpele Împletit, iar Lilith este numită Şarpele Răsucit (Isaia 27:1). Ea îi seduce pe bărbaţi să meargă pe căi întortocheate... Şi să ştiţi că şi Lilith va fi ucisă. Căci cavalerul de onoare [Dragonul Orb] care era între ea şi soţul ei [Samael] va înghiţi o poţiune letală într-un moment viitor, din mâinile Prinţului Puterii. Căci atunci, când se va ridica, Gabriel şi Mihail îşi vor uni forţele pentru a supune şi a slăbi guvernarea răului care va fi în cer şi pe pământ.*

(Patai81:468)

• **Bacharach, 'Emea haMelekh, 121b** - Şi el [Dragonul Orb] este castrat astfel încât să nu poată concepe, ca nu cumva [urmaşii lui/ să anihileze lumea.

(Patai81:458)

• **Bacharach, 'Emea haMelekh, 140b** - *Dragonul Orb este între Samael şi Lilith cea Malefică. Şi el realizează o uniune între ei doar în ceasul ciumei, Cel Milostiv să ne mântuiască! Şi este castrat astfel încât ouăle viperei să nu iasă în lume. Căci dacă nu ar fi aşa, ar anihila lumea. Şi acel fel care se numeşte Lilin sunt pline de păr de la cap până la picioare, dar pe cap nu au păr şi tot corpul şi faţa lor sunt pline de păr. Şi această Lilith are paisprezece vremuri rele şi nume rele şi facţiuni malefice. Şi toţi sunt rânduiţi să ucidă copiii - fie ca noi să fim mântuiţi! -- Şi mai ales prin intermediul vrăjitoarelor numite Kinder Benimmerins în limba aşkenazilor [germană].*

(Patai81: 45Hf)

KABALA: SOARTA LUI LILITH

Liilith va fi distrusă la sfârşit. Vezi şi 'Emeq haMelekh. 84d 84d

• **Zohar 3:19a** - *Când Cel Sfânt, binecuvântat fie El, va aduce distrugerea Romei celei rele şi o va transforma într-o ruină pentru toată veşnicia, El o va trimite pe Lilith acolo şi o va lăsa să locuiască în acea ruină, căci ea este ruina lumii. Şi la aceasta se referă versetul: Şi acolo se va odihni Lilith şi îi va găsi un loc de odihnă* (Isaia 34:14). (Patai81:466)

KABALA; LILITH DREPT CONSOARTĂ A LUI ELOHIM

În acest pasaj remarcabil o vedem pe Lilith devenind consoarta lui Elohim! Acest lucru rezultă din faptul că consoarta obişnuită a lui Elohim, Matronita, este în exil. În timp ce sunt despărţite, Matronita este abuzată de emanaţiile stângi, în timp ce Lilith îşi ia locul alături de Elohim. Reţineţi aici că „Elohim" în acest context se referă la una dintre emanaţiile lui Elohim, nu la absolut (**Ayn Sof**).

• **Zohar 3:69a** - *Într-o zi, tovarăşii se plimbau cu Rabinul Shim'on bar Yohai. Rabinul Shim'on a spus: „Vedem că toate aceste naţiuni s-au ridicat, iar Israelul este mai jos decât toate. De ce se întâmplă asta? Pentru că Regele [Elohim] a îndepărtat-o pe Matronita de la El şi a luat-o pe sclavă [Lilith] în locul ei. Cine este această sclavă? Coroana Străină, al cărei întâi născut Cel Sfânt, binecuvântat fie El, a ucis-o în Egipt. La început ea a stat în spatele râşniţei de mână, iar acum această sclavă a moştenit locul stăpânei sale." Şi rabinul Şim 'on a plâns şi a spus: „Regele fără Matronită nu se numeşte rege. Regele care s-a ataşat de sclava, de roaba Matronitei, unde este onoarea lui? A pierdut Matronita şi s-a ataşat de locul care se numeşte sclavă. Această sclavă era destinată să domnească peste Ţara Sfântă de jos, aşa cum Matronita a domnit anterior peste ea. Dar Cel Sfânt, binecuvântat fie El, va aduce în cele din urmă Matronita înapoi la locul ei ca înainte. Şi atunci, care va fi bucuria? Spune, bucuria Regelui şi bucuria Matronitei. Bucuria Regelui pentru că Se va întoarce la*

ea și se va separa de sclavă, și bucuria Matronitei, pentru că ea se va întoarce să se cupleze cu Regele.” (Patai 81:468)

TESTAMENTUL LUI SOLOMON -- CIRCA 200 d.Hr.

Testamentul lui Solomon este o carte care face parte din *Pseudoepigrapha*, o colecție de texte scrise între anii 200 î.Hr. și 200 d.Hr. și atribuite în mod fals diverselor figuri cheie, și anume profeți și regi, din Scripturile ebraice. Se spune că *Testamentul lui Solomon* în sine a fost scris între secolul I și secolul al IV-lea, dar studiile moderne au plasat data în jurul anului 200 (Enciclopedia Iudaică a 246 și Brunel 721). Deși se știu foarte puține lucruri despre acest text, Enciclopedia Iudaică afirmă că „se bazează cu siguranță pe magia iudeo-elenistică” (246), iar alte surse îl consideră „cel mai vechi compendiu de demoni” și „cel mai vechi text care îl prezintă pe regele Solomon în rolul de vrăjitor, care a devenit modelul principal pentru el în tradiția evreiască ulterioară” (Schwartz 1988, 7). Deși amestecul de curente de gândire extrem de diferite face foarte dificilă identificarea unei surse imediate pentru această compilație, aceasta a fost identificată ca reprezentând o „fuziune particulară cunoscută sub numele de gnosticism, bazată pe o bază evreiască influențată de învățăturile egiptene, asiriene și grecești, în special orfice” (Gaster 157).

Referința la Lilith în acest text este mai detaliată decât cea din *Epopeea lui Ghilgameș* și, mai important, introduce o versiune clar diferită a poveștii lui Lilith: cea a vrăjitoarei care ucide copii. Deși personajul în cauză nu se identifică pe nume ca fiind Lilith - ea este cunoscută sub numele de „Obizuth” - propria sa autodescriere o identifică în mod clar cu personajul cunoscut mai târziu sub numele de Lilith. În mod similar, acest text conține „cea mai veche referință textuală la tradiția amuletică de a alunga această demonică, care a devenit o parte atât de centrală a legendei lui Lilith” (Schwartz 1988, 7). De asemenea, trebuie menționat că Lilith însăși afirmă adesea, atât în amulete, cât și în referințe literare, că are mai multe nume. Prin urmare, se poate afirma cu siguranță că Obizuth este într-adevăr Lilith. Textul în cauză, găsit în capitolul 57 (capitolul 13 dacă se referă la traducerea lui James H. Charlesworth), este următorul:

> • *Și m-am închinat lui YHWH, Elohimul lui Israel, și un alt demon s-a prezentat. Și a venit înaintea mea un duh în formă de femeie, care avea un cap fără membre și părul ei era ciufulit. Și i-am spus: „Cine ești tu?” Dar ea a răspuns: „Nu, cine ești tu? Și de ce vrei să auzi despre mine? Dar, așa cum vrei să afli, iată-mă în fața ta. Intră apoi în cămările tale regale și spală-ți mâinile. Apoi așează-te din nou înaintea tribunalului tău și pune-mi întrebări și vei afla, o, rege, cine sunt.” Și eu, Solomon, am făcut așa cum mi-a poruncit ea și m-am abținut din cauza înțelepciunii care locuia în mine, ca să aud despre faptele ei, să le înțeleg și să le arăt oamenilor. Și m-am așezat și i-am spus demonului: „Cine ești tu?” Și ea a răspuns: „Sunt numit printre oameni* ***Obizuth*** *și noaptea nu dorm, ci mă plimb prin toată lumea și vizitez femeile care nasc. Și ghicind ora, mă ocup de mine și, dacă am noroc, strangulez copilul. Dar dacă nu, mă retrag în alt loc, căci nu mă pot retrage nici măcar o noapte fără succes. Căci sunt un spirit feroce, cu nenumărate nume și multe forme. Și acum încoace, acum încolo, rătăcesc. Și spre apus îmi fac rondul. Dar așa cum stau lucrurile acum, deși m-ai pecetluit cu inelul lui Dumnezeu, n-ai făcut nimic. Nu stau în fața ta și nu vei putea să-mi poruncești. Căci nu am altă treabă decât să distrug copiii și să le asurzesc urechile, să le fac rău ochilor, să le leg gura cu o legătură, să le distrug mințile și să le chinui trupurile.” Când eu, Solomon, am auzit acestea, m-am minunat de înfățișarea ei, căci am văzut tot corpul ei în întuneric. Dar privirea ei era cu totul strălucitoare și veselă, iar părul ei era zbătut sălbatic ca al unui dragon, iar toate membrele ei erau invizibile. Și vocea ei era foarte clară când a ajuns la mine. Și am spus cu viclenie: „Spune-mi prin ce înger ești frustrat, Duh rău?” Dar ea mi-a răspuns: „Prin îngerul lui Elohim numit Afarof, care se tâlcuiește Rafael, prin care sunt frustrată acum și pentru totdeauna. Numele lui, dacă cineva*

*îl cunoaște și îl scrie pe o femeie care naște, atunci nu voi putea intra în ea. Numărul acestui nume este **640**." Și eu, Solomon, auzind aceasta și slăvind pe YHWH, am ordonat să-i fie legat părul și să fie atârnată în fața Templului lui Elohim, pentru ca toți copiii lui Israel, când treceau, să-L vadă și să-L slăvească pe YHWH, Elohimul lui Israel, care mi-a dat această autoritate cu înțelepciune și putere de la Elohim prin intermediul acestui sigiliu*."

(Gaster 157-159)

Trebuie remarcat aspectul fizic al lui Lilith/Obizuth în acest text: ochii ei sunt „strălucitori și veseli", iar părul ei este „sălbatic". De asemenea, rețineți că una dintre pedepsele lui Solomon pentru Lilith este să-i lege părul și să o spânzure în fața templului pentru ca toți să o vadă. În **Cartea lui Lilith**, Barbara Black Koltuv remarcă această legare a părului:

• *În mod tradițional, părul unei femei a fost considerat gloria ei supremă, un simbol al înțelepciunii, un aspect al naturii sale esențial feminine. Miresele lui Hristos, Virginele Vestale și miresele evreice ortodoxe au fost obligate să-și sacrifice părul lung, seducător și captivant. Părul femeii a fost tuns, legat și acoperit în efortul de a o separa de această putere de seducție sexuală dată lui Lilith de Zeiță*. (59)

În acest pasaj, însă, este interesant de observat că părul lui Lilith este legat cu forța, contribuind la deposedarea de puterea ei, și este expusă, obiectificată de Solomon ca o lecție pentru „copiii lui Israel". Ideea lui Lilith ca „lecție" este, de asemenea, importantă, deoarece se va demonstra mai târziu că uciderea copiilor de către Lilith a fost văzută ca o pedeapsă pentru cei care păcătuiseră. Prin urmare, faptul că Lilith este legată de pedeapsă și răzbunare în acest text timpuriu ar trebui să ajute la explicarea modului în care s-au dezvoltat portretizările ei ulterioare.

În primul rând, însă, acest pasaj este important de luat în considerare deoarece o portretizează pe Lilith ca o vrăjitoare care ucide copii. Howard Schwartz a spus în introducerea sa la **Peștera lui Lilith**:

• *Există două aspecte principale ale legendei lui Lilith: ca întruchipare a poftei, Lilith îi conduce pe bărbații neatenți în păcat; în întruchiparea ei ca vrăjitoare care distruge copii, ea strangulează prunci neajutorați. Este interesant de observat că aceste două aspecte ale acestei legende par să fi evoluat separat, prin faptul că nu există aproape nicio poveste în care Lilith să joace ambele roluri*.

Deși rolul lui Lilith ca prima soție a lui Adam este mai strâns asociat cu primul aspect decât cu al doilea, ar trebui cu adevărat să i se acorde o categorie separată. Povestea sumeriană din *Epopeea lui Gilsamesh*, care nu se încadrează perfect în niciuna dintre categorii, pare să se inspire din mitul lui Adam și al Gan Edenului, plasându-l în această a treia categorie. *Testamentul lui Solomon*, în mod clar, aparține celei de-a doua categorii.

A doua încarnare a lui Lilith - vrăjitoarea „distrugătoare de copii" - este vitală pentru studiul mitului lui Lilith, deoarece această încarnare a personajului ei apare în aproape toate dovezile arheologice ale existenței sale mitice. S-au făcut multe cercetări asupra amuletelor, bolurilor, incantațiilor și plăcilor care erau folosite pentru a alunga spiritul malefic al lui Lilith, ucigătoarea de copii. Interesant este că astfel de invocații ale lui Lilith au fost prezente până în secolul al XIX-lea. Unii cercetători afirmă chiar că există persoane în viață astăzi care încă continuă tradiția de a purta amulete pentru a se proteja de spiritul lui Lilith în timpul nașterii, revista *Lilith* relatând, de asemenea, că amuletele anti-Lilith sunt încă vândute în Lower East Side din New York (toamna anului 1994).

MAI MULTĂ DOCUMENTARE DESPRE LILITH

LILITH SUMERIANĂ

Lilith este „**Lilitu**” în textele sumeriene. Un relief din teracotă al lui Lilitu o înfățișează cu o cască sau o coafură în formă de „stup de albine”. Are picioare cu trei degete, ca o pasăre sau un șoim (sau un dinozaur/dragon?). Corpul ei este nud și voluptuos, deci seducător. Are părul lung și o pereche de aripi de șoim. De o parte și de alta se află câte o pereche de bufnițe, care sunt păsări de pradă, vânătoare nocturne renumite pentru vigilență și înțelepciune (identificate și cu Atena și Minerva). Picioarele ei stau pe șacali, cunoscuți pentru strigătul lor plângăcios noaptea.

LILITH EBRAICĂ

Soția/sora lui Lucifer. Regina Lumii de Dincolo și a vrăjitoarelor. Regina succubilor, care viola bărbații în somn pentru sămânța lor de a reproduce „Lilem” sau demoni. Sugea sângele copiilor mici și al fetelor. Răpea și mânca băieți. Ea este „Vrăjitoarea Nopții” și „Maria Nopții”, care aduce „teroarea noaptea” și coșmaruri. Rabinii spun că Lilith l-a condus pe Lucifer în rebeliune și i-a provocat căderea.

LILITH PSEUDOEPIGRAFĂ

Numită „**Luluwa**” - o versiune a lui „Lilith” în ebraică - era sora geamănă și soția lui Cain. „Strălucea” sau „strălucea puternic” sau poate avea coarne ca fratele ei geamăn. Se spune că este urmașul lui Samael sau Satanail, numit acum Satan. Porecla lui Cain „H'ILL” sau „Cea Strălucitoare” este forma masculină a lui „Lilith” în ebraică. Exilată pentru crimă, la care se spune că ar fi contribuit. Liluwa era remarcată pentru marea ei frumusețe când era tânără. Fiind urmașul unui înger, se spune că avea puteri de (lumină) și de schimbare a formei și că era foarte înaltă. Neamul lor era cunoscută pentru canibalism și consumul de sânge. Luluwa este învinovățită pentru căderea lui Cain.

LILITH LIBIANĂ

Lamia, regina Libiei, spuneau grecii, a avut copii cu Zeus, dar soția sa, Hera, a jurat răzbunare. Hera a forțat-o pe Lamia să-și mănânce copiii. Lamia s-a transformat dintr-o femeie frumoasă într-o babă urâtă care bântuia noaptea, zgâriind copiii cu ghearele și drenându-le sângele. Își schimba forma după bunul plac. Faimoasă pentru vigilența ei nocturnă, își putea scoate ochii și veghea în timp ce dormea.

LILITH ROMANĂ

Libitina, sau „mica Libi”, şi-a derivat aparent numele din rădăcina semitică „L'B”, care însemna „grasă” sau „albicioasă”. Numele se referă la asocierea lui Lilith cu lumina palidă a lunii. În cazul Libitinei, ea trăia în Lumea Subpământeană şi era versiunea romană a *Persefonei*, zeiţa vrăjitoarelor, soţia lui Pluto. Aceasta ar corespunde exact poveştii ebraice despre Lilith ca pereche şi soră a lui Lucifer. Numele „Libitina” ar fi putut duce la asocierea lui Lilith cu Libia şi, prin urmare, la povestea Lamiei de mai sus.

LILITH GRECEASCĂ

Persefona era Regina Lumii Subpământene.[278] Cunoscută şi sub numele foarte probabil mai vechi „Pro-Serpentina”, care înseamnă „Procede dintr-un şarpe” - adică *Fiica Şarpelui*. Numele ar putea însemna „cea care distruge lumina”. Cu toate acestea, este interesant că ar putea fi legat şi de Perseu - „Strălucire orbitoare”. Simbolul ei este liliacul, rodia şi narcisa. Persefona era venerată în Misterele Eleusine[279] împreună cu mama sa, Demeter.

---

278 PERSEFONA era zeiţa lumii de dincolo, soţia zeului Haides. Era, de asemenea, zeiţa creşterii primăverii, venerată alături de mama sa, Demeter, în Misterele Eleusiene. Acest cult bazat pe agricultură promitea iniţiaţilor săi trecerea către o viaţă de apoi binecuvântată. Persefona era intitulată Kore (Fecioara) ca zeiţă a bunătăţii primăverii. Odată, când se juca într-o pajişte înflorită cu tovarăşele ei, nimfele, Kore a fost răpită de Haides şi dusă în lumea de dincolo ca mireasă. Mama ei, Demeter, a disperat din cauza dispariţiei ei şi a căutat-o în toată lumea, însoţită de zeiţa Hekate, care purta torţe. Când a aflat că Zeus a conspirat la răpirea fiicei sale, s-a înfuriat şi a refuzat să lase pământul să rodească până când Persefona nu s-a întors. Zeus a fost de acord, dar pentru că fata gustase din mâncarea lui Haides - un pumn de seminţe de rodie - a fost forţată să petreacă pentru totdeauna o parte a anului cu soţul ei în lumea de dincolo. Întoarcerea ei anuală pe pământ, primăvara, era marcată de înflorirea pajiştilor şi de creşterea bruscă a noilor cereale. Întoarcerea ei în lumea de dincolo, iarna, însemna dispariţia plantelor şi oprirea creşterii. În alte mituri, Persefona apare exclusiv ca regina lumii de dincolo, primindu-i la curtea sa pe Heracle şi Orfeu. Persefona era de obicei înfăţişată ca o tânără zeiţă ţinând snopi de cereale şi o torţă aprinsă. Uneori era înfăţişată în compania mamei sale, Demeter, şi a eroului Triptolemos, profesorul de agricultură. Alteori, apare întronată lângă Haides.

279 Misteriile erau sărbătorite la Eleusis, din aproximativ 1500 î.Hr. până în secolul al IV-lea d.Hr., în cinstea zeiţei Demetra şi a fiicei sale Persefona. După răpirea Persefonei de către Hades, zeul lumii subterane, Demetra a părăsit Olimpul şi a jurat să nu se mai întoarcă, nici să permită recoltelor să crească pe pământ, până când ea şi fiica ei nu se vor reuni. Demetra şi-a găsit refugiu în palatul regelui din Eleusis, Keleos, şi, ca semn de recunoştinţă, a întemeiat acolo un templu. Temându-se că omenirea va dispărea fără hrană, Zeus a ordonat ca Persefona să fie returnată, astfel încât Demetra să se întoarcă şi ea. Înainte de a se întoarce pe Olimp, Demetra i-a învăţat pe regii din Eleusis, Keleos şi Triptolemos, cum să celebreze ritualurile în templul ei, care urmau să fie „Misterii” (învăţături secrete). Până la trei mii de oameni erau iniţiaţi în fiecare an – orice persoană vorbitoare de greacă care nu comisese o crimă putea să se prezinte o singură dată pentru iniţiere. Printre cei care au trecut prin acest ritual s-au numărat Aristotel, Sofocle, Platon, Cicero şi o serie de împăraţi romani, precum Hadrian şi Marcus Aurelius. Sărbătorirea Misteriilor începea toamna, cu patru zile de ritualuri şi festivităţi în Atena. În a cincea zi, începea o procesiune solemnă către Eleusis, în cadrul căreia aveau loc ritualuri, sacrificii şi purificări. În a şasea noapte, învăluită în secret, culminaţia ceremoniei eleusine avea loc în sanctuarul interior al templului, în care doar preoţii şi iniţiaţii puteau intra. „Iniţiaţii trăiau adesea în viziune congruenţa dintre început şi sfârşit, dintre naştere şi moarte, totalitatea şi eternul fundament generator al fiinţei. Trebuie să fi fost o întâlnire cu inefabilul, o întâlnire cu divinul...” Înainte de culminaţia iniţierii, se administra o poţiune sacră făcută din orz şi mentă, numită **kykeon**. Posibilele ingrediente psihoactive din kykeon au fost intens dezbătute. S-a sugerat că menta din amestec ar fi putut oferi elementul care alterează mintea, deoarece familia mentei include planta *Salvia divinorum*, folosită de indienii Mazatec din Mexic în contexte de divinaţie. Terence McKenna a sugerat că *Stropharia cubensis*, sau o altă ciupercă cu conţinut de psilocibină, ar putea fi cheia. Cea mai convingătoare teorie despre natura kykeonului provine din cercetările ample ale lui Gordon Wasson, Albert Hofmann şi Carl Ruck. În „*Drumul spre Eleusis*”, ei susţin că ciuperca parazită **ergot**, găsită pe anumite ierburi sălbatice, este componenta psihoactivă a kykeonului. Ar fi fost simplu pentru un preot eleusin să colecteze ergotul de pe iarba sălbatică care creştea lângă templu, să-l măcini în pulbere şi să-l adauge în kykeon. Teoria este susţinută şi de faptul că ergotul se găseşte frecvent pe cereale. Demetra era zeiţa cerealelor, iar spicele de grâne apăreau proeminent în ritual. LSD-ul este un produs modern al ergotului, oferind o legătură intrigantă între ritualurile religioase greceşti de acum mii de ani şi explorările enteogene de astăzi. Aşa cum spune Albert Hofmann – inventatorul LSD-ului şi cercetător al Misteriilor Eleusine: „Dacă ipoteza că o substanţă care alterează conştiinţa, asemănătoare LSD-ului, era prezentă în kykeon este corectă – şi există argumente solide în favoarea ei – atunci Misteriile Eleusine au relevanţă pentru vremea noastră, nu doar într-un sens spiritual-existenţial, ci şi în ceea ce priveşte întrebarea utilizării controversate a compuşilor care alterează conştiinţa pentru a obţine perspective mistice asupra enigmei vieţii.” Într-un fel, misteriile eleusine sunt încă

LILITH SCOȚIANĂ

„**Glaistigele**” din Munții Scoției, în nordul îndepărtat, erau femei care își puteau schimba forma și se puteau deghiza în femei frumoase, puteau atrage bărbații în îmbrățișări intime și apoi le sugea sângele pentru a le extrage forța vitală.

LILITH MEXICANĂ

„**Le Chusa**” este o bufniță care stă noaptea pe case și se transformă într-o femeie frumoasă atunci când se rostesc rugăciuni. La fel ca și Cain, ea imploră apoi să nu fie ucisă. Este cunoscută pentru plânsul ei plângăcios de noapte. Numele „Chusa” s-ar putea lega de „Cush”, pe care unii îl identifică cu „Kish” - primul oraș fondat de grupul lui Lilith după Potop.

LILITH AZTECĂ

Cea mai mare și mai veche piramidă din Mexic, care este fără îndoială pre-aztecă și chiar pre-olmecă, se numește „**ChoLitla**”. În vârful ei se aflau două temple dedicate unei perechi bărbat-femeie, soț/soție și frate și soră geamăn. Ambele au aripi ca Lilith. Femela este „Femeia-Șarpe” și este învinovățită pentru că provoacă păcat. Masculul este, de asemenea, împletit cu șerpi. Sacrificiile umane din vârful piramidei implică mâncarea inimilor victimelor. Oamenii mănâncă apoi porumb (masa simbolică a lui Cain) amestecat cu sânge. Legenda spune că ChoLitla a fost construită de o familie de giganți care au supraviețuit unui Potop, dar au fost distruși de focul ceresc.

„Soția a adus oglinda și toate piesele de mobilier fine din pivniță în propria ei casă și le-a expus cu mândrie. A agățat oglinda în camera fiicei lor, care era o cochetă cu părul închis la culoare. Fata se privea tot timpul în oglindă și, în acest fel, era atrasă de pânza lui Lilith... Căci acea oglindă atârnase în bârlogul demonilor, iar o fiică a lui Lilith își făcuse casa acolo. Și când oglinda a fost luată din casa bântuită, demonița a venit cu ea. Căci fiecare oglindă este o poartă către Lumea Cealaltă și duce direct la peștera lui Lilith. Aceea este peștera în care s-a dus Lilith când l-a abandonat pe Adam și Grădina Edenului pentru totdeauna, peștera unde se juca cu iubiții ei demoni. Din aceste uniuni s-au născut mulțimi de demoni, care au ieșit în număr mare din acea peșteră și s-au infiltrat în lume. Și când vor să se întoarcă, pur și simplu intră în cea mai apropiată oglindă. De aceea se spune că Lilith își face casa în fiecare oglindă... Acum, fiica lui Lilith, care și-a făcut casa în acea oglindă, urmărea fiecare mișcare a fetei care poza în fața ei. Ea a așteptat momentul potrivit și într-o zi a ieșit din oglindă și a pus stăpânire pe fată, intrând prin ochii ei. În acest fel, a preluat controlul asupra ei, stârnindu-i dorința după bunul plac... Așa s-a întâmplat ca această tânără fată, mânată de dorințele malefice ale fiicei lui Lilith, să alerge cu tineri care locuiau în același cartier.”

Din „Peștera lui Lilith”: povești evreiești despre supranatural,
editată de Howard Schwartz (San Francisco: Harper & Row, 1988)

amintite și practicate, de obicei de neo-păgâni. Păgânii consideră că reconstituirea acestor misterii simbolizează evenimentele care se petrec constant pe pământ, pentru care nu există îmbunătățire sau chiar nevoie de vreuna, deoarece această lume continuă pentru totdeauna. Inițiații, și cei care cred la fel, care au învățat căile acestor ritualuri, ajung să vadă și să cunoască lumea așa cum este.

MATERIAL SUPLIMENTAR

SECRETE ALE SUFLETULUI UMAN
CELE CINCI NIVELURI ALE SUFLETULUI UMAN

*„Și Elohim i-a suflat în nări sufletul (**nishmat**) al vieților (**chayim**).”*

Bereshith 2:72[280]

Așa cum Creatorul Se revelează în lumi prin diferitele **Partzufim**,[281] tot așa și sufletul din fiecare dintre Partzufim (Fețe) este alcătuit din diferite părți care exprimă ce lume și ce nivel din Partzuf (Față) se manifestă. Ceea ce atribuim lui Elohim ca „personalitate” a Sa sunt în realitate interacțiunile celor zece **sefirot** ale Arborelui Vieții. Sefirot sunt canalele sau căile prin care Elohim a condensat și a revelat un aspect al naturii Sale (a Luminii) diferitelor niveluri din creație. Fiecare sefirot este un filtru spiritual care condensează Lumina astfel încât aceasta să poată fi primită în întreaga creație. Cuvântul „sefirah” provine din rădăcina ebraică „**safar**”, care înseamnă *a număra* sau *a spune*. Acesta este cuvântul rădăcină pentru cuvântul ebraic „**mispar**”, care înseamnă *a număra* sau *a face inventarul*. Astfel, sefirot sunt forțele de diviziune, formă și definiție date tuturor lucrurilor din creație. Sunt ca structura scheletică care stă la baza manifestării puterii Sale de către Elohim în întreaga creație.[282]

Sufletul uman este alcătuit, de asemenea, din aceste cinci aspecte unice, fiecare dintre ele raportându-se la un nivel specific de conștiință. Cele cinci niveluri ale sufletului reprezintă pur și simplu sufletul așa cum este revelat la nivelurile diferitelor lumi (**olamot**).[283] Lumile nu sunt locații fizice, ci mai degrabă niveluri de manifestare sefirotică. Imaginea și forma cu care Elohim l-a creat pe om (Adam) corespund psihicului/sufletului uman. Modelul sufletului uman a fost stabilit de YHWH. Omul, la fel ca Elohim, are inteligență (formă) și emoții (imagine). Acesta este modelul Pomului Vieții sau sefirot.

Un copil se naște cu o personalitate completă, dar aspectele personalității sunt latente sau ascunse. Nou-născutul nu posedă încă o minte conștientă. Pentru un nou-născut, lumea exterioară a simțurilor nu a devenit încă separată de arhetipul intern și de lumile spiritului.

Întrucât corpul este vehiculul fizic al sufletului, starea sufletului va fi determinată de starea corpului. Prin urmare, corpul este un vas prin care sufletul își poate realiza potențialul într-o lume creată și echipată în acest scop. Adevărata esență a unei persoane nu este corpul, ci mai degrabă sufletul său.

---

280 *Zoharul* spune că atunci când Elohim expiră, o face din ființa Sa cea mai profundă. De asemenea, după ce Și-a plasat suflarea în corpul lui Adam, această suflare nu este separată de El. Astfel, sufletul omului este o extensie a suflării lui Elohim și este conectat la El.

281 **Partzufim** reprezintă modul în care YHWH se revelează diferit diferitelor entități din diferitele lumi, fiecare la nivelul său. Acestea sunt diferitele manifestări ale lui YHWH în **olamot**. Sefirot sunt ca niște celule dintr-un corp (fiecare sefirah are 10 sefirot în ea), toate celulele sunt similare între ele - totuși se combină pentru a alcătui și forma diferite organe în corpul uman. Sefirot sunt ca niște celule care alcătuiesc Partzufim. Fiecare Partzuf are 10 sefirot, dar Partzuf-ul în ansamblu este cel care este experimentat.

282 Elohim este Unul și Numele Lui este Unul. Sefirot sunt instrumente pentru a ne conecta la Elohim. Nu au viață sau sfințenie proprie, în afară de ceea ce le dă Elohim. Sefirot ne manifestă modul în care Elohim alege să acționeze în universul Său. Prin sefirot și interacțiunile lor putem veni și să-L vedem pe Elohim. Cine este ascuns în ele.

283 **Olam** sau *lumea/universul* provine din aceeași rădăcină ca **akim** „să fie ascuns”. El este universul care îl ascunde pe Creator. YHWH este **Melek HaOlam** „Regele Universului”; Cel care se ascunde în lumea sa. Diferitele lumi servesc drept veșminte pentru Lumina lui Elohim (*Tehillim* 104:3-4). *Zoharul* explică faptul că lumile cerești seamănă cu o scară unde fiecare nivel inferior se află sub cel de deasupra lui. Lumile superioare intră, de asemenea, în lumile inferioare, îmbrăcate în ele. Esența lui Elohim înconjoară toate lumile, dar totuși pătrunde esența cea mai interioară a întregii realități și este îmbrăcată în ea.

Să folosim analogia simplă a unui sticlar care decide să facă un vas frumos. Această decizie vine din voința sa cea mai interioară, nivelul Yechidah. Sticlarul însuși, înainte de a începe să sufle, este nivelul Chayah. Respirația (Neshamah) vine din gura sticlarului și curge ca un vânt sub presiune (Ruach) prin țeava de suflat sticlă, extinzându-se în toate direcțiile și formând un vas rudimentar. Vântul se oprește (Nefesh) în vasul finalizat. Acest lucru ne oferă un model pentru compararea diferitelor niveluri ale sufletului și a stărilor de conștiință.

Nefesh (Conștientizarea Apetitului)

Nivelul sufletesc care emană Malkhut (Regatul) este Nefesh[284]. Nefesh[285] este pur și simplu energia forței vitale care menține sufletul conectat la corp. Nefesh este astăzi numit **ego**, sinele inferior, acea parte din tine care recunoaște că ești tu. Acesta este cel mai de jos nivel al sufletului și servește ca o interfață cu corpul. Nefesh este mintea ta conștientă, trează, rațională, care este dominată de inputul senzorial din lumea corporală externă. Nefesh provine din cuvântul ebraic „**nafash**", care înseamnă *a te odihni*, așa cum se găsește în **Shemot** 31:17.

Un nou-născut se află într-o stare de **ibbur**. **Ibbur** este cea mai joasă funcție mentală a sufletului uman. Aceasta este numită și conștiință Malkuth. Un copil are cunoștințe despre lumea spiritului din care provine sufletul său, dar nu are capacitatea cognitivă de a o recunoaște sau de a-și forma o concepție conștientă despre acele lumi. De asemenea, unui nou-născut îi lipsește capacitatea de a comunica într-un mod care să fie o expresie a gândirii cunoscute. Pe măsură ce corpul copilului crește, se dezvoltă și mintea conștientă.

În momentul nașterii, nu doar corpul copilului este deconectat de sursa vieții sale (cordonul ombilical), ci și sufletul este deconectat de supunerea absolută față de sursa sa, tărâmul spiritual. Modelat într-o realitate fizică, sufletul pur spiritual este forțat să se supună unei constituții străine a noii sale case și subjugării simțurilor, conștiința sa spirituală fiind ștearsă sau reprimată în abisul minții subconștiente.[286]

Aceasta nu înseamnă că fătul, cât timp se află încă în uter, nu are suflet. Cu toate acestea, sufletul nu este limitat la tărâmul fizic al timpului, materiei și spațiului, nefiind încă integrat în persoana fătului. Conștiința fătului în uter este la cea mai înaltă formă, nelimitată de puterile conducătoare ale lumii materiale[287]. Experimentăm acest lucru la un nivel foarte limitat atunci când dormim și visăm. În tărâmul somnului nu există timp, spațiu sau materie. În timpul somnului, sufletul se reconectează cu lumea spirituală pentru o perioadă indefinibilă. În timp ce doarme, sufletul transcende limitele planului fizic al existenței. Poate deveni conștient de evenimente viitoare, secrete ale universului sau poate primi mesaje din tărâmurile superioare.[288]

Mintea conștientă este formată din experiențele din lumea fizică. Pe măsură ce îmbătrânim în această lume, sensibilitatea și conștientizarea interioară a dimensiunilor spirituale se pierd și sunt împinse în zona minții numită inconștient. După ce învățăm să vorbim, mintea a făcut deja o diviziune puternică între realitatea senzorială și realitatea spirituală. Realitatea senzorială se numește mintea conștientă, iar conștientizarea spirituală se numește inconștient.

Înainte ca cineva să poată experimenta următorul nivel, Ruach, toată energia statică trebuie să fie deconectată de la stimulii interni și externi care ocupă gândurile. Aceasta necesită o liniște a conștientizării fizicului.

---

284 Se mai numește și sufletul animalic sau sufletul inferior. Este partea sufletului legată de pământ.

285 Denumit și „Nefesh Behemoth" – sufletul animalului, întrucât chiar și animalele au un *nefesh*.

286 **Talmud, Niddah 30b** – „În timp ce fătul se află încă în pântece, *omului îi este predată întreaga Tora*... Iar în momentul în care vine pe lume, un înger vine și îl lovește peste gură, făcându-l să uite întreaga *Tora*..."

287 **Talmud, Niddah, 30b**, referitor la copilul din pântece: „el vede de la un capăt la altul al universului".

288 Este posibil ca elevul să dorească să citească broșura mea, „I HAVE A DREAM", disponibilă la adresa www.bnaiavraham.net

Ruach (Conştientizarea Emoţională)

Nivelul sufletului care emană Șase este Ruach.[289] Ruach, care înseamnă fie Spirit, fie vânt, este sufletul emoțional al cuiva (spiritul său). Ruach este supus influenței din partea lui Neshamah, precum și a forțelor care înconjoară o persoană de jos. Așadar, la fel ca vânturile, Ruach-ul cuiva, adică emoțiile sale, vin și pleacă și se schimbă constant. În om, Ruach corespunde inconștientului personal sau, așa cum ar spune psihologul Dr. Carl Jung, ”umbrei”. Ruach reprezintă motivațiile cuiva și ascunde adevăratele sentimente ale cuiva despre probleme, care pot fi sau nu cunoscute în mod conștient.

Aici se află atributele masculine și feminine și o sinteză a ambelor atribute. Aceste emoții sunt resimțite cel mai puternic de conștiința sau realitatea Nefesh/Malkuth. Sefirot-urile care influențează Nefesh sunt cele mai apropiate de Malkuth, triada Hod (Feminin), Netzach (masculin) și Yesod (atât masculin, cât și feminin).

Când copilul atinge conștiința Ruach (în jurul vârstei pubertății), aceasta este adesea utilizată greșit. În loc să se folosească forța Yetziratică pentru a explora spațiul interior și a găsi sens în viața noastră, aceasta este adesea folosită în starea sa cea mai primitivă de activitate sexuală și excitare. Sexualitatea este doar o expresie a conștiinței Yetziratice. Odată ce o persoană se maturizează, această pasiune incontrolabilă își pierde o parte din putere și influență. Dacă cineva nu se maturizează la acest nivel, atunci este dezechilibrat spiritual și neîmplinit sexual. Conștiința Ruach, pentru a fi în echilibru, trebuie să includă Netzach și Hod, împreună cu Yesod.

Netzach și Hod temperează energia Yesod și îi permit să urce, manifestându-și potențialul ascuns. Pentru a ne câștiga existența și a ne întreține, este nevoie să avem o cantitate eficientă de energie Yesod pentru a ne motiva să muncim și să fim autosuficienți.

Netzach este forța care ne împinge înainte pentru a face o treabă și a o face bine. Netzach vrea să reușim la locul de muncă. Hod este forța care te face să vrei să ai lucruri. Lucrurile materiale nu sunt nespirituale. Scripturile ne învață că mulți dintre *tzadikim*-ii **TaNaK** erau bogați. Averea este un lucru bun, fie că este vorba de bogăție spirituală sau fizică. Averea, ca și alte lucruri materiale, poate fi folosită greșit și abuzată dacă cineva nu permite ordinea naturală a ascensiunii sefirotice.

Fără îndrumarea adecvată a următoarei triade Chesed, Gevurah și Tiferet, forța lui Malkuth atrage o persoană în jos, în loc să-i permită să urce pe scara evoluției spirituale. Chesed caută libertatea și libertatea de a face după bunul plac, în timp ce Gevurah este autodisciplină, iar a face ceea ce trebuie este Tiferet. Așadar, puteți înțelege de ce avem nevoie de un echilibru adecvat din partea acestei triade superioare pentru a echilibra corect triada de jos în conștiința Ruach.

Emoțiile umane corespund nivelului Yetziratic. Sunt fluide ca apa și pot fi suflate de orice vânt care ne iese în cale. Emoțiile sunt instabile și fără formă. Entitățile care locuiesc în această lume sunt numite „spirite”. În ebraică, cuvântul este **ruchot** sau vânturi. Numai Tiferet (Frumusețea sau echilibrul) oferă claritate și stabilitate emoțională pentru a supraviețui furtunilor emoționale din Chesed și Gevurah. Echilibrul corect dintre Chesed, Gevurah și Tiferet este necesar pentru o stare emoțională sănătoasă, echilibrată și stabilă. Aceste sefirot se manifestă prin trăsăturile și influențele noastre de personalitate. Maturitatea este necesară pentru a dezvolta o conștientizare a forțelor care ne motivează acțiunile și emoțiile. Voința de a face ceea ce trebuie este un semn al unui individ matur și echilibrat. Când Tiferet este dezvoltat, avem o perspectivă corectă asupra binelui și răului. Chesed și Gevurah se află în inconștient, deoarece de multe ori nu suntem conștienți de influența lor. Acestea pot fi echilibrate doar de Tiferet. Această stare de a fi se numește **yenikah** sau

289 Vânt, spirit, suflare.

adolescență spirituală. Mintea trebuie să domnească întotdeauna asupra inimii. Emoțiile nu trebuie suprimate sau negate, ci trebuie întotdeauna ținute sub control și puse la locul lor.

Conștiința Tiferet este starea inerentă în care exiști într-o fundație cunoscută, cu o construcție și limite. În loc să fie o închisoare construită de tine însuți, devine adăpostul construit pe o fundație solidă, care poate rezista furtunilor acestei vieți. Această stare înseamnă Chesed și Gevurah, care ajustează fin Tiferet, iar apoi Yesod va fi aliniat corespunzător sub Tiferet, la fel ca și Netzach și Hod.

Următorul este ceea ce înțelepții au numit conștiința Binah. Este scris în Avot 5:21: „La patruzeci de ani, cineva atinge Binah (înțelegerea).”

Neshamah (Intelect)

Nivelul sufletului care emană Binah (Înțelegerea) este Neshamah.[290] Acesta este sufletul propriu-zis; Sinele Superior al cuiva și corespunde tărâmului minții. Este nivelul analizei clare, detașate și îndepărtate. Modul în care gândim este adesea influențat de modul în care ne simțim la momentul respectiv. Modul în care simțim poate fi influențat de ceea ce ne dorim sau ne dorim fizic. Dezvoltarea spirituală normală constă în a învăța să ne ridicăm deasupra dorințelor noastre trupești și să le disciplinăm.

Conștiința Neshamah este atunci când cineva începe să exploreze spațiul interior. Conștiința Neshamah necesită ca cineva să fie în **shalom** (pace sau plenitudine) cu soarta sa în viață, atunci când confuzia emoțională este depășită și dorințele fizice sunt prezente, dar nu dictează acțiunile cuiva. Aceasta este adevărata maturitate spirituală sau maturitate și primul nivel al **mochin** (creierului).

Ordinea corectă a ascensiunii este dorințele fizice, echilibrul emoțional și apoi contemplarea atentă. Justificarea a ceea ce este greșit sau a dezechilibrului emoțional pentru a îndeplini dorințele sau acțiunile fizice este abuz mental. Omul a fost creat pentru a lucra și a păzi Gan Eden (sufletul său). O persoană matură spiritual se ridică la un nivel în care atât atributele masculine, cât și cele feminine operează într-o stare de armonie și echilibru.

Neshamah-ul cuiva este, de asemenea, îngerul său păzitor și destinul său. *Neshamah* (cu Chayah și Yechidah în interiorul ei) stă întotdeauna în prezența lui YHWH, în acel loc care se numește Gan Edenul suprem. *Neshamot*-urile lui Israel formează colectiv un singur Corp spiritual. Așadar, atunci când un israelit încalcă acele *milzvot* din *Tora* a căror pedeapsă este tăierea (**karet**), acesta este tăiat sau deconectat de la *Neshamah*-ul său de mai sus.[291] Aceasta este adevărata stare de exil psihologic.

În analogia noastră cu sticlarul, am putea adăuga că sticlarul are nevoie de un tub pentru a nu-și arde gura. Nu poate sufla direct în sticla topită fierbinte, deoarece corpul său și materialul cu care lucrează sunt incompatibile. În același mod, avem nevoie de *Ruach* ca o legătură intermediară

290 În tărâmurile spirituale, apropierea este definită ca asemănare sau similitudine, nu ca proximitate fizică. În tărâmurile superioare ale spiritului nu există conceptul de timp, spațiu și materie. Când două niveluri sunt incompatibile, au nevoie de o punte sau un conector între ele. Astfel, avem nevoie de Ruach ca o punte între corpul fizic și sufletul Neshamah. Ruach este transmiterea energiei spirituale și leagă fizicul de spiritul.

291 „Focurile iadului” sunt doar o metaforă. Există doar foc chimic și ardere în lumea fizică, dar nu și în tărâmurile spirituale. Conceptul de „foc al iadului” este tradus în acest fel deoarece ne putem raporta la concepte doar după ce acestea au fost îmbrăcate cu analogii fizice. „Iadul” este o experiență pe care mintea umană limitată nu o poate înțelege atâta timp cât este restricționată la această lume fizică. Poate fi descris ca o experiență de intensă jenă și frustrare și ca trezirea dintr-un vis despre bogăție și lux doar pentru a se confrunta cu o realitate a sărăciei și a mizeriei. Este reacția sufletului la confruntarea cu perfecțiunea și sfințenia supremă a lui YHWH după moarte. Timpul și spațiul nu-mi permit să aprofundez acest concept în această învățătură.

între *Neshamah* şi partea sufletului care se află în corpul uman. Fără *Ruach*, corpurile noastre ar fi distruse prin contactul dintre *Neshamah* şi *Nefesh*.

Mai există un nivel spiritual care poate fi atins în această viaţă. Nivelul conştiinţei *Chayah* este experimentat de înţelept, profet sau spiritist.

Chayah (Forţa Vitală Divină)

Nivelul sufletului care emană *Chochmah* (Înţelepciunea) este *Chayah*. *Chayah* este ca un „supra-suflet", prin faptul că este ascuns în *Neshamah* şi îl ghidează. *Chayah* poate fi numită spiritul sau motivaţia din sufletul *Neshamah*. Acest termen ebraic provine din cuvintele ebraice „**chai**", care înseamnă „*viaţă*" şi „**chayut**", care este „*forţa vitală*".

Conform analogiei noastre, avem respiraţia, vântul şi, în final, aerul care se odihneşte şi formează vasul. Ce ar veni înaintea respiraţiei? Ar fi aerul din plămânul suflătorului sau forţa vitală a Creatorului vasului. Aceasta este *Chayah*. Această forţă vitală nu este încă separată de sticlar. Este experienţa fiinţei în tărâmul Divinului.

Yechidah (Unicitatea)

Nivelul sufletului care emană *Keter*[292] (Coroana) este *Yechidah*. În om, *Yechidah* conţine în sine acea scânteie a Divinului pe care o numim *Shekinah*. *Yechidah* este esenţa sufletului sau, aşa cum o numeşte *Zohar*, "Nishmata d'Nishmata", sufletul sufletului. Cuvântul provine din cuvântul ebraic „**echad**" sau „*unitate*".

În analogia cu sticlarul, *Yechidah* ar fi decizia de a sufla în primul rând. Aceasta plasează persoana în psihicul (mintea) sticlarului însuşi. Ideea unică de a crea un vas ar fi la nivelul *Yechidah* al Uniunii cu Creatorul. Esenţa este cel mai înalt nivel de conştiinţă. Orice dincolo de acesta intră în tărâmul inimaginabilului.

Cele Trei Niveluri Inferioare

În relaţia cu omul, doar cele trei niveluri inferioare ale sufletului, *Neshamah*, *Ruach* şi *Nefesh*, locuiesc în corpurile noastre fizice. Cele două niveluri superioare ale sufletului, *Chayah* şi *Yechidah*, sunt prea sublime şi înalte pentru a se potrivi în corp. Prin urmare, acestea două înconjoară corpul din exterior şi sunt numite **Makifim** sau aure. Un alt termen folosit pentru cele mai înalte două niveluri ale Chayah şi Yechidah este *Atarot* sau „Coroane"[293], deoarece transcend personalităţile noastre individuale. Acestea vor fi internalizate în **Olam HaBah** (Lumea Viitoare).

Cele trei suflete din corp sunt numite cu majusculele lor, astfel încât sunt **NaRaN** [294]. Împreună, toate cinci sunt numite **NaRaNHaY**. **NaRaN** sunt numite şi „**ohr penimi**", *lumina interioară*. *Chayah* şi *Yechidah* sunt numite „***ohr makif***", *lumina înconjurătoare*. Precum este sus, aşa este şi jos. Z.A. (**ZeirAnpin**), care este *Tiferet* / „*Omul*" de mai sus, are şi **NaRaNHaY**. El este Regele Universului şi Elohimul lui Israel. *Tiferet* este Cel care Îşi ridică Mâna Dreaptă cu milă şi Mâna Stângă cu dreptate. Aceasta este *Tora* Vie - **Moşiach**. Acesta este secretul **Mochin** (al creierului Său).

Sufletul şi YHWH

292 Keter este numit şi **Ra'avah lla'ah** - Voinţa Supremă. Este esenţa brută a fiinţei.

293 O coroană este un simbol al capacităţii de a percepe sau înţelege un concept spiritual cu mintea noastră. Astfel, coroana transcende intelectul uman şi se aşază pe cap. În lumea viitoare, aceste coroane vor fi pe cap. Omul va putea percepe strălucirea Divinului în cea mai mare măsură posibilă, fără a-şi pierde individualitatea.

294 Rabinul Chaim din Volojhin (1749-1821) a scris: „Partea superioară a **nefeş**-ului se lipeşte de fundul **ruach**-ului, iar vârful **ruach**-ului se lipeşte de fundul **neshamah**-ului şi, la fel, toate."

Numele pus deoparte al lui Elohim-YHWH (יהוה) se numește HAVAYA. Pentru poporul evreu tradițional este **HaShem** (Numele). YHWH provine din rădăcina cuvântului ebraic „***hovei***” care înseamnă *a fi*. Când litera yud (י) este aplicată unui verb rădăcină, aceasta transformă verbul din timpul pasiv în cel activ. Astfel, YHWH tradus corect ar însemna „**ființă activă**” sau „**ființa universului**”. Acesta este Numele prin care *Ayn Sof* se manifestă creației. Fiecare nivel al sufletului corespunde uneia dintre literele ebraice ale YHWH și uneia dintre cele patru lumi.[295]

• YUD - (י) reprezintă lumea Atzilut [296] sufletul *Chayah*; sefirah *Chochmah*. YUD este simbolul pentru ceea ce este pur spiritual și pentru **kadosh** (sfânt). Este partea sufletului care se află în Sinele Superior și o direcționează către Elohim. Această parte a sufletului este sursa comuniunii divine și a profeției. În om și în Corp, este emisfera dreaptă a creierului și manifestă comunicarea și exprimarea suprarațională non-verbală. La acest nivel totul este bine (tov).

• HEH- (ה) reprezintă Lumea lui Beriah[297]; sufletul *Neshamah*; sefira lui *Binah*. HEH este simbolul minții și gândului pur. Este Sinele Superior sau conștiința pură. Este vasul pentru revelația divină din YUD. Acesta este nivelul lui **Ruach HaKodesh** (Duhul Sfânt). HEH este emisfera stângă a creierului și se manifestă ca comunicare și exprimare rațională, verbală, senzorială. La acest nivel, cea mai mare parte este bună, dar răul își are sursa. Aici se află Tronul Gloriei, Edenul suprem, și o scânteie din Lumea Atzilut este ascunsă. Acea scânteie este Shekinah.

• WAW (VAV) - (ו) reprezintă Lumea lui Yetzirah[298]; sufletul *Ruach*; și cele șase sefirot. WAW este tărâmul emoțiilor umane și umbra minții conștiente. Aici, Sinele Superior este îmbrăcat într-un nor (văl) de emoții conflictuale și fluide. Este inima și se manifestă în sentimente și pasiune. Acesta este tărâmul spiritual al *malakim* (îngerilor), *shedini*. (demoni) și planul astral. Atât binele, cât și răul sunt prezente aici și se află pe un teren egal. La acest nivel, emoțiile se manifestă ca ființe autonome sau ca îngeri și demoni personali.

Aici este ascuns Sinele Superior. Acest tărâm este, de asemenea, Edenul inferior, unde a fost creat Adam! De asemenea, experimentăm această sferă în timpul viselor[299] și viziunilor.

• HEH - (ה) reprezintă Lumea lui *Asiyah*[300]; sufletul *Nefesh*; și sefirah lui *Malkuth*. HEH este lumea fizică și realitatea simțurilor. Acesta este locul EGO-ului, *micul sine*, conștiința pe care o persoană o numește *sine* și este identificată cu corpul său. Aici se combină toate nivelurile superioare: corp, suflet, spirit, emoție și intelect. Aceasta este lumea în care răul domină și influențează conștiința animalică a omului. Aceasta este lumea în care a căzut Adam când a căzut. Aceasta este lumea răscumpărării finale (**tikkun**) care va avea loc. Odată cu **tikkun**-ul tuturor lucrurilor, lumile vor fi unificate și va exista un flux deschis al lumilor supranaturale către nivelurile cele mai joase.

Corpul și părțile sufletului

295 Vezi cele cinci lumi și niveluri ale sufletului în *Yeshayahu* 43:7 - Numele Meu, Gloria Mea, Creația, Formarea și Completarea.

296 Cuvântul „Atzilut” provine din rădăcina „etzel”, care înseamnă „apropiere” sau „vecinătate”.

297 Numele Beriah provine din rădăcina „bara”, care înseamnă „a crea”.

298 De la cuvântul ebraic „yatzar”, care înseamnă „a forma”.

299 În timpul somnului, inactivitatea corpului slăbește asertivitatea conștiinței, rezultând tipare de gândire involuntare cunoscute sub numele de vise. Și inversul este valabil. Dacă mintea este inactivă, corpul face același lucru, minimizând controlul minții și inducând somnul și fanteziile acesteia. Prin urmare, moartea are loc atunci când fie manifestarea fizică a sufletului a încetat din cauza unei deficiențe biologice, fie sufletul a fost recuperat de Creator fără o cauză biologică. Dar, deși sufletul, la moarte, nu se mai manifestă în tărâmul material al existenței, el rămâne activ pe planul său original al existenței, tărâmul spiritual. Corpul este cel care moare la moarte, nu conștiința. Energia nu poate fi distrusă, dar poate fi transformată într-o altă formă.

300 Din rădăcina ebraică „**asah**”, care înseamnă „*a face*”. Are conotația de finalizare sau acțiune finală în realizarea a ceva.

Diferitele părți ale sufletului sunt concentrate în organe distincte ale corpului. **Nefesh** este în sânge. *Tora* caracterizează sângele ca *Nefesh* atunci când interzice ingerarea de sânge, *"Ki hadam hu hanefesh"*, "căci" „Sângele este Nefesh." Sângele unei persoane este sursa vieții organice. Dacă sângele nu mai curge către un membru al corpului, membrul se va atrofia și se va putrezi. Partea corpului care are cel mai mult sânge este **ficatul**, iar Nefesh este concentrat în principal în ficat și în ventriculul stâng al inimii. Membrele corpului sunt instrumentele pentru orice acțiune umană, astfel acțiunea corporală, **Maaseh**, a lui **Mitzvoth**, cum ar fi întinderea mâinii pentru a da caritate sau mersul pentru a asculta o prelegere din *Tora*, este o expresie a lui *Nefesh*.

Conform *Midrashului*, **Ruach** este partea sufletului care „se ridică și coboară". Această parte a sufletului se ridică la minte și apoi coboară la corp, conectând gândul nostru cu faptele noastre. Care este intermediarul dintre minte și membre? Sentimentele. Toate emoțiile provin din *Ruach*. De asemenea, este legat de **dibbur**, vorbire, un vânt care conectează gândurile minții. la gura fizică. Vorbirea conectează, de asemenea, oamenii între ei. Vorbirea întărește în primul rând emoțiile pe care le simți. De ce au cuvintele un impact atât de mare asupra inimii? Deoarece emoțiile și vorbirea sunt expresii ale *Ruach*, în timp ce un act este o manifestare a *Nefesh*. Emoțiile noastre dictează de obicei modul în care acționăm, astfel, *Ruach* este de obicei partea decisivă a personalității umane. Este concentrat în inimă - sursa tuturor emoțiilor. Sentimentele de puritate, cum ar fi teama de a încălca poruncile divine, sunt expresii ale *Ruach*.

Neshamah[301] este situat în primul rând în minte. *Neshamah*[302] este cea mai spirituală dintre părțile sufletului. Este intelectul pur. Simțim „respirația" lui Elohim, cu ***Machshava***, *gânduri pure*, cum ar fi atunci când înțelegem pe deplin un principiu abstract, corect și moral.

Chayah și *Yechidah* sunt niveluri de sfințenie greu de atins pentru majoritatea oamenilor. De aceea, ele înconjoară omul și nu intră în om. Ele formează un scut protector și ocazional trimit individual sclipiri de inspirație. Deoarece aceste niveluri ale sufletului sunt în afara personalității esențiale a omului, ele nu sunt internalizate într-o parte a corpului fizic.

Ierarhia perfectă din om este una în care **Neshamah** domnește peste **Ruach** și **Nefesh**. Ascultă de vocea clară a gândirii pure, apoi permite logicii clare să inspire emoții și, în final, lasă emoțiile pure să controleze corpul și să-i ghideze poftele. În termeni simbolici, aranjamentul ideal este mintea, apoi inima și apoi ficatul. Elohim ne învață această lecție prin însăși alcătuirea unei ființe umane. Elohim a plasat mintea (care deține **Neshamah**) în craniu, cel mai înalt punct al corpului, inima (locul lui *Ruach*) și ficatul (sediul *Nefesh*) sunt sub cap, indicând astfel că capul ar trebui să le conducă pe celelalte.

Termenii ebraici pentru *minte*, *inimă* și *ficat* sunt **moach** (minte), **lev** (inimă) și **kaved** (ficat). Un acronim al termenilor este **Melek** - *rege*. Când omul trăiește o viață a minții mai întâi și apoi a inimii și ficatului, el este rege peste sinele său inferior. Adesea, inversăm ordinea. Poftele noastre conduc. De exemplu, dacă dorim banii altcuiva sau suntem leneși și căutăm să evităm îndeplinirea unei datorii morale, ne trezim apoi inima să iubească acea cale și ne folosim mintea pentru a raționaliza și justifica un comportament greșit, spunând: „Oricum nu avea nevoie de acei bani, îi voi folosi în scopuri mai bune decât el" sau „Datoria va fi îndeplinită de altcineva, o pot ignora în siguranță". În aceste cazuri, ficatul nostru a fost de fapt primul, urmat de inimă și apoi de minte. Primele litere ale numelor **Kaved**, **Lev**, **Moach** (în ordine inversă) înseamnă **Kalem**, ceea ce înseamnă *jenă*, *rușine* și *moarte*. O viață în care poftele domnesc se termină inevitabil cu triada

---

301 **NeSHaMaH** are gematria de 395, exactă gematria cuvântului ebraic pentru cer-**HaSHaMaYiM** (nu există vocale în ebraică, ci doar consoane). Conform regulilor gematriei ebraice, când două cuvinte au aceeași valoare, atunci există o legătură între cele două cuvinte. Astfel, omenirea este o combinație între ceruri (**HaShamayim**) și pământ (**Adamah**). La moarte, corpul se întoarce pe pământ (**Adamah**-praf), iar sufletul superior rămâne în (**Neshamah**) ceruri.

302 **Neshamah** ajută sufletul să depășească înclinația spre rău. Este sursa **yetzer hatov** (înclinația spre bine).

nesfântă a jenei, rușinii și apoi a morții. Omul nu merită o viață de jenă și rușine. Omul merită o mare onoare. Omul a fost creat după chipul lui Elohim și, ca urmare, merită respect.

Influența acestor forțe interioare

A trăi în această lume fizică experimentată prin simțuri este primul pas pentru fiecare om. Problemele apar în lume deoarece majoritatea omenirii nu se dezvoltă niciodată dincolo de această stare primitivă de conștiință. Toată lumea trebuie să dezvolte această conștiință *Nefesh*, să trăiești o viață de succes în această lume a lui *Asiyah*[303]. Dar, din păcate, adesea lumile superioare ale spiritului nu sunt niciodată explorate, cultivate sau stăpânite. În fiecare dintre noi există tărâmurile superioare ale conștiinței sefirotice.

Forțele superioare ne influențează în fiecare zi. Ele influențează modul în care gândim, ceea ce simțim, definițiile noastre privind ce este corect și greșit, binele și răul se bazează toate pe aceste forțe interioare. Dr. Carl Jung a numit acestea aspectele teleologice ale psihicului uman. O modalitate mai ușoară de a exprima acest lucru este să spunem că există ceva în noi toți care ne formează și ne ghidează viața către niște concluzii și lecții preconcepute.[304]

Cei mai mulți dintre noi am prefera să permitem acestor forțe să ne controleze și să ne modeleze viitorul, decât să învățăm să înțelegem aceste forțe pentru a le controla și, astfel, să ne controlăm viața și viitorul. Asemenea unei nave pe mare, permitem acestor forțe să ne arunce în aer de furtunile din inconștientul nostru. Acestea se manifestă în stări de spirit rațională sau chiar irațională, impulsuri, presimțiri și altele asemenea.

Majoritatea oamenilor ating doar nivelul Conștiinței **Nefesh**. Foarte puțini oameni depășesc vreodată tentația dorințelor fizice și exercită autocontrol. Pentru a atinge acest nivel de conștiință, trebuie să avem Tiferet / /Armonie / Mesia în centrul Arborelui nostru al Vieții.

Cunoașterea sefirot-urilor, a sufletului uman și a Pomului Vieții ne poate ajuta pe fiecare dintre noi să ne maturizăm spiritual. Trebuie să învățăm să fim conștienți de forțele din sufletul uman și de ceea ce se află în omul ascuns al inimii. Apoi, ne putem realiza propria mântuire prin Mesia Iahshua, lucrând și păzind Gan Edenul nostru divin în conformitate cu modelul suprem.

ANALIZĂ:

Conștiința **Nefesh**: tărâmul dorințelor senzoriale (*Asiyah*)
Conștiința **Ruach**: tărâmul echilibrului dintre iubire-milă și disciplină sau structură (*Yetzirah*)
Conștiința **Neshamah**: tărâmul gândirii, al contemplării și al detașării (*Beriah*)

RĂSPUNS LA ÎNTREBAREA: DE CE EXISTĂ ÎNCERCĂRILE VIEȚII?

Fiecare persoană trece prin crize și încercări în viață. Se aplică indivizilor, comunităților, națiunilor și omenirii în ansamblu. Criza este atunci când fluxul existenței, la orice nivel, atinge un stadiu de rezistență care se potrivește cu progresul. În acel moment, presiunea crește până la un punct critic în care fluxul este inversat sau străpunge o barieră. Poate fi considerată un moment de

303 Lumea inferioară a acțiunii.

304 Oricine vrea să cunoască psihicul uman nu va învăța aproape nimic din psihologia experimentală. Ar fi mai bine să abandoneze știința exactă, să-și lase toga de elev, să-și ia rămas bun de la studiu și să rătăcească prin lume cu inimă omenească. Acolo, în ororile închisorilor, ale azilurilor de nebuni și ale spitalelor, în pub-urile monotone din periferie, în bordeluri și în locurile de jocuri de noroc, în saloanele elegante, la burse, la întâlnirile socialiste, la biserici, la adunările revivaliste și la sectele extatice, prin iubire și ură, prin experiența pasiunii în orice formă din propriul corp, va culege rezerve de cunoștințe mai bogate decât i-ar putea oferi manuale groase de un picior și va ști cum să-i trateze pe bolnavi cu o cunoaștere reală a sufletului uman. -- Carl Jung

inconvenient trecător sau o perturbare majoră a ceea ce este (*status quo-l*). Acest lucru face viața dificilă. Trebuie să ne amintim întotdeauna că există întotdeauna mai mult decât ceea ce se află la suprafața oricărui eveniment din viața noastră. Crizele sunt efecte, nu cauze, iar atunci când sunt observate corespunzător, se schimbă perspectiva asupra evenimentului.

O încercare este atunci când Arborele Vieții, în orice situație, este dezechilibrat sau este momentan unul de echilibru, atunci încărcătura acelei situații este pe cale să se schimbe. Un bun exemplu este dacă o persoană a fost prea severă, atunci fie se aplică mai multă severitate, fie se introduce mila pentru a corecta dezechilibrul. Acest lucru precipită de obicei criza, ca o judecată greșită care induce conștiința și aduce persoana înapoi spre coloana centrală a Clemenței (*Tiferet*). Poate fi o rebeliune a unei persoane împotriva unei educații foarte stricte sau, la scară națională, o revoluție care se ridică din cauza opresiunii guvernului, ambele ducând la o maturitate și o creștere mai mare a individului sau a națiunii. O criză poate apărea și atunci când Eul este pe cale să renunțe la puterea sa în favoarea Sinelui. Indiferent de rezultate, pe termen lung, procesul cosmic (providența) va câștiga întotdeauna, chiar dacă ia multe vieți.

Există crize majore și minore în viață. Crizele minore se întâmplă în fiecare zi și pot fi gestionate cu relativă ușurință și considerate neimportante. Dar crizele minore par să le precedă pe cele majore. O remarcă întâmplătoare poate declanșa o ceartă sau poate declanșa un punct de cotitură în viața cuiva. Acest lucru se datorează faptului că multe evenimente minore se pot acumula până la un eveniment major. Ar trebui să fim conștienți de fiecare criză care vine la noi și să căutăm rădăcinile acesteia și unde ne îndreaptă conflictul.

Crizele majore pot fi ușor de identificat. Sunt de obicei evenimente spectaculoase și adesea vor fi amintite ca unele dintre cele mai productive perioade ale vieții noastre, deși, în timp ce trecem prin ele, pare un iad. Pentru unii, crizele sunt un mod de viață. Pentru unii, este un mod de viață patologic, folosit pentru a atrage atenția celorlalți. Pentru majoritatea, însă, crizele majore apar în momente de cotitură din viața noastră. De obicei, au o acumulare semnificativă și avem un indiciu despre ceea ce urmează înainte ca acestea să se producă efectiv. Uneori, datorită reflecției și prevestirii, putem evita criza sau cel puțin ne putem pregăti pentru ea, așa cum ne-am pregăti pentru o furtună care se apropie. Scopul nu este doar să trecem peste furtună și să supraviețuim, ci să învățăm cât mai mult posibil din experiență, deoarece acestea sunt de obicei momentele în care primim cea mai divină cunoaștere despre sine și despre viață în general. În timp ce un copac cu rădăcini puternice poate rezista unei furtuni puternice, cu greu poate spera să le crească odată ce furtuna este la orizont.

Din punctul de vedere divin, dimensiunea se schimbă și începem să vedem astfel de crize ca pe niște teste. Conform majorității tradițiilor, *HaSatan* este Testerul. Numele său înseamnă „Adversarul sau cel care pune o piatră de poticnire”. Sarcina sa, ca unul dintre *B 'nai Elohim*, este să pună presiune pe cei drepți și să le testeze credința. Acest lucru este descris în detaliu în **Cartea lui Iyov** (Iov). Nu este o problemă de *karmă* sau de legea pedepsei. Este vorba despre dacă **Iyov** va ceda sub presiune și tensiune și își va pierde integritatea. Această luptă dintre bine și rău este vitală pentru creație, deoarece Adam mărturisește faptul că omenirea are liber arbitru și se poate ridica deasupra circumstanțelor fizice și psihologice și totuși să dețină Lumina în această lume. HaSatan a eșuat cu **Iyov** și totul i-a fost restaurat omului cu o mare creștere. Cu toate acestea, această luptă continuă în fiecare generație și în viața fiecărei persoane. Toată lumea va fi testată până la punctul de rupere. Dacă se rup, atunci aceasta este propria decizie a persoanei, dar HaSatan nu are voie să distrugă sufletul persoanei. De aceea, cei drepți sunt încercați atât de aspru. După ce au fost încercați, li se poate da mult și poate purta povara muncii spirituale. Foarte puțini urmează calea uceniciei dincolo de etapa lunii de miere. Dacă unei persoane i s-a dat o mare responsabilitate și ar trebui să eșueze, atunci mulți vor cădea și ei. Mișcări și denominațiuni întregi au fost corupte atunci când conducerea cade. Fiecare vas trebuie testat temeinic înainte de a i se permite să fie umplut cu

vinul nou. Încercările sunt un test care examinează cât de absorbiți suntem de lumea materială și de confortul opus creșterii spirituale.

Talmudul explică acest concept: Dacă mergeți la o piață, veți vedea olarul lovind vasele sale de lut cu un băț pentru a arăta cât de solide și puternice sunt. Dar olarul înțelept lovește doar vasele cele mai puternice, niciodată pe cele defecte. Tot așa, Elohim trimite astfel de teste și încercări doar oamenilor pe care îi știe că sunt capabili să le gestioneze, astfel încât ei și alții să poată afla măsura puterii lor spirituale. În loc să fie frânți de durere, ne oferă o oportunitate de a exercita o mare credință în Creator și un angajament intens față de bunătate. În ciuda eșecurilor, confuziei și durerii noastre, rămânem încrezători că bunătatea va triumfa.

Dacă o criză este privită ca un test, atunci poate fi folosită în mod benefic. Acest lucru transformă situația într-un exercițiu spiritual și îi schimbă întregul aspect. O criză într-o familie poate fi privită ca un atelier pentru mai multe suflete, nu doar pentru un singur individ. Fiecare situație tensionată are momentul său creativ. Cheia trecerii testului este o conduită corectă. Aceasta înseamnă că abaterile sau tiparele de comportament din trecut trebuie să se schimbe și că trebuie să învățăm să acționăm cu adevărată integritate. Viața creează situații în care integritatea cuiva este atât testată, cât și adâncită, ca urmare.

O altă funcție a unei crize este aceea că toate nivelurile și toți cei implicați sau atinși de situație au oportunitatea de a fi scuturați de tiparele de comportament care leagă obiceiurile interioare care întemnițează sufletul. Dacă istoria omenirii nu ar fi avut conflicte, atunci nu am avea civilizații și nici omenirea nu ar avea Marele Învățător care a fost trimis să ne învețe cum să trăim și să înfruntăm problemele vieții și ale morții.

Vei permite durerii și suferinței să te slăbească sau le vei considera un catalizator pentru a te adânci în tine și în credințele tale? Vei permite emoțiilor tale să-ți distorsioneze simțul interior al Adevărului sau vei recunoaște durerea ca pe un creuzet din care vei ieși mai puternic ca niciodată?

Încercările vieții servesc drept oportunități de a provoca modul în care privim viața. Avem tendința de a lua viața de bună atunci când lucrurile merg bine. Crizele ne aduc mai aproape de marginile vieții, permițându-ne să o privim dintr-un unghi nou. Când privim viața ca fiind limitată doar la aici și acum, suntem răniți și speriați de orice ne amenință existența. Odată ce vedem imaginea de ansamblu a unei realități spirituale, pe lângă cea fizică, durerea devine doar o componentă a vieții. Durerea este finită și trece cu timpul, dar viața este eternă, iar ceea ce contează cu adevărat sunt contribuțiile pe termen lung pe care le aducem. Suferința produce energie pozitivă. Pentru a obține prețiosul ulei dintr-o măslină, aceasta trebuie zdrobită. Când vedem dincolo de viața unidimensională, atunci putem realiza că nu suntem doar un corp, ci un corp și un suflet. Atunci viața noastră are un scop și descoperim că există un sens mult mai profund al durerii noastre. Suferința este transformată într-o experiență de învățare și o energie pozitivă.

• „*Trebuie să transformăm durerea în acțiune, iar lacrimile în creștere*.”
Rebbe Menachem Mendal Schneerson

Este nevoie de un angajament serios pentru a ne realinia perspectiva asupra vieții. Este nevoie de disciplină și efort de studiu, rugăciune, meditație și fapte bune. Trebuie să introducem un sistem de valori superioare în viața noastră.

Durerea face parte din misterul vieții și o parte a vieții pe care ochiul nu o poate vedea, dar devine evidentă în timp. Devine datoria noastră să descoperim cum durerea poate deveni o binecuvântare deghizată. Frustrarea precede de obicei orice creștere creativă, la fel ca durerile

naşterii pe care o femeie le experimentează chiar înainte de a naşte. Indiferent cât de mare este durerea, ea este absorbită de bunătatea pe care o produce.

Suferinţa şi durerea fac parte din misterul de nepătruns cunoscut sub numele de Elohim. Fiecare test ne provoacă să creştem prin acest proces.

> • *„Suntem lucrători de zi, iar sarcina noastră este să revărsăm lumină. Nu trebuie să ne cheltuim energiile în lupta împotriva întunericului. Trebuie doar să creăm ziua, iar noaptea se va estompa*."
>
> Poveste hasidică

SUPLIMENT DE PROTECŢIE: MISTERUL MEZUZAH

De Rabinul Edward L. Nydle

Ascultă, Israele: YHWH, Elohimul nostru, YHWH este UNUL. Şi vei iubi pe YHWH, Elohimul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta. Şi aceste cuvinte, pe care ţi le poruncesc astăzi, să fie în inima ta; şi să le înveţi cu atenţie copiilor tăi şi să vorbeşti despre ele când vei sta în casa ta şi când vei merge pe drum şi când te vei culca şi când te vei scula. Şi să le legi ca un semn pe mâna ta şi să fie ca nişte fruntaşe între ochii tăi. Şi să le scrii pe stâlpii casei tale şi pe porţile tale. Şi se va întâmpla, când DOMNUL Dumnezeul tău te va aduce în ţara pe care a jurat-o părinţilor tăi, lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, că ţi-o va da - cetăţi mari şi frumoase, pe care nu le-ai zidit tu, case pline de tot felul de lucruri bune, pe care nu le-ai umplut tu, fântâni săpate, pe care nu le-ai săpat tu, vii şi măslini, pe care nu le-ai sădit tu, şi vei mânca şi te vei sătura - atunci ia seama să nu-L uiţi pe DOMNUL, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei.

Devarim 6:4-12

Mezuzah[305] este mult mai mult decât o cutie de metal cu un sul cu versete scrise din *Tora* înăuntru şi ataşat de stâlpul uşii tale. Ascunsă adânc în acest **chukim**[306] este o cheie care să ne ajute, ca Israel, să ne amintim de DOMNUL Dumnezeul lui Israel, de robia noastră faţă de Egipt şi de planul Creatorului (*Tora*) pentru noi să-l implementăm şi să-l urmăm. Este o piesă de tehnologie superioară care acţionează ca un dispozitiv de reconectare pentru sufletul israelit. Are capacitatea ca cei care o privesc şi o ating să se schimbe. **Mezuzah** ne permite să vedem ceea ce alţii nu văd - realitatea Divinului. Este regretabil că semnificaţia acestei porunci nu a fost predată sau studiată aşa cum ar trebui de către israeliţii nazarineni. Nu este suficient să ataşăm una pe stâlpii uşii, ci ar trebui să fim conştienţi de semnificaţia şi importanţa ei. Acea mică cutie de metal sau plastic are calităţi protectoare şi beneficii spirituale. Este o **mitzvah** care a ajutat Israelul ca naţiune să dăinuie de-a lungul veacurilor.

Rambanul, în *Sefer Shemot*-ul său, a enumerat cinci lucruri importante pe care le recunoaştem prin respectarea acestei *mitzvah*:

> • *Creaţia lui YHWH, cunoaşterea omniscientă a lui YHWH, Providenţa Sa divină, credinţa în doctrinele fundamentale ale Torei şi convingerea că mila lui YHWH este mare pentru toţi cei care fac voia Lui şi se tem de Numele Lui*.

---

305 Ce este o Mezuzah? Pe scurt, o Mezuzah este formată din două capitole din *Tora* scrise (în ebraică) pe o bucată de pergament. Pergamentul este apoi rulat într-un sul, învelit în hârtie sau plastic, de obicei introdus într-o carcasă din plastic dur sau metal şi fixat pe tocul uşii.

306 O *mitzvah* care pare să nu aibă niciun sens.

Mezuzah este una dintre puținele **mitzvoth** pentru care *Tora* își stabilește răsplata. Răsplata respectării acestei **mitzvoth** este viața lungă pentru sine și pentru copiii săi în țara lui Israel.

> • *Și să le scrii pe stâlpii casei tale și pe porțile tale, pentru ca zilele tale și zilele copiilor tăi să se prelungească în țara pe care DOMNUL a jurat că o va da părinților tăi, cât timp vor fi cerurile deasupra pământului*.
>
> Devarim 11:20-21

Conform scrierilor înțelepților antici ai lui Israel, scopul principal al **mezuzah** este de a proteja casa de rău. Pentru a începe să înțelegem această putere a mezuzah, trebuie mai întâi să analizăm, să studiem și să înțelegem conceptul și natura răului în sine.

Binele, Răul și Liberul Arbitru

Răul a fost creat *ex nihilo*[307] (din nimic), la fel ca restul Creației. Elohim nu a creat universul începând de la ceva, ci începând cu ceea ce nu există. A existat doar *Ayn Sof*[308]. Conceptul de rău este opera voinței lui Elohim și, prin urmare, nu este coetern cu Elohim (răul are un început și va avea un sfârșit). Scriptura ne învață că răul este rânduit de Elohim și are scopul său propriu în planul creației, deoarece nimic nu poate exista decât dacă este creat de Elohim. Trebuie atunci să concluzionăm că răul este de fapt o formă de bine (așa cum numai Elohim este Bine), chiar dacă într-un anumit moment sau loc poate părea anti-Elohim. Nu poate fi altfel sau există un Absolut Independent al Răului, a cărui esență, fiind haos, nu ar putea crea un univers ordonat, darămite să-l mențină, să-l echilibreze și să dăruiască har.

> • „*Prin **emunah** înțelegem că **olamim** au fost creați de Devar Elohim, astfel încât lucrurile care se văd nu au fost făcute din lucruri care sunt vizibile*”
>
> Ivrim 11:3

> • **7.** *Eu formez lumina și creez întunericul; Eu fac pace și creez răul: Eu sunt YHWH, care fac toate aceste lucruri*.
>
> Yeshayahu 45:7

Răul nu a fost creat de dragul lui însuși, ci ca un instrument al liberului arbitru și al alegerii. Răul este permis în măsura în care servește scopului Creatorului. Renunțarea la realitatea răului separat și acceptarea cu adevărat a faptului că **sitra achra** este o latură a Divinității este ușoară pe hârtie și foarte dificilă în realitate. Dar înțelegem că YHWH, în înțelepciunea Sa, a rânduit ca toate lucrurile să fie stabilite într-un sistem astfel încât să existe fie **tikkun** (rectificare), fie daună / judecată (**kilkul**). Sufletele noastre au fost trimise pe pământ pentru că atât binele, cât și răul locuiesc aici. Prin urmare, suntem liberi să ne alegem cursul acțiunii, cu recompensele și binecuvântările aferente sau pedeapsa și blestemul.

Pentru a permite existența unor ființe care să nu fie absorbite și anulate în Sursă, **Ayn Sof** a ales să-și ascundă și să-și retragă Lumina pentru a crea un „vid” sau o gaură neagră unde ființele create să-și experimenteze existența autodeterminată. Acesta este conceptul fundamental al **tzimtzum**-ului (ascunderea și contracția Luminii Divine primordiale). **Ayn Sof** s-a contractat în Sine pentru a crea un uter care să conțină noua creație. Femeia nu este în pântecele ei, ci pântecele este în interiorul femeii.

---

307 Înțelepții știu că totul a ieșit la iveală din Nimicul Absolut și Totul Absolut, care nu este supus legilor științei, ci doar propriei Voințe. Atât Totul, cât și Nimicul sunt la fel.

308 **Ain Sof** este Infinit sau Fără Sfârșit și nu poate fi înțeles de mintea umană finită. Niciun gând nu-L poate înțelege deloc. Infinitul nu poate fi niciodată definit. Cu toate acestea, Înțelepciunea Sa poate fi înțeleasă prin forme și cuvinte finite, dacă El alege să se limiteze. Infinitatea Sa Îi permite să Se îmbrace în haine finite.

Conceptul de **tzitntzum** demonstrează cum un cosmos unificat poate duce la un dualism aparent.

> • *Conceptul de **tzimtzum**, contracția și „îndepărtarea” luminii infinite a lui Elohim pentru a permite Crearea de realități independente, este elucidat în învățăturile lui Arizal. În generațiile care au urmat, s-au dezvoltat două școli de gândire cu privire la semnificația **tzimtzum**: una a luat conceptul literal (adică lumina infinită a lui Dumnezeu nu mai este prezentă în „vidul” sau „pântecele” universului creat), în timp ce cealaltă (cea a lui Ba'al Shem Tov și a discipolilor săi după el) a înțeles conceptul ca nefiind menit să fie interpretat literal, ci mai degrabă ca referindu-se la modul în care Elohim își imprimă prezența asupra conștiinței realității finite. În realitate (conform celei de-a doua opinii acceptate), din perspectiva lui Elohim, ca să spunem așa, omniprezența Sa (și cea a luminii Sale infinite) este constantă, nesuferind nicio schimbare de dinainte și după Creație. Din perspectiva noastră, însă, lumina Sa pare să dispară. Acest lucru este necesar pentru actul Creației în sine, pentru dăruirea liberului arbitru omului și pentru împlinirea voinței ultime a lui Elohim în Creație, de a „Se revela pe Sine înăuntru”. Una dintre dilemele filosofice care își găsește rezolvarea în doctrina **tzimtzum** este întrebarea cum poate ieși finitudinea din „infinit” și pluralitatea din unitatea absolută. În Hassidut, suntem învățați că actul divin al **tzimtzum** (manifestarea atributului divin Gevurah, ”putere” sau din, ”judecată severă”), ascunderea omniprezenței absolute a lui Elohim, este în cele din urmă de dragul revelației. **TZIMTZUM** este înțeles ca procesul prin care un „învățător”, a cărui strălucire a cunoașterii și perspicacității este infinită, trebuie să-și ascundă total nivelul de înțelegere pentru a începe să predea și să relaționeze cu un elev fără nicio pregătire anterioară. Intenția și dorința finală a învățătorului este de a ilumina conștiința elevului său cu strălucirea propriei minți, dar mai întâi trebuie să se „contracteze” și să se constrângă. **Reșimu** sau „reziduul” (care va fi explicat) al strălucirii sale care rămâne devine punctul inițial din și prin care vor emana toate învățăturile sale către elevul său (prin intermediul **kav**-ului, care va fi explicat).*
>
> Rabinul Yitzchak Ginsbure

Absența Luminii permite opțiunea pentru întuneric sau rău. Sarcina noastră este să-l descoperim pe Elohim ascuns în spatele unui văl de întuneric.

> • **Shemot 26:33** *Și vei atârna perdeaua de agrafe și vei aduce acolo, în spatele perdelei, chivotul mărturiei; iar perdeaua va face deosebire între locul sfânt și locul preasfânt.*

> • **Tehillim 18:11-12** *El își face din întuneric ascunzătoarea Sa, în jurul Său își așează cortul, întunericul apelor, norii groși ai cerurilor. Din strălucirea care-I stă în față au trecut norii Săi groși, grindină și cărbuni de foc.*

> • **Tehillim 97:2** *Norul și întunericul Îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelia tronului Său.*

Rabinul hasidic DovBer din Mezeritch și-a găsit odată fiul plângând pentru că, în timp ce se juca de-a v-ați ascunselea, se ascunsese, dar niciunul dintre ceilalți copii nu s-a obosit să-l caute. Rabinul DovBer a început și el să plângă și i-a explicat fiului său că și Tatăl nostru Ceresc se ascunde de copiii săi, așa cum este scris: „Tu ești un Elohim care se ascunde” (**Yeshavahu 45:15**), astfel încât ei să-L caute, dar nimeni nu se obosea să-L caute!

> • **Matei 7:7-8** *Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide; căci oricine cere, primește; și cine caută, găsește; și celui ce bate i se va deschide.*

Moralitatea convențională postulează o psihologie dualistă, în care un **yetzer tov**, înclinația bună, o echilibrează pe cea rea. Pentru *Cabala*, însă, există doar adevăr și falsitate: adevărul că doar Elohim există cu adevărat și falsitatea că întreaga noastră existență convențională este reală. Adevărul duce la acele acte care îi beneficiază lui Elohim - pentru înțelepți, acestea includ atât ritualuri, cât și comportamente etice. Falsitatea duce la cele care par să beneficieze sinele separat. Hasidimii susțin că *Tora* oferă planul pentru acțiunea corectă și că, odată ce înclinația egoistă este abrogată, ceea ce rămâne sunt poruncile.

Răul este distrugerea creației și ruinarea lucrării lui Elohim și oprește dezvoltarea spirituală a omului. Distructivitatea omenirii este expresia supremă a răului. Răul și binele nu se învârt în jurul filosofiei umane. Binele și răul sunt definiții și existențe inerente prescrise de YHWH și prezente în toată creația. Binele și răul există pe alte planuri ale existenței și nu sunt indigene pământului, ci se limitează la aici. Răul este o forță vitală inteligentă care caută să se întruchipeze în lumea fizică, așa cum o face și binele. Răul nu este fizic, nu are o formă proprie. Are nevoie de o formă fizică prin care să se manifeste. Formele cele mai propice acestei manifestări a răului sunt gândurile, sentimentele și acțiunile. Tot ce se află în sfințenie își are opusul în sfera profanului. Totul în lumea fizică are omologul său spiritual din care își derivă existența și vitalitatea.

Răul începe cu separarea; adică răul începe cu creația. Creația, lumea lui **Beriah**, este locul unde încep separarea și imperfecțiunea, așa cum Beriah a fost separat de **Atzilut**. Această imperfecțiune crește pe măsură ce creația părăsește prezența Luminii Perfectului. O altă consecință a separării este că răul câștigă din ce în ce mai mult teren pe măsură ce fiecare Lume inferioară ia ființă. Este asociat cu cele două coloane exterioare ale Arborelui Vieții, fără direcția conștientă a Pilonului Mijlociu (**Moshiach**). Orice poate deveni rău atunci când se rotește de pe axa sa centrală sau **raison d'être** a conștiinței este îndepărtată. Când se întâmplă acest lucru, atunci tărâmul demonic al coloanelor din dreapta sau din stânga poate câștiga controlul, utiliza și se poate hrăni cu Forma și Forța nedirijate.

Răul[309] este ceea ce ascunde Adevărata Sursă a întregii existențe, Creatorul. Termenul pentru rău în *Cabala*, **klipah**,[310] înseamnă „coajă” sau „cojiță”, similar cu scoarța unui copac. Este ceva care nu are nicio valoare independentă, în afară de a servi drept înveliș/coajă pentru bob, copac sau fruct. Răul este definit ca absența Luminii sau când Lumina este reținută, iar binele este atunci când ceva are capacitatea de a fi iluminat de Lumina prezenței lui Elohim și de a atinge **tikkun**. O portocală nu își va păstra sucul dacă nu are un astfel de înveliș protector. Cu toate acestea, atunci când cineva mănâncă portocala, aruncă coaja. Coaja este acolo doar pentru a păstra fructul. Același lucru este valabil și pentru existența răului. Hasidismul folosește terminologia „voință interioară” (**Pnimiyut HaRatzon**) și „voință externă” (**Chitzoniut HaRatzon**). Când o persoană iese la muncă, se implică în toate detaliile câștigării existenței. Cu toate acestea, este angajată doar în voința sa externă. Dorința sa interioară este să facă bani pentru a face ceea ce își dorește cu adevărat. Existența **Kelipah** provine din voința exterioară a lui Elohim, în timp ce **Kedushah** (sfințenia) provine din voința interioară a lui Elohim.

În *hasidism*, se afirmă că răul există ca parte a revelației divine în sine. Într-adevăr, a crede că răul este cu adevărat separat de Elohim este, în sine, esența răului, care este tocmai iluzia separării. Cea mai comună formă de rău este ceva ce facem cu toții tot timpul: presupunem că suntem separați de Elohim. Consecința naturală a acestei credințe este că „binele” și „răul” sunt cel mai bine evaluate în funcție de modul în care beneficiază sau dăunează sinelui. Astfel, îmbogățirea ego-ului, făcându-ne să ne simțim bine, toate aceste eforturi esențial umane provin din iluzia

309 Răul este atât cosmic, cât și conștient.

310 *Cabala* distinge, de asemenea, două tipuri distincte de **Kelipah**: **Kelipat Nogah** — literalmente, **Kelipah** care poate fi iluminată — și **Shalosh Kelipot Hatmayot** — „trei Kelipot complet impure”. Kelipat Nogah poate fi înălțată și rafinată, în timp ce singura formă de reformare sau mântuire pentru cele trei Kelipot impure este distrugerea lor.

separării. **Yetzer Intra**, ”înclinația spre rău”, ar putea fi mai bine considerată „înclinația egoistă” sau „înclinația de separare”. Este cea care întemeiază toată experiența în sinele separat și face tot posibilul să extindă, să îmbogățească și să împuternicească acel sine deasupra celorlalți.

Răul a fost creat pentru a oferi omenirii (Adam) liber arbitru, iar libertatea de alegere, care este posibilă numai acolo unde există, este pusă la dispoziție ca alternativă la bine. Dacă nu ar exista o coajă/coajă exterioară care să ascundă Adevărul, am fi forțați să ascultăm de voința lui Elohim. Dacă li s-ar refuza libera alegere, omenirii i s-ar refuza și orice recompensă pentru alegerea corectă. Omenirea face acest lucru prin ceea ce este cunoscut sub numele de **kelim**. **Kelim**-urile sunt neutre și dobândesc un caracter moral atunci când omul alege să le folosească într-o direcție sau alta. Cele folosite pentru bine se numesc **kelim shel taharah** și sunt vehiculele pentru **kedusha** (puritate). Cele care sunt folosite pentru scopuri negative se numesc **kelim shel tumah**, vehicule ale impurității. Omul nu are nevoie de un diavol sau demoni care să-i creeze haos. Nu diavolul a provocat poluarea, ci omul. Deci, liberul arbitru poate fi o binecuvântare sau un blestem. Elohim a dat omenirii responsabilități. Prin urmare, omul este obligat să își asume aceste responsabilități și să nu depindă de Elohim pentru a face acele lucruri pe care omul este obligat să le facă. De asemenea, mulți dintre noi suferim din cauza liberului arbitru și a rezultatelor alegerilor proaste pe care le-am făcut de-a lungul vieții noastre. Alții suferă pentru că nu își folosesc libertatea cu suficientă hotărâre și ajung să devină victime ale celorlalte forțe din jurul nostru, lucru pe care l-am fi putut evita.

Doar Adam (omenirea) a fost creat după chipul lui Elohim, iar conform lui Rashi, acest termen implică „creatorul lumilor”. Omului i s-a dat darul libertății de a face alegeri morale. Ca urmare a alegerilor omului, au loc schimbări în lumea fizică. Alegerile omului au și repercusiuni spirituale și fizice. Alegerile pe care le face o persoană îi afectează și dezvoltarea și constituția psihologică. Astfel, omul are puterea de a influența lumea și locuitorii ei în orice mod își dorește liberul său arbitru. Dar omul este singura creatură creată atât cu material fizic, cât și spiritual, prin urmare acțiunile sale influențează direct această lume fizică și influențează, de asemenea, forțele din tărâmurile superioare. El se raportează la creație atât în jos, cât și în sus.

În schimb, acolo unde nu există liber arbitru sau alegere, nu există rău. Păcatul (**khata**) este posibil doar atunci când cineva alege în mod deliberat și conștient să acționeze contrar *Torei*. Dacă nu ar exista ispita de a merge împotriva *Torei* și nici rezistență la ispită, atunci nu ar exista aplicarea liberului arbitru. Un animal care își ucide prada pentru hrană nu poate fi acuzat de comiterea unui act rău, deoarece nu are de ales în acest act instinctiv. A fost creat de Elohim cu un instinct de prădător și fără liber arbitru. În mod similar, **malakim** (îngerii)[311] nu pot fi considerați „buni” deoarece au fost creați să facă doar voia lui Elohim. Omul are un inconștient în care se află marea majoritate a cunoașterii sale. Îngerii nu au așa ceva. Mintea omului este divizată și astfel este compresia universului. La îngeri, nu există așa ceva. Mintea omului se poate extinde și crește la niveluri infinite. Îngerii sunt ceea ce sunt; nu pot evolua dincolo de starea lor actuală. Doar oamenii care posedă liber arbitru se pot ridica de fapt deasupra îngerilor sau pot cădea sub animale, în funcție de alegerile de liber arbitru pe care le fac în viață. Liberul arbitru devine atunci cu atât mai important atunci când recunoaștem că există consecințe de amploare chiar și ale celei mai mici acțiuni.

> • **Tehillim 8:4-6** *Ce este omul, că Îți amintești de el? Și fiul omului, că Îl cercetezi? Căci l-ai făcut cu puțin mai prejos decât Elohim și l-ai încununat cu glorie și cinste. Îl faci să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale; ai pus toate lucrurile sub picioarele lui*:

311 Îngerii sunt forme de gândire pure, compuse din particule de hiper-lumină care există în a cincea dimensiune. În învățătura *Chabad*, îngerii nu au liber arbitru. Îngerii sunt înrădăcinați în lumea Yetzirah, în timp ce sufletul uman este înrădăcinat în lumea Beriah. R. Nachman a învățat că atunci când îngerii au coborât în lumea Asiyah, au fost învinși de răul acesteia.

• **Ivrim 2:6-8** *Dar cineva undeva a mărturisit solemn, zicând: „Ce este omul, că-Ți amintești de el, fiul omului, că-l îngrijești? L-ai făcut doar cu puțin mai prejos decât îngerii, i-ai încununat cu slavă și onoare și i-ai supus toate lucrurile sub picioare*.”

Astfel, vedem că fără rău nu există liberă alegere, iar fără liberă alegere nu există bine sau rău. Răul permite implementarea binelui în sensul că o rază de lumină poate fi văzută doar pe un cer înnorat. Liberul arbitru ne face, de asemenea, responsabili pentru fiecare gând, cuvânt și faptă.

Odată ce înțelegem că răul trebuie să existe și că joacă un rol pozitiv în planul Creației, ne confruntăm cu o altă problemă: Dacă răul este ascunderea Luminii Divine, de unde provine puterea sau energia sa? Ce sau Cine îi menține existența? Răspunsul este: Creatorul, care dă viață tuturor lucrurilor. În timp ce, însă, domeniul separării primește din abundență hrana lui Elohim, tărâmul răului, care este doar tolerat, este lăsat să mănânce „resturile”. Nu putem pune limite omnipotenței lui Elohim și, pentru ca răul să existe, El a creat o rădăcină și o sursă.

Activitatea forțelor răului depinde de amploarea Luminii lui Elohim, iar Prezența Sa este ascunsă. Cu cât este mai mare amploarea ascunderii sau absenței Luminii, cu atât mai multă putere au aceste forțe să acționeze. Aceste forțe sunt rădăcinile tuturor lucrurilor create care sunt deteriorate. Acest lucru, la rândul său, slăbește aceste forțe malefice și ramurile lor, lucrurile fizice asociate cu ele. Efectele acestor forțe malefice se numesc corupție (**tumah**), întuneric, poluare (**zohamah**), lume (**chol**) și altele asemenea. Când aceste forțe sunt private de autoritatea lor de a acționa, atunci binele se întărește. Rădăcinile tuturor lucrurilor create sunt apoi rectificate și sunt puse într-o stare de bine, astfel încât atât ele, cât și ramurile sunt întărite.

Termenul principal cabalistic pentru rău este **sitra achra**, care înseamnă „cealaltă parte”. În profunzimea subtilă a acestui termen se află o parte din înțelepciunea cea mai transformatoare a *Cabalei*. Deși adesea mitologizată în termeni de demoni și diavoli, ”Cealaltă Parte”, la rădăcina sa, nu este separată de Divin. Monedele au două fețe; hârtiile au două fețe; Elohim are două fețe, cel puțin din perspectiva noastră.

Toate sunt în esență un singur lucru; ceea ce experimentăm ca rău este la fel de Divin ca ceea ce experimentăm ca bine. Dar trebuie să fim foarte prudenți, deoarece tactica răului este de a estompa diferențele dintre el însuși și bine. Răul se va prezenta ca fiind bun și va prezenta binele ca fiind rău. Unele dintre cele mai nobile cauze nu sunt bune, ci mai degrabă rele în ochii lui Dumnezeu. Atâta timp cât putem fi înșelați, vom fi înșelați!

• **Iov 2:10** *Dar el i-a zis: „Vorbești ca una dintre femeile nelegiuite. Ce? Primim noi binele din mâna lui Dumnezeu și nu primim răul?*”

Elohim permite unei cantități foarte mici de energie dătătoare de viață să se scurgă „pe partea cealaltă” pentru a-și continua existența. Prea multă din această energie puternică o distruge complet. După cum au spus înțelepții lui Israel: „Lumina strălucitoare orbește ochii forțelor rele”. Intelectul, în special înțelepciunea (**Chochmah**), este lumina strălucitoare care risipește întunericul.

• **Ioan 3:19-21** „*Judecata este aceasta: Lumina a venit în lume, și oamenii au iubit mai mult întunericul decât Lumina, pentru că faptele lor erau rele.” Căci oricine [face lucruri rele] urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu fie descoperite. Dar cel ce face adevărul vine la Lumină, pentru ca faptele lui să fie descoperite, că sunt făcute în Elohim*.”

De aceea, răul trebuie să rămână mereu în întuneric, hrănindu-se cu ceea ce se scurge prin micile găuri din sfera separării.

Cabala[312] numește o gaură **ra** (rău) deoarece permite rămășițelor separării să se infiltreze, oferind „celeilalte părți” forța sa vitală.

Marele Mister

Acum putem înțelege clar cum protejează **mezuzah** casa. O casă israelită, care este un Templu diminutiv, este un vas al separării. O ușă care se deschide către o lume ciudată și ostilă, către „cealaltă parte”, este astfel numită rău. *Zoharul* ne spune că forțele răului locuiesc lângă o ușă, deoarece acolo își primesc hrana. Conținând înțelepciunea unității absolute, ”Ascultă, Israel, YHWH Elohimul nostru, YHWH este Unul”, **mezuzah** este raza de lumină strălucitoare care orbește forțele răului, negându-le dreptul de intrare și dispersându-le.”

Prin rearanjarea literelor ebraice ale lui **mezuzot** - מוזזת - creăm **Zaz Mavet** - abilitatea de a depăși moartea în viețile noastre. **Mezuzot** are, de asemenea, aceeași gematrie ca și נין - unul dintre cele 72 de nume care înseamnă **moartea**.

> • *Dimineața, când ieși din casă, pune-ți mâna pe **mezuzah** și spune: „Stăpâne al lumii, ai milă de mine și salvează-mă de înclinația rea și de toți cei care o ajută*.”
>
> Derek C'havim 6-80

Maimonide a scris: „*Ori de câte ori cineva intră sau iese dintr-o casă cu **mezuzah** pe stâlpul ușii, se va confrunta cu declarația unității lui Elohim... și se va trezi din... absorbția sa prostească în vanitățile temporale. Își va da seama că nimic nu dăinuie pentru totdeauna, în afară de cunoașterea Conducătorului Universului*.”

Trebuie să medităm asupra modului în care Elohim este Proprietarul casei și noi suntem doar vizitatori. Gândiți-vă la Numele lui Elohim-SHADDAI (Cel Atotputernic reprezentat de SHIN ש pe **mezuzah**). Acest nume este un acronim pentru „Păzitorul Ușilor lui Israel”. Gematria lui Shaddai - שדי - este 314, care este același număr cu Numele Metatron - מטטרון - un Nume sinonim cu **Memra** (Cuvântul sau Moshiach) și Elohim. YHWH este numit Salvarea Mea (**Y'shuati**) în textul ebraic din **Shemot 15:1-3**. Totuși, *Targum Ongelos* spune despre acest verset: „a spus prin **Memra** Sa că El va fi un Eliberator pentru mine...” **Memra** este un Cuvânt Viu, Creator al lui Elohim și **Sheliach** (Cel Trimis) al lui Elohim.

Un alt concept al lui Metatron este cel de Păzitor sau Gardian al lui Israel. **Memra** este conectată la Metatron, iar Metatron este unit cu Malak Adonai, găsit în **Shemot 23:21**, „Căci Numele Meu este în El”. Metatron este numit și „YHWH cel mai mic”.

> • *Din dragostea pe care a avut-o pentru mine, mai mult decât pentru toți locuitorii înălțimilor, Cel Sfânt, binecuvântat fie El, mi-a făcut o haină maiestuoasă... Mi-a făcut o coroană împărătească... Mi-a pus-o pe cap și m-a numit „YHWH cel mai mic” în prezența întregii sale case, în înălțime, așa cum este scris: „Numele Meu este în El”*.
>
> 3 Enoh 12:1-5

> • „*Metatron este Prinț peste toți prinții și stă înaintea Celui ce este înălțat mai presus de toți dumnezeii. El merge sub tronul gloriei, unde are un mare tabernacol de lumină...*”
>
> 15B:1

---

312 *Cabala* nu este magie sau vrăjitorie. Magia neagră este interzisă din cauza idolatriei, deoarece puterile supranaturale atrase sunt atribuite altor forțe decât YHWH. Vrăjitoria extrage putere și energie de la forțe fără aprobarea lui YHWH. *Cabala* se adresează direct lui YHWH și depinde de El pentru aprobare și succes. Este o formă de rugăciune.

• *„Am făcut veşmântul Lui din cinste, măreţie şi glorie; din frumuseţe, din mândrie şi din putere, din veşmântul Lui şi din coroană împărătească... I-am dăruit o parte din măreţia mea, o parte din splendoarea mea, o parte din strălucirea gloriei mele, care este pe tronul slavei, şi L-am numit cu NUMELE MEU, YHWH cel Mic, Prinţul Prezenţei Divine, Cunoscătorul tainelor.' I-am făcut cunoscut fiecare taină în dragoste, i-am făcut cunoscut fiecare taină în dreptate. „I-am pus tronul la uşa palatului Meu, pe dinafară, ca să stea şi să judece peste toată casa Mea în înălţime. Am pus pe fiecare prinţ să stea înaintea lui ca să primească autoritate de la El şi să-I facă voia. Am luat şaptezeci din numele Mele şi l-am numit pe ele, ca să-I sporesc onoarea...*

3 Enoh 48C:1-10

Yahshua HaMoshiach a spus:

• **Ioan 17:11** *Eu nu mai sunt în lume, iar aceştia sunt în lume, şi Eu vin la Tine. Tată sfânt, păzeşte-i în Numele Tău pe care Mi l-ai dat, ca să fie una, aşa cum suntem Noi*.

• **1 Petru 2:25** *Căci eraţi ca nişte oi rătăcite, dar v-aţi întors acum la Păstorul şi Păzitorul sufletelor voastre*.

Astfel, singura concluzie conform Scripturii şi scrierilor ebraice este că Mesia este YHWH!

• **Ioan 1:1, 14** *La început era Cuvântul/**Memra** [sau, Expresia Logicii [divine]], şi Cuvântul era cu [sau, în comuniune cu] Elohim, şi Cuvântul era Elohim [sau, era, în esenţa Sa, Elohim]... Şi Cuvântul/**Memra** [sau Expresia Logicii [divine]] S-a făcut trup şi a locuit printre noi, şi noi am privit slava Lui, slava ca a unui Fiu unic [sau născut în mod unic] din Tatăl, plin de har şi de adevăr.*

• **Tehilim 121:5-8** *Iată, Cel ce păzeşte pe Israel nu aţipeşte şi nu doarme. YHWH este păzitorul tău; YHWH este umbra ta la dreapta ta. Soarele nu te va lovi ziua, nici luna noaptea. YHWH te va păzi de orice rău; El îţi va păzi sufletul. YHWH îţi va păzi ieşirea şi intrarea, de acum şi pentru totdeauna*.

Acesta este doar unul dintre marile mistere cuprinse în **mezuzah**.

Timpul, spaţiul şi sufletul

Un mister suplimentar despre motivul pentru care mezuzah este fixată pe stâlpii uşii casei poate fi găsit într-una dintre legile Sabatului.

Porţile unei case separă **reshut ha'ycahid** (domeniul privat) de **reshut ha'rabim** (domeniul public). În Sabat este interzis să cari un obiect dintr-un domeniu în altul. *Cabala* asociază **reshut ha'yachid** (literal, "domeniul celui singur") cu Stăpânul Singular al Universului. **Reshut ha'rabim** („domeniul celor mulţi") reprezintă domeniul răului - multiplicitatea lumii fizice care deghizează şi ascunde unitatea fundamentală a Creaţiei.

În primele şase zile ale săptămânii, trebuie să ne ocupăm de lumea multiformă, deşi încercăm să o rafinăm şi să o reparăm, pentru a-i dezvălui unitatea interioară. În a şaptea zi trebuie să ne abţinem de la toate activităţile creative pentru a observa separarea zilei. Cuvântul ebraic pentru separare, **kodesh**, înseamnă literal „separat". Prin urmare, observăm separarea Shabbatului onorând această separare şi necărând niciun obiect dintr-un domeniu în altul.

Cartea antică *Sefer Yetzirah* spune că Creația există în trei dimensiuni: timp, spațiu și suflet. Cartea spune că Elohim a creat lumea prin intermediul a treizeci și două de căi ale cunoașterii, care sunt cele zece „sefirot" și cele douăzeci și două de litere din alfabetul ebraic. Se crede că cele zece sefirot au fost inițial considerate ca referindu-se la numere, dar mai târziu au reprezentat emanații din care s-a format cosmosul. Fiecare dintre cele zece emanații din cadrul sefirot se numește „sefirot" și împreună formează ceea ce se numește Arborele Vieții. Fiecare sefirot descrie un anumit aspect al lui Elohim și, luate împreună ca sefirot, formează numele sacru al Creatorului. Arborele descrie, de asemenea, calea prin care spiritul divin a coborât în lumea materială și calea pe care omenirea trebuie să o urmeze pentru a se înălța la Elohim.

Sarcina principală a unui israelit este aceea de a revela sfințenia ascunsă în fiecare dintre aceste dimensiuni. Elohim a sfințit ziua a șaptea, un punct de sfințenie în timp. El a sfințit Țara Sfântă a lui Israel, Ierusalimul și Muntele Templului ca zone de sfințenie tot mai mare în spațiu. El ne-a dăruit o scânteie de sfințenie, "o parte din Elohim din înălțimi, într-adevăr", pentru sufletele noastre. Folosind toate cele de mai sus, trebuie să sfințim restul Creației prin revelarea unității sale ascunse.

Mezuzah combină separarea tuturor celor trei dimensiuni. Este fixată în spațiu pe stâlpul ușii casei. Pe măsură ce pragul marchează trecerea de la un domeniu la altul, **mezuzah** simbolizează mișcarea. **Zuz**, rădăcina ebraică a cuvântului **mezuzah**, înseamnă „*a se mișca*". Mișcarea este esența timpului. Cuvintele **shanah** (an) și **shniyah** (al doilea) provin din cuvântul **shinui** (schimbare). Toate aceste cuvinte denotă schimbare sau mișcare. Prin urmare, **mezuzah** marchează separarea în timp.

Tora prevede ca o **mezuzah** să fie fixată doar pe o structură permanentă. Esența spațiului, spre deosebire de timp, este imobilitatea. Liniștea **mezuzei** o conectează la conceptul de spațiu. Mai mult, multe dintre legile **mezuzei** se referă la poziția sa în spațiu, unde trebuie fixată, pe ce parte a stâlpului ușii, la ce înălțime și unghi. Astfel, **mezuzah** aduce o separare ideii de spațiu.

În cele din urmă, **mezuzah**, care protejează sufletele lui Israel, este asociată cu conceptul de suflet. În textul sulului **mezuzah** este scris: „Să-ți iubești Elohimii cu... tot sufletul tău".

• **H5315** - nephesh BDB Definiție: **1)** suflet, sine, viață, creatură, persoană, apetit, minte, ființă vie, dorință, emoție, pasiune **1a)** ceea ce respiră, substanța sau ființa care respiră, sufletul, ființa interioară a omului **1b)** ființă vie **1c)** ființă vie (cu viață în sânge) **1d)** omul însuși, sinele, persoana sau individul **1d)** sediul poftelor **1e)** sediul emoțiilor și pasiunilor **1f)** activitatea minții **1g)** activitatea voinței **1h)** activitatea caracterului.

Așadar, vedem cum **mezuzah** unifică și separă cele trei dimensiuni ale timpului, spațiului și sufletului. Conceptul de **mezuzah** care unifică și sfințește timpul, spațiul și sufletul este exprimat în cele din urmă în ultimul verset înscris chiar pe **mezuzah**:

> • „*...ca zilele [sufletului] tău [timpul] și zilele [timpul] copiilor tăi [sufletului] să se prelungească pe pământul [spațiul] pe care YHWH a jurat să-l dea părinților tăi [sufletului], atâta timp cât [timpul] cerurile [spațiul] sunt deasupra pământului*"

Elohim i-a dat poporului Său semne ale relației lor speciale. Sabatul este un semn în timp. **Mezuzah** este un semn în spațiu. **Brit milah** (circumcizia) este un semn la nivelul sufletului. Legătura dintre **mezuzah** și circumcizie poate fi observată din porunca din **Iehezkiel 16:6** recitată la ceremonia **brit milah**: „În sângele tău trăiești". Sângele apare în *Tora* în Shemot 12:22, unde este menționat pentru prima dată cuvântul „**mezuzah**". Aceasta se întâmplă în contextul **mitzvei** de a marca stâlpii caselor cu sângele Paștelui din vremea Exodului. Mai mult, *Zoharul* afirmă că

„Sângele era de două feluri, cel al circumciziei și cel al mielului de Paște”. Zoharul compară locul circumciziei cu „ușa trupului”. Cele două concepte sunt juxtapuse și în **Bereshit h 18:1**, descriindu-l pe Avraham: „... el a stat [bolnav din cauza circumciziei] la ușa cortului său”.

• **Shemot 12:22** *Luați un mănunchi de isop, înmuiați-l în sângele care este în lighean și ungeți pragul de sus și cei doi stâlpi ai casei cu sângele care este în lighean; nimeni din voi să nu iasă pe ușa casei sale până dimineața.*

• **Ezechiel 16:6** *Când am trecut pe lângă tine și te-am văzut tăvălindu-te în sângele tău, ți-am zis: „În sângele tău vei trăi!”. Da, ți-am zis: „În sângele tău vei trăi!”*

• **Soncino Zohar, Shemot, Secțiunea 2, Pag. 36a** - *și anume, milă și dreptate. R. Abba a spus: „În câte moduri își arată Cel Sfânt bunătatea Sa iubitoare față de poporul Său! Un om își construiește o casă; Cel Sfânt îi spune: «Scrie Numele Meu și pune-l pe ușa ta (**mezuzah**) și vei sta în casa ta, iar Eu voi sta afară și te voi proteja!» Și aici, în legătură cu Paștele, El spune: «Scrie pe ușile tale semnul misterului Credinței Mele și Eu te voi proteja din exterior!» Ei au înscris asemănarea Sfântului Nume sub forma literei **He**. Deoarece Sfântul Nume a fost apoi transformat din Milă în Judecată, pedeapsa a apărut în acel moment. Totul a fost transformat în roșu, ca simbol al răzbunării asupra dușmanului Israelului. Ezoteric vorbind, este potrivit să arătăm mai jos culoarea corespunzătoare stării de sus, fie că este milă, fie judecată. Și cum a fost atunci, așa va fi și în viitor, după cum se spune: „Cine este acesta care vine din Edom (=Roma), cu haine vopsite din Bozra?” (Isaia LXIII, I); căci El Se va îmbrăca complet în judecată ca să-Și răzbune poporul.’ ȘI NICIUNUL DINTRE VOI NU VA IEȘI PE UȘĂ... Motivul se găsește în dictonul lui R. Isaac, că, atunci când pedeapsa se apropie asupra unui loc, un om nu ar trebui să iasă în spațiul deschis, deoarece, odată ce Distrugătorul primește permisiunea, acesta face rău fără discriminare și nu face nicio distincție între cel drepți și cel nedrept; prin urmare, poporul lui Elohim ar trebui să se ascundă ca să nu fie mistuit de răzbunarea care se cuvine Distrugătorului. R. Jose a spus că aceeași putere care a exercitat judecata asupra egiptenilor a fost agentul milei față de Israel, așa cum este scris: „Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi” (v. 13). Căci, așa cum am fost învățați, toate coroanele sfinte de sus conțin în același timp atât judecată, cât și milă. R. Hezechia a tras aceeași deducție din versetul „Și YHWH va lovi Egiptul, lovind și vindecând” (Isaia XIX, 22), adică lovind egiptenii și vindecând Israelul, adică de la rana circumciziei, sintagma „YHWH va trece peste ușă” sugerând „ușa” corpului, care este locul circumciziei. R. Simeon a interpretat-o într-un mod similar: în momentul în care noaptea a fost împărțită și Sfânta Coroană (Sephirah Keter) a fost mișcată să se unească cu principiul masculin care este Harul suprem - căci nu se manifestă niciodată unul fără celălalt - unul a lovit și celălalt a vindecat. De asemenea, ”YHWH a trecut peste ușă”: acea ușă care este deschiderea spiritului și a corpului. Faptul că circumcizia are o asemenea semnificație se poate observa de la Avraam: înainte de a fi circumcis, el era, ca și cum ar fi, un vas închis, impenetrabil din toate părțile, dar când a fost circumcis și semnul literei **iod** a Sfântului Nume s-a manifestat în el, a devenit deschis influențelor cerești, acesta fiind sensul interior al cuvintelor „a șezut la ușa cortului în căldura zilei” (Gen. XVIII, I), adică al Cortului sfânt ceresc. R. Eleazar a spus că atunci când **iod** s-a manifestat, el a primit vestea bună că Harul a fost confirmat cu Dreptatea. R. Abba a spus că se referă la a zecea coroană (cea a Harului), cu care a fost apoi înzestrat, așa cum este indicat de cuvintele „în căldura zilei”, și anume în momentul în care Harul predomină.*

Astfel spune *Zoharul*:

• **Soncino Zohar, Devarim, Secțiunea 3, Pag. 266a** - *Din îndrumarea acestei slujitoare ies mulți funcționari ai judecății care aduc acuzații împotriva lui Israel, dar Cel Sfânt,*

binecuvântat fie El, îl protejează pe Israel de ei așa cum un tată își protejează fiul. YHWH îi spune lui Israel: „Mulți sunt acuzatorii care te urmăresc, dar fii sârguincios în slujba mea și te voi proteja afară, în timp ce înăuntru vei dormi în siguranță în paturile tale. Acum, când speciile malefice vin la ușa casei cuiva și își ridică ochii și văd Numele Sfânt scris în afara ***mezuzei****, și anume Shaddai, care are putere asupra tuturor, fug de frică și nu se apropie de ușă." R. Isaac i-a spus: „Dacă este așa, un om ar trebui să înscrie doar acest nume pe ușa sa; de ce toată această secțiune?" El a răspuns: „Este perfect corect, deoarece acest nume este încoronat doar cu toate acele litere, iar când întreaga secțiune este scrisă, acest nume este încoronat cu coroanele sale, iar Regele pornește cu toate oștirile sale ștampilate cu amprenta Regelui și toți fug de el de frică." R. Abba a spus: „Multe oști sfinte sunt prezente atunci când un om fixează o* ***mezuză*** *pe ușa sa și toate proclamă: «Aceasta este poarta lui YHWH» etc. (Ps. CXVIII, 20). Fericită este partea lui Israel, căci atunci Israel știe că sunt fiii Sfântului Rege, căci toți aud ștampila Lui. Ei sunt ștampilați pe trupurile lor cu amprenta sfântă; hainele lor poartă ștampila unui precept religios; [Notă trad.: Franjurile. J capetele lor sunt ștampilate cu compartimentele filacterelor cu numele Stăpânului lor; mâinile lor sunt ștampilate cu curelele sfinteniei; picioarele lor cu încălțămintea ceremonială; [Notă trad.: Încălțămintea folosită în ceremonia* ***halizah****.] în afară de asta, ei poartă ștampila [preceptelor legate de] semănat și secerat, iar în casele lor pe cea a* ***mezuzei*** *de la ușa lor. Astfel, în toate modurile, ei sunt ștampilați ca fiii Regelui Preaînalt*."

• R. Eleazar a spus: „*Împotriva tuturor acestora, Elohim a dorit să protejeze Israelul și, prin urmare, un om ar trebui să să înscrie pe ușa casei sale Sfântul Nume în care se rezumă toată credința. Căci oriunde este Sfântul Nume, speciile rele nu pot veni și nu sunt capabile să acuze un om. Locul ușii Casei cerești se numește* ***mezuzah****, care este o parte necesară a casei, și de acolo fug emisarii dreptății și ai pedepsei. În mod corespunzător, când pe pământ un om fixează o* ***mezuzah*** *la ușa sa cu Sfântul său Nume înscris în ea, o astfel de persoană este încoronată cu coroanele Stăpânului său și nicio „specie malefică" nu se apropie de ușa casei sale.*"

Zohar Vol.III 265b

Talmudul afirmă că **menora Hanuka** ar trebui plasată într-o ușă vizavi de o **mezuzah**. În filosofia hasidică, uleiul simbolizează Israelul. Așa cum uleiul nu se amestecă cu alte lichide, tot așa Israelul nu se amestecă cu alte națiuni. Discursul lui Belzer Rebbe pe această temă afirmă:

• „*Uleiul nu se amestecă cu niciun alt lichid." „Indiferent cât de mult încearcă cineva să amestece uleiul cu alte lichide, acesta rămâne întotdeauna separat." Uleiul, a continuat el să explice, reprezintă poporul evreu care, indiferent cât de mult ar încerca unii să-l amestece cu alții, va rămâne întotdeauna separat, precum uleiul... Lumina... ne separă de întuneric. Așa cum lumina separă simbolic sacrul de profan - evreii de celelalte națiuni - tot așa și* ***mezuzah*** *de pe ușile noastre ne separă și ne protejează. Ambele au stat de la început ca semne distinctive între evrei și ceilalți. Luminile de Hanuka și* ***mezuzah*** *simbolizează ambele separarea și, astfel, protejează poporul evreu de influențele străine corupătoare „care amenință să ne facă să dispară". Ambele sunt... „o lampă pentru picioarele mele și o lumină pe calea mea*"

(Psalmul 119:105).

Concluzie

Acum toate piesele puzzle-ului se potrivesc. În dimensiunea timpului, nu este permis să cari un obiect dintr-un domeniu în altul în Shabbat, deoarece acest lucru ar încălca linia de separare a zilei. La nivelul sufletului, este interzisă căsătoria interumană, ceea ce ar traversa linia de separare dintre oamenii puși deoparte și restul umanității, dintre „o națiune pentru Elohim" și multe națiuni.

În dimensiunea spațiului, **mezuzah** separă domeniul unuia de domeniul multora, iar această separare nu ar trebui încălcată prin aducerea în casă a ideilor, obiceiurilor și valorilor morale ale creștinilor.

Așa cum Shabbat este un sanctuar în timp, iar sufletul este un sanctuar în miniatură în dimensiunea sufletului, **mezuzah** marchează o casă ca un Templu în miniatură în dimensiunea spațiului. Făcând din casa ta o Locuință a Creatorului, o persoană nu numai că își îndeplinește scopul în viață, dar contribuie la realizarea celui mai important scop al Creației, care este de a-i oferi lui Elohim „o locuință în lumile inferioare”. **Mezuzah** nu se află doar la perimetrul dintre domeniile Unu și cele multiple, ci indică și spre interior, către domeniul Unu. Acest lucru ne învață că, deși Elohim a creat lumea noastră multilaterală din Unu în multe, scopul nostru este să elevăm lumea fizică și să o readucem în Unitatea Creatorului. Acest proces invers de aducere a multora înapoi în Unu este direcția în care ne îndreaptă **mezuzah**.

În dimensiunea spațiului, **mezuzah** indică spre domeniul Unului, Maestru singular al universului; în dimensiunea sufletului, **mezuzah** indică spre scânteia noastră Divină singulară; iar în dimensiunea timpului, **mezuzah** indică spre stăpânirea și domnia lui Mesia, când Unitatea lui Elohim va fi revelată în această lume.

Înțelepții au spus: „Cel care respectă [preceptul] **mezuzei** va merita o casă frumoasă”. Fie ca în curând să vedem în meritul acestei mari **mitzve**, reconstrucția Templului din Ierusalim, așa cum este scris:

> • „*Voi locui în Casa lui YHWH în toate zilele vieții mele/ Ca să privesc frumusețea lui YHWH și să meditez în Sanctuarul Său*”
>
> (Tehilim 27:4).

TRADUCERE REALIZATĂ CU: